B I B L I O T H E C A
SCRIPTORVM GRAECORVM ET ROMANORVM
T E V B N E R I A N A

CAECILIVS CALACTINVS

FRAGMENTA

COLLEGIT
E. OFENLOCH

STVTGARDIAE IN AEDIBVS B. G. TEVBNERI

CAECILII CALACTINI

FRAGMENTA

COLLEGIT

ERNESTVS OFENLOCH

EDITIO STEREOTYPA EDITIONIS
PRIMAE (MCMVII)

STVTGARDIAE IN AEDIBVS B. G. TEVBNERI MCMLXVII

Verlags-Nummer 1120

Printed in Germany
Druck: Julius Beltz, Weinheim a. d. B.

RICARDO WVENSCH

LVDOVICO RADERMACHER

S

PROOEMIVM

Quibus causis permotus sim, ut post Theophilum Burckhardt editionem Caecilii Calactini fragmentorum denuo collectorum pararem, dicere uix opus est. Collectio enim, quae illius curis et auspiciis ante quadraginta quattuor annos in lucem prodiit, cum fere eas tantummodo reliquias, quae auctoris nomine ipso praeditae apparent, collegerit, ita ut plurima desint, hodie non iam sufficit. Ego uero in tanta fama et auctoritate, quam Caecilius ipse inter eruditos obtinet, hanc rationem sequi conatus sum, ut etiam eos locos, qui quamquam nominatim Caecilio non ascribuntur, tamen plus aut minus certo iudicio Caecilio tribuendi sunt, colligerem et in hoc fragmentorum corpus reciperem.

Neque ignarus sum difficillimum esse huic officio satisfacere, immo in uestigiis Caecilianis detegendis summa cum cautione agendum esse et persaepe hanc rem solo in colligentis iudicio uerti. Tamen illam curam Caeciliana denuo redintegrandi in me recepi. Neque enim subsidiis destitutus sum, sed succurrunt mihi admodum multa, quae postremis annis de Caecilio peruestigata sunt, admodum multa, quae a uiris doctis indiciis et argumentis ad Caecilium auctorem si non semper pro certo, at cum ueri specie relata sunt. Et imprimis hanc legem mihi imposui et in hac re maxime operam dedi, ut quaecumque ad Caecilii ingenium cognoscendum aliquam utilitatem praebere uiris doctis uisa sunt, quaecumque ab iis iure et pro-

babilibus causis pro fragmentis Caecilianis habita et confirmata sunt, complecterer et afferrem; si quid me effugit, ueniam peto. Praeterea mihi proposui singula secundum Caecilii scripta disponere et ordinem quendam constituere; idem qualis olim fuit hodie quidem dari et offerri nequit nec inter se conexa fragmenta proferri possunt. Etiam hoc mihi praemonendum esse puto paucula fragmenta ad uerbum ex Caecilio hausta ad nos peruenisse, et lectorem moneo, ut non ad uerba, sed praecipue ad rem animum attendat. Neque solum fragmenta ipsa, sed refutationes quoque siue apertas siue latentes, quibus Caecilii doctrina impugnatur, in collectionem recepi, cum etiam eae non inutiles esse uideantur; his locis inter marginem paginae et primam ipsius contextus litteram spatium amplius quam uulgo est intercedere iussi. Verborum contextum, quantum fieri poterat i. e. quatenus editiones criticae praesto erant, apparatu critico, quem a Burckhardtio neglectum esse olim H. Sauppe uituperauit, instruxi. Sed hoc notandum est non omnes uarias lectiones a me in apparatu significatas esse, sed solum eas, quae alicuius momenti praecipue ad uerba fragmentorum ipsorum restituenda fuerunt.

Quod ad fragmenta ipsa attinet, diuersa typorum genera adhibui: ea fragmenta, in quibus diserte Caecilii nomen additum est, litteris maioribus, omnia reliqua minutis litteris signata sunt. Porro locos ita distinxi, ut rectis typis locos, quibus nihil aliud nisi Caeciliana traduntur aut in quibus certe nihil alienum dignosci potest, ea autem, quibus sententiae aliorum auctorum propriae Caecilianis immixtae insunt, obliquis typis imprimi iuberem, et ita quidem, ut ea, quae Caecilii propria esse mihi uiderentur, diductis litteris signarem. Iis fragmentis, quae dubitanter tantummodo a me recepta sunt et quibus ut lector caute utatur diserte peto, quae tamen fortasse aliquo modo ad Caecilii doctrinam pertinent, asterisci praefixi sunt.

Reliquiis ipsis duas disputationes breuissimas praemittam, quarum altera historiam Caecilii, quamquam paucula

de ea dici possunt, comprehendet, altera de grauissimis Caecilii fragmentorum fontibus, de indole eorum et de causis, cur singula pro Caecilianis cognoscenda sint, disseret. Priusquam autem ad has dissertationes instituendas accedam, indices operum et libellorum praestantissimorum, quibus adiumentis usus sum, in conspectu ponam; quae hic non commemorauero, infra notabo. Excipientur autem fragmenta indicibus fontium, editionum, auctorum, uerborum rhetoricorum.

Quibus praemonitis restat, ut duobus uiris gratias agam debitas: RICARDO WVENSCH, magistro meo eruditissimo, qui ad hoc opus accedendi auctor mihi fuit quique in perficiendo opere adiutorem benignissimum se mihi praestitit, et LVDOVICO RADERMACHER, optimo talium rerum indagatori, qui qua est comitate et beneuolentia doctrinam suam mihi suppeditauit.

Scribebam Gissae mense Martio 1907.

E. Ofenloch.

CONSPECTVS

eorum uirorum doctorum, qui ad Caecilii fragmenta recognoscenda demonstranda recensenda inde ab a. 1863 usque ad hunc diem contulerunt.

OTTO ANGERMANN de Aristotele rhetorum auctore. Diss. Lips. 1904.

IOANNES AB ARNIM ineditum Vaticanum. Herm. XXVII 1892 p. 118—130.

WILLY BARCZAT de figurarum disciplina atque auctoribus. pars I: auctores Graeci. Diss. Gotting. 1904.

FRIDERICVS BLASS *die griechische beredsamkeit von Alexander bis auf Augustus*. Berol. 1865.

IDEM *die attische beredsamkeit*. edit. altera. Lipsiae 1887—1898.

IDEM *Demosthenica aus neuen papyrus. Jahrbuecher fuer philologie u. paedagogik* CXLV 1892 p. 29—44.

IDEM *archiv fuer papyrusforschung* III 1904 p. 287 sq.

IDEM *literar. zentralblatt.* 1906 p. 25.

CAROLVS BOYSEN de Harpocrationis lexici fontibus quaestiones selectae. Diss. Kil. 1876.

IVLIVS BRZOSKA Caecilius. Pauly-Wissowa *Real-Enc.* III p. 1174—1188. 1896.

THEOPHILVS BVRCKHARDT Caecili rhetoris fragmenta. Diss. Basil. 1863.

ADOLFVS BVSSE *zur quellenkunde von Platons leben. Rhein. Mus.* XLIX 1894 p. 72—90.

B. COBLENTZ de libelli περὶ ὕψους auctore. Diss. Argentor. 1888.

Didymos kommentar zu Demosthenes . . . bearbeitet von H. DIELS und W. SCHVBART. Berliner klassikertexte heft I. 1904.

C. HAMMER *berlin. philol. wochenschr.* 1900 p. 1608.

OTTO IMMISCH *die antiken angaben ueber die entstehungszeit des platonischen Phaedrus. berichte ueber die verhandlungen der saechs. gesellschaft der wissenschaften zu Leipzig. philol.-histor. kl.* LVI 1904 p. 213—251.

GEORGIVS KAIBEL *Cassius Longinus und die schrift* περὶ ὕψους. Herm. XXXIV 1899 p. 107—132.

BRVNO KEIL analecta Isocratea. Prag. et Lips. 1885.

IDEM apud Franciscum Susemihl *griechische litteratur in der Alexandrinerzeit.* 1892. II p. 678.

IDEM *der perieget Heliodoros von Athen.* Herm. XXX 1895 p. 199—240.

IOSEPHVS KLEIN *der rhetor Caecilius. Jahrbuecher fuer philologie u. paedagogik* LXXXVII 1863 p. 577—579.

FRIDERICVS LEO *die griechisch-roemische Biographie.* 1901.

ERNESTVS MAASS de biographis Graecis quaestiones selectae (*Philolog. Vntersuch.* III) p. 131. Berol. 1880.

LVDOVICVS MARTENS de libello περὶ ὕψους. Diss. Bonn. 1877.

FRIDERICVS MARX *die zeit der schrift vom erhabenen. Wien. stud.* XX 1898 p. 169—204.

CASIMIRVS A MORAWSKI quaestiones Quintilianeae. Diss. Berol. 1874.

IDEM de Dionysii et Caecilii studiis rhetoricis. *Rhein. Mus.* XXXIV 1879 p. 370—376.

PAVLVS OTTO quaestiones selectae ad libellum qui est περὶ ὕψους spectantes. Diss. Kil. 1906.[1]

---

1) p. 1—80 iam prelum subierant, cum haec dissertatio foras data est.

LVDOVICVS RADERMACHER Dinarchus. Philologus LVIII 1899 p. 161—169.

RVDOLFVS REPPE de L. Annaeo Cornuto. Diss. Lips. 1906.

MAXIMILIANVS ROTHSTEIN *Caecilius von Kalakte und die schrift vom erhabenen.* Herm. XXIII 1888 p. 1—20.

HERMANNVS SAVPPE *Goetting. gel. anzeigen* 1863 a p. 1661 ad p. 1668.

TH. SINKO *deutsche literaturzeitung* 1905 p. 533 sq.

FRANCISCVS SVSEMIHL *griechische litteratur in der Alexandrinerzeit.* Lips. 1892.

RICARDVS WEISE quaestiones Caecilianae. Diss. Berol. 1888.

PAVLVS WENDLAND *berlin. philol. wochenschr.* 1905 p. 311 sq.

GEORGIVS WENTZEL *beitraege zur geschichte der griech. Lexikographen. sitzungsberichte der preuss. akademie der wissenschaften zu Berlin.* 1895 p. 477—487.

VDALRICVS DE WILAMOWITZ in libellum περὶ ὕψους coniectanea. Herm. X 1875 p. 334—346.

IDEM *die Thukydideslegende.* Herm. XII 1877 a p. 326 ad p. 367.

IDEM Herm. XXXIV 1899 p. 626.

IDEM *asianismus und atticismus.* Herm. XXXV 1900 p. 1—52.

IDEM *die textgeschichte der griechischen Lyriker. abhandlungen der gesellschaft der wissenschaften zu Goettingen. philol.-hist. kl. NF.* IV no. 3. 1900.

I. Historia Caecilii.

De uita et singulis scriptis Caecilii dicere non opus est, postquam Brzoska praestantissime, quaecumque huc pertinent, collegit composuit commentatus est, ita ut omnia fere, quae ante eum de illa re scripta sunt, u. c. Burckhardtii de uita scriptisque commentatio (p. 1—25), hodie minoris momenti sint et altiori cognitioni nihil praebeant. Paucula tantum mihi addenda sunt. Primum, ex quo fortasse aliquid lucrari possumus, ad uitam, alterum ad scripta Caecilii spectat. Caecilium patria Calactinum fuisse certissimum et extra dubitationem est. At in indice Suidae fontium, 'anonymi Etymologico ex Etymologico magno desumpto' praemisso, quod in codice quodam Matritensi traditur, quem Ioannes Iriarte in libro 'regiae bibliothecae Matritensis codices Graeci mss.' uol. I 1769 cod. XXI p. 82—84 publici iuris fecit, haec leguntur (fol. 2^{u}): *Κεκίλλιος μειγαρεὺς σικελιώτης ἐκλογὰς λέξεων κατὰ στοιχεῖον.* Caecilius igitur hoc loco Megareus appellatur. Cui memoriae aliis testibus non compertae et a uulgata discedenti fidem nos denegare non licet. Klein l. s. p. 578 eam ita intellegendam censet, ut Caecilium re uera Calactinum fuisse, sed aliqua causa Megara deductum esse et uitae partem in ea urbe degisse, fortasse eo consilio, ut in illa melius quam in obscura patria officium rhetoris exsequi posset, et ob eam rem Megareum uocatum esse statuatur. Talem errorem aliis exemplis confirmari posse. Velut etiam Herodoti, quod Thuriis magnum spatium uitae suae habitasset, patriam Thurios subindicatos esse. Quamquam Kleinio concedendum est hoc per se fieri potuisse, fortasse rectius statuimus, id quod Ericus Bethe, magister meus doctissimus, liberaliter me monuit, Caecilium, ut uir erat clarus, Megareum ciuem honoris causa factum esse.

Nam scimus inde a temporibus hellenisticis persaepe celebres uiros honoris causa ciues appellatos esse et eam ob rem nomina patriae illorum magnam partem uaria fuisse. Nonnulla eaque notissima exempla haec sunt: *Ἀπολλώνιος ὁ Ῥόδιος*, re uera *Ἀλεξανδρεύς*, *Ποσειδώνιος ὁ Ἀπαμεύς*, *νόμῳ δὲ Ῥόδιος*, *Κάστωρ ὁ Ῥόδιος*, etiam *Γαλατεῖος* uocatus. — Ad librorum autem Caecilianorum catalogum addam nunc, postquam felicissimo casu factum est, ut Caecilianum nouum (fr. 163) per papyrum, qua Aristotelis de Republica Atheniensium commentarium e tenebris resurrexit, ad nos peruenerit, non iam dubitari posse, quin Caecilius praeter eos libros, quorum tituli ex Suida et aliunde non ignoti sunt, alios scripserit. Si de hoc fragmento et fragmentis 159—162 recte iudicare uolumus, facere non possumus, quin Caecilium singulas orationes si non omnium rhetorum, at certe Demosthenis et Aeschinis, diligenter et copiose interpretandas sibi sumpsisse statuamus. Deinde ex fragmentis 156—158 elucere mihi uidetur Caecilium Thucydidi quoque non exiguam operam nauasse et fortasse singularem librum ei dedicasse. Et Pseudocaecilianum illud, quod per Ioannem ab Arnim in lucem rediit et quod supremo loco collectionis meae posui, et in quo aliquo modo *Χρεῖαι* uel similia colligebantur siue tractabantur, indicat, ni fallor, nostrum rhetorem librum composuisse, cuius argumentum aliquam necessitudinem cum huius argumento habebat.

Omnes libri Caeciliani discerpti et deperditi sunt. Quaerenti, cur hoc factum sit, ea respondeo, quae nuperrime Vdalricus de Wilamowitz in libro suo *die griechische literatur des altertums* (*die kultur der gegenwart* I 8) inscripto p. 148 dixit: *Caecilius, ein offenbar hoechst energischer, kenntnisreicher und betriebsamer rhetor, der aber ein allzu fanatischer attiker war, so dass seine buecher verloren sind.* Et tamen quantum ex Caecilii thesauris a sequioribus desumptum est! Paucis admodum locis Caecilii nomen afferunt, multo pluribus nomen fontis sui reticentes libros illius usurpasse et expilasse censendi sunt.

Aequalium unus est, qui Caecilii mentionem facit et unum illius fragmentum conseruauit, Dionysius Halicarnaseus. Difficile est de ea ratione, quae inter hunc et illum intercesserit, iudicare, et hodie quoque, quamquam ea inuestigatio saepe et a multis agitata est, uirorum doctorum iudicia diuersa sunt. Alii Caecilium maiorem natu, alii minorem natu Dionysio esse arbitrati sunt, alii eos sibi amicos, alii inimicos fuisse uoluerunt. Quamquam hanc controuersiam iterum tractare nolo, praesertim cum nostram causam non artius attingat, tamen dicere fortasse liceat, quae sentiam. Mihi igitur uidentur Dionysius et Caecilius re uera aequales eandem fere aetatem agentes fuisse. De commercio, quod inter eos fuerit, et de ratione, qua Dionysii et Caecilii scripta coniuncta fuerint, paucula comperta habemus. Meo iudicio certum est Caecilium in uno quidem libro *περὶ τοῦ χαρακτῆρος τῶν δέκα ῥητόρων* contra Dionysii sententias disputauisse; hoc luce clarius apparet ex fragmento 136 et ex fragmentis 110, 137, 142, 146. Inde concludendum est illos non amicitia inter se iunctos fuisse, sed aemulos alterum cum altero certauisse, praesertim cum alibi quoque, ubi sententias eorum proprias comparare possumus, saepe dissentiant. Nec non utriusque indoles atque natura huic rei suffragatur: Caecilio exemplum propositum Lysias, Dionysio Demosthenes est; quod expendentes uix putabimus *ein innerlich enges verhaeltnis* inter utrumque exstitisse. Alterum igitur ab altero quicquam mutuatum esse, quamquam hoc hodie diiudicari non potest, uix opinor. At multa inter se communia habent. Vbicumque Caeciliana cum Dionysii locis conferri possunt, utrumque communes fontes, imprimis Peripateticos, Hermippum Theophrastum alios in usum uocauisse statuamus.[1]) Ceterum ea, quae supra

1) Etiam fragmento 158 sententia mea non refutatur. Hoc ita intellegendum est, ut V. de Wilamowitz (uide adn. ad fr.) iudicauit, cuius haec sunt uerba: *ein einflussreicher zeitgenosse wird als eideshelfer aufgeboten.*

de Caecilii libro περὶ τοῦ χαρακτῆρος τῶν δέκα ῥητόρων inscripto exposui, alia consideratione affirmantur. Hic enim liber re uera ab auctore iam seniore confectus uidetur esse. Nam fr. 130 recte ad Caecilium relatum uidetur, cum uerbis φέρονται κτλ., quae Caeciliana esse ualde uerisimile est, prior illius pars adeo continuata et iuncta sit, ut compilatorem ad duos auctores adiisse uix putes; *ueberdies deutet in den rednerviten nichts darauf hin, dass ausser durch Caecilius und . . besonders nach Caecilius so urkundliches material in diese hineingekommen sei* (Keil l. s. p. 223); quod si uerum est, computare possumus, quo fere anno Caecilii opus compositum sit. Keilius illud in primum fere aut ante aut post Christum natum annum reiciendum esse uerissime statuit; quam ratiocinationem comprobare non difficile est. Cum enim in hoc fragmento stemma gentis Eteobutadarum contineatur, quod Caecilius usque ad Dioclem deduxerit, quem aliunde, scilicet ex inscriptionibus (CIA III 615. 616 al., cf. I. Kirchner, Prosop. Att. I n. 4011 p. 269) scimus usque in Claudii et Neronis tempora uixisse, unde concludere licet Dioclem prius quam decimo fere ante Christum natum anno natum non esse, porro cum Diocles, ut apparet ex ratione, qua a Caecilio nullo addito muneris nomine commemoratur, illa aetate paene infans fuerit, Keilio adstipulandum est.[1]) Quo tempore reliqua scripta composita sint, hodie dinosci non iam potest.

Trium aliorum auctorum, qui Caecilio aetate coniuncti sunt, hoc loco mentio fiat, Strabonis (67 a. Chr.—19 p. Chr.), Didymi, Lysimachidis. Strabo dignus est qui commemoretur, quod Caecilii librum περὶ ἱστορίας inscriptum uidetur inspexisse. Quod ad Didymum attinet, uerisi-

1) Dum haec imprimuntur, et Keilium et me errauisse intellego. Nam 'propter temporum rationes hic Diocles non idem haberi potest cum Diocle Themistoclis f. Hagnusio CIA III 615. 616' Kirchner l. s.; uide stemma apud Kirchnerum l. s. n. 6654 p. 430 exhibitum, qui nostri Dioclis ἀκμήν anno 9 a. Chr. attribuit.

mile est eum quoque unum uel alterum fructum ex Caecilio cepisse et in usum suum conuertisse. Denique Lysimachidis liber *περὶ τῶν παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς ῥητόρων πρὸς Κεκίλιον* inscriptus (uide fragmentum 155 s. *θεωρικόν*) Caecilii ipsius lectionem et studium diligens in eo uersatum manifesto prodit. Quamquam de Lysimachide aliunde non multum scimus, tamen certum est eum cum Caecilio conflixisse; etiam de eius ratione impugnandi fortasse aliquid accuratius dicere possumus, si titulum ipsum inspicimus. Puto enim refutationes Caecilii acerbitate satis insignes fuisse et totum huius librum per singula ab aduersario impugnatum esse.

Videmus igitur Caecilium iam apud aequales magna auctoritate fuisse et ipsius uiui libros ut uehementer impugnatos, ita etiam compilatos esse. Tantum de aequalibus.

Qui post mortem Caecilii primus eius mentionem fecit, est libelli de sublimitate auctor. Illum Claudii fere temporibus conscriptum esse a plerisque uiris doctis statuitur. Pseudolonginus, qui uocatur, acerrimus aduersarius et obtrectator Caecilii est et pugnandi cupiditate ardet. Non solum Caecilii librum *περὶ ὕψους* diligentissime legit, sed etiam eius *συγγράμματα ὑπὲρ Λυσίου* et fortasse eius *σύγκρισιν Δημοσθένους καὶ Κικέρωνος* uersauit. Ceterum puto nos cum ex indole libelli *περὶ ὕψους* tum ex uerbis auctoris ipsis concludere posse lectionem Caecilii librorum his temporibus uulgatam fuisse; etenim libellus iis destinatus erat, qui aduersarii scriptum cognitum habebant.

Propero ad alios, qui primo saeculo post Christum natum Caecilii memoriam propagauerunt, dico Lesbonactem, Quintilianum, Phoebammonem. Lesbonax illius librum *περὶ σχημάτων* uidetur legisse, Quintilianus sine dubio ipse Caecilii arti rhetoricae et libro *περὶ σχημάτων* operam dedit, Phoebammonis, cuius tempus accuratius circumscribere non possum, epitome expressam Caecilii memoriam continet.

Temporum ratione insequuntur tres aequales, qui Caecilii non immemores fuerunt, Plutarchus, Fauorinus, Am-

monius personatus. Plutarchus ipse Caecilii σύγκρισιν Δημοσθένους καὶ Κικέρωνος inspexit et acerrime carpsit; fortasse eius librum περὶ ὕψους uidit. Fauorinus Caecilii συγγράμματα ὑπὲρ Λυσίου, quod Immischius satis certis argumentis probauit, legit et quod usui erat, exscripsit (uide infra p. XXXII et p. XVII). Vtrum Ammonius, qui uocatur, siue potius Herennius Philo (uide Cohn, Pauly-Wissowa *RE.* I p. 1866), cuius glossarium circa annum centesimum compositum est, ipse Caecilium in usum uocauerit, an huius doctrinam ex alio fonte, scilicet ex Lysimachide, cognitam referat, quod mihi magis uerisimile uidetur, diiudicare non ausim.

His adnecti possunt nonnulla, quorum aetas certius definiri nequit. Spectant huc uitae decem oratorum et scholia in Aeschinem Demosthenemque conscripta. Ex his dilucide apparet, quanta auctoritate Caecilii sententia in recentioris temporis uulgari scientia (κοινῇ ἱστορίᾳ) floruerit. Nam persaepe Caecilius commemoratur, ut dubium esse non possit, quin pars quidem librorum illo tempore non ignota fuerit et assidua lectione fructa sit.

Hadriano principe, ut in sequiora tempora altius descendam, Caecilii scripta studiose lectitata esse argumento sunt Neocles, Alexander, Theo, Harpocratio. Hic notandum est nostrum iam iterum, quod tam saepe factum esse uidimus, impugnari. Harpocratio enim, ut ex fragmento 155 s. ἐξούλης apparet, Caecilii doctrinam satis acriter refutauit. Quo non prohibetur, quominus in aliis Caecilium sequatur. Pauca sunt, quae Apollonius, qui altera parte secundi saeculi uixit, ex Caecilio lucratus est, si modo re uera Caecilium ipsum legit. Item res se habet in Clemente Alexandrino cum Apollonio aetate coniuncto; illum Caecilii libros integros nouisse credere non possum.

Itaque ueniamus ad Laertium Diogenem et Athenaeum dipnosophistam, qui prima parte saeculi tertii opera sua composuerunt. In utroque uestigia Caecilii librorum notitiae inesse uidentur. Omnino ipso tertio saeculo studium in nostro rhetore collocatum admodum uiguisse puto: hoc testantur non solum Laertius et Athenaeus modo laudati,

sed etiam, ut ad alteram partem transeam, Longinus, Tiberius, Porphyrius (a. 233—304). Quos omnes in singulis ad ipsum Caecilium redire mihi persuasum est.

De Caecilii memoria quarto saeculo prouulgata paucula dicenda sunt. In hoc tempus unus incidit, qui, quantum nos scimus, notitiam Caecilii habet, quamquam huius nomen apud eum non inuenitur, Libanius (a. 314—393). Quem ad Caecilium ipsum accessisse, non ab aliis allatam nostri doctrinam exhibere admodum uerisimile est.

Posteris temporibus fama Caecilii quondam celeberrimi rhetoris ualde minuitur et uestigia Caecilianorum librorum lectionis rara sunt. Iam Caecilius ex iis auctoribus fuit, quos ipsos plurimi non legerunt: iam non ad Caecilium deuenerunt, iam in scholis rhetorum non Caecilio ipsi operam dederunt, sed compendiis aliisque libris, quorum lectio facilior erat, usi sunt. Talia scripta, quae admodum in more fuerunt, multa ex Caecilio excerpta plus aut minus corrupta et aliis aucta continere per se ipsum intellegitur. Ex quinti saeculi scriptoribus Syrianus et Hermias memorabiles sunt. Quae uterque exhibet Caeciliana, non lectionem ipsius Caecilii redolent. Syrianus compendium rhetoricum tale, quale modo appellaui, exscripsisse uidetur. Et quod ad Hermiam, qui in altera parte quinti saeculi uixit (uide Couvreur p. VI), attinet, certissimum est, quod Immischius confirmauit, Caeciliana, quae apud eum exstant, nihil aliud esse nisi *παράδοσιν* disciplinae Neoplatonicae ex Fauorino partim ductam. Ne refutationes (*λύσεις*) quidem Hermias ipse inuenit: etiam hic scholae *παράδοσις* tantummodo lectoribus offertur. Ceterum iterum iterumque uidemus, quantopere Caecilii sententiae impugnatae et refutatae sint: Caecilii aduersarii non defuerunt.

Syrianum et Hermiam excipiunt circa annum quingentesimum Marcellinus et Sopater. Alter, Thucydidis uitae auctor, nonnulla Caeciliana summi pretii nobis seruauit, quae alibi nusquam leguntur; unde fortasse colligi potest Marcellinum ipsum Caecilio operam dedisse.

At Sopatrum Caecilium cognitum habuisse non credibile est, sed enchiridion rhetoricum aliquod eius generis adhibuisse, quod supra descripsi.

In sexto, septimo, octauo saeculo nemo Caecilii memoria insignis est. Fortasse hic locus est, perpauca de lexico Cantabrigiensi uerba facere. Quamquam huius aetas certius definiri non potest, tamen est *ein altes, hoechst wertvolles rhetorisches woerterbuch* (K. Krumbacher, *geschichte der byzantinischen litteratur*[2] p. 577). In eo duo testimonia de Calactino insunt, quae, quamquam tenuia sunt, tamen digna sunt, quae magni aestimentur. Fortasse Caeciliana, quae proferuntur, non aliis testibus, sed Caecilii ipsius lectioni debentur. Subsequi iubeo lexicon Seguerianum quintum (et quartum), quamquam uidentur tempore inferiora esse. Hic rursus densiora sunt uestigia memoriae Caecilianae et uestigia studii assidui in eo collocati.

Ad proximum, qui in hac historia memorandus est, pergo, ad Photium (a. 820—891). Is quamquam nostrum satis saepe diserte laudat et omnino multa Caeciliana profert, tamen certissimum est ne unum quidem librum huius rhetoris ipsum eum inspexisse. Cuius temporibus plurimos Caecilii libros deperditos fuisse putauerim. Copias Caecilianas, quas affert, non ex ipso Caecilio Photius deprompsit, sed pendebat ex alio auctore siue aliis auctoribus. Sine dubio eclogas ex illius libris per uetustiores rhetores factas arcessiuit; ex quibus fontibus Longinus uidetur fuisse, quod Bruno Keil (*verhandlungen der 47. versammlung deutscher philologen und schulmaenner in Halle a. S. 1903* p. 54) demonstrauit.

A Photio progredior ad Suidam ex nono saeculo in decimum descendens. Ei quae necessitudo cum Caecilio fuerit, dubitanter tantummodo definiuerim. Quamquam enim huius lexicon diserte in indice fontium operi grandi praemisso appellatur, tamen ualde dubitari potest, an non quemquam Caecilii librum uersauerit; eum quoque per alios intercedentes Caecilii notitiam habere uerisimile est. Vtut res se habet, Suidas imprimis memorabilis est, quod in eius

opere Caecilii nomen extremo uocatur, quod posteris temporibus plane obliuione obrutum est.

Agmen claudat Gregorius Corinthius, qui in historia Caecilii non sine honore appellari potest. Nam quamquam duodecimo saeculo (circa a. 1150) uixit, tamen conicere possumus eum Caecilii *περὶ σχημάτων* librum fortasse usque ad suam aetatem propagatum cognitum habuisse. Fragmentum enim, quod conseruauit, multo plura bonae frugis plena continet quam reliqui tractatus, de quibus fortasse ut de fontibus Gregorii cogitari possit.

Hic igitur extremus testis Caecilii memoriae est. Reliquis temporibus medii aeui nullum uestigium eius inueniri potest: omnes Caecilii libri perierunt. Neque quisquam exstitit, qui studium collocaret in Caecilianis discerptis rursus colligendis: ad unum omnes rhetoris, qui olim praeclarissimus gloria et auctoritate plerosque multo superabat, obliti sunt.

Primus, qui uidetur eum ex hac obliuione suscitauisse — iam ad alteram partem huius historiae Caecilii uenio —, primus, qui, quantum scio, Caecilium rursus memorat et breuiter tractat, eo tempore uixit, quo fauor antiquitatis reuiuiscit. Est Constantinus Lascaris (a. 1434—1501), patria Byzantinus, qui anno 1454 in Italiam profugus emigrauit. Huius libellus 'de scriptoribus Graecis, patria Siculis' inscriptus (Patrologiae cursus completi ab J. P. Migne accurati seriei graecae tom. CLXI) etiam de Caecilio nonnulla, quamquam plane ex Suidae de Caecilio articulo pendentia, exhibet. Verba ipsa exscribo (c. 64 p. 922 Migne): 'Caecilius qui et Archagathus uocabatur, Siculus ex Calacta oppido, Graecus natione ac lingua, Iudaeus tamen lege, orator praestantissimus. Romae tempore Augusti Caesaris publice legit. Multa composuit, „Contra Phrygas libros duos", „Elegantias Atticas" secundum elementa, quae adhuc apud Suidam leguntur: „De comparatione Demosthenis et Aeschinis"; item „Demosthenis et Ciceronis"; item „De stylo decem oratorum Graeciae".'

De Caecilii memoria sexto decimo et septimo decimo saeculo nil referendum est. Eos, qui progrediente tempore Caecilii memores fuerunt, tantum breuiter perstringam. De Caecilio meruerunt: Antonino Mongitore 'Bibliotheca Sicula, siue de scriptoribus Siculis, qui tum uetera, tum recentiora saecula illustrarunt, notitiae locupletissimae' 1708—1714. I p. 117sq.; John Taylor (1738) in praef. ad Lysiae editionem Londinensem (oratores graeci ed. Reiske VI p. 66 sq.); Jonathan Toup (1778) in editione libelli περὶ ὕψους per Weiskium curata p. 219sqq.; Gottlieb Christoph Harless in Fabricii Bibliotheca graeca II 1791 p. 849, VI 1798 p. 124 sq.; Jacques Nicolas Belin de Ballu *histoire critique de l'éloquence chez les Grecs* 1813. II p. 93sqq.; Leonhardus Spengel 'Συναγωγὴ τεχνῶν siue artium scriptores ab initiis usque ad editos Aristotelis de Rhetorica libros' 1828 p. 11 sq., p. 122 sq., p. 130, p. 180; K. W. Krueger *leben des Thukydides* 1832 (*kritische analekten* I p. 32 sq.); Anton Westermann *geschichte der griechischen beredsamkeit* 1833. I p. 197; Friedrich Osann *beitraege zur griechischen und roemischen litteraturgeschichte* I 1835 p. 295; Maurit. Herm. Ed. Meier 'de Andocidis quae uulgo fertur oratione contra Alcibiadem commentatio quarta' 1837 p. 7 sqq. (opuscula acad. I p. 128 sqq.); Pauly *realencyklopaedie* II 1842 p. 38 sq.; Georgius Buchenau 'de scriptore libri περὶ ὕψους' 1849 p. 40 sqq.; Carolus Mueller FHG III 1849 p. 330 sqq.; Moriz Schmidt in *Jahrbuecher fuer philologie und paedagogik* LXXI 1855 p. 778 sqq.; Theophilus Burckhardt 'Caecili rhetoris fragmenta' 1863.

Ea uirorum doctorum scripta, quae inde a Burckhardtii dissertatione usque ad hunc libellum editum in lucem prodierunt, iam supra (p. VIII sqq.) a me enumerata sunt. Sed hoc moneo, ei, qui in Caecilii fragmenta inquirere eaque interpretari uult, saepe etiam ipsa illa scripta inspicienda et pro commentario adhibenda esse, cum omnia, quae ab eorum auctoribus eruta et inuenta sunt, hic repetere nec uoluerim nec potuerim.

II. De grauissimis Caecilii fragmentorum fontibus.

Iam ad alteram partem multo grauiorem pergo, in qua pauca de auctoribus, qui Caeciliana nobis seruauerunt, exponenda sunt.

De Pseudoplutarchi uitis X oratorum.

De commercio, quale fuerit inter Pseudoplutarchum et Caecilium, constituendo uiri docti in uarias opiniones discesserunt et discedunt. Haec inuestigatio iterum iterumque agitata uel hodie ad finem certum non deducta est. Itaque hanc quaestionem intricatiorem hoc loco absoluere non possum, ne omnium quidem uirorum doctorum opiniones repetere et recensere[1]): sed paucis rem perstringens nonnulla eaque probata et grauissima proferam. Demonstratum igitur esse existimo ea, quae apud Pseudoplutarchum legimus, ex fontibus diuersis confluxisse. Haec permixtio ex nullo ordine aut delectu pendet, nam omnibus locis insunt uestigia neglegentis compilatoris, qui fontes suos nulla ratione adhibita exscribit et particulas componit, quamuis conexus sententiarum turbetur, quamuis intra unum fere enuntiatum diuersissima confundantur. Iam

1) Praeter uiros doctos supra in conspectu allatos multi alii huic quaestioni operam dederunt; qui nullam utilitatem mihi praebuerunt. Huc spectant: R. Ballheimer 'de Photi uitis X oratorum' Diss. Bonn. 1877; Guil. Sturm 'de fontibus Demosthenicae historiae quaestiones duae' Diss. Hal. 1881; A. Prasse 'de Plutarchi quae feruntur uitis X oratorum' Diss. Marp. 1891 al.

quaestio difficillima est, quorum auctorum libri excerpti sint. Cuiuis uitas Pseudoplutarcheas legenti manifestum est ex his fontibus fuisse etiam Caecilii opus de oratoribus Atticis conscriptum. Documento est huius frequentissima mentio, quae imprimis regnat in iis partibus, quae sunt de orationum spuriarum aut genuinarum numero (*fragen der echtheitskritik*) et quae tractant artem et genus dicendi singulorum oratorum (*aesthetische beurteilung*). Item pro certo habeam Pseudoplutarchum ad Caecilii ipsum librum accessisse et, quae usui essent, ex eo excerpsisse. Neque dubium est, quin aliis locis, ubi Caecilii nomen non adscriptum est, tamen is rhetor in usum uocatus sit. Sed enucleare, quae ex consarcinato Pseudoplutarchi libro ad Caecilium probabiliter referenda sint, labor periculosae aleae est. Difficultas augetur eo, quod etiam Dionysius laudatur. Nam interdum utriusque discrepantias in numeris genuinarum et spuriarum orationum notat. Inde apparet a compilatore etiam Dionysium exscriptum esse. Et hoc quoque auctore in multis, quae nomine omisso apud Pseudoplutarchum leguntur, is usus est. Neque uero uerba ipsa Caecilii aut Dionysii semper seruauit, siue paucula omisit siue in breuius contraxit siue mutauit. Quod uero maxime animaduertendum est, Pseudoplutarchus praeter Dionysium et Caecilium alios fontes adhibuit, quod Radermacher de uita Dinarchi pro certo et sine dubio affirmauit. Hi tamen fontes parui uel nullius momenti uidentur fuisse; non a uero aberrabimus, si statuemus a Pseudoplutarcho etiam *τὰ ῥητόρων γένη* editionibus praemissa et ante Dionysium conscripta adhibita esse. Videmus igitur, quanta difficultate laborare et quanta cautione uti necesse sit ei, qui ex hac ruina permixtarum auctorum diuersorum et consiliis disparium sententiarum Caecilii uestigia agnoscere studeat. Alia accedunt. Valde considerandum est oratorum uitas tales, quales Caecilius conscripserat, a uitis Dionysianis non multo differre potuisse, cum Caecilius et Dionysius plurima a communibus fontibus, scilicet ab Hermippo aliis, mutuati sint, quam

ob rem maiore cautione opus est. Discrepantias, quae inter Caecilium et Dionysium intercedebant, maxime ad ea pertinuisse, quae noua excoluerunt et proprio ingenio inuenerunt, i. e. ad quaestiones artis criticae et ad iudicia rhetorica et aesthetica, facile intellegitur. Et bene accidit, quod a Pseudoplutarcho re uera hae discrepantiae interdum adnotantur, quam rem iam supra memoraui. Vt igitur paucis summam ducam, obtinemus a Pseudoplutarcho satis multos auctores coaceruatos esse, scilicet *τὰς κοινὰς ἱστορίας, ἃς κατέλιπον ἡμῖν οἱ τοὺς βίους τῶν ἀνδρῶν συνταξάμενοι* (Dion. ad Amm. I 3 p. 260, 2 Vs. et R.) etiam *γένη* uocatas, amplificatas ex ipsorum Caecilii et Dionysii lectione. Et fortasse hoc addendum est Caecilium, quod ad materiam ipsam attinet, ultra Dionysium processisse, plures fontes eosque primae notae adhibuisse, maiore ubertate in uitis enarrandis fuisse. Vnde fortasse concludere licet Pseudoplutarchum imprimis iis, quae neque *τὰ γένη* neque Dionysius praebuerunt, Caecilianis nouis librum suum auxisse. Sed haec singillatim pertractare non possum. Tantum hoc moneam iure partes rhetoricas, quae de numero orationum et de genere dicendi sunt, ad Calactinum reduci mihi uideri. Huius rei documento est frequens Caecilii mentio in illis ipsis locis praecipue obuia. Et in iis, quae a Pseudoplutarcho sine nomine afferuntur, sententiis illum ab eodem exemplo pendere per se admodum uerisimile est, praesertim cum in iis saepe eaedem dicendi formulae redeant, quae in fragmentis nomine Caecilii signatis leguntur. Hoc quoque coniecturae nostrae suffragatur, quod, ut ex fragmentis ipsis uidemus, saepius Caecilius plures orationes quam Dionysius germanas esse putauit. Sed licet illas sententias Caecilio uindicemus, hoc fragmentorum collectione nostra dum utimur, semper memoria teneamus in illis locis non ipsa Caecilii uerba seruata esse, sed Pseudoplutarchum ad sententiam tantum ea, quae Caecilius exposuerat, reddere, quin immo ne ad sententiam quidem meram Caecilii doctrinam reddi; nam saepe ordine inuerso in breuius contracta, alienis quoque permixta produntur. Quare hi loci satis

caute adhibendi sunt; tamen recipiendi erant, cum ad Caecilii meliorem cognitionem non paruam utilitatem praebeant.

Sed alia quoque Caecilii uestigia, qui Pseudoplutarcheas uitas percurrit, expiscari potest. Atque unum quasi corpus Caecilianorum, quod inter alia ambitu excellit, Bruno Keil enucleauit. Obseruauit enim in uitis locos quosdam inesse, quos eidem deberi origini negari non potest. Hunc communem auctorem Heliodorum periegetam esse Keilius tam certe argumentis confirmauit, ut omnis dubitatio hodie dempta sit. Et grauissimum est, quod per Caecilium interuenientem illi loci pretiosi in uitas illati, re uera ex Caecilio a Pseudoplutarcho hausti sunt. Nam cum per se ipsum probabile sit nemini nisi Caecilio, huic tam exquisito et accurato uiro, illos locos tanti pretii deberi[1]) — nam scimus Caecilium re uera optimos fontes (*aktenstuecke*; cf. fr. 102) attulisse —, omnis dubitatio tolletur Heliodori asseclam et Pseudoplutarchi fontem neminem alium fuisse nisi Caecilium, si examinemus, in quo tenore Heliodorea apud Pseudoplutarchum legamus. Certa causa, non casu factum uidetur esse, quod ter (fr. 117, 22; fr. 135 p. 120, 1; fr. 148, 10; cf. etiam fr. 130 p. 113, 5 sqq.) locos Heliodoreos statim illa placita rhetorica uel critica (φέρονται κτλ.) sequuntur; haec res ex nulla alia causa nisi ex usu unius eiusdemque fontis explicari potest: priora cum posterioribus tam arte coniuncta sunt, ut idem Pseudoplutarchi auctor statuendus sit. Recte Keil (l. s. p. 220) dicit: *mit den heliodorstuecken sind diese sicherlich Caecilianischen kritischen angaben auch in der zersplitterten ueberlieferung noch so eng verbunden, dass man fuer diese wie jene notwendig die gleiche letzte quelle annehmen muss.* Fortasse addendum est in fragmento 107, 5 quoque locum Heliodoreum iudicio critico, quod ad Caecilium reuocant, excipi.

Haec fere erant, quae de ratione inter Pseudoplutarchi uitas et Caecilium intercedente exponere in animo habe-

---

1) sed cf. etiam P. Wendland *Anaximenes von Lampsakos* 1905 p. 18 sq., 3.

bam. Vnum addam de fragmentis 108, 113, 114, 116, 119, 125, 149. In uniuersum dicendum est ea in hanc syllogen a me recepta esse, quod exhibent, quae aut apud Dionysium omnino desunt aut cum Dionysiacis comparata aliquid noui continent, et quae aliis quoque probabilibus rationibus, e quibus talia concludi solent, Caecilio ab omnibus fere uindicantur. Fortasse fragmentum 108 explicatione breui eget. Ergo uita Lysiana, quae in illo exstat, optima coniunctione uerborum et sententiarum continua est, quod iam Blassius (l. s. I p. 341, 4) adnotauit, et perbene uno tenore legitur. Ex his fortasse sequitur Pseudoplutarchum in hac parte non ex compluribus fontibus enarrationem compilasse, sed potuisse quidem unum tantum auctorem exscribere. Si autem hoc sumitur et si uera sunt, quae supra exponere studui, uix alia ratio excogitari potest, quam ut putemus nos Caecilianam uitam, quamquam deflexam, tamen ad sententiam repetitam, tenere.

De Photio.

Iam ad Photium accedam, unum ex iis, qui plurimum ad conseruanda Caecilii iudicia contulerunt. Sed hoc pro certissimo teneamus Caecilii opus ab ipso Photio non lectum aut excerptum esse; talia Caeciliana, qualia apud Photium exstant, hoc modo afferri non posse nisi ab eo, qui Caecilium ipsum non inspexit, sed placita Caeciliana ab aliis tradita et accepta legit, primo obtutu apparet (uide, quae supra p. XVIII dixi). Tamen Photius ad Caecilii fragmentorum collectionem magna utilitate est. Iam Sauppius uidit et in censura dissertationis Burckhardtianae planius explicauit multa iudicia rhetorica apud Photium adseruata ad Caecilium reuocanda esse. Huius uiri auctoritatem Blassius, Brzoska, alii deinde secuti argumentis ita probauerunt, ut hodie nemo de hac re dubitet. Re uera doctrinam Caecilianam in Photio subesse uiri docti collegerunt ea ratiocinatione ducti, primum quod nonnulla iudicia diserte a Photio illi rhetori tribuuntur, ita ut etiam alios locos, qui inter se et cum illis, ubi

Photius Caecilii meminit, comparati orationis colore, elocutione, ratione, aliis congruunt, etiamsi Photius Caecilium nominatim non appellat, tamen ad Caecilium referre liceat; deinde quod saepius lucide demonstrari potest Dionysium, de quo fortasse cogitari possit, fontem Photii non fuisse, cum huius uerba plane aduersentur iis, quae Dionysius dicit. Etiam hic argumentationem non semper ad finem prorsus certum perduci posse per se manifestum est.

Sed alia accedunt, quibus difficultates augentur. Photium Caecilii ipsius libri lectioni minime uacauisse, sed ab aliis excerpta ei praesto fuisse iam supra dixi. Inde efficitur, ut Caeciliana, quae Photio debentur, plurima decurtata esse et rerum capita tantummodo et strictim opiniones Caecilii repeti statuendum sit. Atqui hoc animaduertendum est selecta Caeciliana, quibus Photius usus est, bonam et doctam traditionem in uniuersum prodere. Sed etiam hoc certum et summi momenti est Photium in uitis suis praeter Pseudoplutarchum et Caecilii excerpta ex aliis fontibus hausisse. Sine dubio aliorum auctorum placita ad manus habebat; nam concedendum est non posse demonstrari, a Photio nullum praeter ipsum Caecilium, siue mauis dicere praeter Caeciliana excerpta, fontem in rhetoricis partibus, quas Photius nomine omisso attulit, adhibuisse; quae Photius praebet, est permixtio diuersorum fontium excerptorum. Quod comprobatu non difficile est. Nam praeterquam quod Photius ipse se aliis auctoribus uti aperte significat, etiam iis locis, ubi aliorum recentiorum fontium nulla mentio occurrit, alios fontes agnoscere possumus. Huc spectat, ut exemplum afferam, Phot. bibl. cod. 265 p. 491ª 22—28, locus imprimis dignus, qui memoretur. Vbi Caecilii doctrinam non subesse pro certo affirmare possumus (uide adnotationem meam ad fr. 141), immo admodum uerisimile est Dionysii Halicarnasei sententiam hic exstare. Et bene accidit, quod in iis, quae apud Photium statim sequuntur (p. 491ª 29—39 = fr. 142), contra eundem Dionysium modo compilatum argumenta proferuntur. Deinde, quod conformatio proximi Photiani tractatus

(p. 491ª 40 — p. 491ᵇ 28) non nisi ex diuersorum excerptorum coniunctione intellegi potest, sententiam meam ualde affirmat. Cuiuis illum legenti manifestum est hic compilatorem a nobis quasi deprehendi posse; nam si ille totus tractatus uni auctori tribuendus esset, quomodo explicaretur, quod bis siue ter eadem sententia de eadem quaestione, scilicet de Demosthenis oratione in Aeschinem habita, profertur et quod illa placita nullo consilio coaceruantur, tamquam si Photius siue auctor eius ipse iam nesciat, quid paulo ante dixerit? Videmus igitur, ut comprehendam, Photii thesaurum non potuisse ex uno auctore descriptum esse, sed commixtum ex diuersis fontibus, quorum ipse Caecilii, Dionysii, Longini, Libanii, Aspasii, Aristidis, Pauli Mysi aliorum libros nominat.

Nunc in singulis fragmentis, si modo rem opera dignam facturus esse mihi uideor, accuratior de Caecilio quaestio mihi instituenda erit. Pauca de fragmentis 110 et 142 disputaturus sum. In hoc utroque loco Dionysius Halicarnaseus impugnatur; in priore, quamquam nomen eius non additur, tamen ea reici, quae in iudicio de Lysia c. 19 (p. 31, 21 Vs. et R.) dicit, manifestum est, in posteriore nomen diserte appellatur. Iam quaestio oritur, quis iste Dionysii aduersarius fuerit. Monendum est illas refutationes antiquiorem fontem redolere. Quae suspicio per se admodum probabilis eo firmatur, quod in utroque loco obscuriores orationes, Lysiae oratio *κατὰ Μνησιπτολέμου* et Aristogitonis *Ἀπολογία πρὸς τὴν ἔνδειξιν Λυκούργου καὶ Δημοσθένους*, afferuntur. An putas unum ex recentioribus illas nouisse? Sed alia quoque opinioni meae suffragantur. Vt iam supra (p. XIII) dixi, ex fragmento 136 (uide etiam fr. 137) apparet Caecilium in libro suo cum Dionysio conflixisse. Quid igitur est magis uerisimile quam etiam refutationes in fragmentis 110 et 142 exstantes ad Caecilium reuocandas esse? Neque mirum est illis acerbitatem satis egregiam inesse, dummodo consideremus omnes refutationes totius antiquitatis, praesertim ab aequalibus profectas, acres fuisse; accedit, quod in fragmento 110

Caecilius Lysiam suum contra Dionysium defendere cogebatur. Quae cum ita sint, potius mirum esset, si in refutationibus acerbitas non inueniretur. Si autem fragmentum 110 iure Caecilio uindicatur, necessario etiam fr. 143 eiusdem Caecilii iudicium est, cum ea, quae in utroque leguntur, unum et eundem auctorem prodant.

Ad fragmentum 122 me conuertam. Eius uerba, praecipue ea, quibus de figuris sententiae apud Isocratem exstantibus agitur, sermone tam consentiunt cum iis, quae de iisdem sententiae figuris in Antiphonte Caecilium ipsum disputare Photius diserte dicit (fr. 103), ut ipsa ex forma iudicantes etiam fragmentum 122 ad eundem auctorem facile referre possimus. Similiter res se habet in fragmento 128, ubi iterum in figuras incidimus, quas, ut satis certe scimus, Caecilius imprimis perscrutari solebat.

Quod ad fragmentum 123 attinet, hoc quoque in Caecilianorum syllogen recepi, cum sermonis colore aliis reliquiis nostri rhetoris simile sit et unum quidem (uide adnotationem meam ad hoc fragmentum) cum fragmento praecedenti commune habeat. Cuius agentis nomen ad *αἰτιᾶται*, quod ibi legitur, cogitatione supplendum est? Caeciliusne?

De fragmento 144 uerbo dicendum est. Priori parti, quam Burckhardtius quoque (fr. 20) in collectionem suam recepit, sufficit, si illius uiri docti uerba exscribo, quatenus cum illo consentio: 'in Caecilium conueniunt cum Callimachi reprehensio suique iudicii confidentia, tum quod *ἔχων πρὸς τὴν κρίσιν τὸ ἀσφαλὲς* dicitur'. Sed etiam posteriorem partem coniectura sat probabili ad Caecilium referre licet. Quae opinio iam eo commendatur, quod Dionysianam doctrinam (cf. Dionysius de Dinarcho 13 p. 321, 5 Vs. et R.) aliam fuisse statuitur. Accedit etiam, quo sententia mea confirmatur, quod, ut Blassius monuit, manifestum est hoc fragmentum et fragmentum 128 ex eodem fonte fluxisse (uide, quae ad utrumque fragmentum notaui). Si autem fragmentum 128 Caecilio uindicandum esse mihi concessisti, facere non poteris, quin etiam fragmentum 144 Caecilii copias nobis praebere concedas.

De Libanio.

Paucis Libanium perstringamus, quem inter uetustiores illos homines criticos maxime respexisse et excerpsisse Caecilium iam J. Th. Voemel[1]) coniecerat, quae sententia omnibus fere, qui secuti sunt, est probata.[2]) Et suo iure Burckhardtius suspicatus est et argumentis confirmauit Libanio, cum quarto saeculo *τοὺς πρεσβυτέρους* afferret, Caecilium aut Dionysium ante oculos uersatum esse. Nam omnibus notum est, ut iam saepius dixi, ea, quae Caecilii et Dionysii auctoritate firmata erant, tantum apud insequentis aetatis rhetores ita ualuisse, ut pro uero ea acciperent et fere omnia sua, quantum quidem ad artem criticam h. e. ad quaestionem, quid singulis oratoribus tribuendum esset, quo potissimum genere dicendi singuli oratores essent usi et quid in singulis maxime esset imitandum, spectat, ex Caecilio nostro et Dionysio haurirent. Quis enim talia ex rhetorum recentiorum ipsorum ingenio profecta esse putabit? Suo iure Brzoska l. s. p. 1187 dicit: *auf ihn* (sc. Caecilium) *und Dionys geht im wesentlichen zurueck, was in der folgezeit ueber das eigentum eines jeden redners angenommen wurde.* Quodsi aliquo loco de Dionysio auctore cogitari nequit, non temere facere uidebor, si illa antiquiorem fontem redolentia testimonia ad Caecilium rettulerim. — Quod ad fragmentum 139 attinet, non solum id, quod Burckhardtius exscripsit, Caecilio tribuendum est, sed etiam sequentia uerba, quae docent, quibus causis grauioribus adducti *οἱ πρεσβύτεροι* orationem de Halonneso Demostheni abnegauerint et Hegesippo attribuerint, eidem fonti h. e. Caecilio debentur. Hic, ut tam saepe, perbene uidere possumus, quam acute et subtiliter noster rhetor iudicia sua protulerit.

---

1) Hegesippi oratio de Halonneso edidit J. Th. Voemel. 1833. prolegomena p. 22 sq.

2) Nonnullos hic appello: A. Schaefer *Demosthenes und seine zeit* II² 1886 p. 441, 1; Burckhardt ad fr. 18; Blass (uide adnot. meam ad fr. 139); Brzoska l. s. p. 1183.

At Dionysius illam orationem originis Demosthenicae esse opinatur, ut apparet ex compluribus locis (de Dem. 9 p. 148, 6; 13 p. 157, 4; ad Amm. I 10 p. 270, 5 Vs. et R.). — Analogia quadam ductus fragmenta 145 et 146 quoque ex Caecilii opere bonae frugis pleno et illustri tracta esse putauerim. Nam ut prius de fragmento 146 loquar, iam ex formula *οἱ πολλοί* h. e. 'plerique' concluserim inter illos criticos uetustiores Calactinum fuisse. Si uerum est, quod statuo, iterum hic reperimus Caecilium et Dionysium non consentire. Nam etsi Dionysius quoque orationem in Theocrinem inscriptam a Demosthene abiudicauit, item Dionysius hanc inter Dinarcheas enumerat (de Din. 10 p. 311, 21 Vs. et R.), tamen in eo litigant, quod Caecilius eam *ἰδιωτικὸν λόγον*, Dionysius *δημόσιον λόγον* esse obtinet. Ergo etiam hic aemulos certantes deprehendere possumus. — Quam acuti critici munere Caecilius sit functus, etiam fragmento 145 comprobatur; hoc in incertorum numero a me collocatum est, quod iudicium Dionysii nobis ignotum est. Tria, quae in oratione *πρὸς τὴν Λακρίτου παραγραφήν* inscripta exstant, uituperantur: dictionis genus remissum, formula *μὰ τὸν Δία τὸν ἄνακτα*, infirma refutatio exceptionis. Dictionis genus remissum h. e. *φράσις ἀνειμένη*, quae in hoc fragmento memoratur, etiam in fragmento 139, 4, ubi idem Caecilius *τῷ ἀνειμένῳ* nisus orationem de Halonneso Demostheni denegat, nobis occurrit, quae res opinioni meae fauet.

De Hermia.

Pergo ad Hermiam, qui, quamquam Caecilii nomen non profert et a Caecilii ipsius lectione alienus fuit, tamen nonnulla Caeciliana memoriae tradidit. Vt haec sententia confirmetur, fragmentum 110 et 110*a* comparentur; uidemus eandem doctrinam Caecilii, qui in fragmento 110 nominatim laudatur, in fragmento 110*a* manifesto exprimi. Alios locos, qui Caecilianae doctrinae notitiam produnt, Immischius enucleauit. Huc pertinent fragmentum 112, quo

placitum magni pretii et primae notae seruatur et quod sine dubio ex uetere et egregio fonte fluxit, fragmentum 118*a*, quod ex Caecilio haustum esse consensu Hermiae et Pseudoplutarchi probatur, denique fragmentum 152, unum ex pretiosissimis fragmentis, quae omnino ad nos peruenerunt. De quo nonnulla dicere mihi liceat. Immischius in argumentatione proficiscitur ex Dionysii Halicarnasei iudicio de Platonis elocutione, quod inuenitur in Dionysii ad Cn. Pompeium epistula (1—2 = opusc. II 1 p. 221—232 Vs. et R.) et in libro de admiranda ui dicendi in Demosthene inscripto (5—7 p. 136—142 Vs. et R.). Dionysius quamquam in uniuersum Platonem laudat, tamen uanum tumorem, uerborum translatorum abusum, sublimitatem uerbis ornatis et in poetarum morem conuersis captatam (id, quod nos Germani *das bakchantisch-unprosaische* uocamus), ei imputat. Hoc iudicium imprimis Phaedro dialogo nititur, ubi ille philosophus Lysiae orationem, quae inscribitur Ἐρωτικός, acriter uituperat et suum dicendi genus cum isto oratore comparat et ipse quoque duos ἐρωτικοὺς tamquam ἀγωνίσματα per aemulationem componit. Dionysius autem diserte dicit se non solum neque primum esse, qui aliquid de Platone ingressus sit dicere; immo multos inueniri et Platonis aequales et posthac auctores, qui Platonis dictionem acriter reprehenderint; inter hos obtrectatores Platonis Aristotelem et Peripateticos iam quarti saeculi nominat. Deinde Immischius ex loco aliquo in libello περὶ ὕψους exstanti, nobis notissimo (p. 59, 7 V. = fr. 150), exordium capit, ubi, quid Caecilius de Platone senserit, audimus. Suo iure ille uir doctus pro certo affirmat ex sermone totius huius loci apparere etiam Calactini iudicium Phaedro dialogo niti et hunc rhetorem Ἐρωτικὸν Lysiae et duos ἐρωτικοὺς Platonis inter se comparauisse. Cumque anonymo illo auctore Caecilii iudicium modum excedat et nimis iniquum atque infensum prolatum sit, scimus Calactinum Platonis uehementissimo odio actum sine moderatione in Platonem grauissime atque acerbissime inuectum esse,

quae res memoria tenenda est. Apud Hermiam locum bene coniunctum et ad unum eundemque auctorem (uide Immischium l. s. p. 224 sq.) spectantem inuenimus, quo tria *ἐγκλήματα* Platonis obtrectatorum continentur. Haec quoque eundem Phaedrum dialogum spectant et, imprimis secundum illud *ἔγκλημα*, adeo Platonem conuiciantur et adeo cum iis, quae apud Pseudolonginum legimus, congruunt, ut dubium esse non possit, quin ad Caecilium reducenda sint. Sed, ut Immischius copiosissime demonstrauit et ut ex supra allato Halicarnasei loco elucet, Caecilius Platonem uituperans optimorum auctorum, quorum ad opera illis temporibus patebat aditus, fide nititur; hic tam exquisitus et accuratus uir ad optimos fontes redit et eos affert. Qui fontes Peripatetici sunt, quos Dionysium et Caecilium etiam alibi in usum uocauisse scimus[1]). Felici casu factum est, quod accurate exquirere et nominatim appellare possumus, quis Peripateticorum de Platonis Phaedro acerbe iudicauerit, quis Calactini auctor fuerit. In hac quaestione duo loci Laertii Diogenis (fr. 152*a*, 152*b*) nobis succurrunt, quorum prior Dicaearchi nomine diserte notatus est, posteriorem ex eodem exscriptum esse Immischius argumentis probauit. Cum autem in priore loco Laertii Diogenis primum et tertium *ἔγκλημα* Hermiae iterum nobis occurrant, in posteriore secundum, manifestum est Fauorino interueniente — hoc statuit Immischius — Diogenem et Hermiam ex eodem fonte hausisse h. e. ex Caecilio Calactino. Caecilius autem optimi auctoris, Dicaearchi Peripatetici, fide nititur. Totus antiquissimus locus classicus *τῶν ἐγκλημάτων* temporum iniuriis succubuisset, nisi Caecilius, cuius auctoritas in *τῇ κοινῇ ἱστορίᾳ* insequentis aetatis (uide, quae p. XVI dixi) plurimum ualuit, meliori fortunae eum seruauisset. Et certe maximi pretii est, cum is sit, qui doctrinam Dicaearchi nobis seruauit, qui nos docet eum et una cum eo Peripateticos exquisisse et

1) Immisch l. s. p. 246; Radermacher, Pauly-Wissowa *RE.* V p. 964, 965.

computasse Platonis dialogum Phaedrum ab hoc philosopho non aetate matura et consummata, sed iuueniliter exsultanti compositum esse, porro qui nos docet Caecilio quoque illos secuto Phaedrum dialogum Platonis iuuenile opus esse persuasum fuisse. Exscribo uerba pulchra, quibus Immischius disputationem suam concludit: *wir aber muessen ihr* (sc. *der leidenschaftlichkeit des Caecilius*) *dankbar sein, da offenbar sie es gewesen ist, die sein wissen und seine gelehrsamkeit in bewegung gesetzt hat (sei es vor oder neben oder nach Dionys), auf ein material zurueckzugreifen, so alt und kostbar, wie es in keinem zweiten fall der platonischen chronologie zur verfuegung steht.*

Sed unum ad illa fragmenta notandum est. Ex iis, quae explicare modo conatus sum, satis elucet Caecilii *τὰ ὑπὲρ Λυσίου συγγράμματα* a Pseudolongino allata non partem libri de decem oratoribus conscripti esse potuisse, sed certum est illa *συγγράμματα* nihil aliud fuisse nisi *σύγκρισιν* artis Platonis et Lysiae, quatenus ad *τὸν λεκτικὸν τόπον* pertinebat. Nam quod *τὸν πραγματικὸν τόπον* attinet, Caecilius minime, ut ex fragmento 110 p. 99, 5 sqq. scimus, caeco amore Lysiam laudauit. Sed hoc quoque monendum est, ex eo, quod Caecilius in illo de Lysia et Platone libro conscripto magno odio et magna temeritate Platonis cauillationes affectatas neque moderatas profert et Platonis dialogo Phaedro uehementissime lacessitus nimis inique et infense iudicat, non necessario concludendum esse Caecilium iuuenili ardore et feruore arreptum modum excessisse h. e. non necessario statuendum esse Caecilium illa *συγγράμματα* iuuenem scripsisse. Nam, ut uerba Immischii (l. s. p. 243, 1) laudem, *Caecilius wollte gerecht sein und glaubte gewissen θέματα ὁμολογούμενα in seiner auffassung genuege getan zu haben.*

De libelli *περὶ ὕψους* auctore.

Accedamus ad Pseudolonginum, qui longe plurima Caeciliana seruauit. Etiam hic semper tenendum est, id

quod in tanti ambitus fragmentis (uelut fr. 85, 94, 95) nequaquam mirum est, ea, quae Caeciliana apud Pseudolonginum leguntur, multo magis ad materiam quam ad formam pertinere. Nam sine dubio anonymus auctor, quamquam maximam partem Caeciliana ad sensum reddere eum certissimum est, non ipsa illius uerba repetit; sed quae Caecilius suis uerbis dixerat, suis permixta, partim contracta partim aucta, in nonnullis consulto etiam deflexa prodit. Per se probabile est ea, quae ab ipso Pseudolongino excogitata sunt, non nisi raro agnosci et a Caecilianis secerni posse. Nonnulla uero, quae tamquam a Pseudolongino ipso inuenta facile cognosci possunt, re uera exstant. Cum diuersa typorum genera adhibuerim, ut quiuis Caeciliana et Pseudolongini propria facile discernat, singula tractare necessarium non esse putaui.

In hac parte collectionis meae longe plurimum Rothsteinii quaestionibus debeo. Sed ne fusior essem, in sequentibus ea, quae Rothsteinius edocet, plane omisi et haec tantum addam: Pseudolonginum in uniuersum Caecilio plurima debere omnibus notum et probatum est[1]). Constat enim in illius libello uestigia Caecilianae doctrinae etiam huius rhetoris nomine non praedita comprehendi posse. Neque enim opus erat a libelli περὶ ὕψους auctore Caecilium diserte appellari. Nam cum Pseudolonginus ipse prooemio lucide dicat se ad eos lectores conuerti, qui 'recentes sint a Caeciliani libri lectione', inde apparet librum iis destinatum esse, qui ea, quae inimicus dixisset, non ignorarent; itaque procul dubio etiam tacite ad Caecilii librum siue hunc impugnans siue huius iudicia simpliciter recipiens siue currenti stilo eius uerba perstringens respexit: semper Pseudolongino et eius lectoribus Caecilii

1) Praeter uiros ad singula fragmenta laudatos cf. Ivo Bruns *die atticistischen bestrebungen in der griech. literatur.* 1896 p. 17; Eduardus Norden *die antike kunstprosa.* 1898 p. 80; V. de Wilamowitz in Strena Helbigiana 1900 p. 334.

libellus ante oculos uersatur. Si hoc nobiscum animo considerauerimus, non pauca Caeciliana detegere poterimus. Quin unus uir doctus, C. Hammer, cuius iudicium talium rerum ualde aestimo, eo processit, ut non dubitaret haec obtinere[1]: *es steht ausser zweifel, dass, wo der anonyme verfasser nicht ausdruecklich gegen ihn* (sc. Caecilium) *polemisiert, wir den echten Caecilius vor uns haben.* Quamquam huic doctrinae adstipulari nequeo. Sed hodie quoque uestigia illius anonymo et eius amico communis lectionis Caeciliani libri a nobis detegi posse in fragmentis ipsis, quae Caecilii esse aliunde constat, ualde uerisimile est. Dico tales formulas, quales legimus in fr. 83, 7 sqq., 83, 24 sq., 93, 21, 94 p. 82, 31, 97 p. 88, 3.

De singulis fragmentis perpauca hic mihi dicenda sunt. Ad fragmentum 92 fortasse adnotari potest e ratione dicendi ipsa (*εἰ δέ τις αὐτόθεν φοβοῖτο*) probari Caecilii auctoritatem. Accedit, quod anxietas eius, de quo agitur et qui timet, 'ne quid proferat saeculo suo parum conueniens', tam acerbe, ut Martensius iure opinatur, uituperata est, 'ut certum scriptorem respici' maxime uerisimile sit, qui nemo alius nisi Caecilius, Pseudolongini aduersarius, est. — In fr. 94 p. 78, 16 sqq., ubi Pseudolonginus *ἐναλλάξεις ἀριθμῶν* pertractat, eundem Caecilium respici putauerim. Crediderim Caecilium ea exempla, in quibus numeri singulares uim pluralium habent, copiose illustrauisse, ea exempla autem, in quibus formae plurales numerum singularem significant, neglexisse. Aemulus et aduersarius etiam in hac re cum Caecilio, inimico suo, certat. Reiciuntur enim ea ipsa, quae Caecilius maioris esse momenti arbitratus erat, et praeferuntur ea, quae hic tamquam proferendo minus digna neglexerat. Illa coniectura etiam colore sermonis Pseudolongini confirmatur; huc enim spectant non solum uerba *τῶν κατὰ τοὺς ἀριθμοὺς οὐ μόνα ταῦτα κοσμεῖν, ὁπόσα τοῖς τύποις ἑνικὰ ὄντα τῇ δυνάμει κατὰ τὴν ἀναθεώρησιν πληθυντικὰ εὑρίσκεται· . .,*

1) *Bursians jahresb.* LXII 1890 p. 72.

ἀλλ' ἐκεῖνα μᾶλλον παρατηρήσεως ἄξια κτλ., sed etiam uerba φημὶ δὲ in initio enuntiati exstantia. — Coniunctim fr. 94 p. 82, 25 sqq., fr. 96, fr. 98, fr. 151 perlustrabo, cum eiusdem generis sint. Verisimile est illos quattuor locos ad Caecilium redire. Ansam huic opinioni fragmentum 151 dat. Nam in hoc eum, qui colossum quendam (i. e. Platonem) non Polycleti doryphoro (i. e. Lysiae) praeferendum esse scripsit, Caecilium esse cum ex uerborum ipsorum colore (πρὸς . . τὸν γράφοντα) tum ex eo procul dubio concludi potest, quod Pseudolonginus neminem alium nisi Caecilium propter eius cauillationes Platonis iterum iterumque impugnat. Itaque fragmentum 151 re uera Caecilianam doctrinam continet. Cum autem rhetorum studium comparandi artem rhetoricam cum sculptura uel pictura fortasse[1]) ad Pergamenos redeat, porro cum admodum uerisimile sit Caecilium discipulum Apollodori fuisse[2]) et ab hoc, cuius patria Pergamum erat, Pergamenorum rationem accepisse, non probabilitate carere uidetur suspicio eius, qui contendit etiam ceteros tres locos, ubi tales comparationes redeunt, posse Caecilio deberi. — Denique de fr. 150 p. 130, 28 sqq. et fr. 150*a* perpauca proferam. Hoc utroque loco unius eiusdemque auctoris uestigia subesse unusquisque concedet. Certum scriptorem respici ex forma uerborum ipsa apparet: cf. fr. 150 p. 130, 28 sqq. παρατεθειμένος δ' οὐκ ὀλίγα καὶ αὐτὸς ἁμαρτήματα καὶ Ὁμήρου καὶ τῶν ἄλλων, ὅσοι μέγιστοι, καὶ ἥκιστα τοῖς πταίσμασιν ἀρεσκόμενος, ὅμως δὲ οὐχ ἁμαρτήματα μᾶλλον αὐτὰ ἑκούσια καλῶν κτλ. Caecilius tamquam collectionem uitiorum ingeniorum summorum in scripto suo instituerat. Suo iure Martensius dicit consentaneum esse a Pseudolon-

1) Vide Brzoska 'de canone X oratorum' p. 81 sqq.; sed huic uiro docto non plane neque sine summa dubitatione assentiri possum.

2) Hanc difficilem quaestionem Brzoska, Pauly-Wissowa *RE.* I p. 2888 nuper ad certum finem, quantum quidem fieri potest, deduxit. Cf. etiam Susemihl l. s. II p. 503 et Otto l. s. p. 27, 2.

gino obseruari 'Caecilii diligentiam in uitiis indagandis occupatam'. Hic illa uitia reprehenderat et ἑκούσια tamquam 'studio sublimitatis nata' et 'ex curiosa rerum nouarum conquisitione orta' significauerat.

De Alexandro Numenii filio, Tiberio, Quintiliano, aliis rhetoribus.

Iam paucula cum de aliis rhetoribus tum de figurarum auctoribus praemonebo. Tamquam fundamentum horum rhetorum Caeciliana opera fuisse omnes uiri docti consentiunt, quam sententiam animo concipere non difficile est, praesertim cum plerique, uelut Tiberius, Alexander, Quintilianus, ipsi persaepe se illum secutos esse diserte profiteantur. Apparet etiam illos rhetores saepe rem ita instituisse, ut ratione excerpendi adducti uerborum tenorem immutarent, nonnulla in breuissimum contraherent, multa et bonae frugis plena ex diuitiis Caecilianis neglegerent et omitterent, aliena quoque inferrent. Singula Caeciliana omnia accurate extricare et ab alienis secernere hodie non iam ualemus. Itaque, quamquam interdum non sine magna dubitatione, in hanc collectionem recepi, quaecumque a uiris doctis ueritatis siue probabilitatis specie tamquam Caeciliana deprehensa sunt. Singula hic percurrere longum est. Lectorem relego ad adnotationes meas ad fragmenta additas, ex quibus plerumque apparet, quo iure singula ad Caecilium reuocauerim. In hac quaestione maximi momenti exempla sunt, quibus praecepta rhetorica et definitiones illustrantur. Nam persaepe licet ex eo, quod duo aut plures auctores eadem exempla adhibent, colligere eos unum communem fontem in usum uocauisse. Quo subsidio usi uiri docti non paucos locos Caecilio uindicauerunt.

Fortasse unum dicendum est. Quod ad fragmenta 19 et 20 attinet, ex uerbis Anonymi Segueriani (*Ἀλέξανδρος δὲ ὁ τοῦ Νουμηνίου καὶ Νεοκλῆς φασι*) efficitur utrumque rhetorem in praeceptis ad narrationem pertinentibus con-

cinuisse, h. e. eundem auctorem secutum esse, praesertim cum etiam eadem exempla ab utroque adhibita esse Anonymus Seguerianus (fr. 20) diserte testetur. Item res se habet, si Quintilianus et Alexander aut Quintilianus et Neocles eisdem uel simillimis exemplis praecepta sua illustrant; etiam hic statuendum est illos ab eodem auctore pendere. Quoniam his locis ad communem fontem necessario trahimur, nil obstat, quin rursus fortasse Caecilium hunc communem auctorem fuisse colligamus; nam analogia quaedam hanc suspicionem ualde commendat. Itaque, ut summam subducam, fragmenta 19, 20, 21, 21*a*, 28, 28*a*, 30, 41, 41*a*, 42, 42*a* Caecilio uindicaui.

De rhetoribus Aristotelis interpretibus.

Multa Caecilii fragmenta Angermannus in dissertatione sua non sine iure recuperauit. Eius argumentationem secutus nonnulla tantum eaque grauissima in uniuersum atque communiter dicam. Quam rationem eo magis sequi licet, quod illa omnia fragmenta eiusdem generis sunt et ab Angermanno eodem subsidio et eadem ratiocinatione uso uindicata sunt Caecilio; praeterea ad singula fragmenta adnotaui, quae adnotanda sunt. Angermannus uno loco Quintiliani temptato demonstrauit et euicit Quintilianum ipsum Aristotelis de arte rhetorica libros non euoluisse aut inspexisse, sed eos locos, qui ad Aristotelis praecepta rhetorica pertinent, ab auctore quodam, scilicet auctore Graeco, mutuatum esse; qua in re et Sinko et Wendlandus (hic dicit: *der nachweis, dass die Aristotelischen gedanken . . dem Quintilian durch fremde vermittelung zugekommen sind, hat mich ueberzeugt*) Angermanno adstipulati sunt. Omnino certum est rhetores recentiores ipsos artem Aristotelis non inspexisse, sed aliunde scientiam suam librorum Aristotelis duxisse. Quisnam erat ille auctor Graecus, quem profecto ipsum tres libros artis rhetoricae Aristotelis et artem Theodecteam (uide fragmenta 17, 17*a*, 44*a*, 46, 48, quae ex arte Theodectea hausta sunt) adiisse et per-

legisse ex natura locorum elucet? Haec quaerens Angermannus ex eo profectus est, quod Quintilianus et Anonymus Seguerianus h. e. Alexander et Neocles mirum in modum in iis, quae Aristoteli debentur, consentiunt et eam ob rem illos tres rhetores ex eodem auctore pendere statuendum est, Caecilium eum fuisse quibusdam argumentis nisus respondet, qui iis locos Aristotelicos suppeditauerit. Accedit, quod ut Angermannus dicit, uel per se uerisimile est Caecilium Aristotelis scripta rhetorica euoluisse, cum Dionysius[1]) quoque Aristotelis artem rhetoricam perlegerit. Itaque iis locis, qui Aristotelicam sententiam exhibent, Quintilianus, Anonymus Seguerianus, omnino rhetores, qui post Caecilium fuerunt (ut libelli περὶ ὕψους auctor, Aquila Romanus, alii), non ex Aristotelis ipsis libris habent, sed per auctorem suum, fortasse[2]) Caecilium Calactinum, illos receperunt. Sed Caecilius, si modo iure statuitur hunc Aristotelis asseclam et illorum rhetorum fontem fuisse, non erat contentus doctrinas Aristotelicas simpliciter in opus suum transferre, sed, quae paucis Aristoteles monstrauerat et docuerat, ea Caecilius 'circumscribendo, explicando, disponendo intellectu faciliora reddere studuit' (Rabe p. XVI), ut uidemus ex fragmentis 4, 4*a*, 25, 26, 49.

De Lexicographis.

(De Suida, lexicis Seguerianis quinto et quarto, aliis.)

De fontibus eorum iam multa inuestigata, multa disceptata sunt; et tamen hodie quoque haec inuestigatio nondum ad finem deducta est. Non huius loci est argu-

---

1) Vide de compos. p. 126, 4 Vs. et R.; ad Amm. I p. 263, 23—267, 7; p. 271, 16; p. 277, 10 Vs. et R.

2) Haec difficillima quaestio ab Angermanno nondum ad finem certum perducta esse mihi uidetur; re uera per Caecilium doctrinam Aristoteleam ad illos rhetores peruenisse Angermanni argumentatio mihi persuadere non poterat.

mentationes et sententias ualde discrepantes uirorum doctorum iterum proferre, paucula tantum commemorare possum. Postremus G. Wentzel has difficillimas quaestiones tractauit et eas profligare coepit. Quod ad rationem attinet, quam ego in hac collectionis parte secutus sum, omnia fragmenta a Boyseno siue iure siue iniuria — hoc diiudicare non ausim, neque enim sententiam meam pluribus argumentis stabilire uelim — Caecilio uindicata legem, quam mihi scripsi (uide p. V sq.), secutus in hanc syllogen recepi. Sane uehementer monendum est, ut summa cautione utatur, qui illa fragmenta adierit. Nam sine dubio — hoc reticere nolo — in eo glossario, quod in collectione mea legitur, non pauca sunt, quae non recte Caecilio tributa sunt; Boysenus ipse de parte eorum, quae olim probauisse et euicisse sibi uisus est, postea discessit; porro Wentzelius satis multa summatim refutauit. Sed cum Wentzelius argumenta opinioni suae nondum addiderit, ego Boyseni iudicia spernere ausus non sum; immo omnia recipienda esse putaui, cum nihil apud me desiderari cuperem, dummodo in his memoria teneamus dubiam esse illorum fidem atque auctoritatem. De causis, e quibus singula Caecilio tribuenda sint, nihil proferam; Boyseni ipsius inuestigationes necessario adhibendae sunt.

TESTIMONIA DE CAECILIO

Svidas: *Καικίλιος, Σικελιώτης Καλακτῖνος* (*Καλάκτη δὲ πόλις Σικελίας*), *ῥήτωρ σοφιστεύσας ἐν Ῥώμῃ ἐπὶ τοῦ Σεβαστοῦ Καίσαρος* [*καὶ ἕως Ἀδριανοῦ*], *καὶ ἀπὸ δούλων, ὥς τινες ἱστορήκασι, καὶ πρότερον μὲν καλούμενος Ἀρχάγαθος, τὴν δὲ δόξαν Ἰουδαῖος. βιβλία δ' αὐτοῦ πολλά· Κατὰ Φρυγῶν δύο· ἔστι δὲ κατὰ στοιχεῖον ἀπόδειξις τοῦ εἰρῆσθαι πᾶσαν λέξιν. Καλλιρρημοσύνης *· ἔστι δὲ ἐκλογὴ λέξεων κατὰ στοιχεῖον. Σύγκρισις Δημοσθένους καὶ Κικέρωνος. Τίνι διαφέρει ὁ Ἀττικὸς ζῆλος τοῦ Ἀσιανοῦ. Περὶ τοῦ χαρακτῆρος τῶν δέκα ῥητόρων. Σύγκρισις Δημοσθένους καὶ Αἰσχίνου. Περὶ Δημοσθένους ποῖοι αὐτοῦ γνήσιοι λόγοι καὶ ποῖοι νόθοι. Περὶ τῶν καθ' ἱστορίαν ἢ παρ' ἱστορίαν εἰρημένων τοῖς ῥήτορσι. καὶ*

---

1 *κεκίλιος* libri. *Καλαντιανός* libri. 2 *Κάλαντις* libri. 4 Hermippi Berytii librum *Περὶ τῶν διαπρεψάντων ἐν παιδείᾳ δούλων* fontem esse Curtius Wachsmuth (De fontibus ex quibus Suidas in scriptorum Graecorum uitis hauserit obseruationes per saturam factae, Symbola philologorum Bonnensium in honorem Fr. Ritschelii collecta. Lipsiae 1864—1867 p. 135—152) p. 141 ss probauit. 6 post *δύο* lacuna non est; *κατὰ Φρυγῶν* titulus lexici prioris est. 8 post *Καλλιρρημοσύνης* deest numerus librorum lexici posterioris.

ἄλλα πλεῖστα. [*πῶς δὲ Ἰουδαῖος τοῦτο θαυμάζω· Ἰουδαῖος σοφὸς τὰ Ἑλληνικά.*]

SVIDAS: *Ἑρμαγόρας Τήμνου τῆς Αἰολίδος, ὁ ἐπικληθεὶς Καρίων, ῥήτωρ. . . ἐπαίδευσε δὲ οὗτος μετὰ Κεκιλίου ἐν Ῥώμῃ ἐπὶ Καίσαρος Αὐγούστου καὶ τελευτᾷ πόρρω τῆς ἡλικίας.*

SVIDAS: *Τιμαγένης βασιλικοῦ ἀργυραμοιβοῦ υἱός, Ἀλεξανδρεύς, ῥήτωρ, ὡς δέ τινες, Αἰγύπτιος· ὃς ἐπὶ Πομπηίου τοῦ μεγάλου αἰχμάλωτος ἀχθεὶς ἐν Ῥώμῃ ὑπὸ τοῦ Γαβινίου* (a. u. c. 700, a. Chr. 54) *ἐξωνήθη ὑπὸ Φαύστου τοῦ υἱοῦ Σύλλου, καὶ ἐσοφίστευσεν ἐν Ῥώμῃ ἐπί τε αὐτοῦ Πομπηίου καὶ μετ' αὐτόν, ἐπί τε Καίσαρος τοῦ Αὐγούστου καὶ μετέπειτα ἅμα Κεκιλίῳ.*

I
ΣΥΓΓΡΑΜΜΑ ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΔΟΥΛΙΚΩΝ ΠΟΛΕΜΩΝ

1 (= fr. 1 FHG III 330) ATHENAEVS VI p. 272 f: οὗτος δ' ἦν ὁ καιρὸς ὅτε καὶ ἐν Σικελίᾳ ἡ δευτέρα τῶν δούλων ἐπανάστασις ἐγένετο· πολλαὶ δὲ αὗται ἐγένοντο, καὶ ἀπώλοντο οἰκετῶν ὑπὲρ τὰς ἑκατὸν μυριάδας (Σύγγραμμα δὲ ἐκδέδωκε περὶ τῶν δουλικῶν πολέμων Κεκίλιος ὁ ῥήτωρ ὁ ἀπὸ Καλῆς ἀκτῆς).

---

18 *δὲ* Kaibel, *τε* liber.

II

ΠΕΡΙ ΙΣΤΟΡΙΑΣ

2 (= fr. 2 FHG III 330; 51 B[urckhardt]) ATHENAEVS XI p. 466 a: Κεκίλιος δὲ ὁ ῥήτωρ ὁ ἀπὸ Καλῆς ἀκτῆς ἐν τῷ Περὶ ἱςτορίας Ἀγαθοκλέα φηςὶ τὸν τύραννον ἐκπώματα χρυςᾶ ἐπιδεικνύντα τοῖς ἑταίροις φάςκειν, ἐξ ὧν ἐκεράμευςε κατεςκευακέναι ταῦτα.

3 STRABO I 1, 23 p. 13: καθάπερ καὶ ἐν τοῖς κολοςςικοῖς ἔργοις οὐ τὸ καθ' ἕκαςτον ἀκριβὲς ζητοῦμεν ἀλλὰ τοῖς καθόλου προςέχομεν μᾶλλον εἰ καλῶς τὸ ὅλον, οὕτως κἀν τούτοις δεῖ ποιεῖςθαι τὴν κρίςιν. κολοςςουργία γάρ τις καὶ αὕτη τὰ μεγάλα φράζουςα πῶς ἔχει καὶ τὰ ὅλα, πλὴν εἴ τι κινεῖν δύναται καὶ τῶν μικρῶν τὸν φιλειδήμονα καὶ τὸν πραγματικόν.

cf. fr. 151. hoc Caecilio tribuit KAIBEL l. s. p. 131 s.

III

ΤΕΧΝΗ ΡΗΤΟΡΙΚΗ

QVINTIL. inst. or. III 1, 15: Theophrastus . . de rhetorice diligenter scripsit . . . (16) fecit deinde uelut propriam Hermagoras uiam, quam plurimi sunt secuti. cui maxime par atque aemulus uidetur Athenaeus fuisse. multa post Apollonius Molon, multa Areus, multa Caecilius et Halicarnaseus Dionysius.

SYRIANVS Schol. Hermog. id. p. 11, 3 Rabe (= fr. 48 B.): *ἐπειδὴ δὲ τὸ τῆς διαιρέσεως ὄνομα πολλαῖς ῥητορικαῖς ἁρμόττει τέχναις, ταῖς τε περὶ τῶν εἰδῶν τῆς ῥητορι-*

κῆς διαλαμβανούσαις καὶ ταῖς περὶ τῶν μερῶν τοῦ πολιτικοῦ λόγου καὶ ταῖς περὶ τῶν μεθόδων, αἳ γυμνάζουσιν ἡμᾶς εἰς τὰ μέρη τοῦ πολιτικοῦ λόγου, οἵας δὴ γεγράφασιν Ἀριστοτέλης τε καὶ Ἀψίνης καὶ Κεκίλιος καὶ μυρίοι ἕτεροι, διδασκαλικῶς πάνυ διαστέλλει τὴν ὁμωνυμίαν.

***4** Sopater in Hermogenis status Rh. Gr. IV p. 744, 9 Walz: ἐπιχειρήσομεν δὲ εἰς αὐτὰ ποιούμενοι τὴν ἐργασίαν ἀπὸ τῶνδε· πρῶτον ἀπὸ τῶν ἐναντίων· λέξομεν γάρ, ὅτι εἰ κακὸν τὸ μὴ ἔχειν συμμάχους, δῆλον ὅτι τὸ ἔχειν ἀγαθόν, καὶ τὸ εἰ ναῦς μὴ ἔχειν κακόν, συμφέρον τὸ ἔχειν. δεύτερον ἀπὸ τῆς τῶν πολεμίων ἐλπίδος τε καὶ δόξης, οἷς ἡμῖν συμβᾶσιν ἐκεῖνοι χαιρήσουσι, ταῦτα ἡμῖν ἀσύμφορα, ὡς παρὰ τῷ ποιητῇ (Α 255)

ἦ κεν γηθήσαι Πρίαμος Πριάμοιό τε παῖδες·

καὶ πάλιν ἡμεῖς ἐροῦμεν, ὅτι κἀκείνοις δοκεῖ βέλτιστον εἶναι τοῦτο εἰ ποιήσαιμεν, ὡς καὶ Δημοσθένης (cf. VIII 20) ἐχρήσατο εἰπών 'σκεψώμεθα δέ, τί ἂν εὔξαιτο Φίλιππος τοῦτο γενέσθαι τὸ στρατόπεδον; ἆρ' οὐ διασπασθῆναι καὶ λυθῆναι;' εἶτα συναγαγὼν τὸ νόημά φησιν (VIII 20) 'εἴθ' ἃ ἂν Φίλιππος εὔξαιτο τοῖς θεοῖς' καὶ ἑξῆς. τρίτον δι' ἃ πολλάκις κινδύνους πολλοὺς ὑπεμείναμεν καὶ χρήματα ἀνηλώσαμεν, τούτων ἔχεσθαι συμφέρει, ὡς παρ' Ὁμήρῳ (Β 160 s)

κὰδ δέ κεν εὐχωλὴν Πριάμῳ καὶ Τρωσὶ λίποιεν
Ἀργείην Ἑλένην, |

745 W. καὶ ἑξῆς. τοῦτο δέ τινες καὶ ἀπὸ τοῦ ἐνδόξου φασὶν ἐπιχείρημα. τέταρτον ἀφ' ὧν οἱ πολέμιοι ὑπέμειναν καὶ ἃ θαυμάζουσι καὶ δι' ἃ πολλοὺς πόνους ὑφίστανται, ὑπὲρ τούτων καὶ ἡμῖν ἀγωνίσασθαι συμφέρει, ὡς Δημοσθένης ἐν τῷ Περὶ στεφάνου (cf. XVIII 66) 'τί ἔδει με συμβουλεῦσαι τῇ πόλει κινδύνου περιστάντος'. καὶ τοῦτο κατασκευάζων ἐκ τοῦ Φιλίππου ἔλαβεν τὰς ἀφορμὰς εἰπών (XVIII 67) 'ἑώρων δὲ τὸν Φίλιππον, πρὸς ὃν ἦν ἡμῖν ὁ ἀγών, ὑπὲρ δόξης τὸν ὀφθαλμὸν ἐκκεκομμένον, τὸ σκέλος πεπηρωμένον, τὴν κλεῖν κατεαγότα'. πέμπτον ἀπὸ τῆς τῶν πολλῶν κρίσεως·

28 s cf. fr. 59 p. 38, 21—22. 31—33 cf. fr. 70 p. 53, 3—5.

οἷον εἰ τύχοι ἐπὶ ἐλευθερίας, εἰ πάντες ἐπιδιώκουσιν αὐτὴν ἢ καὶ οἱ πλεῖστοι, τοῦτο καὶ ἡμῖν πρακτέον. ἕκτον ἀπὸ τῆς τῶν ἐνδόξων κρίσεως· οἷον ὡς οἱ πρόγονοι τάδε ἔπραξαν, οὕτω καὶ ἡμεῖς, ὡς παρ' Ὁμήρῳ (Δ 308) 'ὧδε καὶ οἱ πρότεροι τείχεα μακρὰ καὶ πόλεις ἐπόρθουν'. εἰδέναι δὲ δεῖ, ὅτι πρὸ τούτων ἁπάντων εἰ πολέμου συμβάντος συμβουλεύειν βουλόμεθα ὀφείλομεν ὥσπερ τινὰ διατύπωσιν τοῦ καιροῦ ποιήσασθαι, καὶ οὕτως ἐπὶ τὴν συμβουλὴν ἐλθεῖν, ὃ καὶ Δημοσθένης ἐποίησεν. οὐ πρότερον γὰρ ἠνέσχετο τὴν δημηγορίαν εἰπεῖν, ἣν ἔφη συμβουλεύων τοῖς Ἀθηναίοις ἄρασθαι τὸν ἐν Χαιρωνείᾳ πόλεμον, εἰ μὴ τὸν καιρὸν διέγραψε πρότερον, ὅστις ἦν εἰπών (XVIII 169) 'ἑσπέρα μὲν γὰρ ἦν, ἧκε δέ τις ἀγγέλλων, ὡς Ἐλάτειαν Φίλιππος' καὶ ἑξῆς.

6 s et 11 s cf. fr. 71, 14 s et 19.
hic locus interpretatur Aristotelis artem rhet. I 6 p. 1362^{b} 29 ss; item res se habet in fr. 4 *a*. utrumque reduxit ad Caecilium primus Angermann l. c. p. 64—66, cui adstipulati sunt Sinko l. c. p. 533 et Wendland l. c. p. 312.

4 a Syrianus Schol. Hermog. id. p. 177, 8 Rabe: ἐξετάσομεν δὲ τὸ συμφέρον διὰ τόπων ἑπτά, ἀπὸ τοῦ τοῖς ἐχθροῖς κακοῦ ἡμῖν δὲ ὠφελίμου, ἀπὸ τοῦ τοῖς ἐχθροῖς ἡδέος ἡμῖν δὲ ἀσυμφόρου, ἀπὸ τοῦ σφόδρα δεῖν ἐκείνων ἀντέχεσθαι ὑπὲρ ὧν πόνους τε παμπόλλους ἐπονήσαμεν καὶ χρήματα ἀνηλώσαμεν, ἀπὸ τῆς πάντων ἀνθρώπων ἢ τῶν πλειόνων κρίσεως, ἀφ' ὧν οἱ ἐχθροὶ θαυμάζουσιν, ἀπὸ τοῦ ὑπὸ τῶν ἐχθρῶν μὴ ψέγεσθαι, ἀπὸ τῆς τῶν ἐνδόξων κρίσεως.

5 Quintilianus inst. or. III 6, 23: *ac primum Aristoteles elementa decem constituit, circa quae uersari uideatur omnis quaestio:* οὐσίαν, . . *ea quaeritur 'an sit'. qualitatem, cuius apertus intellectus est: quantitatem, quae dupliciter a posterioribus diuisa est, quam magnum et quam multum sit: ad aliquid, unde ducta est translatio et comparatio:* (24) *post haec ubi et quando: deinde facere, pati, habere, quod est quasi armatum esse, uestitum esse: nouissime* κεῖσθαι, *quod est compositum esse quodam modo, ut*

calere, stare, irasci. sed ex iis omnibus prima quattuor ad status pertinere, cetera ad quosdam locos argumentorum uidentur.

ad Caecilium hoc fragmentum Angermann l. c. p. 47 reuocauit. fortasse in hac tota disputatione § 23—37, quae elementorum historia critica est, Caecilii uestigia insunt.

6 (u. 3—5 = 49 B.) Qvintil. III 6, 48: *fecerunt alii totidem status, sed alios an sit? quid sit? quale sit? quantum sit? ut C a e c i l i u s et Theon.*

(49) *Aristoteles in Rhetoricis* (III 16 p. 1416^{b} 20 s) *an sit, quale, quantum et quam multum sit, quaerendum putat. quodam tamen loco* (I 13 p. 1374^{a} 1 ss) *finitionis quoque uim intellegit, quo dicit quaedam sic defendi: 'sustuli, sed non furtum feci, percussi, sed non iniuriam feci'.*

etiam posterioris partis huius loci auctorem Caecilium esse Angermann l. c. p. 46 (66) contendit.

*7 Qvintil. III 6, 60: *translationem hic (Hermagoras) primus omnium tradidit, quamquam semina eius quaedam citra nomen ipsum apud Aristotelem* (rhet. III 15 p. 1416^{b} 11) *reperiuntur.*

hoc ex Caecilio emanauisse Angermann l. c. p. 46 putat.

*8 Qvintil. III 7, 1: ac potissimum incipiam ab e a (c a u s a), q u a e c o n s t a t l a u d e a c u i t u p e r a t i o n e. q u o d g e n u s

---

1 calere stare irasci Bn^{1} (*codex Bernensis s. X*) A^{1} (*Ambrosianus s. XI*), calere facere stare irasci Bn^{2}Bg^{1} (*Bambergensis s. X*), calefacere stare irasci N (*Parisinus Nostradamensis s. X uel XI*); iacere sedere *Spalding male proponit: ad* stare *cf. Porphyr. in cat. p.* 742, 2 *et Ammon. p.* 93, 2. facere *probabiliter ex praecedentibus* (*u.* 27) *repetitum est.* 6 in rhetoricis an sit BnBg^{1}, *post* rhetoricis *in libris* A^{1}Bg^{2} *secuntur uerba:* etiam sic omne diuidet in ueritatem et petenda ac fugienda, quod est suasoriae, et de eodem atque alio, partiendo tamen ad haec peruenit.

uidetur Aristoteles (rhet. I 3 p. 1358ᵇ 2 ss) atque eum secutus Theophrastus a parte negotiali, hoc est *πραγματικῇ*, remouisse totamque ad solos auditores relegasse, et id eius nominis, quod ab ostentatione ducitur, proprium est.

fusius haec exsecutus est Alexander Numenii filius: uide fr. 8*a*, 19—25. Angermanno (l. c. p. 38) auctore fr. 8 et 8*a* Caecilio dubitanter tribuerim.

*8a Epitome Alexandri Rh. Gr. III p. 1, 8 Sp.: Ζητοῦϲι γὰρ ἅπαντεϲ περὶ τῶν ἤδη γεγονότων ἢ περὶ τῶν μελλόντων ἔϲεϲθαι ἢ περὶ τῶν ὄντων· οὐκοῦν τῶν πολιτικῶν λόγων τρεῖϲ εἰϲιν ὑποθέϲειϲ, ἐγκώμιον, ϲυμβουλή, δίκη. διαφέρουϲι δ' αὗται ἀλλήλων τοῖϲ χρόνοιϲ, τοῖϲ πράγμαϲι, τοῖϲ τέλεϲι, τοῖϲ ἀκροαταῖϲ, ἐφ' ὧν οἱ λόγοι γίγνονται. τοῖϲ μὲν δὴ χρόνοιϲ διαφέρουϲιν, ὅτι αἱ μέν εἰϲιν αἱ δίκαι [καὶ] περὶ τῶν ἤδη γεγονότων, αἱ δὲ ϲυμβουλαὶ περὶ τῶν μελλόντων, οἱ δὲ ἔπαινοι περὶ τῶν ὄντων καὶ τῶν ἐϲομένων· ἐπαινοῦμεν γὰρ οὐ μόνον εἴ τίϲ ἐϲτιν ἀγαθόϲ, ἀλλὰ καὶ εἰ προϲδοκῶνται ἔϲεϲθαι. τῇ δὲ τῶν χρόνων διαφορᾷ ἕπεται καὶ ἡ τῶν πραγμάτων· τὰ μὲν γὰρ γέγονε πράγματα, τὰ δὲ μέλλει, τὰ δ' ἐνέϲτηκεν. ἔτι δ' ἔϲτι τοῦ μὲν ἐγκωμίου ἔπαινοϲ καὶ ψόγοϲ, τῆϲ δὲ δίκηϲ ἀπολογία καὶ κατηγορία, τῆϲ δὲ ϲυμβουλῆϲ προτροπὴ καὶ ἀποτροπή. τοῖϲ δὲ ἀκροαταῖϲ, | ὅτι ἐν μὲν 2 Sp. ταῖϲ ϲυμβουλαῖϲ αὐθένται εἰϲὶν οἱ ἀκροώμενοι· βουλεύονται γάρ, τί αὐτοῖϲ πρακτέον ἐκείνοιϲ καὶ τί μὴ πρακτέον· ἐν ταῖϲ δὲ δίκαιϲ οἱ κριταὶ ὡϲ περὶ ἰδίων ϲκεπτόμενοι, εἰ πέπρακται τὰ ὑπ' ἄλλων γενόμενα, κρίνουϲιν, ἢ ⟨εἰ⟩ δικαίωϲ ἢ οὔ· τὸ δὲ τῶν ἐγκωμίων εἶδοϲ οὔτε αὐθένταϲ ἔχει οὔτε κριτάϲ, ἀλλὰ μόνον ἀκροατάϲ, ὅθεν καὶ ἐπιδεικτικὸν τὸ τοιοῦτον κέκληται.

19—25 uide adnot. ad fr. 8. etiam in u. 6—19 Aristoteles

---

12 *καὶ* secl. Spengel. *αἱ δὲ συμβουλαὶ* Spengel, *ἡ δὲ συμβουλὴ* libri. 15 *καὶ εἰ προσδοκῶνται* Radermacher, *καὶ εἰ προσδοκῶντες* libri, *καὶ [εἰ] προσδοκῶντες* Spengel non recte. 17 post *ἐνέστηκεν* Spengel *τῶν τελῶν* mentionem desiderat. 22 *ὡς περὶ*] *ὥσπερ περὶ* mauult Spengel. 23 *εἰ* add. Spengel.

(rhet. I 3 p. 1358^{b} 6 ss) in usum uocatur ‚uidelicet Caecilio praeeunte' (Angermann l. c. p. 38).

***9** Epitome Alexandri III p. 4, 1 Sp.: ἔνιοι δὲ οὕτωϲ ὁρίζονται· ἔπαινοϲ μέν ἐϲτι λόγοϲ ἐμφανίζων μέγεθοϲ ἀρετῆϲ, ἐγκώμιον δὲ λόγοϲ ἐμφανίζων πράξειϲ καλάϲ.

hunc locum ex Aristotele (rhet. I 9 p. 1367^{b} 26 ss) sumptum ad Caecilium reduxit Angermann l. c. p. 40.

***10** Qvintil. III 7, 6: *sed proprium laudis est res amplificare et ornare. quae materia praecipue quidem in deos et homines cadit, est tamen et aliorum animalium, etiam carentium animo. ...*

10: *ante hominem patria ac parentes maioresque erunt, quorum duplex tractatus est: aut enim respondisse nobilitati pulchrum erit, aut humilius genus inlustrasse factis. ...*

12: *nam et pulchritudinem interim roburque prosequimur honore uerborum, ut Homerus in Agamemnone* (Β 477 ss) *atque Achille* (Σ 203 ss), *interim confert admirationi multum etiam infirmitas, ut cum idem Tydea paruum, sed bellatorem dicit* (Ε 801) *fuisse. ...*

16: *dum sciamus gratiora esse audientibus, quae solus quis aut primus aut certe cum paucis fecisse dicetur, si quid praeterea supra spem aut expectationem, praecipue quod aliena potius causa quam sua. ...*

18: *nam quidam sicut Menander iustiora posteriorum quam suae aetatis iudicia sunt consecuti. ...*

19: *qui omnis etiam in uituperatione ordo constabit, tantum in diuersum. ... et corporis ac fortunae quibusdam mala contemptum, sicut Thersitae atque Iro, quibusdam bona uitiis corrupta odium attulerunt, ut Nirea imbellem* (Β 671 ss), *Plisthenem impudicum a poetis accepimus. ...*

23: *interesse tamen Aristoteles putat* (rhet. I 9 p. 1367^{b} 7 s), *ubi quidque laudetur aut uituperetur. nam plurimum refert,*

24 cf. fr. 63*a*, 13—15.

---

23 atque Iro *Obrecht,* at uero BnBg^{1}, adquisiere A^{2}.

qui sint audientium mores, quae publice recepta persuasio, ut illa maxime, quae probant, esse in eo, qui laudabitur, credant, aut in eo, contra quem dicemus, ea quae oderunt: ita non dubium erit iudicium, quod orationem praecesserit. (24) *ipsorum etiam permiscenda laus semper, nam id beneuolos facit. . . .* (25) . . *idem praecipit* (ibid. p. 1367^a 32 ss) . ., *quia sit quaedam uirtutibus ac uitiis uicinitas, utendum proxima deriuatione uerborum, ut pro temerario fortem, pro prodigo liberalem, pro auaro parcum uocemus. . . . .*

28: *totum autem habet aliquid simile suasoriis, quia plerumque eadem illic suaderi, hic laudari solent.*

etiam in p. 8, 4—9, 15—18, 21—22 et p. 9, 10—11 doctrinam Stagiritae (rhet. I 9 p. 1368^a 27, 1366^a 29 ss, 1367^b 12 ss, 1368^a 10 ss, 1366^b 36, 1368^a 36 s, 1367^b 36 ss) adhibitam esse Angermann l. s. p. 39 s demonstrauit. hanc Caecilium Quintiliano suppeditauisse idem uir doctus putat. etiam reliqua illi rhetori idem p. 38 uindicauit.

***11** Qvintil. III 8, 8: *Aristoteles quidem, nec sine causa, putat* (rhet. III 14 p. 1415^b 32 ss) *et ab nostra et ab eius, qui dissentiet, persona duci frequenter in consiliis exordium, quasi mutuantibus hoc nobis ab iudiciali genere, nonnumquam etiam, ut minor res maiorue uideatur: in demonstratiuis uero prooemia esse maxime libera existimat* (ibid. p. 1414^b 21 ss): (9) *nam et longe a materia duci, ut in Helenae laude* (X 1 ss) *Isocrates fecerit, et ex aliqua rei uicinia, ut idem in Panegyrico* (IV 1 s) *cum queritur plus honoris corporum quam animorum uirtutibus dari, et Gorgias in Olympico* (fr. 2 O A II 129^a Tur.) *laudans eos, qui primi tales instituerint conuentus.*

hunc locum Caecilianum esse Angermann l. c. p. 33 ss coniecit.

***12** Qvintil. III 8, 62: . . *Theophrastus quam maxime remotum ab omni adfectatione in deliberatiuo genere uoluit esse ser-*

---

24 affectatione N, adfectione *reliqui.*

monem, secutus in hoc auctoritatem praeceptoris sui, quamquam dissentire ab eo non timide solet. (63) *namque Aristoteles* (rhet. III 12 p. 1414ª 17 s) *idoneam maxime ad scribendum demonstratiuam proximamque ab ea iudicialem putauit,* etc.

hunc locum ANGERMANN l. c. p. 37 (52) Caecilio adsignauit. ea autem, quae apud Quintilianum secuntur, uerba ille uir doctus Calactino abiudicauit.

***13** QVINTIL. III 9, 5: tamen nec iis adsentior, qui detrahunt refutationem, tamquam probationi subiectam, ut Aristoteles (rhet. III 13 p. 1414ᵇ 9): haec enim est, quae constituat, illa, quae destruat. hoc quoque idem (rhet. III 13 p. 1414ᵇ 7) aliquatenus nouat, quod prooemio non narrationem subiungit, sed propositionem. uerum id facit, quia propositio ei genus, narratio species uidetur, et hac non semper, illa semper et ubique credit opus esse.

huius loci auctorem esse Caecilium ANGERMANNO (l. c. p. 34 ss) praeeunte dubitanter crediderim.

***14** ANONYMVS SEGVERIANVS [CORNVTVS] 7 p. 2, 8 Graeven: λαμβάνεται δὲ τὰ προοίμια ἐκ τεccάρων τούτων· ἐκ τοῦ αὐτοῦ, ἐκ τοῦ ἀντιδίκου, ἐκ τῶν δικαζόντων, ἐκ τῶν πραγμάτων. ἐκ τοῦ αὐτοῦ, ὡc Δημοcθένηc ἐν τῷ Κατὰ Κόνωνοc (LIV 1) ʽὕβρεωcʼ. ἂν δ' ὑπὲρ ἑτέρου λέγῃc, καὶ τοῦτο ἐπιcημαίνεcθαι δεῖ, ὥcπερ πεποίηκε Λυcίαc (fr. 76 Thalh.) λέγων ʽἐπιτήδειόc μοί ἐcτιν Ἄρχιπποc οὑτοcί, ὦ ἄνδρεc δικαcταίʼ. ἐκ τοῦ ἀντιδίκου, ὡc ἐν τῷ Κατὰ Μειδίου (XXI 1) ʽτὴν μὲν ἀcέλγειανʼ. ἐκ τῶν ἐκείνῳ cυναγορευόντων, ὡc Δημοcθένηc (LI 1) ʽεἰ μὲν οὕτωc πλεῖcτοι cυνείποιεν, ὦ βουλήʼ. ἐκ δὲ τῶν πραγμάτων, ὡc Λυκοῦργοc ἐν τῷ Κατ' Αὐτολύκου (fr. 13 Bl.) ʽπολλῶν [δὲ] καὶ μεγάλων ἀγώνων εἰcεληλυθότων οὐδέποτε περὶ μειζόνων ἥκετε δικάcοντεcʼ. ἐκ

15 et 17 *ἐκ τῶν αὐτοῦ* Spengel. 22 *οὕτως*] ὅτῳ Spengel ex Dem. 24 *δὲ* secl. Graeven.

δὲ τῶν ἀκροατῶν ἢ τῶν δικαστῶν, ὡς Ἰσοκράτης (XIV 1) 'εἰδότες ὑμᾶς, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι'.

simillima scholiasta Demosthenis tradit, uide fr. 14 *a*. fusius de his duobus locis GRAEVEN l. c. p. XIV adn. 3 disseruit. dubitanter eos ad Caecilium rettulerim.

***14 a** SCHOLION Demosth. or. LIV init. p. 813, 3 Dind.: Ὑβρισθεὶς] ἀπὸ τεσσάρων δεῖ λαμβάνειν τὰ προοίμια· ἀπὸ ἑαυτοῦ, ὡς ὧδε ὁ Δημοσθένης (LIV 1) 'ὑβρισθείς, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι'. ἀπὸ τοῦ ἀντιδίκου, ὡς ἐν τῷ Κατὰ Μειδίου (XXI 1) 'τὴν μὲν ἀσέλγειαν, ὦ ἄνδρες'. ἀπὸ τῶν δικαστῶν, ὡς Ἰσοκράτης ἐν τῷ Πλαταϊκῷ (XIV 1) 'εἰδότες ὑμᾶς, ὦ ἄνδρες δικασταί, καὶ τοῖς ἀδικουμένοις βοηθεῖν εἰθισμένους'. ἀπὸ τοῦ πράγματος, ὡς Λυκοῦργος ἐν τῷ Κατὰ Αὐτολύκου (fr. 13 Bl.) 'πολλῶν καὶ μεγάλων ἀγώνων εἰσεληλυθότων οὐδέποτε περὶ τηλικούτου δικάσοντες ἥκετε'.

***15** QVINTIL. IV 1, 72: *Aristoteles quidem in totum id (prooemium) necessarium apud bonos iudices negat* (rhet. III 14 p. 1415ᵇ 5 ss). . . (73) *contraque est interim prooemii uis etiam non exordio: nam iudices et in narratione nonnumquam et in argumentis ut attendant et ut faueant rogamus, quo Prodicus uelut dormitantes eos excitari putabat.*

cf. QVINTIL. XII 10, 52: . . . *cum etiam prooemia superuacua esse apud tales (iudices sapientes) Aristoteles existimet,* etc.

etiam 15—18 Aristoteli (ibid. p. 1415ᵇ 9 ss) debentur. Quintilianum hos locos fortasse a Caecilio mutuatum esse ANGERMANNVM (l. c. p. 34 ss) secutus dubitanter conicio.

16 ANON. SEGV. 111 p. 21, 9 Gr.: *περὶ δὲ ἐναργείας ἤδη* (= 96 p. 19, 6 Gr.) *προειρήκαμεν, ὅτι ἐστὶ λόγος ὑπ' ὄψιν*

---

1 ὡς ⟨*ἐν τῷ Πλαταϊκῷ*⟩ Graeven. 3 hic locus traditur codicibus A (Monacensi s. XI) et R (Parisino s. XIII). 4 *ἀπὸ τεσσάρων δεῖ λαμβάνειν τὰ* R, *ἀπὸ δ' δὲ λαμβάνονται* A. 5 *ἄνδρες* om. R.

ἄγων τὰ δηλούμενα, ὥσπερ Δημοσθένης (XXI 72) '*ὅταν ἐπὶ κόρρης, ὅταν κονδύλοις' καὶ τὰ ἑξῆς.*

hunc locum et C. A MORAWSKI l. c. p. 36 et ANGERMANN l. c. p. 36 ad Caecilium rettulerunt. idem exemplum saepe in illius rhetoris fragmentis laudatur (uide adn. ad fr. 71 *b*, ubi locos congessi); cf. imprimis fr. 63 p. 45, 28 ss et fr. 70 p. 52, 17 s.

***17** QVINTIL. IV 2, 61: *his tribus narrandi uirtutibus adiciunt quidam magnificentiam, quam* μεγαλοπρέπειαν *uocant,* .... (63) *illa quoque ut narrationi apta, ita ceteris quoque partibus communis est uirtus, quam Theodectes* (Aristotel. fr. 126 Rose) *huic uni proprie dedit: non enim magnificam modo uult esse, uerum etiam iucundam expositionem. sunt qui adiciant his euidentiam, quae* ἐνάργεια *Graece uocatur.*

idem praeceptum artis Theodecteae Anonymus Seguerianus praebet, uide fr. 17 *a*. communem fontem Caecilium esse C. A MORAWSKI l. c. p. 39 suspicatus ANGERMANNVM (l. c. p. 47 s) adsentientem habet (cf. etiam adnot. Graeveni ad illum locum Anonymi).

***17 a** ANON. SEGV. 101 p. 19, 19 Gr.: καὶ διηγήσεως μὲν ἀρεταὶ αὗταί τε καὶ τοσαῦται· εἰσὶ δὲ οἳ πρὸς ταύταις ταῖς τρισὶ καὶ
20 Gr. μεγαλοπρέπειαν καὶ αὔξησιν | καὶ ἡδονὴν καὶ προσήνειαν ἤτοι ἐπιείκειαν ἀρετὰς ἔφασαν διηγήσεως.

18 QVINTIL. IV 2, 32: eadem nobis placet diuisio, quamquam et Aristoteles (rhet. III 16 p. 1416^{b} 29 ss) ab Isocrate parte in una dissenserit, praeceptum breuitatis inridens, tamquam necesse sit longam esse aut breuem expositionem nec liceat ire per medium, Theodorei quoque solam relinquant ultimam partem, quia nec

---

1 *τὰ δηλούμενα*] nil mutandum: cf. Dionys. Hal. de Lysia 7 p. 14, 19 Vs. et R. et Lucian. de conscr. hist. 63. 10 *διηγήσεως* corr. Graeven, *διηγήσεων* P(arisinus). 11 *οἳ* corr. Sauppe, *οἱ* P.

breuiter utique nec dilucide semper sit utile exponere.

cf. [Dionys. Halic.] artis rhetoric. X 14 (Dionys. Halic. uol. II p. 369, 9 Vs. et R.), ubi eadem doctrina copiosissime exponitur et dicitur (u. 12) *ἑκάτερον ἁμάρτημα breuitas et longitudo.* idem inuenitur in Anonymi Segueriani libello, uide fr. 18 *a*. utrumque ex Caecilio pendere primus C. A MORAWSKI l. c. p. 39 dixit, cui adstipulatus est ANGERMANN l. c. p. 34 ss. uerbosius de fragmentis 18 et 18*a* a R. VOLKMANN (*die rhetorik der Griechen und Roemer*^{2} 1885 p. 153 s) disputatum est.

18a ANON. SEGV. 102 p. 20, 4 Gr.: περὶ μέντοι ϲυντομίαϲ Ἀριϲτοτέληϲ ἐφίϲτηϲιν (rhet. III 16 p. 1416b 29 ss)· εἰ γάρ ἐϲτι, φηϲίν, ἡ ϲυντομία ϲυμμετρία τῆϲ μήτε παραλειπούϲηϲ τι τῶν ἀναγκαίων μήτε πλεοναζούϲηϲ, ἀρετὴ γενήϲεται. εἰ δ' ἐϲτιν ὥϲπερ ἔνδεια τῆϲ ὑπερβαινούϲηϲ τι τῶν χρηϲίμων, ἐν ταῖϲ κακίαιϲ μᾶλλον ταχθήϲεται. (103) ὁ δὲ Γαδαρεὺϲ Θεόδωροϲ τὴν πιθανότητα μόνην ἀρετὴν νομίζει τῆϲ διηγήϲεωϲ, τὰϲ δὲ προειρημέναϲ ἀρετὰϲ ἰδίαϲ μὲν μὴ εἶναι μόνηϲ τῆϲ διηγήϲεωϲ, κοινὰϲ δὲ ἅπαντοϲ τοῦ λόγου.

***19** ANON. SEGV. 116 p. 22, 17 Gr.: *Ἀλέξανδρος δὲ ὁ τοῦ Νουμηνίου καὶ Νεοκλῆς φασι μὴ ἀεὶ δεῖν διηγεῖσθαι·* (117) *πρῶτον μὲν γὰρ ᾧ τρόπῳ τινὰ τῆς διηγήσεως παραιτούμεθα ὡς μὴ συμφέροντα, καὶ πᾶσαν, ἂν μὴ συμφέρῃ.* (118) *δεύτερον δὲ μηδὲ ἐν ταῖς τῶν νόμων εἰσφοραῖς ἡμᾶς διηγεῖσθαι· τὸ γὰρ ἐπεξιέναι, φασί, τὰς αἰτίας τῆς κατηγορίας ἢ τῆς θέσεως οὐ τοῦ πράγματός ἐστι διήγησις ἀλλὰ τῶν ἐκτός.* (119) *τρίτον ὅτι φανερῶν ὄντων τῶν πραγμάτων περιττὸν τὸ διηγεῖσθαι, ὅπερ μάλιστά φασιν ἐν ταῖς δευτερολογίαις εὑρίσκεσθαι.* (120) *καὶ ὅταν δὲ ἄδοξα τὰ πράγματα ⟨ᾖ⟩, ἡ διήγησις*

5 *παραλειπούσης* corr. Graeven, *παραλιπούσης* P. *συμμετρία τις μήτε παραλείπουσά τι . . . πλεονάζουσα . . . ἔνδειά τις ὑπερβαίνουσα* Finckh. 7 *τῆς ⟨μὴ⟩* Seguier. 18 *θέσεως* corr. Finckh, *δεήσεως* P. 22 *ᾖ* add. Seguier.

23 Gr. *οὐκ ἀναγκαία, ὡς ἐν τοῖς τοιούτοις | ζητήμασιν· ἐπίτροπος ὀρφανὴν βιασάμενος κρίνεται μὲν κακῆς ἐπιτροπῆς, ἀξιοῖ δὲ δοῦναι τιμωρίας ἐπὶ τῇ βίᾳ.*

hunc locum Caecilio uindicauit Angermann l. c. p. 55 s.

***20** Anon. segv. 125 p. 23, 19 Gr.: *Ἀλέξανδρος δὲ ὁ τοῦ Νουμηνίου καὶ Νεοκλῆς οὐ μίαν ἀποδεδώκασιν αὐτῇ (τῇ διηγήσει) τάξιν, ἀλλὰ ἄλλοτε ἄλλην.* (126) *ἐνίοτε καὶ πρό γε τοῦ προοιμίου, ὁπόταν ὁ δικαστὴς προηρεθισμένος ᾖ καὶ*
24 Gr. *σπεύδῃ πρὸς τὸ μαθεῖν τὸ πρᾶγμα.* (127) *ἔστι δὲ | ὅτε ⟨ἐν ταῖς πίστεσι⟩ καὶ μετὰ τὰς πίστεις, ὥσπερ Αἰσχίνην τέ φασιν ἐν τῷ Κατὰ Τιμάρχου* (9—115) *πεποιηκέναι καὶ Δημοσθένην ἐν τῷ Κατὰ Μειδίου* (77—126). *τοῦτο δ' ἁρμόζειν, ἡνίκα ⟨ἂν⟩ ἰσχυρότερον οἱ ἀντίδικοι προβεβληκότες ὦσι τὰς διηγήσεις· προμαλαχθέντα γὰρ τὸν δικαστὴν ταῖς πίστεσι ῥᾳδίως παραδέχεσθαι τὴν διήγησιν.* (128) *παρὰ μὲν οὖν Δημητρίῳ τῷ Φαληρεῖ φασιν ἐν ἐπιλόγῳ καὶ μετ' ἐπίλογον κεῖσθαι διήγησιν· ἁρμόζειν γὰρ τὸ τοιοῦτον, ὅταν σφόδρα ὑπὸ τῶν κατηγόρων καταληφθῶσιν οἱ δικασταί.*

hunc locum ad Caecilium reuocauit Angermann l. c. p. 55 s.

21 Qvintil. IV 2, 131: *Demosthenes pro Ctesiphonte* (XVIII 18): τοῦ γὰρ Φωκικοῦ ϲυϲτάντοϲ πολέμου.

idem exemplum narrationis ab Anonymo Segueriano affertur, u fr. 21*a*. quare hic et illic Caecilium fontem esse C. a Morawski l. s. p. 39 et Angermann l. c. p. 36 dicunt.

21a Anon. segv. 140 p. 26, 18 Gr.: παράδειγμα τούτου τοῦ διηγήματοϲ παρὰ Δημοϲθένει (XVIII 18) 'τοῦ γὰρ Φωκικοῦ ϲυϲτάντοϲ πολέμου'.

---

6 *γε* corr. Finckh, *τε* P. 9 *ἐν ταῖς πίστεσι* add. Graeven. 12 *ἂν* add. Sauppe. *προδιαβεβληκότες* Graeven, *προβεβληκότες* P. 17 *σφοδρότερα* Seguier, *σφοδρότερον* Finckh.

*22 QVINTIL. V prooem. 1: *fuerunt et clari quidem auctores, quibus solum uideretur oratoris officium docere: namque et adfectus duplici ratione excludendos putabant, primum quia uitium esset omnis animi perturbatio, deinde quia iudicem a ueritate depelli misericordia, gratia similibusque non oporteret: et uoluptatem audientium petere, cum uincendi tantum gratia diceretur, non modo agenti superuacuum, sed uix etiam uiro dignum arbitrabantur.*

his uerbis Aristotelem (cf. rhet. I 1 p. 1354ª 16 ss) intellegi ANGERMANN l. c. p. 40 docet, a quo Caecilius auctor eodem loco statuitur.

*23 QVINTIL. V 1, 1: *ac prima quidem illa partitio ab Aristotele tradita* (rhet. I 2 p. 1355ᵇ 35 ss) *consensum fere omnium meruit, alias esse probationes, quas extra dicendi rationem acciperet orator, alias, quas ex causa traheret ipse et quodam modo gigneret. ideoque illas* ἀτέχνους, *id est inartificiales,* ⟨*has* ἐντέχνους, *id est artificiales,*⟩ *uocauerunt.* (2) *ex illo priore genere sunt praeiudicia, rumores, tormenta, tabulae, ius iurandum, testes, in quibus pars maxima contentionum forensium consistit. sed ut ipsa per se carent arte, ita summis eloquentiae uiribus et adleuanda sunt plerumque et refellenda.*

eandem doctrinam Aristoteleam Anonymus Seguerianus (uide fr. 23*a* p. 15, 19 — 16, 5) exhibet. hanc a Caecilio erutam esse ANGERMANN l. c. p. 40 s et p. 53 contendit.

*23a ANON. SEGV. 145 p. 27, 21 Gr.: τῶν δὲ πίστεων αἱ μὲν ἄτεχνοί εἰσιν αἱ δὲ ἔντεχνοι· ἄτεχνοι μὲν ἃς ἐξ ἑτοίμου πορίζόμεθα, ἔντεχνοι δὲ ἃς ἐκ τῆς τέχνης λαμβάνομεν. ἄτεχνοι δέ εἰσιν οἷον μαρτυρίαι, ⟨νόμοι,⟩ ψηφίσματα, συμβόλαια, χρησμοὶ ⟨καὶ⟩ τὰ τοιαῦτα, ὅσα ἔγγραφα. ἄτεχνοι δὲ λέγονται, ἐπειδὴ

19 — p. 16, 5 uide ea, quae ad fr. 23 dixi.

---

13 has — 14 artificiales *suppl. Regius.* 22 *νόμοι* add. Finckh. *συμβουλαὶ χρήσιμοι* P, em. Seguier. 23 *καὶ* add. Graeven.

οὐδὲν ἐκ τῆϲ ἐπινοίαϲ ἐϲτὶ τοῦ λέγοντοϲ, ἀλλ' ἃ κἂν ἰδιώτηϲ εὕροι. ἔργον δὲ τοῦ ῥήτοροϲ ἐν ταῖϲ ἀτέχνοιϲ πίϲτεϲι τὰ μὲν βοηθοῦντα αὐξῆϲαι καὶ βεβαιῶϲαι, τὰ δὲ καθ' ἡμῶν ἐπιϲμικρῦναι καὶ ὡϲ οὐκ ἀξιόπιϲτα διαβαλεῖν. τὸ δὲ ὅλον τούτων τῶν πίϲτεων
28 Gr. ἡ μὲν εὕρεϲιϲ ἄτεχνοϲ, | ἡ δὲ χρῆϲιϲ ἔντεχνοϲ. (146) τῶν δὲ ἐντέχνων πίϲτεων τὰ πρῶτα εἴδη δύο· παράδειγμα καὶ ἐνθύμημα.

etiam uerba extrema (*τῶν — ἐνθύμημα*) praeceptum Aristoteleum redolent, quod apud Quintilianum quoque legimus; quare Angermann l. c. p. 45 utrumque locum Caecilio tribuit.

locus Quintiliani hic est:

V 11, 2: idem (Cicero) omnem argumentationem diuidit in duas partes . ., ut plerique Graecorum (cf. Aristot. rhet. I 2 p. 1356ᵇ 5 ss) in *παραδείγματα* et *ἐπιχειρήματα*, dixeruntque *παράδειγμα ῥητορικὴν ἐπαγωγήν*.

*24 Alexander apvd anonymvm Rh. Gr. VII 2 p. 762, 10 W.: καὶ ἁπλῶϲ τὸ ἐνθύμημα ϲυλλογιϲμὸϲ ῥητορικὸϲ ὑπάρχει.

Caecilium hic doctrinam Aristoteleam (rhet. I 2 p. 1356ᵇ 3 s) tradere Angermann l. c. p. 53 dicit.

ad hoc fragmentum inspicias ea quoque, quae Radermacher in editione Demetrii *περὶ ἑρμηνείας* libelli p. 74 s protulit.

*25 Alexander apvd Maximvm Planvdem Rh. Gr. V p. 404, 2 W.: τόποι δὲ ἐνθυμηματικοὶ εἴκοϲιν εἷϲ· πρῶτοϲ ὁ ἐκ τοῦ ἐναντίου λαμβανόμενοϲ, ἀκολουθεῖ γὰρ τὰ ἐναντία τοῖϲ ἐναντίοιϲ· καὶ γὰρ εἰ ⟨ἡ⟩ ϲωφροϲύνη καλόν, αἰϲχρὸν ἡ ἀκολαϲία· καὶ εἰ αἰϲχρὸν ἡ ἀδικία, καλὸν ἡ δικαιοϲύνη. δεύτεροϲ ὁ ἐκ τοῦ ἐνδεχομένου καὶ ἐπὶ μέρουϲ, οἷον εἰ εὐεργετούμενοι μιϲοῦμεν, καὶ κακὰ πάϲχοντεϲ ἀγαπήϲομεν. τρίτοϲ ὁ ἐκ τοῦ πρόϲ τι, οἷον εἰ γὰρ μὴ ὑμῖν τὰ φαῦλα προϲτάϲϲειν παράνομον, οὐδὲ ἐμοὶ τὸ πειϲθέντα ἐργάϲαϲθαι. τέταρτοϲ ἐκ τῶν αἰτίων καὶ τῶν ποιητικῶν καὶ γενέϲεων

---

1 *ἀλλ' ἃ καὶ* P, corr. Seguier. 4 *διαλαβεῖν* P, em. Seguier. 16 *ἡ* add. Walz. 20. 21 *ἐργάζεσθαι* P(arisinus 2918). 21 *ἀναιτίων* P, corr. Aldus. *ποιητικῶν* Walz, *ποιητῶν* P 2918 M(onacensis).

καὶ φθορῶν, οἷον εἰ ἀγαθὸν καὶ καλὸν ἡ φιλανθρωπία, καὶ τὸ ἐκ ταύτης γενόμενον. πέμπτος ἐκ τοῦ μᾶλλον καὶ ἧττον· οἷον εἰ γὰρ υἱὸν ἀπέκτεινεν ἴδιον, πῶς ἀλλοτρίου φείσεται. ἕκτος ἐκ τῆς ἀκολουθήσεως κατὰ τὸ μᾶλλον· οἷον εἰ ἀγαθὸν τὸ ποθεῖν, οἱ τὰ μάλιστα ποθοῦντες ἄριστα ἂν ἔζων· ἀλλὰ μὴν ὁρῶμεν αὐτοὺς πολλάκις διαπταίοντας. ἕβδομος ἐκ τῶν ἠρμένων πρὸς τὸ ὑποκείμενον· οἷον δεῖ τὸν μείζονα ὑπερέχειν κατ' ἀρετήν, εἰ δὲ μή, γελοῖον ἂν εἴη, εἰ ὁ χείρων ἀνακρίνοι τὸν βελτίω. ὄγδοος ἐκ τοῦ ἀναλόγου· οἷον ὥσπερ τις τοὺς μισθοφόρους ποιεῖται πολίτας δι' ἐπιείκειαν, οὕτω καὶ φυγάδας ποιεῖταί τις | ἐν τοῖς 405 W μισθοφόροις τὸ ἀνῆκον διαταττόμενος. ἔννατος ἐκ τοῦ παραδείγματος· ἄτοπον γὰρ εἰ κυβερνήτας μέν τις μὴ κλήρῳ προβάλλεται, στρατηγοὺς δὲ κλήρῳ προβάλλεται. δέκατος ὁ ἐξ ἐπαγωγῆς· οἷον Ἀλυάττου καὶ Κανδαύλου, ἔτι δὲ Γύγου καὶ Ἀλυάττου πολεμίων ἡμῖν φωραθέντων ἀεί, τίς ἂν πιστεύσειεν εὔνουν ἡμῖν καθεστάναι Κροῖσον. ἑνδέκατος ὁ ἐκ τῆς διαιρέσεως· οἷον εἰ τῶν φαύλων τὴν ἀλογίαν ἡγητέον, πῶς οὐκ ἐπαινετέα τῶν λογικῶν ἡ κατάστασις. δωδέκατος ὁ ἐκ τῆς κρίσεως· ὁρῶντες γὰρ Φίλιππον καὶ τὰ τοῦ Φιλίππου κατὰ τῶν Ἀθηναίων μηχανήματα δυσμενῆ καὶ κακόνουν πάντως αὐτὸν τῇ πόλει λογισόμεθα. τρισκαιδέκατος ὁ ἐκ τῶν καιρῶν· οἷον εἰ τοῖς μέλλουσιν ἄκαιρος ἡ νίκη καὶ τοῖς ἤδη νενικηκόσι. τεσσαρεσκαιδέκατος ἐκ μεταλήψεως· οἷον οὐ τὸ πεισθῆναι δεινὸν ἦν τῷ Ἀντιπάτρῳ, ἀλλ' ὅτι προσδεχόμεθα δουλείαν. πεντεκαιδέκατος ἐκ τῶν ἑπομένων καὶ ἀποβαινόντων· καὶ ὅ ἐστι διὰ τῶν πρεπόντων· οἷον οὐ δεῖ παιδείαν ἀσκεῖν, ἕπεται γὰρ φθόνος. ἑκκαιδέκατος ἐξ ὁρισμοῦ· οἷον κύριος φρόνιμος τῶν πάνυ ἀγαθῶν, καὶ ὁ ἀνδρεῖος πάνυ τῶν ἀναγκαίων. ἑπτακαιδέκατος ἐξ ὑποθέσεως· οἷον εἰ Φιλίππῳ πιστεύοντες τῆς τριηραρχίας ἀμελήσετε, οὐδὲν κωλύει καὶ τῶν φιλτάτων ἀ|θρόως 406 W στερηθῆναι. ὀκτωκαιδέκατος ἐκ τῶν ἁμαρτανομένων καὶ κατηγο-

---

8 *ἀνακρίνοι τὸν* corr. Walz, *ἀνακρίνει* P 2918 Aldus, *ἀνακρίνοιτο* Venetus. 12. 13 *προβάλλεται* om. P 2918, *προβάλλεται κλήρῳ* Venetus. 21 *ἄκυρος* P 2918, 2977 M Aldus, *ἄκαιρος* Ven. 26 *οἷον* — 27 *ἀναγκαίων* Ven., *οἷον ὅτι εἰ σωφροσύνη* (*σωφρόνου* M) *πάντων ἀγαθὸν ὁ καὶ ἀνδρεῖος πάντως ἀναγκαῖον* P 2918, 2977 M Aldus. 29 *τριηραρχίας* P 2977 Ven., *πατριαρχίας* P 2918 Aldus, *τῆς πατρ.* M.

ροῦντι καὶ ἀπολογουμένῳ· οἷον εἰ κατηγοροῦϲι Μηδείας ὡς ἀπέκτεινεν, ἥμαρτε γὰρ περὶ τὴν ἀποϲτολήν· ἀπολογεῖται δέ, ὅτι οὐ καὶ τὸν Ἰάϲονα, τοῦτο γὰρ ἡμάρτανε μὴ ποιήϲαϲα. ἐννεακαιδέκατοϲ ἐκ τοῦ οὗ ἕνεκα εἴη ἂν ἢ γένοιτο· οἷον τούτου χάριν φάναι γεγονέναι· ὅτι ὁ Διομήδηϲ προείλετο τὸν Ὀδυϲϲέα καὶ τὸν ἐκ τοῦ Ὀδυϲϲέωϲ. εἰκοϲτὸϲ ἐκ τοῦ ὀνόματοϲ· οἷον ὅτι οὐκ ἄν ποτε Ἱππονίκην ἔθετο ὁ τοῦ Ἑρμοῦ ὢν ἱερεὺϲ Ἑρμογένηϲ μὴ ὄντοϲ υἱοῦ· καὶ ὡϲ Ἰφικράτηϲ· ὁ γὰρ πατὴρ πρὸϲ μὲν ἀνδρῶν ἦν εὐπατριδῶν, ὧν τὴν εὐγένειαν ἐξ αὐτῆϲ τῆϲ ἐπωνυμίαϲ ῥᾴδιόν ἐϲτι γνῶναι. εἰκοϲτὸϲ πρῶτοϲ ὁ τοῖϲ διαβεβλημένοιϲ καὶ ἀνθρώποιϲ καὶ πράγμαϲι τὴν αἰτίαν τοῦ παραδόξωϲ λέγειν παρέχων· οἷον, ἄτοπον γὰρ εἰ φεύγοντεϲ μὲν ἐμαχόμεθα, ὅπωϲ κατέλθωμεν, κατελθόντεϲ δὲ φευξόμεθα, ὅπωϲ μὴ μαχώμεθα. ἔτι τῶν ἐνθυμημάτων τὰ μέν ἐϲτιν ἐλεγκτικά, τὰ δὲ δεικτικά.

hanc doctam sed corruptam periphrasin artis Aristot. rhet. II 23 Caecilio attribuit Angermann l. s. p. 58 s (44), quocum concinit Wendland l. s. p. 312.

***26** Anon. segv. 170 p. 32, 7 Gr.: *τῶν δὲ τόπων ἔνιοι μέν, ὡς ὁ Νεοκλῆς φησι, κοινούς τινας κατὰ πασῶν τῶν στάσεων εὑρήκασιν, οἱ δὲ ἰδίους ἑκάστης στάσεως· Ἀριστοτέλης* (rhet. II 23) *δὲ καὶ κοινοὺς καὶ ἰδίους τοὺς μὲν πλείστους εὕρηκε, περὶ δὲ τῶν ἰδίων διαλέγεται συμφωνῶν καὶ αὐτὸς Εὐδήμῳ τῷ ἀκαδημαϊκῷ.* (171) *εἰσὶ δὲ οὗτοι οἱ τόποι οἵδε· ὅρος, διαίρεσις, παράθεσις, συστοιχία, περιοχή, ὅμοιον, παρεπόμενον, μάχη, δύναμις, κρίσις. οὗτοι μὲν οὖν, φησίν, οἱ γενικώτατοι τόποι. ἀρκτέον δὲ ἤδη περὶ ἑκάστου λέγειν·* (172) *ὁ ὅρος τριχῇ τέμνεται, εἴς τε ὁλόκληρον τὸν ὅρον ⟨καὶ⟩ εἰς τὰ ἐν τῷ ὅρῳ καὶ τὰ παρακείμενα τῷ ὅρῳ. τὰ μὲν οὖν ἐν αὐτῷ τῷ ὅρῳ ταῦτά εἰσι· γένος, ⟨εἶδος,⟩ ἴδιον, διαφορά. τὰ δὲ*

9. 10 *ῥᾴδιόν* om. P 2977, *ῥᾴδιον ἐπιγνῶναι* Ven. 16. 17 *κοινῶς τινα . . . εἰρήκασιν οἱ δὲ ἰδίως* P, corr. Spengel. 19 *εὕρηκε* Volkmann, *εὕαδεν* P, *εὗρεν* Spengel. 20 *οὗτοι οἱ* P, *οἱ κοινοί* Graeven. 25 *καὶ* add. V. de Wilamowitz. 27 *εἰσι* P, *ἐστι* Graeven. *εἶδος* add. Volkmann.

παρακείμενα αὐτῷ· ἐτυμολογία, παρώνυμον, ἐπίθετον, ὑποκοριστικόν· καὶ ἐκ τούτων γὰρ ἐπιχειρήματα λαμβάνεται. (173) ἡ δὲ διαίρεσις τριχῇ καὶ αὐτὴ τέμνεται, εἴς τε τὴν καταρίθμησιν καὶ εἰς τὸν μερισ|μὸν καὶ εἰς 33 Gr.
τὴν εἰδικὴν διαίρεσιν. ἔστι δὲ καταρίθμησις μέν, ὅταν ὄνομα μόνον ⟨κοινὸν⟩ ὑπάρχῃ, πρᾶγμα δὲ διάφορον. μερισμὸς δέ, ὅταν κοινὸν ᾖ καὶ ὄνομα καὶ πρᾶγμα, μόνον δὲ τὴν λέξιν διάφορον ἔχῃ. περὶ δὲ τῆς εἰδικῆς διαιρέσεως ὡς σαφοῦς παραλείπομεν. (174) ἡ δὲ παράθεσις καὶ αὐτὴ τριχῇ λαμβάνεται· ἢ κατὰ τὸ μᾶλλον, ἢ κατὰ τὸ ἧττον, ἢ κατὰ τὸ ἴσον. (175) ἡ δὲ συστοιχία πραγμάτων κοινωνίαν καὶ ὀνομάτων δηλοῖ· συστοιχεῖν γὰρ ἀλλήλοις λέγομεν ὡς τὴν φρόνησιν καὶ τὸν φρόνιμον. (176) ἡ δὲ περιοχὴ διπλῆ· ἃ μὲν γὰρ ὡς μέρη [γίνεται] περιέχεται, ἃ δὲ ὡς κατὰ δύναμιν. (177) ὁ δὲ ἐκ τῶν ὁμοίων τόπος καὶ αὐτὸς διπλοῦς· τὸ μὲν γὰρ κατὰ τὴν ποιότητα ὅμοιόν ἐστι, τὸ δὲ κατὰ τὴν ἀναλογίαν, ὅπερ εἰς τὰς ἀποδείξεις μᾶλλον ἁρμόττει. (178) τὸ δὲ παρεπόμενον ἔχει τρόπους τρεῖς, τὰ πρὸ τοῦ πράγματος, τὰ ἐν τῷ πράγματι, τὰ μετὰ τὸ πρᾶγμα. (179) τὴν δὲ μάχην ἐν τοῖς περὶ εὑρέσεως |
σχολικοῖς, ἐν οἷς περὶ ἐπιχειρημάτων ἐλέγομεν, ἐδι- 34 Gr.
δάξαμεν. ῥητέον δὲ καὶ νῦν τὰ παρακείμενα αὐτῇ. παράκειται τοίνυν τῇ μάχῃ καὶ τὰ ἐναντία καὶ τὰ ἀντικείμενα. τί δὲ τούτων ἑκάτερον διαφέρει, ῥητέον· ἀντικείμενα μὲν οὖν ἐστιν, ὧν τὸ ἕτερον τοῦ λόγου ἀποφατικόν ἐστιν. ἐναντία δὲ ὅσα περὶ τὸν αὐτὸν τόπον στρεφόμενα πλεῖστον ἀλλήλων ἀπέχει· τῶν δὲ ἐναντίων τὰ μέν ἐστι στερητικά, τὰ δὲ οὐ στερητικά. στερητικὰ μὲν, οἷον τέχνη ἀτεχνία, οὐ στερητικὰ δέ, οἷον ἀγαθὸν κακόν. (180) ἡ δὲ δύναμις ὀκτὼ διαφορὰς ἔχει ἀκολούθως τῇ τοῦ συμφέροντος διαιρέσει· λαμ-

---

5 *εἰδικὴν* corr. Seguier, *ἰδικὴν* P, idem u. 9. 6 *κοινὸν* add. Finckh. 7 *κοινωνῇ* P, corr. Finckh. 8 *λέξιν* P, *ἕξιν* Graeven. 15 *γίνεται* secl. idem. 23 *νῦν καὶ* P, corr. Spengel. 26 *λόγου* P, *ἑτέρου* Graeven. 27. 28 *τῶν αὐτῶν τόπων* P, corr. Spengel.

βάνεται γὰρ τὸ συμφέρον ἐκ τοῦ ἀγαθοῦ καὶ τοῦ κακοῦ, καὶ καθ' ἑκάτερον τετραχῶς· ἐκ μὲν τοῦ ἀγαθοῦ κτῆσις, αὔξησις, τήρησις, ὄνησις, ἐκ δὲ τοῦ κακοῦ ἔκ-
35 Gr. *κλισις, | μείωσις, ἀπόκλισις, ὑπόστασις.* (181) *κρίσις δὲ ληφθήσεται ἀπὸ θεῶν, ἀπὸ ἡρώων, ἀπὸ συγγραφέων, ἀπὸ φιλοσόφων, ἀπὸ ποιητῶν.*

haec series locorum communium etiam apud Quintilianum (V 10, 20—99) cum aliis mixta inuenitur; nonnulla Graeven in adnotatione et Angermann p. 43 s (57) contulerunt: An. Seg. 172 ∼ Quint. 55; A. S. 173 ∼ Qu. 65; A. S. 174 ∼ Qu. 86; A. S. 178 ∼ Qu. 75 (= fr. 35); A. S. 180 ∼ Qu. 33. Caecilium fontem esse Angermanno praeeunte dubitanter puto. haec uerba R. Volkmann (*die rhetorik der Griechen und Roemer*[2] 1885 p. 206 s) copiose tractauit.

***27** Alexander apvd maximvm planvdem Rh. Gr. V p. 407, 10 W.: τῶν γὰρ ἀκολουθούντων τισίν, ἃ μὲν ἐν τῷ καθόλου καὶ ἀεὶ ἀκολουθεῖ· οἷον εἰ καπνός ἐστιν ἐνταῦθα, πῦρ ἐστιν ἐνταῦθα· τὰ δὲ ὡς ἐπίπαν μὲν οὐκ ἀκολουθεῖ, ἐπὶ πλέον δέ, οἷον εἰ νότος ἐστὶν εὐπλοήσει· ἃ δὲ ἐπ' ἔλαττον, οἷον εἰ τυμβωρύχος ἐστί, θησαυρῷ περιπεσεῖται· τοῖς μὲν οὖν καθόλου ἀεὶ ἀκολουθοῦσιν ἀεὶ χρηστέον· ἔστι γὰρ ἀναμφισβήτητον· ταῦτα δὲ καὶ τεκμήρια 'Αρι-
408 W. στοτέλης (rhet. I 2 p. 1357^b 3 ss) καλεῖ· τοῖς δὲ ὡς | ἐπὶ τὸ πλεῖστον καὶ ἐπ' ἔλαττον ἀκολουθοῦσιν οὔ· χρηστέον δὲ ὅμως εἰ ἐκείνων ἀποροῖμεν· ταῦτα δὲ 'Αριστοτέλης σημεῖα καλεῖ· καὶ γάρ τοι τεκμήριον, φησί (ibid. p. 1357^b 7 ss), τὸ τέλος προσαγορεύεται· τούτου δὲ κομισθέντος τέλος ἔχειν τὸ πρᾶγμα συμβαίνει.

hunc locum Angermann l. c. p. 53 s Caecilio adscripsit.

***28** Qvintil. V 8, 7: . . *omnium probationum quadruplex ratio est, ut uel quia est aliquid, aliud non sit, ut: 'dies est,*

---

3 *κτῆσις* em. Spengel, *κτίσις* P. *τήρησις* corr. Graeven, *κρίσις* P. 4 *μείωσις ἀπόκλισις* P, *ἀπόλυσις μείωσις* scr. Graeven. 10 *τὰ δὲ ὡς ἐπ.*] ἃ P 2918, ἃ *γὰρ ἐπίπαν* P 2977. 11 *ἔλαττον ἀκολουθεῖ* P 2918. 17 *προσηγόρευται* P 2918.

nox non est', uel quia est aliquid, et aliud sit: 'sol est super terram, dies est', uel quia aliquid non est, aliud sit: 'non est nox, dies est', uel quia aliquid non est, nec aliud sit: 'non est rationalis, nec homo est'.

simillima Alexander Numenii filius scribit, uide fr. 28 *a*. in utroque loco ANGERMANN l. c. p. 41 uestigia Caecilii deprehendit.

***28 a** ALEXANDER APVD MAXIMVM PLANVDEM V p. 409, 12 W.: ἢ γὰρ θέντεϲ, ὅτι μάχεται τόδε τῷδε, ἔπειτα εἰπόντεϲ, ὅτι ὑπάρχει τὸ ἕτερον, τὸ λοιπὸν ἀναιροῦμεν· οἷον ὅτι ἡμέρα ἐϲτί, νύξ ἐϲτιν· ἀλλὰ μὴν ἡμέρα ἐϲτί, νύξ ἄρα οὐκ ἔϲτιν· ἢ θέντεϲ, ὅτι μάχεται τῷδε τόδε, ἔπειτα ἀνελόντεϲ τὸ ἕτερον, τὸ λοιπὸν τίθεμεν, οἷον εἰ οὐχ ἡμέρα ἐϲτί, νύξ ἐϲτιν· ἀλλὰ μὴν οὐκ ἔϲτιν ἡμέρα, νύξ ἄρα ἐϲτίν.

***29** QVINTIL. V 9, 3: *diuiduntur autem (signa) in has duas primas species, quod eorum alia sunt . ., quae necessaria ⟨sunt, alia quae non necessaria⟩. priora illa sunt quae aliter habere se non possunt, quae Graeci* τεκμήρια *uocant, quae sunt* ἄλυτα ϲημεῖα, ... (8) *alia sunt signa non necessaria, quae* εἰκότα *Graeci uocant.*

Quintilianus hic cum Aristotele (rhet. I 2 p. 1357ᵇ 16 s, 1357ᵃ 28 ss) congruit. fortasse Caecilio locus adsignandus est, quae est ANGERMANNI (l. c. p. 41) sententia.

***30** ALEXANDER APVD MAXIMVM PLANVDEM V p. 408, 22 W.: οἷον Πλάτων ἐν Ἀθήναιϲ ἐϲτί, Πλάτων ἐν Σικελίᾳ ἐϲτί· ταῦτα μὲν 19
γὰρ | ἀλλήλοιϲ μάχεται· τὰ δὲ ἀντικείμενα αὐτοῖϲ οὐκ ἔτι· οἷον 409 W.
Πλάτων οὐκ ἔϲτιν ἐν Σικελίᾳ· Πλάτων οὐκ ἔϲτιν ἐν Ἀθήναιϲ· οὐδεμία γὰρ ἐνταῦθα μάχη.

ex hoc exemplo deriuatum at commutatum esse id, quod

---

10 *εἰ* om. P 2918. *οὐχ* om. P 2977. 13 sunt — 14 necessaria *add. Regius.*

Quintilianus ad eandem rem illustrandam adhibet (V 9, 5: *nec fieri potest, .. ut quis Romae sit, cum est Athenis ...* (7) .. *potest .. nec fuisse Romae, qui non fuit Athenis*, etc.), Angermann l. c. p. 41 putat. auctor communis Caecilius esse Angermanno uidetur.

31 (= 50 B.) Qvintil. V 10, 7: ἀπόδειξιϲ *est euidens probatio ideoque apud geometras* γραμμικαὶ ἀποδείξειϲ *dicuntur. hanc et ab epichiremate* C a e c i l i u s *putat differre solo genere conclusionis et esse apodixin imperfectum epichirema eadem causa, qua diximus enthymema a syllogismo distare.*

hoc fragmentum Brzoska l. c. p. 1177 copiosius tractauit.

***32** Qvintil. V 10, 17: *ideoque Aristoteles in secundo de arte rhetorica libro* (II 1—17) *diligentissime est exsecutus, quid cuique rei et quid cuique homini soleret accidere, et quas res quosque homines quibus rebus aut hominibus uel conciliasset uel alienasset ipsa natura, ut, diuitias quid sequatur aut ambitum aut superstitionem, quid boni probent, quid mali petant, quid milites, quid rustici, quo quaeque modo res uitari uel appeti soleat.*

hic locus ab Angermanno (l. c. p. 42 s) Caecilio uindicatus est.

***33** Qvintil. V 10, 30: *ponunt in persona et nomen: quod quidem accidere ei necesse est, sed in argumentum raro cadit, nisi cum aut ex causa datum est, ut Sapiens, Magnus, Pius, ..* (31) *nam et illud apud Euripidem frigidum sane, quod nomen Polynicis ut argumentum morum frater incessit* (Phoeniss. 636. 637).

hoc loco uestigia adhibitae artis Aristot. rhet. (II 23

---

9 soleret *Spalding*, solet A[1]BnBg[1]. 11 quid A[2], qui *uel* quis *cet. libri*. 16 Pius *Zumpt*, plenus *libri*.

p. 1400^{b} 16 ss, p. 1400^{b} 22 s) ANGERMANN l. c. p. 44 deprehendit. Caecilio Quintilianum niti idem uir doctus (ibid.) arbitratur.

***34** QVINTIL. V 10, 73: *est argumentorum locus . . . ex contrariis: 'frugalitas bonum, luxuria enim malum: si malorum causa bellum est, erit emendatio pax: si ueniam meretur qui imprudens nocuit, non meretur praemium qui imprudens profuit'.*

haec exempla ex Aristot. rhet. II 23 p. 1397^{a} 10 ss petita sunt. ANGERMANN l. c. p. 44 Caecilium interuenisse statuit.

***35** QVINTIL. V 10, 75: sed haec consequentia dico, ἀκόλουθα, est enim consequens sapientiae bonitas, illa insequentia, παρεπόμενα, quae postea facta sunt aut futura.

priorem partem huius fragmenti ex Aristotele (rhet. II 23 p. 1399^{a} 11 ss) fluxisse ANGERMANN l. c. p. 44 ostendit. totum locum ANGERMANN (ibid. et p. 43) ad Caecilium reuocauit.

***36** QVINTIL. V 10, 78: *illa quoque, quae ex rebus mutuam confirmationem praestantibus ducuntur: quae proprii generis uideri quidam* (Aristot. rhet. II 23 p. 1397^{a} 23) *uolunt et uocant* ἐκ τῶν πρὸς ἄλληλα, etc.

hoc per Caecilium ad Quintilianum peruenisse ANGERMANN l. c. p. 44 iudicat.

***37** QVINTIL. V 10, 85: illud his adicere ridiculum putarem, nisi eo Cicero (top. 3, 12) uteretur, quod coniugatum uocant, ut 'eos, qui rem iustam faciunt, iuste facere'.

hoc exemplum Aristoteli rhet. II 23 p. 1397^{a} 21 debetur. Caecilium illud suppeditare ANGERMANN l. c. p. 45 putat.

---

8 παρεπόμενα *Victorius*, paregomena A^{1}BnBg^{1}.

***38** Qvintil. V 11, 8: .. *ut si quis dicens, Dionysium idcirco petere custodes salutis suae, ut eorum adiutus armis tyrannidem occupet, hoc referat exemplum, eadem ratione Pisistratum ad dominationem peruenisse.*

hoc exemplum originis Aristoteleae (rhet. I 2 p. 1357^b 30 ss) est. idem apud Anonymum Seguerianum exstat, uide fr. 39, 9—11. communi fonte, scilicet Caecilio, utrumque scriptorem usum esse Angermann l. c. p. 45 (54) opinatur.

***39** Anon. segv. 155 p. 30, 1 Gr.: παράδειγμά ἐϲτι λόγοϲ ἀπὸ τῶν κατὰ μέροϲ ἤτοι ἐπὶ τὸ κατὰ μέροϲ ἐπάγων ἢ ἐπὶ τὸ καθόλου, ἢ ἀπὸ τοῦ ὁμοίου ἐπὶ τὸ ὅμοιον, ὡϲ ἔχει τὰ προειρημένα.

idem 154 p. 29, 18 Gr.: .. οἷον τοῦ τινὰ δορυφόρουϲ λαμβάνοντα τυραννήϲειν παράδειγμά ἐϲτι Πειϲίϲτρατοϲ καὶ Φάλαριϲ καὶ Διονύϲιοϲ.

u. 9—11 iam supra tetigi, uide fr. 38. etiam u. 5—7 ex Aristotele (rhet. I 2 p. 1357^b 26 ss) hausti sunt; quare eos quoque Angermann l. c. p. 54 Caecilio uindicauit.

***40** Qvintil. V 12, 9: his quidam probationes adiciunt, quas *παθητικάς* uocant, ductas ex adfectibus, atque Aristoteles (rhet. I 2 p. 1356^a 13) quidem potentissimum putat ex eo, qui dicit, si sit uir bonus: quod ut optimum est, ita longe quidem, sed sequitur tamen 'uideri'. (10) .. cui simile quiddam fecisse Iphicrates dicitur, qui cum Aristophontem, quo accusante similis criminis reus erat, interrogasset, an is accepta pecunia rem publicam proditurus esset, isque id negasset: quod igitur, inquit, tu non fecisses, ego feci?

etiam posteriore parte huius loci Quintilianus Aristotelem (rhet. II 23 p. 1398^a 4 ss) in usum uocat. totus locus ab Angermanno l. c. p. 45 Caecilio attributus est.

---

9 *τινὰς* P, corr. Seguier.

41 Qvintil. V 14, 4: *quale est Demosthenis* (XXII 7): *'non enim, si quid umquam contra leges actum est idque tu es imitatus, idcirco te conuenit poena liberari, quin e contrario damnari multo magis. nam ut, si quis eorum damnatus esset, tu haec non scripsisses, ita, damnatus tu si fueris, non scribet alius'*.

hoc exemplum etiam apud Anonymum Seguerianum occurrit, uide fr. 41*a*. Quintilianum et Anonymum Caecilium secutos esse una cum Angermanno (l. c. p. 36, 3) putauerim.

41a Anon. segv. 187 p. 36, 22 Gr.: ὥϲπερ καὶ Δημοϲθένηϲ (XXII 7) | 'ϲὺ δ' ἡμῖν μὴ λέγε ὡϲ γέγονε τοῦτο πολλάκιϲ· οὐ 37 Gr.
γὰρ εἴ τι πώποτε μὴ κατὰ τοὺϲ νόμουϲ ἐπράχθη' καὶ ἑξῆϲ.

***42** Qvintil. V 14, 10: *una (forma epichirematos), in qua idem concluditur, quod intenditur: 'anima immortalis est: nam quidquid ex se ipso mouetur, immortale est, anima autem ex se ipsa mouetur, immortalis igitur est anima'*.

idem exemplum Neocles adhibet, uide fr. 42*a*. communem fontem Caecilium esse Angermann l. c. p. 41 s censet.

***42a** Anonymvs VII 2 p. 764, 1 W.: *ὁ δὲ συλλογισμός, ὥς φησι Νεοκλῆς, δισσῶς ἐκφέρεται· ἢ γὰρ τὸ ζητούμενον τίθεται, ἔπειτα τὰ λήμματα καὶ τὸ ἐπισυνδέον ἐπιφέρεται, οἷον ψυχὴ πᾶσα ἀθάνατος, τὸ γὰρ ἀεικίνητον ἀθάνατον, ἢ πρὸ τοῦ ζητουμένου τῶν λημμάτων τιθεμένων· ἐπιφέρεται τότε τὸ ζητούμενον, οἷον ἡ ψυχὴ αὐτοκίνητος, τὸ αὐτοκίνητον ἀεικίνητον· τοῦτο δὲ ἀθάνατον· ἡ ψυχὴ ἄρα ἀθάνατος.*

***43** Anonymvs VII 2 p. 765, 11 W.: *γνώμη δέ ἐστιν, ὥς φησιν Ἀλέξανδρος, καθολικὴ ἀπόφασις περὶ τῶν πραγμάτων οὕτως ἐχόντων καὶ οὕτως ἔχειν ὀφειλόντων.*

---

3 quin *Regius*, quod A[1]BnBg[1]. 15 *τὸ εἰ συνδέον* Monacensis. 23 *καὶ*] *ἢ* Ven.

τῶν δὲ γνωμῶν ἔνιαι μὲν χωρὶς ἀποδείξεως λέγονται, οἷον (M 243) *'εἷς οἰωνὸς ἄριστος', αἱ δὲ μετὰ ἀποδείξεως.*

definitionem sententiae (p. 25, 21—23) eandem esse atque Aristoteleam (rhet. II 21 p. 1394ª 21 ss) et in sequentibus (p. 26, 1—3) quoque uestigia Aristotelis (ibid. p. 1394ᵇ 8 ss et 1395ª 13 s) detegi posse ANGERMANN l. c. p. 54 s probauit. idem uir doctus (ibid.) Caecilium interuenisse adnotauit.

44 QVINTIL. VI 1, 7: *id unum epilogi genus* (ἀνακεφαλαίωσις) *uisum est plerisque Atticorum et philosophis fere omnibus, qui de arte oratoria scriptum aliquid reliquerunt.*

multo fusius haec exsecutus est Anonymus Seguerianus, uide fr. 44 *a*. postquam GRAEVEN (l. c. adn. ad fr. 44 *a*) dubitauit, ‚an Quint. ad Platonis et Chrysippi placita spectauerit', ANGERMANN l. c. p. 48 Caecilium fontem Quintiliani etiam hic esse contendit; Anonymi quoque Segueriani auctorem Calactinum esse.

44a ANON. SEGV. 207 p. 41, 10 Gr.: ἔργον δὲ ἐπιλόγου Πλάτων μὲν ἐν Φαίδρῳ φησίν (p. 267 d) 'ἐν κεφαλαίῳ καταλέγοντα ὑπομνῆσαι ἐπιτελευτικοὺς τοὺς ἀκούοντας τῶν εἰρημένων'. ἔχεται δὲ τῆς αὐτῆς δόξης καὶ Χρύσιππος (Stoic. fr. II 296 Arnim)· καὶ γὰρ αὐτὸς μονομερῆ φησι τὸν ἐπίλογον. (208) Ἀριστοτέλης δὲ ἐν ταῖς Θεοδεκτικαῖς τέχναις φησίν (fr. 134 Rose), ὅτι 'ὁ ἐπίλογος τὸ μὲν κεφάλαιον ἔχει προτρέψασθαι τοὺς ἀκούοντας, προτρέψομεν δὲ [τριχῶς] εἰς τὰ πάθη ἀνάγοντες τὰ ἑκάστου προτρεπτικά. ἓν μὲν οὖν ἔργον ἐπιλόγου τὸ τὰ πάθη διεγεῖραι, δεύτερον τὸ ἐπαινεῖν ἢ ψέγειν· τούτων γὰρ ἐν ἐπιλόγοις ἡ χώρα· τρίτον δὲ τὸ ἀναμιμνῄσκειν τὰ εἰρημένα'.

***45** ANON. SEGV. 230 p. 45, 13 Gr.: αὔξησίς ἐστι λόγος μεῖζον ποιῶν φαίνεσθαι τὸ πρᾶγμα.

---

1 *ἔνιαι* — 2 *ἀποδείξεως* om. M Par. 11 *μνημονομερῆ* Seguier. 14 *τριχῶς* secl. Graeven. 15. 16 *δεύτερον* ⟨*δὲ*⟩ Graeven.

inter hanc definitionem et eam, quam Pseudolonginus (uide fr. 90, 2 s) exhibet, summa similitudo intercedit, qua re commotus Martens l. c. p. 20 communem fontem statuit; hunc primarium auctorem Caecilium esse idem uir doctus (ibid.) suspicatus est.

***46** Qvintil. VIII 3, 6: recteque Cicero . . scribit: nam eloquentiam, quae admirationem non habet, nullam iudico. eandem Aristoteles quoque petendam maxime putat.

hunc locum aut ad Aristot. rhet. III 2 p. 1404^{b} 11 s aut ad artem Theodecteam referendum esse Angermann sentit. simile quid Pseudolonginus scribit, uide fr. 83, 14—16. per Caecilium doctrinam Aristoteleam in Quintiliani librum peruenisse Angermanno (l. c. p. 49 s) dubitanter concesserim.

47 (cf. Aristot. fr. 131 Rose) Qvintil. VIII 3, 37: *si quid periculosius finxisse uidebimur, quibusdam remediis praemuniendum est: 'ut ita dicam, si licet dicere, quodam modo, permittite mihi sic uti'. quod idem etiam in iis, quae licentius translata erunt, proderit, nihilque non tuto dici potest, in quo non falli iudicium nostrum sollicitudine ipsa manifestum erit. qua de re Graecum illud elegantissimum est, quo praecipitur* (cf. Aristot. rhet. III 7 p. 1408^{b} 1 ss) προεπιπλήσσειν τῇ ὑπερβολῇ.

idem praeceptum Aristoteleum apud Pseudolonginum exstat, uide fr. 95 p. 84, 22—28. neque Quintilianus neque Pseudolonginus libros rhetoricos Stagiritae legerunt; itaque e Caecilio illud utrique deductum esse Angermann l. c. p. 48 s ponit. iam antea Coblentz l. c. p. 64 eandem sententiam protulerat. ad hoc fr. cf. praeterea Demetrius de eloc. 80 et Philodemus I p. 180 Sudh. col. XXII.

48 Epitome Longini 2 Rh. Gr. I 2 p. 213, 5 Sp. et H.: *ὅτι ὁ Ἀριστοτέλης τοὺς πάντα μεταφέροντας αἰνίγματα*

---

8 proderit T (*Turicensis s. XI uel XII*), proderunt A^{1}G (*codicis Bambergensis eae partes, quae ex alio codice suppletae sunt*).

γράφειν ἔλεγεν· διὸ λέγουσι [Λογγῖνος] σπανίως κεχρῆσθαι καὶ τούτῳ τῷ εἴδει.

Longinum hic doctrinam ex arte Theodectea petitam (cf. etiam rhet. III 2 p. 1405ª 35 ss) tradere ANGERMANN l. s. p. 49 suspicatus est. idem uir doctus (ibid.) Caecilium intercessisse statuit.

49 FRAGM. PARAPHR. in Aristot. rhet. Rh. Gr. I 2 p. 1 Sp. et H. = Comment. in Aristot. Gr. XXI 2 p. 330 Rabe: ΠΕΡΙ ΕΡΩΤΗΣΕΩΣ. Ἐρώτα δὲ αὐτὸν τετραχῶς· τοσοῦτοι γάρ εἰσι τῶν ἐρωτήσεων οἱ τρόποι· πολλάκις γὰρ αὗται κατὰ καιρὸν ⟨γινόμεναι καὶ⟩ μὴ γινόμεναι καὶ ὤνησαν καὶ ἔβλαψαν. εἰσὶ δὲ οἱ τρόποι οἵδε· τὸ εἰς ἄτοπον ἀπάγειν, τὸ τὰ ὁμολογούμενα ἐρωτᾶν, καὶ τὸ ἐρωτᾶν τότε, ὅταν μέλλῃς εἰς τοὐναντίον περιτρέπειν, καὶ τὸ ἀληθέσι ψευδῆ συμπλέκοντα πυνθάνεσθαι.

Εἰς μὲν οὖν τὸ ἄτοπον ἐμβάλλεις τὸν ἀντίδικον ἐρωτήσας οὕτως, ὡς Περικλῆς Λάμπωνα ἤρετο ʻτί ταῦτά ἐστιν' εἰπών ʻτὰ δρώμενα ἐν τοῖς μυστηρίοις;' εἰπόντος δὲ τοῦ Λάμπωνος ὡς ʻοὐχ οἷόν τε ταῦτα τοῖς ἀμυήτοις ἐξαγγέλλειν', ἀνήρετο ὁ Περικλῆς, εἰ αὐτὸς οἶδεν· † οὐ συμφήσαντος δὲ τοῦ Λάμπωνος ἐν τοῖς ʻοὐχ οἷόν τε ταυτὶ τοῖς ἀμυήτοις ἐξαγγέλλειν', ʻκαὶ πῶς' εἶπεν ʻἀτέλεστος ὤν;'

ʻΟμολογούμενα δὲ ἐρωτήσεις, εἰ τὰ ἐξ ἀνάγκης δοθησόμενα ὑπὸ τῶν ἀντιδίκων πυνθάνοιο, καὶ ὧν ῥηθέντων ἐπὶ τὸ συμπέρασμα εὐθὺς † οὐ χωρήσεις, τὰ ὁμολογούμενα εὐθὺς παραλιπών, ὡς Πλάτων ἐν τῇ Σωκράτους ἀπολογίᾳ (Apol. p. 27 c)· λεγόντων γὰρ τῶν κατηγόρων, ὡς Σωκράτης θεοὺς οὐ νομίζει καὶ καινὰ
331 R. δαιμόνια εἰσάγει, ἀνήρετο αὐτοὺς περὶ τῶν δαιμονίων, | εἰ μὴ θεοὺς ἢ θεῶν παῖδας ἡγοῦνται αὐτούς· ὡς δὲ συνέφησαν, ʻἔστι

---

1 *Λογγῖνος* tamquam glossema delet E. Norden, *die antike kunstprosa* p. 360, 1. 5 *ἐρώτα* Seguier, *ἐρωτᾶι* P(arisinus s. XIII). 6 *γινόμεναι καὶ* add. Radermacher. 15 *οὐ* om. Aristot., del. Schneidewin. *ἐν* — 16 *ἐξαγγέλλειν* del. Schneidewin. 20 *οὐ* del. Schneidewin. *εὐθὺς* del. Schneidewin; ‚fort. iungenda sunt *ὁμολογούμενα εὐθὺς*, ut infra (p. 29, 2) *τὸ αὐτόθεν ὁμολογούμενον*' Rabe.

δέ, ὅςτις θεοὺς οὐ νομίζει θεῶν παῖδας νομίζων;' παρέλιπε γὰρ τὸ αὐτόθεν ὁμολογούμενον, ὅτι ὁ δαιμόνια νομίζων θεοὺς νομίζει.

Εἰς τὸ ἐναντίον δὲ περιστήσεις, ὡς Λυσίας ἐν τῷ Ἐρατοσθένους (XII 25—26)· ἐπειδὴ γὰρ ὡμολόγει μὲν ἀπάγειν τὸν ἀδελφὸν αὐτοῦ Πολέμαρχον διὰ τὸ προστάξαι τοὺς τριάκοντα, ὧν εἷς ἦν καὶ αὐτός, ἐρωτηθεὶς δέ, εἰ παρῆν καὶ αὐτὸς προτεθείσης περὶ αὐτοῦ βουλῆς καὶ εἰ ἀντέλεγεν ἢ ἐπήνει τὰ δοκοῦντα τοῖς ἄλλοις, ὡς δὲ ἔφη καὶ παρεῖναι καὶ ἀντιλέγειν τοῖς ἄλλοις, προσηρώτησεν, εἰ ἄδικα πάσχειν ἡγεῖτο αὐτόν, καὶ συγχωρήσαντος ἐπήγαγεν 'εἶτα, ὦ σχετλιώτατε πάντων, ἀντέλεγες μέν, ἵνα σώσειας, συνελάμβανες δέ, ἵνα ἀποκτείνῃς;'

Τελευταῖος δὲ τοῦ ἐρωτᾶν καιρός, ὅταν μὴ ἐγχωρῇ λῦσαι τὴν ἐρώτησιν † σοφιστικῶς ἀποκρινόμενον· οἷον 'τὰ μὲν ἔστι, τὰ δὲ οὔ' ἢ 'πῇ μὲν ἀληθὲς τὸ λεγόμενον, πῇ δὲ ψεῦδός ἐστι'· πρὸς γὰρ τοὺς οὕτως ἀποκριναμένους οἱ ἀκροώμενοι θορυβοῦσιν ὡς ἀποροῦντας καὶ οὐκ ἔχοντας ἀντειπεῖν.

Δεῖ δὲ παρὰ ταῦτα μηδένα ἄλλον τρόπον ἐρωτήσεων τῶν πρὸς τὸν ἀντίδικον ἐπινοεῖν· ἐνστάντος γὰρ τοῦ ἐρωτωμένου πρὸς ὁτιοῦν, οὐ πρὸς ὁτιοῦν ἡττῆσθαι δόξει.

Δεῖ δὲ † ὁμοίως ἐρωτᾶν μηδὲ διὰ πολλῶν ἐρωτημάτων περαιοῦσθαι τὰ ἐνθυμήματα· ἀσθενὴς γὰρ ὁ ἀκροατής.

Φεύγοντος τοῦ ἐρωτωμένου τὴν ἀπόκρισιν καὶ ἀνάγκαζε αὐτὸν ἀποκρίνεσθαι· οἵ τε γὰρ φεύγοντες τὰς ἀποκρίσεις ἐγνωκέναι δοκοῦσι | καὶ τάχα ἂν εὕροιέν τινα διάλογον βιασθέντες ἀπαν- 332 R.
τῆσαι πρὸς τὴν ἀπόκρισιν.

Ἔστι δὲ ἄλλος τρόπος ἔξω τῶν πρὸς τὸν ἀντίδικον τοῦ ἐρωτᾶν †· τοῦτο δὲ ποιεῖν δεῖ, ὅταν ἴδωμεν τοὺς δικαστὰς συμπεριφερομένους ἡμῖν καὶ ἃ ἡμεῖς ἂν βουληθείημεν ἀποκριναμένους

5 *τοὺς* Seguier, *τοῖς* P. 8 *δὲ* del. Schneidewin. 9 *αὐτόν* Spengel, *αὐτόθεν* P. 12 *ἐρωτᾶν* Schneidewin, *ἐρωτ͂* P. 13 *ἀλλ' ἢ* post *ἐρώτησιν* add. Schneidewin ex Arist. 19 *οὐ πρὸς ὁτιοῦν* del. Spengel. 20 *ὁμοίως* P, *συντόμως* Schneidewin, *συντόνως* Bake. *ἐρωτημάτων* Finckh, *ῥημάτων* P. 21 *ἐνθυμήματα* Rabe ex Arist., *ἐνοήμα|ματα* P. 22 *ἐρωτωμένου* Schneidewin, *ἐρωτουμένου* P. *ἀνάγκαζε* Finckh, *ἀναγκάζει* P. 26. 27 post *ἐρωτᾶν* lacunam indic. Rabe, qui scribere uult aut *τοῦ ἐρωτᾶν* ⟨*τὸ τοὺς δικαστὰς ἐρωτᾶν*⟩ aut *τὸ ἐρωτᾶν* ⟨*τοὺς δικαστάς*⟩. 27. 28 *συμπεριφερομένους* Seguier, *συμφέρον* P.

πυνθάνεϲθαι καὶ τούτων· τοῦτον γὰρ τὸν τρόπον ἔϲτιν ἄνευ κινδύνου πάντα ϲυλλογίζεϲθαι· ὡϲ γὰρ αὐτοῦ τοῦ πράγματοϲ ἔχοντοϲ τἀληθὲϲ οἱ ἀκούοντεϲ καὶ τοῖϲ ἐξ ἐναντίαϲ † τοῖϲ ἐρωτῶϲι προϲομολογεῖν.

Δεῖ δὲ καὶ τὰϲ αἰτίαϲ ἐπιφέρειν ταῖϲ ἐρωτήϲεϲι [καὶ ταῖϲ ἀποκρίϲεϲιν], αἷϲ αὐτο * ἐρωτῶμεν, οἷον 'εἰ δέ τίϲ ϲε ἔροιτο· τί δήποτε; τοῦτο γὰρ εὔλογον ἢ φύϲιν ἔχον ἐϲτὶ † τοῦ ἀποκρίναϲθαι ἢ τοῦ εὐνοϊκῶϲ ἔχοντοϲ τῇ πόλει· καὶ γὰρ ἡδὺ καὶ ἀκριβέϲτερον οὕτω φαίνεται'. χρήϲῃ δὲ καὶ τούτῳ τῷ ὀργάνῳ πανταχοῦ.

Εἰϲὶν οὖν τῶν ἐρωτήϲεων οὗτοι οἱ τρόποι· τὸ τὰ ὁμολογούμενα ἐρωτᾶν, τὸ εἰϲ ἄτοπον ἐμβαλεῖν τὸν ἐρωτώμενον, καὶ τὸ ἐρωτᾶν τότε, ὅτε εἰϲ τοὐναντίον μέλληϲ περιϲτήϲειν, καὶ ἀληθέϲι ψευδῆ ϲυμπλέκοντα ἐρωτᾶν, καὶ μὴ διὰ πολλῶν ἐρωτήϲεων ϲυμπεραίνειν τὸν ϲυλλογιϲμόν, καὶ αὐτὸν ἐρωτᾶν, ὅταν ἴδωμεν καὶ τοὺϲ δικαϲτὰϲ ϲυμπεριφερομένουϲ ἡμῖν, καὶ τὸ μετὰ προϲθέϲεωϲ τῆϲ αἰτίαϲ ἐρωτᾶν.

ΠΕΡΙ ΑΠΟΚΡΙϹΕΩϹ. Τρόποι δὲ αὐτῶν ἢ διώϲαϲθαι τὰϲ ἀποκρίϲειϲ τέλεον ἢ φθάϲαντεϲ αὐτοὺϲ ἐρωτήϲομεν· εἰ ἄρα δὲ ἀπο-
333 R. κρίναϲθαι δεῖ, τὴν αἰτίαν | προϲθέντεϲ ἀποκρινούμεθα, καὶ τὰ ἀμφίβολα ἐξαπλώϲομεν καὶ τῷ λόγῳ καὶ πρὸ τοῦ ϲυμπεράϲματοϲ, † ὅταν εἰϲ τοὐναντίον ἡ ἐρώτηϲιϲ περιάγοι, εἰ φέροι εὐθὺϲ τὴν λύϲιν καὶ αὐτὸ τὸ ϲυμπέραϲμα αὐτὸϲ ἔχων λῦϲαι, μὴ προϲποιούμενοϲ, ὅτι αὐτὸϲ ἀντερωτᾷ τὸ ϲυμπέραϲμα.

Τρόποι μὲν οὖν οὗτοι· παραδείγματοϲ δὲ ἕνεκα ὑποτάξω καθ' ἕκαϲτον. ἔφην γὰρ 'τὰϲ ἀποκρίϲειϲ ἤτοι διωϲόμεθα καθάπαξ', ἂν ἔχωϲί τι δυϲχερέϲ, οἷον ὡϲ Καλλίαϲ ποτὲ λέγεται εἰπεῖν, ὅτι ἀποκρίνεται (cf. Iphicrates fr. 9 OA II 220 Tur.), εἰ τοϲοῦτον αὐτῷ δοίη χρόνον ⟨ὁ⟩ ἐρωτῶν, ὅϲον αὐτὸϲ ἐμελέτα τὴν ἐρώ-

26 — p. 31, 1 cf. fr. 59*b* p. 40, 27—31.

---

3. 4 *καὶ τοῖς ἐρωτῶσι προσομολογοῦσιν* coni. Schneidewin, *τοῖς* del. Bake. 5. 6 *καὶ ταῖς ἀποκρίσεσιν* del. Schneidewin. 6 *αὐτο` ἐρωτῶμεν* P m. pr., *αὐτοὶ μὲν ἐρωτῶμεν* Spengel. 7 *τοῦ* P, del. Spengel, *τὸ* Rabe dubitanter. 15 *αὐτὸν* P, ,exspecto *τοὺς δικαστὰς*' Rabe. 22 *ὅταν δ' εἰς* Schneidewin. *εἰ φέροι εὐθὺς τὴν* Rabe, *εἰ φέροιετὴν* P. 25 *τρόποι* Schneidewin, *τόποι* P. 26 *ἔφην*] cf. u. 18 s. 29 *ὁ* add. Seguier.

τηcιν, ‘ἢ φθάcαντεc ἐρωτῶμεν αὐτούc’, ἃ ῥᾴδιά ἐcτιν ἀποκρίναcθαι, οἷον ἐπειδὰν ἐρωτᾷ με, τί ⟨ἂν⟩ ἐποίηcα· ‘οὐκ ἂν τόδε, ἀλλὰ τόδε’, οἷον ‘οὐκ ἂν ἐcυκοφάντουν τοὺc φίλουc, ἀλλ’ εἰργαζόμην’.

Ἐὰν δὲ ἀναγκαῖον ᾖ πάντωc ἀποκρίναcθαι, αἰτίαν τινὰ χρὴ προcτιθέναι τῇ ἀποκρίcει, οἷον ὡc Ὑπερίδηc ἐρωτηθεὶc ὑπὸ Ἀριcτογείτονοc, εἰ ἔγραφε τοὺc δούλουc ἐλευθέρουc εἶναι, ἔφη (fr. 27. 28 Bl.[3]) ‘ἵνα μὴ οἱ ἐλεύθεροι δουλεύωcι’.

Τά γε μὴν ἀμφίβολα οἷον τὸ ‘πῇ μὲν ἔπραξα, πῇ δὲ οὔ’ ἐξαπλοῦν τῷ λόγῳ καὶ τὰc αἰτίαc προcτιθέναι, οἷον ‘τόδε μὲν ἔπραξα διὰ τόδε’, καὶ ὅλωc τὰc βραχυλογίαc καὶ cυντομίαc παρέχεcθαι ἐπὶ ταῖc ἀποκρίcεcι, † τὰ δὲ προcδιοριcμοῦ φευκτέον.

Εἰ δὲ εἰc ἐναντίον ἡ ἐρώτηcιc ἀπάγει, τὴν λύcιν φέρειν χρὴ ἤτοι πρὸ τοῦ ἐπιόντοc ἐρωτήματοc ἢ ἁπλῶc πρὸ τοῦ cυμπερανθῆναι τὸν cυλλογιcμὸν τῷ ἐρωτῶντι· cχεδὸν γὰρ οὐκ ἄδηλον εὐθὺc ἐρωτῶντοc, ὅτι βούλεται ὁ λόγοc· ὥcτε φθάcαντα τὴν αἰτίαν ἐπενεγκεῖν, ἢ ἀφαιρήcει τὸν τόπον.

Ἔcτι δὲ καὶ τῷ cυμπεράcματι ὡc ἐρωτήματι χρῆcθαι μὴ προcποιούμενον, ὅτι ὁ ἐρωτῶν cυμπέραcμα ἐπήγαγεν, ἀλλ’ ὡc πρὸc τὰc ἄλλαc προτάcειc ἀποκρίναcθαι καὶ πρὸc τὸ cυμπέραcμα ὡc ἐρωτῶντοc.

Ἔτι ἀπομνημονεύουcι περὶ τοῦ τῆc ἐφορείαc εὐθυνομένου Λάκωνοc· ἑαλωκότων ἔτι τῶν cυναρχόντων ἐρωτηθείc, εἰ δοκήcει † δικαίωc | ἀπήχθηcαν οἱ ἔφοροι, ἔφη· πάλιν δὲ ἀναπυνθανο- 334 R.
μένων, εἰ τῆc πράξεωc κεκοινώνηκεν αὐτοῖc, ‘κεκοινώνηκα’. ‘οὐκοῦν’ λεγόντων ‘καὶ cὺ δικαίωc ἂν ἀπόλοιο;’ ‘οὐ δῆτα’, ἔφη· ‘οἱ μὲν γὰρ χρήματα λαμβάνοντεc ταῦτα ἔπραξαν, ἐγὼ δὲ ἀπὸ γνώμηc’. μὴ προcποιηθείc, ὅτι cυμπέραcμα ἐπήγαγεν, ἔλυcε καὶ λογικῶc τὸν cυλλογιcμόν. ὅθεν καὶ τὸ αὐτὸ τοῖc ἐρωτῶcι

1—8 cf. fr. 59 *b* p. 41, 3—8.

---

2 *ἂν* add. Spengel. 3 *οὐκ ἂν ἐσυκοφάντουν* Spengel, *ἐσυκοφάντουν οὐκ ἂν* P. 12 *τοὺς δὲ προσδιορισμοὺς* Finckh, ‚fort. *τὰ δὲ προσδιορισμοῦ ⟨δεόμενα⟩*‘ Rabe. 17 ‚fort. *ἀναιρήσει τὸ ἄτοπον*‘ Rabe. 23 *ἔτι* del. Spengel, *ἤδη* Schneidewin. 23. 24 *δοκήσει* del. Schneidewin, *δοκήσει ὅτι* Seguier. 25 *εἰ* Seguier, *ἢ* P. *κεκοινώνηκα* Schneidewin, *κοινωνήσω* P.

παραφυλακτέον, * πολύς τις τῇ τῶν πραγμάτων ἀληθείᾳ περιείη μάλιστα, ὡς μήτε αὐτὸ τὸ συμπέρασμα ἄλλα τινὰ συ * συλλογισαμένου ἅπαξ· εἰ γὰρ μετὰ τὴν ἀπόκρισιν τοῦ ἐφόρου τουτουὶ τὴν δευτέραν ὁ συλλογισμὸς ἐπήχθη τῷ κατηγόρῳ αφο * ʻδῆλον τοίνυν, ὅτι καὶ σὲ τεθνάναι χρή', οὐκ ἂν ἔσχεν ἀποκρίνασθαι καὶ σωθῆναι.

hanc doctissimam transcriptionem Aristotelici capitis (rhet. III 18) de interrogando et respondendo a Caecilio compositam esse Angermann l. c. p. 60—63 docet. idem Wendland l. c. p. 312 iudicare uidetur. praeterea de hoc fragmento inspicienda sunt, quae Brzoska (Pauly-Wissowa I p. 2330) et Rabe (l. c. p. XV s) protulerunt.

IV

ΠΕΡΙ ΣΧΗΜΑΤΩΝ

Qvintilianvs inst. or. IX 3, 89: haec omnia (de figuris uerborum et sententiarum) copiosius sunt exsecuti, qui non ut partem operis transcurrerunt, sed proprie libros huic operi dedicauerunt sicut Caecilius, Dionysius, Rutilius, Cornificius, Visellius aliique non pauci.

Dionysivs halic. de comp. uerb. 8 p. 32, 13 = de figur. p. 252, 13 Vs. et R.: *πολλοὶ δὲ δή που σχηματισμοὶ καὶ τῆς λέξεώς εἰσιν ὥσπερ καὶ τῆς διανοίας, οὓς οὐχ οἷόν τε κεφαλαιωδῶς περιλαβεῖν, ἴσως δὲ καὶ ἄπειροι· περὶ ὧν καὶ πολὺς ὁ λόγος καὶ βαθεῖα ἡ θεωρία.*

---

1 *παραφυλακτέον εἰ μὴ πολλή τις τῶν πραγμάτων ἀλήθεια περιείη* Spengel. 2 *ἄλλα*] ‚fort.' *ἄλλην* P. 2. 3 *συ* .... *συλλογϊσαμένου ἅπαξ* P, ‚exspecto *μήτε αὐτὸ τὸ συμπέρασμα μήτε ἄλλα τινὰ ἐπαχθῆναι, αὐτοῦ συλλογισαμένου ἅπαξ*' Rabe. 4 *αφο. . δῆλον* P, *ἀφ' οὗ δῆλον* Spengel, ‚*ἀφορίζων ʻδῆλον*' uel tale quid' Rabe.

hoc loco Dionysium Caecilii libro aduersari Barczat l. c. p. 33, 1 putat.

50 (u. 1—12 = 41 B.) Epitome Phoebammonis Rh. Gr. III p. 44, 1 Sp.: ὁρίζεται δὲ Ζωΐλος (fr. 3 O A II 250[b] Tur.; fr. 16 Friedlaender) οὕτως· σχῆμά ἐστιν ἕτερον μὲν προσποιεῖσθαι, ἕτερον δὲ λέγειν. τρία ἁμαρτάνει ὅτι οὐ περιλαμβάνει περὶ πάντων τῶν σχημάτων. τὰ γὰρ πλεῖστα ἐκ τοῦ εὐθέος καὶ ἁπλοῦ σχηματίζεται, ὡς ὅτε ἀποφαινόμεθά τι ἢ διαπορoῦμέν τι καθ' ἑαυτοὺς ἢ ἀποστροφῇ χρώμεθα ἄνευ προσποιήσεως. Κεκίλιος δὲ ὁ Καλακτίτης ὡρίσατο οὕτω· „σχῆμά ἐστι τροπὴ εἰς τὸ μὴ κατὰ φύσιν τὸ τῆς διανοίας καὶ λέξεως". τὸ οὖν μὴ κατὰ φύσιν οὐ καλόν, τὸ δὲ [μὴ καλὸν] τροπή ἐστιν ἐπὶ τὸ χεῖρον.

Ἀθηναῖος δὲ [ὁ Ναυκρατίτης] καὶ Ἀπολλώνιος ὁ ἐπικληθεὶς Μόλων ὡρίσαντο οὕτω· σχῆμά ἐστι μεταβολὴ εἰς ἡδονὴν ἐξάγουσα τὴν ἀκοήν. οὐ πάντοτε δὲ μεταβάλλεται· καὶ γὰρ καὶ ἠθικεύεται καὶ ἐμφαντικώτερον ποιεῖ τὸν λόγον.

2—8 cf. fr. 50*a* p. 34, 21—24, ubi similia traduntur. 9 s uide fr. 94 p. 73, 5 s (cf. Martens l. c. p. 14, 2). 9—11 cf. fr. 50*a* p. 34, 3—5, quibus eadem fere legimus. de u. 2—11 adeundi sunt Brzoska l. c. p. 1177 s, Barczat l. c. p. 20 et 35. etiam 13 ss ad Caecilium redire Barczat l. c. p. 29 et 36 contendit.

50a (p. 34, 11—26 = 42 B.) Qvintil. IX 1, 10: *est autem non mediocris inter auctores dissensio, et quae uis nominis eius et quot genera et quae quam multaeque sint species. quare primum intuendum est, quid accipere debeamus figuram. nam*

---

2 *Ζώιλος* libri, sed cf. Friedlaender p. 29, qui *Ζωΐλος* emendat. 4 *τρία* corruptum? 9 *Καλακτίτης* corr. Norrmann, *καλανδίτης* libri. 10. 11 *διανοίας ἢ λέξεως* coni. Brzoska l. s. p. 1177. 11. 12 *μὴ καλὸν* secl. Spengel. 13 *ὁ Ναυκρατίτης* del. G. Thiele *Hermagoras* p. 184.

duobus modis dicitur: uno qualiscumque forma sententiae, sicut in corporibus, quibus, quoquo modo sunt composita, utique habitus est aliquis: (11) *altero, quo proprie schema dicitur, in sensu uel sermone aliqua a uulgari et simplici specie cum ratione mutatio, sicut nos sedemus, incumbimus, respicimus. itaque cum in eosdem casus aut tempora aut numeros aut etiam pedes continuo quis aut certe nimium frequenter incurrit, praecipere solemus uariandas figuras esse uitandae similitudinis gratia.* (12) *in quo ita loquimur, tamquam omnis sermo habeat figuram, . . .*

quare illo intellectu priore et communi nihil non figuratum est. quo si contenti sumus, non immerito Apollodorus, si tradenti Caecilio credimus, incomprehensibilia partis huius praecepta existimauit. (13) *sed si habitus quidam et quasi gestus sic appellandi sunt, id demum hoc loco accipi schema oportebit, quod sit a simplici atque in promptu posito dicendi modo poetice uel oratorie mutatum. sic enim uerum erit, aliam esse orationem* ἀσχημάτιστον, *id est carentem figuris, quod uitium non inter minima est, aliam* ἐσχηματισμένην, *id est figuratam.* (14) *uerum id ipsum anguste Zoilus* (fr. 3 OA II 250^b Tur.; fr. 11 Friedl.) *terminauit, qui id solum putauerit schema, quo aliud simulatur dici quam dicitur, quod sane uulgo quoque sic accipi scio, unde et figuratae controuersiae quaedam . . uocantur. ergo figura sit arte aliqua nouata forma dicendi.*

3—5 cf. fr. 50, 9—11. 21—24 cf. fr. 50, 2—8.

11—26 inspicias, quae C. a Morawski l. c. p. 54 s, Brzoska l. c. p. 1177 s, Barczat l. c. p. 20 adnotauerunt. etiam quae praecedunt Caeciliana sunt: cf. Martens l. c. p. 14, 2 et Barczat l. c. p. 20 et 36; ad u. 3—5 cf. Brzoska l. c. p. 1177.

---

21 ipsum tamen A^{1}Bg^2.

***51** AQVILA ROMANVS Rh. L. m. p. 27, 12 Halm: *est igitur omnis oratio aut soluta, nulla inter ⟨se⟩ necessitate numerorum, neque composita membris quibusdam uel determinata certa circumscriptione uerborum. ea plerumque in sermone assiduo et in epistolis utimur. . . aut perpetua, quam Graeci* εἰρομένην λέξιν *appellant. quae ita conectitur, ut superiorem elocutionem semper proxima sequatur atque ita seriem quandam significatus rerum explicet. . . . alia autem quae ex ambitu constat, quem ambitum Graeci* περίοδον *appellant.*

5—9 ex Aristotele (rhet. III 9 p. 1409^{a} 24 ss) petitos esse ANGERMANN l. c. p. 52 iudicat; hac de causa idem uir doctus Caecilium fontem Aquilae Romani fuisse statuit. 1—5 quoque ad Calactinum reduxit. cf. Quintil. IX 4, 19.

***52** AQVILA ROM. p. 28, 15 H.: . . *etsi nonnulli ex uno membro ambitum putant posse compleri, quam* μονόκωλον περίοδον *appellant.*

haec uerba, quae doctrinam Aristoteleam (rhet. III 9 p. 1409^{b} 16 s) redolent, ANGERMANNVM (l. c. p. 53) secutus Caecilio dubitanter uindicauerim.

***53** EPITOME ALEXANDRI Rh. Gr. III p. 27, 17 Sp.: περίοδος μὲν οὖν ἐστι λόγος ἐν εὐπεριγράφῳ [καὶ] κώλων συνθέσει αὐτοτελῆ διάνοιαν ἐκφέρων, κτλ.

hanc definitionem (de qua cf. Radermacher in editione Demetrii *περὶ ἑρμηνείας* p. 65 s) per Caecilium ex Aristotele rhet. III 9 p. 1409^{b} 8 ad Alexandrum peruenisse ANGERMANN l. s. p. 53 contendit. ex eodem fonte sumpsit Herodianus Rh. Gr. III p. 93, 7 Sp. fortasse in toto Alexandri capite p. 27, 9 — 29, 2 Sp. ingenium Caecilii cognoscendum est.

2 se *addunt editores.* 5. 6 *εἰρομένην λέξιν Rob. Stephanus,* romenen lexin *liber.* 14 *ἄνευ περιγραφῶν καὶ* libri, em. Radermacher conlato Herodiano.

***54** Aqvila romanvs p. 31, 23 H.: *ideoque et Aristoteli* (rhet. III 12 p. 1413^{b} 29 ss) *et iteratio ipsa uerborum ac nominum et repetitio frequentior et omnis huius modi motus actioni magis et certamini quam stilo uidetur conuenire: qua de re in tertio Rhetoricorum libro* (III 12 p. 1413^{b} 4 ss) *disserit.*

hunc locum Caecilii esse Angermann l. c. p. 51 s iudicat.

55 Qvintil. IX 1, 19: *ut uero natura prius est concipere animo res quam enuntiare, ita de iis figuris ante est loquendum, quae ad mentem pertinent.*

magna similitudo intercedit inter haec uerba et inter ea, quae Tiberius (uide fr. 55 *a*) et quae Alexander (cf. fr. 55 *b*) praebent. fr. 55 Coblentz l. c. p. 17 et Barczat l. c. p. 39, 1 ad Caecilium reuocauerunt.

55a Tiberivs Rh. Gr. III p. 59, 22 Sp.: πρῶτον οὖν τὰ τῆϲ διανοίαϲ ϲχήματα δεικτέον, ἐπεὶ δεῖ τὸν νοῦν πάντωϲ τοῦ λόγου προηγεῖϲθαι.

hunc locum Coblentz l. c. p. 17 Caecilio attribuere uidetur.

55b Epitome Alexandri III p. 27, 9 Sp.: τὰ μὲν τῆϲ διανοίαϲ ϲχήματα προείρηται κατὰ λόγον ἡμῖν· παντὸϲ γὰρ λόγου προάγει ἡ τοῦ διανοήματοϲ εὕρεϲιϲ, ἕπεται δὲ λέξιϲ τῷ διανοήματι, δι' αὐτῆϲ ποιοῦϲα φανερὸν αὐτό.

hoc fragmentum Barczat l. c. p. 39, 1 Caecilio adscripsit.

---

5 rhetoricorum libro *Aldus,* rhetoricarum libro artium *liber.*

Α'. τὰ τῆς διανοίας σχήματα

56 Tiberius III p. 62, 26 Sp.: ἀποςιώπηςις δέ ἐςτιν ὅταν μέλλων λέγειν πρᾶγμα αὐτὸ μὲν ἀποςιωπήςῃ, τὴν δὲ ὑπόνοιαν αὐτοῦ καταλίπῃ· 'ἀλλ' ἐγὼ μέν — οὐ βούλομαι δὲ οὐδὲν δυςχερὲς εἰπεῖν ἀρχόμενος τοῦ λόγου, οὗτος δὲ ἐκ περιουςίας μου κατηγορεῖ' (Demosth. XVIII 3). καὶ πάλιν | πρὸς τὸν Χαρίδημον 63 Sp (id. XXIII 213) 'ᾧ μήτηρ μὲν οὐκ ἐρῶ τίς ἢ πόθεν· οὐδὲν γὰρ δεῖ πλείω τῶν ἀναγκαίων αὐτὸν ἐξετάζεςθαι'· οὐδὲν γὰρ ἂν εἶπε τοιοῦτον οἷον τῇ ὑπονοίᾳ παρέδωκεν.

3—5 idem exemplum in animo habet Quintilianus haec dicens (IX 2, 54): ἀποςιώπηςις . . . . *cui simile est in prooemio pro Ctesiphonte Demosthenis*; nec illud apud Aquilam Romanum (siue Alexandrum Numenii) non exstat, ubi legitur (p. 24, 8 H.): ἀποςιώπηςις, . . . *ut est Demosthenicum illud prooemium: 'non pari ego et aduersarius ⟨periculo⟩ ad iudicium uenimus, sed mihi quidem — nolo quicquam initio dicendi ominosius proloqui'*. 6—7 hoc exemplum Alexander quoque p. 22, 10—12 Sp. praebet. Caecilii uestigia detexisse Reppe l. s. p. 51 s sibi uisus est.

***57** Epitome Alexandri III p. 22, 30 Sp.: εἰρωνεία δέ ἐςτι λόγος προςποιούμενος τὸ ἐναντίον λέγειν, ὡς ἐπὶ τῆς Μηδείας Εὐριπίδης (509—511) |

τοιγάρ με πολλαῖς μακαρίαν Ἑλληνίδων 23 Sp.
ἔθηκας ἀντὶ τῶνδε, θαυμαςτὸν δέ ςε
ἔχω πόςιν καὶ ςεμνὸν ἡ τάλαιν' ἐγώ

καὶ τὰ ἑξῆς. καὶ ὡς ὁ Δημοςθένης (XVIII 41) 'δῆλον γάρ, ὅτι cὺ μὲν ἀλγεῖς ἐπὶ τοῖς τῶν Θηβαίων ἀτυχήμαςιν, κτήματα ἔχων ἐν τῇ Βοιωτίᾳ, ἐγὼ δὲ χαίρω, ὃς εὐθὺς ἐζητούμην ὑπὸ τοῦ ταῦτα πεποιηκότος'. εἴδη δὲ τῆς εἰρωνείας τέτταρα, ἀςτεϊςμός, μυκτηριςμός, ςαρκαςμός, χλευαςμός.

Caecilium fontem esse Barczat l. s. p. 21 (et p. 35) contendit.

58 Epitome Alexandri III p. 24, 31 Sp.: ἐρώτημά ἐϲτι, πρὸϲ
25 Sp. ὃ ἀνάγκη ἀποκρίναϲθαι κατ' | ἀπόφαϲιν ἢ κατάφαϲιν οὕτω 'ναί' ἢ 'οὔ', οἷον 'ἐξῆλθεϲ ἐπὶ τὴν μάχην ἢ οὔ;' καὶ ὡϲ Δημοϲθένηϲ (XVIII 71) 'πότερον ταῦτα ποιῶν ἔλυε τὴν εἰρήνην ἢ οὔ;' ἀνάγκη γὰρ καὶ πρὸϲ τοῦτο ἢ 'ναί' ἢ 'οὔ' ἀποκρίναϲθαι.

hoc fragmentum et fr. 59*a* doctrinam Stoicam (Laert. Diog. VII 66) redolere Coblentz l. s. p. 22 s demonstrauit. 1—2 cf. fr. 59*b* p. 40, 1—2; praeterea cf. u. 3—4 et fr. 59, 24—25 et fr. 59*b* p. 40, 5—6 et p. 41, 20—21. hunc locum Caeciliana continere Coblentz l. s. p. 22 s et Angermann l. s. p. 61 putant.

59 Tiberivs III p. 64, 29 Sp.: τὸ πυϲματικὸν ϲχῆμα ἔργα μὲν ἔχει τέϲϲαρα, προϲοχήν, ϲαφήνειαν, ἐνάργειαν, ἔλεγχον. προϲ-
65 Sp. οχὴ | μὲν οὖν ἐϲτίν, οἷον 'διὰ τί;' καὶ πάλιν 'τίνοϲ οὕνεκα ταῦτα λέγω;' ἐπιϲτρέφει γὰρ τοὺϲ ἀκούονταϲ ἡ τοιαύτη ἐρώτηϲιϲ. ϲαφήνεια δὲ οὕτωϲ, ὡϲ ἐν τῷ Κατὰ Ἀριϲτοκράτουϲ (Dem. XXIII 27) 'ὁ μὲν τὸν νόμον τιθεὶϲ οὕτωϲ, ὁ δὲ τὸ ψήφιϲμα γράφων πῶϲ;' καὶ πάλιν 'ποῦ τοῦτο δηλοῖ; ἔν τε τῷ προτέρῳ νόμῳ καὶ ἐν τούτῳ'. καὶ πάλιν 'ἀλλὰ πῶϲ; ὡϲ ἐν τῷ ἄξονι εἴρηται, φηϲί'. ᾔδει γὰρ τὴν τῶν νόμων ἐξέταϲιν φύϲει δυϲπαρακολούθητον οὖϲαν, ϲαφήνειαν δὲ [τὸ] δοῦναι τὸ ϲχῆμα δυνάμενον. ἐνάργεια δέ ἐϲτι τὸ τοιοῦτον (Dem. XVIII 212) 'πῶϲ ἂν ὠμότεροϲ ϲυκοφάντηϲ γένοιτο;' καὶ πάλιν 'καὶ τίϲ ἂν γένοιτο ἀναιδείαϲ ὑπερβολή;' ἔλεγχοϲ δέ ἐϲτι τὸ τοιοῦτον, ὅταν λέγῃ (XVIII 62) 'τί πράττειν ἔδει καὶ ποιεῖν τὴν πόλιν;' καὶ πάλιν (64) 'τῆϲ ποίαϲ μερίδοϲ γενέϲθαι τὴν πόλιν ἐβούλετ' ἄν;' καὶ τρίτον εἰϲ τὸ αὐτό (XVIII 66) 'τί τὴν πόλιν, Αἰϲχίνη, προϲῆκε ποιεῖν ἀρχὴν καὶ τυραννίδα τῶν Ἑλλήνων ὁρῶϲαν αὑτῷ καταϲκευαζόμενον Φίλιππον;' καὶ τέταρτον (XVIII 69) 'ἤδη γάρ ϲε ἐρωτῶ, πάντα τὰ ἄλλα ἀφείϲ'. καὶ πάλιν (Dem. XVIII 71) 'πότερον πάντα ταῦτα ποιῶν ἠδίκει καὶ παρεϲπόνδει καὶ διέλυε τὴν εἰρήνην ἢ οὔ; καὶ πότερον φανῆναί

18—19 cf. fr. 65, 10—12. 21—22 cf. fr. 4 p. 4, 28 s. 23 cf. fr. 70 p. 52, 13 s et 70*a* 11 s. 24—25 cf. fr. 58, 3—4.

---

15 *σαφήνεια* libri, corr. Capperonnerus. *τὸ* secl. idem. 21 *προσῆκε* Spengel ex Dem. codicibus, *προσήκει* Tiberii libri.

τινα τῶν Ἑλλήνων τὸν ταῦτα κωλύοντα ποιεῖν αὐτὸν ἐχρῆν ἢ μή;' οὐδὲ γὰρ ἀνενεγκεῖν τῷ ἀντιδίκῳ συνεχώρησεν, ἀλλὰ τῷ συνεχεῖ τῆς ἐρωτήσεως τὸ ἄπορον τῆς ἀποκρίσεως ἐξελέγχει.

in hac figura tractanda Tiberius et Gregorius Cor. (uide fr. 59 *b* p. 41, 8—21) plane consentiunt. utrumque Caecilii librum adhibuisse Angermann l. s. p. 61 s putat.

59 a Epitome Alexandri III p. 25, 6 Sp.: πύσμα δέ ἐστι, πρὸς ὃ διεξοδικῶς ἀπαντῆσαι δεῖ καὶ διὰ πλειόνων, ὡς ἔχει τὸ τοιοῦτον (Dem. XVIII 209) 'ἐμὲ δέ, ὦ τριταγωνιστά, τὸ τίνος φρόνημα λαβόντα τούτοις συμβουλεύειν ἔδει;' ἐνταῦθα γὰρ οὐκ ἔστιν ἀποκρίνασθαι 'ναί' ἢ 'οὔ', ἀλλὰ διὰ πλειόνων ἀνάγκη ἀπαντᾶν τῷ τοιοῦτον ἐροῦντι.

cf. quae ad fr. 58 dixi. 4—5 cf. fr. 59 *b* p. 39, 13—15, ubi similem definitionem inuenimus; in eodem fr. 59 *b* exstat etiam id exemplum (u. p. 41, 22—23), quod Alexander hic (6—7) affert. Coblentzio (l. s. p. 22 s) et Angermanno (l. s. p. 61 s) praecedentibus hanc doctrinam Caecilianam esse arbitror.

59 b Gregorivs corinthivs commentarius ad Hermog. de methodo grauitatis Rh. Gr. VII 2 p. 1202, 13 W.: γένος δὲ οὖσα ἡ ἐρώτησις διαιρεῖται εἰς δύο εἴδη, τὴν πεῦσιν καὶ τὴν ἐρώτησιν, ἥτις καὶ ἐν πολιτικοῖς λόγοις καὶ ἐν διαλόγοις θεωρεῖται, καὶ ἔστι πρὸς τὴν πεῦσιν μὲν μὴ μοναχῶς ἀποκρίνασθαι, ἀλλὰ διεξοδικῶς· ἡ γὰρ πεῦσις διὰ πλειόνων δέχεται τὴν ἀπόκρισιν, οἷον πρὸς τό (cf. Ζ 123 ss)

τίς, πόθεν εἶς ἀνδρῶν;

ἠναγκάσθη ὁ Γλαῦκος ἄνωθεν γενεαλογῆσαι· ἔστι γὰρ πεῦσις, πρὸς ἣν διεξοδικῶς ἀποκρίνασθαι δεῖ, καὶ ἡ μέν ἐστιν ἁπλῆ, ἡ δὲ οὐχ ἁπλῆ· ἁπλῆ μὲν οἷον 'ποῦ μένει Δίων;', οὐχ ἁπλῆ δέ, οἷον (Dem. XVIII 124) 'ἐμόν γε τίς ἐχθρὸν ἢ τῆς πόλεως φήσειεν εἶναι;' πρὸς δὲ τὴν ἐρώτησιν καταφῆσαι δεῖ μόνον ἢ ἀποφῆσαι·

13—15 ~ fr. 59 *a*, 4—5. 15—18 ~ fr. 59 *c* p. 42, 1—4.

---

18 *ἀναγκάσθη* Vind.

ἐρώτηcιc γάρ ἐcτι, πρὸc ἣν καταφατικῶc ἢ ἀποφατικῶc ἀποκρίνεcθαι δεῖ. ἔcτι δὲ καὶ αὕτη διττή, ἡ μὲν ἁπλῆ, ἡ δὲ οὐχ
1203 W. ἁπλῆ. καὶ ἁπλῆ μὲν | ἡ τοιάδε (Aeschin. II 88) 'ἆρ' οὖν δοίητέ μοι κίναιδον αὐτὸν εἰπεῖν;' οὐχ ἁπλῆ δὲ ἡ τοιαύτη (Dem. XVIII 71) 'πότερον ἠδίκει καὶ παρεcπόνδει καὶ τὴν εἰρήνην ἔλυεν ἢ οὔ;' ἔcτι δὲ καὶ ἄλλην διαφορὰν εἰπεῖν, ὅτι ὁ μὲν ἐρωτῶν οἶδεν, ἃ ἐρωτᾷ, μόνον δὲ τὴν cυγκατάθεcιν ζητεῖ, ὁ δὲ πυνθανόμενοc οὐκ οἶδε περὶ ὧν πυνθάνεται. ἰcτέον δέ, ὅτι ἡ πεῦcιc ἐνταῦθα ἀντὶ ἐρωτήcεωc παραλαμβάνεται. μέθοδοc δὲ καὶ τοῦτο δεινότητοc, τὸ εἰδέναι, πότε δεῖ τοὺc ἀκούονταc ἐρωτᾶν καὶ πότε ἑαυτόν. ὅτε γὰρ θέλει ὁ ῥήτωρ ἄλλο τι εἶναι τὸ ἐρωτώμενον, ἑαυτὸν ἐρωτᾷ. ἐνίοτε δὲ καὶ τὸ πάντωc ἂν ὑπ' ἀλλήλων ἐρωτηθὲν ἑαυτῷ ἐπιφέρει, οἷον 'τίνοc ἕνεκα ταῦτα λέγω; ἵν' εἰδῆτε, ὦ Ἀθηναῖοι'. ποτὲ δὲ καὶ ὡc ἠρωτηκότοc τινὸc ἀποκρίνεται, οἷον (Demosth. IV 44) 'ποῖ δὴ προcορμιούμεθα; ἤρετό τιc. εὑρήcει τὰ caθρὰ τῶν Φιλίππου πραγμάτων'. ἐνίοτε δὲ καὶ καθ' ὑπόθεcιν ἐρωτᾷ· 'εἴ τιc ὑμᾶc ἔροιτο, τί πονηρότατον νομίζετε ἐν τῇ πόλει;' οὐ δεῖ δὲ ἐρωτᾶν πολλάκιc, ὅταν ἔcτιν εὐχερῶc ἀποκρίνεcθαι. κἂν γὰρ ἐρώτημά τι εὐcτόχωc λυθείη, ἀνατέτραπται πᾶc ὁ ἀγών. λύεται δὲ τὰ ἄπορα ἐρωτήματα ἢ κατὰ ἀντερώτηcιν ἢ κατὰ ἀναβολὴν ἢ κατ' ἀcφάλειαν ἢ κατὰ αἰτιολογίαν ἢ κατὰ τὸ ἀνακόλουθον ἢ κατὰ λύπην τοῦ ἀντιδίκου. κατὰ ἀντερώτηcιν, ὡc οἱ πλουτοῦντεc ἐρωτώμενοι, πότερον ἀδικοῦcιν ἢ μή, ἀπαντῶcι κατὰ ἀντερώτηcιν 'ὑμεῖc δὲ πότερον ὡc φίλουc ἢ ὡc ἐχθροὺc ἐρωτᾶτε;' καὶ ὁ Δημάδηc ἐρωτηθεὶc 'πῶc οὖν πολεμήcομεν;' ἀπεκρίνατο (fr. 28 OA II 317ᵃ Tur.) 'πῶc οὖν τὴν εἰρήνην ἄξομεν;' κατὰ δὲ ἀναβολήν, ὡc Ἰφικράτηc ἐρωτηθεὶc, εἰ ὑπεδέξατο Λακεδαιμονίουc, οὐκ ἔχων ἀρνήcαcθαί φηcιν (fr. 9 OA II 220 Tur.) 'εἴ μοι τοcοῦτοc καιρὸc ἐγένετο πρὸc τὴν ἀπόκριcιν, ὅcoc τούτῳ καιρὸc πρὸc τὴν ἐρώτηcιν ἐγένετο, ῥᾳδίωc ἂν ἐλέγξαιμι τὸν λόγον.' κατὰ δὲ ἀcφά-
1204 W. λειαν, ὅταν δεικνύω|μεν τὸν ἐρωτήcαντα μὴ εἰδότα ὃ ἠρώτηcεν, οἷον εἰ λέγοντόc τινοc 'ὁποῖόν τί ἐcτιν ἄνθρωποc;' λέγομεν 'πό-

1—2 ~ fr. 58, 1—2. 5—6 ~ fr. 58, 3—4. 15—16 ~ fr. 94 p. 74, 31—33. 27—31 cf. fr. 49 p. 30, 26 — 31, 1.

14 *ἐρωτηκότος* Vind. 32 *ἐρώτησεν* Vind.

τερον τί ἐστιν, ἢ ὁποῖόν τί ἐστι;' κατὰ δὲ τὸ ἀνακόλουθον, οἷον εἰ λέγοντός τινος 'ἀπέκτεινας ἢ μή;' λέγοιμεν, ὅτι ἡμέρα ἐστὶν ἢ μή, καὶ τὰ τοιαῦτα. κατὰ δὲ λύπην τοῦ ἀντιδίκου, εἴ τινος εἰπόντος 'cὺ τοιαῦτα παθὼν τί ἂν ἐποίηcαc;' ἀποκρινόμεθα, ὅτι οὐκ ἂν ἐcυκοφάντουν τὸν φίλον. κατὰ δὲ αἰτιολογίαν, ὡc ὁ Ἀριcτογείτων πρὸc τὸν Ὑπερίδην· ἐκείνου γὰρ ἐρωτήcαντοc, εἰ ἔγραψε τοὺc δούλουc ἐλευθέρουc εἶναι, αὐτὸc ἀποκρίνεται (cf. fr. 27. 28 Bl.[3]) 'ἵνα μὴ ἡμεῖc δουλεύcωμεν'. ἔργα δὲ πεύcεωc προcοχὴ καὶ ἔλεγχοc καὶ caφήνεια. προcοχὴ μέν, ὅταν λέγῃ ὁ Δημοcθένηc 'τίνοc ἕνεκα καὶ διὰ τί ταῦτα λέγω;' προcεκτικὸν γὰρ ποιεῖ τὸν ἀκούοντα ἡ τοιαύτη ἐρώτηcιc λέγοντοc τοῦ ἀκροατοῦ καθ' ἑαυτόν, ὅτι οὐκ ἂν ἠρώτηcεν ἑαυτὸν ὁ λέγων, εἰ μὴ ἔμελλέ τι ἀναγκαῖον ἐρεῖν. caφήνειαν δέ, ὡc (Demosth. XXIII 27) 'ὁ μὲν τὸν νόμον τιθεὶc οὗτοc, ὁ δὲ τὸ ψήφιcμα λέγων καὶ γράφων τίc;' ἔλεγχοc δέ, ὡc τό (id. XVIII 62) 'τί πράττειν ἔδει τὴν πόλιν καὶ τί ποιεῖν;' καὶ (64) 'τῆc ποίαc μερίδοc γενέcθαι ἠβούλου;' τῷ γὰρ cυνεχεῖ τῆc ἐρωτήcεωc ἐλέγχει τὸ τῆc ἀποκρίcεωc ἄπορον. . . . | . . . . . . οἷόν ἐcτι τὸ τοῦ Δημοcθένουc 1205 W.
(XVIII 71) 'ἀλλ' ὁ τὴν Εὔβοιαν ἐκεῖνοc cφετεριζόμενοc καὶ καταcκευάζων ἐπιτείχιcμα ἐπὶ τὴν Ἀττικήν' καὶ τὰ ἑξῆc 'πότερον ταῦτα ποιῶν ἠδίκει καὶ παρεcπόνδει καὶ τὴν εἰρήνην ἔλυεν ἢ οὔ;' καὶ πάλιν (XVIII 209) 'ἐμέ, ὦ τριταγωνιcτά, τίνοc φρόνημα λαβόντα τοῦτο cυμβου-λεύειν ἔδει;'

3—8 ~ fr. 49 p. 31, 1—8. 8—21 ~ fr. 59. 15—16 ~ fr. 65, 10—12. 20—21 ~ fr. 58, 3—4. 22—23 ~ fr. 59a, 6—7.

hunc tractatum Caecilii doctrinam 'fortasse per plures riuulos' deductam amplecti Angermann l. s. p. 61 ss ostendit; cui adstipulari Sinko l. s. p. 533 uidetur.

59c Epitome Phoebammonis III p. 45, 6 Sp.: ἐρώτηcιc δὲ καὶ πεῦcιc ταύτῃ διαφέρουcιν, τῷ τὴν μὲν ἐρώτηcιν δι' ὀλίγων ἐπιδέχεcθαι τὴν ἀπόκριcιν οἷον

οὐχ ὁ τρόφιμόc cου πρὸc θεῶν Ὀνήcιμε;

9 *λέγει* Vind. 12 *ἐρώτησεν* Vind. 19 *ἐκείνῃ* Vind.

πρὸc ἃ cύντομοc ἡ ἀπόκριcιc τὸ πάνυ μὲν οὖν· τὴν δὲ πεῦcιν διὰ πλειόνων ἐπιδέχεcθαι τὴν ἀπόκριcιν, οἷον (cf. Ζ 123 ss)

τίc, πόθεν εἶc ἀνδρῶν;

πρὸc ἣν ὁ Γλαῦκοc ἄνωθεν ἠναγκάcθη γενεαλογῆcαι.

1—4 cf. fr. 59*b* p. 39, 15—18.

Phoebammonem Caeciliana nobis tradere Angermann l. s. p. 61 (62, 2) opinatur.

60 Tiberivs III p. 69, 5 Sp.: φαίη δ' ἄν τιc καὶ τὸ ὅρκου cχῆμα εἶναι παρ' αὐτῷ (sc. Δημοcθένει). τὸ γὰρ (Dem. XVIII 208) 'οὐ μὰ τοὺc ἐν Μαραθῶνι προκινδυνεύcανταc καὶ τοὺc ἐν Πλαταιαῖc παραταξαμένουc καὶ τοὺc ἐπ' Ἀρτεμιcίῳ ναυμαχήcανταc καὶ . . .' ὅρκοc ἐcτί. τινὲc δέ φαcι τοῦτο παράδειγμα εἶναι· 'οὐ γὰρ ἡμάρτετε' φηcίν (ibid.) 'ὑπὲρ τῆc ἁπάντων ἐλευθηρίαc καὶ cωτηρίαc κίνδυνον ἀράμενοι, ὥcπερ οὐδὲ οἱ ἐν Μαραθῶνι προκινδυνεύcαντεc'· καὶ γάρ ἐcτιν ὅμοιον τῷ ὑπὲρ ἁπάντων ἐλευθερίαc καὶ cωτηρίαc κίνδυνον ἄραcθαι τὸ ἐν Μαραθῶνι προκινδυνεῦcαι. τὸ μὲν οὖν πρᾶγμα παράδειγμα ἐποίηcεν, ἀντὶ δὲ τοῦ εὐθέωc εἰπεῖν ἐcχημάτιcεν, πρόc τε τὸ λαμπρὸν ἅμα καὶ τὸ ἀξιόπιcτον εἰc ὅρκου φανταcίαν μεταβάλλων.

praeter fr. 94 p. 73, 4 ss et fr. 61 p. 43, 3—5 et fr. 61*a* p. 43, 21 cf. Quintil. IX 2, 62 (XI 3, 168). huius loci fontem Caecilium esse statuerunt C. a Morawski l. s. p. 46 (et 56), Martens l. s. p. 14 s, Coblentz l. s. p. 24 ss, Angermann l. s. p. 65, Reppe l. s. p. 49.

ad sententiarum figuras pertinent etiam fragmenta 67*a*, 20 — 67*c* et 71—71*b*.

Β'. τὰ τῆς λέξεως σχήματα

61 (17 — p. 43, 3 = 37[a] B.) Tiberivs III p. 71, 5 Sp.: τὴν μέντοι ἐπανάληψιν παλιλλογίαν Κεκίλιοc ὀνομάζει οἷον (Dem. XXV 58) 'μιαρόν, μιαρὸν τὸ θηρίον' καὶ

19 cf. fr. 61*a*, 15.

18 *Καικίλιος* Boissonade, *κἀκεῖνος* liber.

(idem XVIII 242) ʻπονηρόν, ⟨πονηρὸν⟩ ὁ cυκοφάντηcʼ καὶ (Soph. Oed. Col. 1457) ʻὦ τέκνα, τέκναʼ καὶ (id. Oed. R. 1403) ʻὦ γάμοι, γάμοιʼ. καὶ ὁ Δημοcθένηc (XVIII 208) ʻἀλλʼ οὐκ ἔcτιν, οὐκ ἔcτιν ὅπωc ἡμάρτετε τὸν ὑπὲρ τῆc ἐλευθερίαc κίνδυνον ἀράμενοιʼ. οἱ μὲν οὖν πολιτικοὶ κατʼ ἀρχὰc χρῶνται ταῖc ἀναλήψεcι καὶ τῇ παλλιλογίᾳ, Ὅμηροc δὲ καὶ ἐπὶ τέλει ἐχρήcατο εἰπών (Υ 371—372)

τοῦ δʼ ἐγὼ ἀντίοc εἶμι, καὶ εἰ πυρὶ χεῖραc ἔοικεν,
εἰ πυρὶ χεῖραc ἔοικε, μένοc δʼ αἴθωνι cιδήρῳ.

ἐπήνεγκε γὰρ τοῦτο.

cf. Aquila Rom. p. 31, 12 H. (= Marcian. Cap. p. 481, 10 H.) et Beda Vener. de schem. p. 609, 27 H. 6 ss cf. Iul. Rufinianus p. 50, 1 H. 3—9 haec exempla etiam in fr. sequenti, 21 — p. 44, 2 inuenimus.

61a (= 37ᵇ B.) Epitome Alexandri III p. 29, 5 Sp.: τοῦτο τὸ cχῆμα ὁ μὲν Κεκίλιοc παλιλλογίαν καλεῖ, ἔνιοι δὲ ἀναδίπλωcιν, οἱ δὲ ἐπανάληψιν, φαίνεται δὲ ὅτε μὲν ῥῆμα ἐπαλλήλωc ἐντιθέντων ἡμῶν, ὡc ἔχει τὸ τοιοῦτον (Dem. XXV 58) ʻμιαρόν, μιαρὸν θηρίον, ὦ ἄνδρεc Ἀθηναῖοιʼ καὶ πάλιν ὡc Ξενοφῶν (Memor. I 2, 25) ʻὠγκωμένῳ ἐπὶ γένει, πεφυcημένῳ δʼ ἐπὶ πλούτῳ, διατεθρυμμένῳ δὲ ὑπὸ πολλῶν ἀνθρώπωνʼ.

cum his conferas:

Epitome Alexandri III p. 19, 32 Sp.: ἐπανάληψίc ἐcτιν, ὅταν κατὰ πλείουc φωνὰc ἐπανα|λαμβάνωμεν, ὡc ἔχει τὸ τοιοῦτον 20 Sp.
(Demosth. XVIII 208) ʻἀλλʼ οὐκ ἔcτιν, οὐκ ἔcτιν ὅπωc ἡμάρτετεʼ, καὶ τὸ Ὁμηρικόν (Υ 371—372)

3—5 et 21 idem exemplum in fr. 60 et fr. 94 p. 73, 13.

---

1 ⟨*πονηρὸν*⟩ add. Boissonade ex Dem. 12 *Καικίλιος* corr. Norrmann, *Καρκῖνος* libri. 14 ubi est *ὅτε δὲ ὄνομα* etc.? 16 *ὡς* — 18 *ἀνθρώπων* ‚aut corrupta aut falso huc delata sunt' Burckhardt.

τοῦ δ' ἐγὼ ἀντίος εἶμι, καὶ εἰ πυρὶ χεῖρας ἔοικεν,
εἰ πυρὶ χεῖρας ἔοικε.

61 b Qvintil. IX 3, 44: *prioris etiam sententiae uerbum ultimum ac sequentis ⟨primum⟩ frequenter est idem, quo quidem schemate utuntur poetae saepius.*

ad hoc fr. cf. fr. 61 p. 43, 6—9 et 61*a* p. 43, 22 — 44, 2. Quintiliani fontem Caecilium esse C. a Morawski l. s. p. 55 s ostendit.

62 Tiberivs III p. 72, 6 Sp.: κλῖμαξ δέ ἐστιν ὅταν, εἰς πολλὰ κῶλα ἑνὸς ἐνθυμήματος διαιρουμένου, ἕκαστον κῶλον ἄρχηται ἀπὸ τοῦ ἐν τῷ προηγουμένῳ κώλῳ τελευταίου. μετενήνεκται δὲ τὸ ὄνομα ἀπὸ τῶν ἀναβαινόντων τὰς κλίμακας· ὥσπερ γὰρ ἐκείνοις τὰ τελευταῖα πρῶτα γίνεται κατὰ τὴν τῶν ποδῶν μετάθεσιν, οὕτω καὶ ἐν τῷ σχήματι τούτῳ τὰ τῶν πρώτων κώλων τελευταῖα τῶν ἐπιφερομένων ἀρχὴ γίνεται. σαφέστερον δ' ἔσται τοῖς παραδείγμασιν· 'οὐκ εἶπον μὲν ταῦτα, οὐκ ἔγραψα δέ· οὐδὲ ἔγραψα μέν, οὐκ ἐπρέσβευσα δέ· οὐδ' ἐπρέσβευσα μέν, οὐκ ἔπεισα δὲ Θηβαίους' (Demosth. XVIII 179) καὶ τὸ (Β 102—107)

Ἥφαιστος μὲν δῶκε Διῒ Κρονίωνι ἄνακτι,
αὐτὰρ ἄρα Ζεὺς δῶκε διακτόρῳ Ἀργεϊφόντῃ·
Ἑρμείας δὲ ἄναξ δῶκεν Πέλοπι πληξίππῳ,
αὐτὰρ ὁ αὖτε Πέλοψ δῶκ' Ἀτρέϊ ποιμένι λαῶν·
Ἀτρεὺς δὲ θνήσκων ἔλιπεν πολύαρνι Θυέστῃ,
αὐτὰρ ὁ αὖτε Θυέστ' Ἀγαμέμνονι λεῖπε φορῆναι.

τινὲς δὲ νομίζουσι τοῦτο τὸ σχῆμα τὸ αὐτὸ εἶναι τῇ ἀναδιπλώσει, ἠγνοήκασι δὲ ὅτι ἡ μὲν ἀναδίπλωσις ἐν δύο κώλοις γίνεται, ἡ δὲ κλῖμαξ ἐν πολλοῖς, καὶ ὅτι πλήθους ἔμφασιν ἐργάζεται.

magna similitudo intercedit inter hunc locum et fr. 62*a* et fr. 62*b*. hos tres locos ex Caecilio depromptos esse C. a Morawski l. s. p. 54 et Martens l. s. p. 17, 1 et Barczat l. s. p. 39 iudicant.

---

4 primum *add. Badius.* 14 *οὐδ'* corr. Spengel ex Dem., *οὐκ* Tiberii codex.

62a Epitome Alexandri III p. 31, 10 Sp.: κλῖμαξ δὲ γίνεται, ὅταν ἐπὶ πλεῖον μηκύνοντες τὸ προκείμενον κεφάλαιον καθ' ἕκαστον κόμμα τὴν αὐτὴν λέξιν τελευτήν τε καὶ ἀρχὴν ποιήσωμεν, ὡς ἔχει τὸ Δημοσθενικόν (XVIII 179) ʻκαὶ οὐκ εἶπον μὲν ταῦτα, οὐκ ἔγραψα δέ· οὐδὲ ἔγραψα μέν, οὐκ ἐπρέσβευσα δέ· οὐδ' ἐπρέσβευσα μέν, οὐκ ἔπεισα δὲ Θηβαίους'. γίνεται δὲ καὶ κατὰ συνωνυμίαν κλῖμαξ, ὡς ἔχει τὸ Ὁμηρικόν (B 102—105)

Ἥφαιστος μὲν δῶκε Διῒ Κρονίωνι ἄνακτι,
αὐτὰρ ἄρα Ζεὺς δῶκε διακτόρῳ Ἀργεϊφόντῃ·
Ἑρμείας δὲ ἄναξ δῶκεν Πέλοπι πληξίππῳ,
αὐτὰρ ὁ αὖτε Πέλοψ δῶκ' Ἀτρέϊ ποιμένι λαῶν.

καὶ γὰρ Κρονίων καὶ Ζεὺς συνώνυμά πώς ἐστι, καὶ τὸ Ἀργειφόντης καὶ Ἑρμῆς. εἴληφε δὲ τὸ σχῆμα τὸ ὄνομα ἀπὸ τῆς κλίμακος· καὶ γὰρ ἐν ταύτῃ, ἐφ' ὃν λήγομεν βαθμόν, ἀπ' ἐκείνου πάλιν ἀρχόμεθα.

ad hoc fr. et fr. sequens cf. praeter locos ad fr. 62 laudatos Angermannvm l. s. p. 36, 3.

62b Qvintil. IX 3, 54: *gradatio, quae dicitur* κλῖμαξ, *apertiorem habet artem et magis adfectatam, ideoque esse rarior debet.* (55) *est autem ipsa quoque adiectionis: repetit enim quae dicta sunt, et priusquam ad aliud descendat, in prioribus resistit: cuius exemplum ex Graeco notissimo transferatur* (Dem. XVIII 179)*: ʻnon enim dixi quidem, sed non ⟨scripsi, nec scripsi quidem, sed non⟩ obii legationem, ⟨nec obii quidem legationem,⟩ sed non persuasi Thebanis'.* . . . . (57) *inuenitur apud poetas quoque, ut apud Homerum* (B 102—107) *de sceptro, quod a Ioue ad Agamemnonem usque deducit,* etc.

63 Tiberivs III p. 72, 27 Sp.: ἐπαναφορὰ δέ ἐστιν, ὅταν δύο καὶ πλειόνων κώλων κόμματα ἀπὸ τῆς αὐτῆς λέξεως ἄρχηται, οἷον (Demosth. XXI 72) ʻὅταν ἐπὶ κόρρης, ὅταν κονδύλοις' καὶ

28 ss de hoc exemplo u. fr. 16 adn. et fr. 71*b* adn.

---

5 *οὐδ'*] *οὐκ* libri; cf. p. 44, 14. 21 scripsi — 22 non *add. editores.* 22 nec — legationem *add. editores.* 26. 27 *δύο ἢ πλείω κῶλα ἢ κόμματα* Finckh.

πάλιν (XVIII 48) 'μέχρι τούτου Τιμόλαος, ⟨ἕως⟩ ἀπώλεσε Θήβας·
73 Sp. μέχρι τούτου Εὔδικος καὶ Σιμὸς οἱ Λαρισσαῖοι'. | ἐνάργειαν τὸ σχῆμα καὶ λαμπρότητα ἐργάζεται. κἀκεῖνο ἐπαναφορά (Demosth. XVIII 121) 'τί οὖν, ὦ ταλαίπωρε, συκοφαντεῖς; τί λόγους πλάττεις; τί σαυτὸν οὐκ ἐλλεβορίζεις ἐπὶ τούτοις;'

similia Alexander (fr. 63*a*) exhibet. Caecilium fontem esse Martens l. s. p. 16, 2 et Coblentz l. s. p. 19 statuerunt.

63a Epitome Alexandri III p. 20, 30 Sp.: ἐπαναφορά ἐστιν, ὅταν ἀπὸ τοῦ αὐτοῦ ὀνόματος δύο ἢ πλείω κῶλα ἄρχηται, ὥσπερ
21 Sp. τῷ Δημοσθένει 'ταῦτ' εἶπον ὑπὲρ ὑμῶν, ταῦτ' ἐπρέσβευσα, | ταῦτ' ἐδεήθην', ἢ ὅταν ἐπὶ πολὺ τὸ ὄνομα ἐν ἀρχῇ τῶν κώλων καὶ τῶν περιόδων πολλάκις παραλαμβάνηται, [καὶ] ἢ αὐτὸ ἢ τὸ ἰσοδυναμοῦν αὐτῷ [ὀνομάζει]. καὶ αὐτὸ μὲν ὡς τὸ Δημοσθενικόν (XVIII 121) 'τί οὖν, ὦ ταλαίπωρε, συκοφαντεῖς; τί λόγους πλάττεις; τί σαυτὸν οὐκ ἐλλεβορίζεις;' καὶ ὡς τὸ Ὁμηρικόν (B 671—672)

Νιρεὺς αὖ Σύμηθεν ἄγεν,
Νιρεὺς Ἀγλαΐας υἱός.

τὸ δ' ἰσοδυναμοῦν οὕτως, ὡς εἴ τις λέγοι 'ἐπέδωκα τῇ πόλει χρήματα, παρέσχον συμμάχους, ἐχαρισάμην ὅπλα', καὶ ὡς (Aeschin. III 257 s) '* αὐτοῦ τῶν δωροδοκημάτων παρακαλῇ, ὑπολαμβάνετε καθορᾶν ἐπὶ τοῦ βήματος ἀντιπαρατεταγμένους, Σόλωνα μὲν τὸν καλλίστοις νόμοις κοσμήσαντα τὴν δημοκρατίαν, Ἀριστείδην δὲ τὸν τοὺς φόρους τάξαντα τοῖς Ἕλλησιν, ἐπερωτῶντα, εἰ οὐκ αἰσχύνεσθε, εἰ οἱ πατέρες ὑμῶν Ἀρίθμιον τὸν Ζελείτην' καὶ τὰ ἑξῆς.

13—15 cf. Demetrius de eloc. 61 et Aristot. rhet. III 12 p. 1414ᵃ 2 ss (et fr. 10 p. 8, 24).

64 (= 39 B.) Qvintil. IX 3, 46: hoc Caecilio pleonasmus uidetur, id est abundans super necessitatem oratio, sicut illa (Aen. XII 638):

---

1 *ἕως* add. ex Dem. Boissonade. 2 *ἐνάργειαν*] *ἐνέργειαν* libri, sed cf. fr. 16. 7 *ὀνόματος* Spengel, *κόμματος* libri. 10 *καὶ* et *ὀνομάζει* damn. Spengel. 15 post *υἱός* in libris ab alio haec uerba addita sunt: *τὸ δ' ἰσοδυναμοῦν οὕτως* (Soph. El. 303) '*ὁ πάντ' ἄναλκις οὗτος, ἡ πᾶσα βλάβη*'· *ἐνταῦθα γὰρ τό τε ἀρσενικὸν ἄρθρον καὶ τὸ θηλυκὸν ἴσον ὡς πρὸς τὸ πρᾶγμα δύναται.*

uidi oculos ante ipse meos.

in illo enim 'uidi' inest 'ipse'. uerum id, ut alio quoque loco dixi, cum superuacua oneratur adiectione, uitium est, cum auget aut manifestat sententiam, sicut hic, uirtus: 'uidi, ipse, ante oculos' totidem sunt adfectus. (47) cur tamen haec proprie nomine tali notarit, non uideo: nam et geminatio et repetitio et qualiscumque adiectio pleonasmus uideri potest.

ad hoc fr. cf. fr. sequens 10—11; Aquila Rom. p. 36, 25 H. et Carmen de figuris p. 70, 178 H., in quo inter schemata lexeos sequitur *περίφρασις* (u. fr. 66).

65 (u. 12—14 = 38ª B.) Tiberivs III p. 75, 13 Sp.: πλεονασμὸς δέ ἐστι 'τί δεῖ πράττειν καὶ ποιεῖν τὴν πόλιν' (Demosth. XVIII 62). ἐνάργειαν τὸ σχῆμα ἔχει ἐν τῷ πυσματικῷ τιθεμένην. συνωνυμίαν ὀνομάζει τὸ σχῆμα Κεκίλιος, ὅταν κατὰ τοῦ αὐτοῦ πράγματος ἢ κατὰ τοῦ * προκειμένου δύο λέξεις γενηθῶσι.

10—11 cf. fr. 64. 10—12 uide fr. 59 p. 38, 18 s et fr. 59 *b* p. 41, 15 s.

in synonymiae figura tractanda Alexandrum quoque (fr. 65 *a*) ex Caecilio pendere Bvrckhardt l. s. p. 42 et C. a Morawski l. s. p. 47 s coniecerunt.

65a (= 38ᵇ B.) Epitome Alexandri p. 30, 14 Sp.: συνωνυμία δέ ἐστιν, ὅταν τῷ χαρακτῆρι διαφόροις ὀνόμασι, τῇ δυνάμει δὲ τὸ αὐτὸ δηλοῦσι· χρώμεθα πλείοσιν, ἓν μὲν καὶ τὸ αὐτὸ βουλόμενοι δηλοῦν, ὡς καὶ Δημοσθένης (XI 3) 'καὶ γινώσκεται μὲν ὑπὸ τῶν Περινθίων καὶ Βυζαντίων, οὐκ ἀγνοεῖται δὲ ὑπὸ Θετταλῶν δεσπόζειν, ἀλλ' οὐχ ἡγεῖσθαι τῶν συμμάχων προαιρούμενος, ὑποπτεύεται δὲ ὑπὸ Θηβαίων'.

---

5 uidet A¹G. 11 *ἐνέργειαν* liber, em. Radermacher conlato fr. 59, 15. 13 *κἀκεῖνος* liber, *Καικίλιος* corr. Boissonade. *ἣ* liber, *ὡς* Finckh. 14 defectum indicaui, fortasse *τοῦ ⟨αὐτοῦ ὀνόματος⟩ προκειμένου* legendum est.

66 (u. 1—4 = 40 B.) Qᴠɪɴᴛɪʟ. IX 3, 98: *adicit his Caecilius* περίφραϲιν, *de qua dixi* (= VIII 6, 59; IX 1, 3). idem VIII 6, 59: *pluribus autem uerbis cum id, quod uno aut paucioribus certe dici potest, explicatur,* περίφραϲιν *uocant, circuitum quendam eloquendi . . .* (60) *interim ornatum petit solum, qui est apud poetas frequentissimus. . .* (61) *et apud oratores non rarus, semper tamen adstrictior.*

idem IX 1, 3: περίφραϲιν *autem et* ὑπερβατόν *et* ὀνοματοποιίαν *clari quoque auctores figuras uerborum potius quam tropos dixerint.*

ad hos locos cf. fr. 66*a* et 66*b*. ad u. 8—10 uide fr. 67 et 67*a*, 19 s. cf. etiam Carmen de figuris p. 70, 181 H.

66 a Tɪʙᴇʀɪᴠꜱ III p. 75, 26 Sp.: περίφραϲιϲ δ' ἔϲτιν ὅταν τῆϲ ἁπλῆϲ καὶ εὐθείαϲ γινομένηϲ ἑρμηνείαϲ εὐτελοῦϲ οὔϲηϲ, μεταβαλόντεϲ κόϲμου ἕνεκα ἢ πάθουϲ ἢ μεγαλοπρεπείαϲ ἄλλοιϲ ὀνόμαϲι καὶ πλείοϲι τῶν κυρίων καὶ ἀναγκαίων τὸ πρᾶγμα ἑρμηνεύϲωμεν, οἷόν ἐϲτι τὸ Δημοϲθενικόν (XXI 99) 'ἠτίμωται τῇ ῥύμῃ τῆϲ ὀργῆϲ 76 Sp. ⟨καὶ τῆϲ ὕβρεωϲ⟩ τῆϲ Μειδίου'. τὸ γὰρ ἁπλοῦν ἦν | 'ἠτίμωται ὑπὸ Μειδίου', τὸ δὲ 'τῇ ῥύμῃ τῆϲ ὀργῆϲ καὶ τῆϲ ὕβρεωϲ' παρείληπται πάθουϲ ἕνεκα καὶ ἀξιώματοϲ. ταῖϲ δὲ περιφράϲεϲι ϲπανίωϲ χρῶνται οἱ πολιτικοί, πλεονάζει δὲ ἐν αὐταῖϲ ὁ Θουκυδίδηϲ καὶ ὁ Πλάτων καὶ οἱ ποιηταί, οἷον παρὰ μὲν Ὁμήρῳ (Λ 690) 'βίη Ἡρακλείη' ἀντὶ τοῦ Ἡρακλέοϲ, καὶ (β 409) 'ἱερὴ ἲϲ Τηλεμάχοιο' ἀντὶ τοῦ Τηλέμαχοϲ· παρὰ δὲ Πλάτωνι 'ὦ παῖ Κλεινίου' ἀντὶ τοῦ Ἀλκιβιάδη· παρὰ δὲ Θουκυδίδῃ (cf. II 75, 3) 'καὶ οἱ μὲν ὕπνον ᾑροῦντο' ἀντὶ τοῦ ἐκάθευδον· παρὰ δὲ Ἡροδότῳ (I 105) 'ἐνέϲκηψεν ἡ θεὸϲ θήλειαν νόϲον' ἀντὶ τοῦ ἐποίηϲεν ἀνδρογύνουϲ ἢ καταεαγόταϲ.

24 s idem exemplum ad eandem figuram illustrandam uide fr. 94 p. 82, 14.

hoc fr. et fr. 66*b* Caecilii sententias continere C. ᴀ Mᴏʀᴀᴡꜱᴋɪ l. s. p. 48 s, (p. 52), p. 56 adn. 58, Mᴀʀᴛᴇɴꜱ l. s. p. 18, 2, Cᴏʙʟᴇɴᴛᴢ l. s. p. 33 s, Bᴀʀᴄᴢᴀᴛ l. s. p. 38 contenderunt.

---

16 *καὶ τῆς ὕβρεως τῆς* ex Dem., *τῇ* Tib. liber; cf. u. 17.

66b Epitome Alexandri III p. 32, 6 Sp.: ἡ δὲ περίφραϲιϲ ἴδιόν μοι δοκεῖ ϲχῆμα εἶναι τῆϲ ποιήϲεωϲ· πολλὰ γὰρ τὰ περιπεφραγμένα παρ' ἐκείνοιϲ, οἷον (Λ 690) ʽβίη Ἡρακληείη' καὶ (η 167 et al.) ʽμένοϲ Ἀλκινόοιο'· οὐ μὴν ἀλλὰ τὸ ϲχῆμά ἐϲτι τοῦτο εὑρεῖν καὶ παρὰ Δημοϲθένει (XXI 99) ʽἀλλ' ἁπλῶϲ οὕτωϲ ἠτίμωται τῇ ῥύμῃ τῆϲ ὀργῆϲ καὶ τῆϲ ὕβρεωϲ τῆϲ Μειδίου', γέγονε δὲ ὁ λόγοϲ καὶ ὑψηλότεροϲ καὶ πλείονα ἔμφαϲιν ἔχων κατὰ τὴν περίφραϲιν, ἢ εἰ οὕτω ῥηθείη ʽἠτίμωται ὑπὸ Μειδίου'. καὶ ὡϲ τὰ Ξενοφῶντοϲ ἔχει ʽἔννοιά ποθ' ἡμῖν ἐγένετο' ἀντὶ τοῦ ἐνενοήϲαμεν, καὶ ὡϲ παρὰ Θουκυδίδῃ (I 68, 2) ʽοὐ περὶ ὧν ἐδιδάϲκομεν ἑκάϲτοτε τὴν μάθηϲιν ἐποιεῖϲθε' ἀντὶ τοῦ ἐμανθάνετε· πολὺ δὲ τὸ ϲχῆμα παρὰ τῷ ἀνδρὶ τούτῳ.

67 (= 36 B.) Qvintil. IX 3, 91: *uerborum autem concinna transgressio, hyperbaton est, quod Caecilius quoque putat schema, a nobis est inter ⟨tropos⟩ posita.*

hic locus referendus est ad fr. 66, 8—10 et ad fr. 67*a*, 19s, quae artissime inter se cohaerent.

67a Qvintil. IX 3, 23: unum, quod interpositionem uel interclusionem dicimus, Graeci *παρένθεσιν, παρέμπτωσιν* uocant, cum continuationi sermonis medius aliqui sensus interuenit . . . cui adiciunt hyperbaton, quod inter tropos esse noluerunt. (24) alterum, quod est ei figurae sententiarum, quae *ἀποστροφή* dicitur, simile, sed non sensum mutat, uerum formam eloquendi *etc.*

16—19 cf. fr. 76 et 76*a*, ubi de figura *παρεμβολῆς* disputatur, quae etiam *παρένθεσις* siue *παρέμπτωσις* nominari potest. ad u. 19s cf. fr. 66, 8—10 et fr. 67. 20—23 figuram *ἀποστροφῆς* fr. 67*b* et 67*c* fusius describunt. 16—19 Caecilii esse conexus docet (cf. C. a Morawski l. s. p. 53 et 55). u. 20—23 quoque C. a Morawski l. s. p. 57s et Reppe l. s. p. 53 Caecilio adscripserunt.

---

15 tropos *add. Burman.* 18 cum *Meister,* duo A^{1}G, dum A^{2}.

67 b Tiberius III p. 61, 29 Sp.: ἀποcτροφὴ δέ ἐcτιν ὅταν ἀπὸ τῶν δικαcτῶν πρὸc τὸν ἀντίδικον ἀποcτρέφῃ τὸν λόγον, 62 Sp. οἷον (Demosth. XX 144) ʻμηδὲν οὖν | φιλονείκει, Λεπτίνη' καὶ πάλιν (id. XVIII 208) ʻοὓc ἅπανταc ἡ πόλιc ὁμοίωc τῆc αὐτῆc ἀξιώcαcα τιμῆc ἔθαψεν, Αἰcχίνη'. κινήcαc γὰρ τῇ δόξῃ τῶν παραδειγμάτων τοὺc ἀκούονταc, τότε καὶ τὸν ἀντίδικον κέκληκε.

hoc fragmentum et fr. 67 *c* referenda sunt ad fr. 67 *a*, 20—23. 1 s simile aliquid Caecilius fr. 75 p. 57, 15—17 profert. 1 s et fr. 67 *c*, 7 s et Aquilae Romani (siue Alexandri Numenii) doctrina (p. 25, 3 H.: ἀποcτροφή, . . . *sic plerumque conuertimus orationem in reum ab iudice* etc.) bene congruunt. 4 s idem exemplum u. fr. 94 p. 74, 21 s. 5 *κινήσας* ~ fr. 67 *c*, 8 *mouet.* copiosius de fr. 67 *b* et 67 *c* Reppe l. s. p. 52—54 egit, idem uir doctus Caecilium auctorem designauit.

67 c Qvintil. IX 2, 38: *auersus quoque a iudice sermo, qui dicitur* ἀποcτροφή, *mire mouet, siue aduersarios inuadimus . . siue ad inuocationem aliquam conuertimur . . siue ad inuidiosam inplorationem* etc.

cf. adn. ad fr. 67 *b*. ad fragmenta 67 *b* et 67 *c* fortasse etiam haec Phoebammonis disputatio de eadem figura comparari potest:

Phoebammon III p. 49, 29 Sp.: ἀποcτροφὴ δὲ προcώπου ἐcτὶ μετάβαcιc λόγου πρὸc πρόcωπον, ᾧ πρότερον οὐ διελεγόμεθα, ὡc ἵνα δικαζόμενοc καὶ πρὸc τὸν ἄρχοντα λέγων τὸ πρᾶγμα 50 Sp. cτρα|φῶ πρὸc τὸν ἀντίδικον καὶ ἐρωτήcω ʻοὐκ ἀληθῆ ταῦτα ἃ λέγω';

Caecilius, ut ex locis significatis apparet, figuram *ἀποστροφῆς* et orationis (fr. 67 *a*, 20—23; fr. 75 p. 57, 15—17) et sententiarum (uide ceteros locos) figuris uidetur adscripsisse.

---

8 inuadimus *ed. Gryphii,* inuasimus *libri.* 12 *διελεγόμεθα* scripsi, *διαλεγόμεθα* libri.

68 Epitome Alexandri III p. 34, 23 Sp.: πολύπτωτόν ἐςτιν, ὅταν ἢ τὰς ἀντωνυμίας ἢ τὰ ὀνόματα ταῖς πλείοςι πτώςεςι καὶ πάςας μεταλαμβάνοντες πλέκωμεν τὸν λόγον, ὡς ἔχει τὸ Ξενοφῶντος (Cyrop. VIII 2, 8) 'τίνι μὲν γὰρ φίλοι πλείους ἢ τῷ Περςῶν βαςιλεῖ; τίς δὲ κοςμῶν φαίνεται ἀεὶ τοὺς περὶ αὐτὸν μᾶλλον ἢ ὁ βαςιλεύς; τίνος δὲ δῶρα γινώςκεται μᾶλλον ἢ τὰ βαςιλέως;' καὶ τὸ Δημοςθενικόν (XIX 298) 'οὗτοι γὰρ κατέχουςι, τούτοις πείθεςθε ὑμεῖς, ὑπὸ τούτων δέος ἐςτὶ μὴ παρακρου|ςθῆτε'. ⟨καὶ 35 Sp. τό⟩ (id. XVIII 282) 'καίτοι τίς ἦν ὁ τὴν πόλιν ἐξαπατῶν; οὐχ ὁ μὴ λέγων ἃ φρονεῖ; τῷ δὲ ὁ κῆρυξ καταρᾶται δικαίως; οὐ τῷ τοιούτῳ;'

cf. fr. 69, 13 s. Alexandri (et Quintiliani quoque) auctorem Caecilium esse C. a Morawski l. s. p. 52 s (et p. 55) et Martens l. s. p. 17, 1 affirmauerunt. haec figura arte cohaeret cum figura *μεταβολῆς*, quae nobis occurrit in fr. sequenti.

69 (u. 15—16 = 35, 1—2 B.) Qvintil. IX 3, 37: fit casibus modo hoc schema, quod *πολύπτωτον* uocant. constat [et] aliis etiam modis, ut pro Cluentio (60, 167) ... (38) hanc rerum coniunctam diuersitatem Caecilius *μεταβολήν* uocat *etc.*

13 s cf. fr. 68.
plura de figura *μεταβολῆς* exhibent Tiberius (u. fr. 69*a*) et Alexander (u. fr. 69*b*).

69a Tiberivs III p. 76, 30 Sp.: μεταβολὴ δ' ἔςτιν ὅταν μὴ τὰς πτώςεις μόνον ἀλλὰ καὶ τὰ ῥήματα μεταβάλλῃ, οἷον (Demosth. XVIII 311) 'τίς γὰρ ςυμμαχία | ςοῦ πράξαντος γέγονε τῇ πόλει; 77 Sp. ποῖαι τριήρεις; ποῖοι νεώςοικοι; τίς ἐπιςκευὴ τειχῶν; ποῖον ἱππικόν;' καὶ τοῦτο δὲ ὁμοίως γοργὸν καὶ εὐειδὲς τὸ ςχῆμα.

hic locus pertinet ad fr. 69, 15—16. eodem exemplo atque Tiberius Alexander disputationem suam illustrat (u. fr. 69*b*).

---

2. 3 *εἰς τὰς πλείους πτώσεις ἢ καὶ πάσας* coni. Finckh. 8. 9 *καὶ τό* Spengel addere uult.

quae uterque disserit, ad Caecilium fontem C. a Morawski l. s. p. 52 s, Martens l. s. p. 17, 1, Coblentz l. s. p. 31 s rettulerunt.

69 b Epitome Alexandri III p. 35, 4 Sp.: περὶ μεταβολῆς· ἐπὶ τούτου τοῦ σχήματος μετάθεσις μορίων ὅλων γίνεται καὶ καθ' ἕκαστον κῶλον ἢ κόμμα, ὡς ἔχει τὸ Δημοσθενικόν (XVIII 311) 'τίς γὰρ συμμαχία σοῦ πράξαντος γέγονε τῇ πόλει; τίς δὲ βοήθεια ἐκ τῆς σῆς εὐνοίας καὶ δόξης; τίς δὲ πρεσβεία, τίς δὲ διακονία, δι' ἣν ἡ πόλις ἐνδοξοτέρα; τί τῶν Ἑλληνικῶν ἢ τί τῶν οἰκείων ἁπλῶς ἐπηνώρθωται διὰ σέ; ποῖαι τριήρεις; ποῖα βέλη; ποῖοι νεώσοικοι; τίς ἐπισκευὴ τειχῶν; ἢ ποῖον ἱππικόν; ἢ τῶν ἁπάντων τί χρήσιμον, ἢ τοῖς ἀπόροις πολιτικὴ βοήθεια, ἢ χρημάτων εὐπορία;'

70 Tiberivs III p. 77, 27 Sp.: ἀσύνδετον δέ ἐστιν, ᾧ πολλαχοῦ χρῆται ὁ Δημοσθένης, κατ' ὄνομα καὶ κατὰ κῶλον ⟨καὶ κατὰ κόμμα⟩ καὶ ἐν τόπῳ. κατ' ὄνομα μέν (Demosth. XVIII 69) ''Αμφίπολιν, Πύδναν, Ποτίδαιαν, 'Αλόννησον'· ἐξ ὧν πλήθους ἔμφασις γίνεται. κατὰ κῶλον ⟨δέ⟩ (Dem. XXI 71) 'ἴσασιν Εὐαίωνα πολ-
78 Sp. λοὶ τὸν Λαοδάμαν|τος ἀδελφόν'· εὐειδὲς τὸ τοιοῦτο. κατὰ κόμμα δέ (Dem. XXI 72) 'ὅταν ἐπὶ κόρρης, ὅταν κονδύλοις. ταῦτα κινεῖ, ταῦτα ἐξίστησι'· ταῦτα δείνωσιν ἔχει καὶ ἐνάργειαν. καὶ τοῦτο ἀσυνδέτως (Dem. IX 68) 'πολλὰ ἂν εἰπεῖν ἔχοιεν 'Ολύνθιοι, ἃ τότε εἰ προείδοντο, οὐκ ἂν ἀπώλοντο· πολλὰ ἂν 'Ωρεῖται, πολλὰ Φωκεῖς'. καὶ πάλιν προθεὶς (ibid. 69) 'ἀλλὰ τί τοῦτο ὄφελος τῇ πόλει;' [πάλιν] ἐπήγαγεν εἰς τὸ ἀσύνδετον 'ἕως ἂν σώζηται τὸ σκάφος, τότε χρὴ καὶ ναύτην καὶ κυβερνήτην καὶ πάντα ἄνδρα ἐφεξῆς προθύμους εἶναι'. λαμπρότητα δὲ καὶ φαντασίαν τοῦτο τὸ σχῆμα παρέχεται ἄνευ συνδέσμων ἐλευθέρᾳ φωνῇ τοῦ λόγου προϊόντος ταῖς τῶν τόπων ἐμβολαῖς. τῷ σχήματι κέχρηται

13 s cf. fr. 59 p. 38, 23. 17 s ad hoc exemplum uide fr. 16 adn. et fr. 71 *b* adn.

---

5 *ἐκ τῆς σῆς*] *ἡ κτῆσις* Dem. codd. 7 *ἐπηνόρθωται* libri, corr. Spengel ex Dem. 12. 13 *καὶ κατὰ κόμμα* suppl. Finckh. 15 *δέ* add. Spengel. 18 et p. 53, 2 *ἐνάργειαν*] *ἐνέργειαν* libri, sed cf. fr. 16. 22 *πάλιν* secl. idem.

ἢ κατ' ὄνομα εἰς πλῆθος, ἢ κατὰ κῶλον εἰς κάλλος, ἢ κατὰ κόμμα εἰς ἐνάργειαν, ἢ κατὰ τόπους εἰς λαμπρότητα. κἀκεῖνο ἀσύνδετον (Dem. XVIII 67) 'ὁρῶ δὲ αὐτὸν τὸν Φίλιππον, πρὸς ὃν ἡμῖν ὁ ἀγών, τὸν ὀφθαλμὸν ἐκκεκομμένον, τὴν δὲ κλεῖν κατεαγότα, τὴν δὲ χεῖρα καὶ τὸ σκέλος πεπηρωμένον'.

3—5 idem exemplum fr. 4 p. 4, 31—33.
similia atque Tiberius Alexander habet (uide fr. 70 *a*). utrumque Caecilio sua debere C. A Morawski l. s. p. 36 et 46 et 48, Martens l. s. p. 16, 2, Coblentz l. c. p. 19, Barczat l. l. p. 39, Angermann l. c. p. 36 et 65 obseruauerunt.

70a Epitome Alexandri III p. 32, 29 Sp.: περὶ ἀσυνδέτου ἢ διαλύσεως· κατὰ τοῦτο τὸ σχῆμα τοὺς συνδέσμους αἴροντες | τοὺς ὀφείλοντας τὰ κῶλα συνάπτειν οὕτω φαμὲν τὸν λόγον, ὡς ἔχει τὰ τοιαῦτα (Dem. XVIII 65) 'εἰ δ' ὁμοίως ἁπάντων τὸ ἀξίωμα, τὴν ἡγεμονίαν παρείλετο' καὶ πάλιν (ibid. 69) ''Αμφίπολιν, Πύδναν, Ποτίδειαν, 'Αλόννησον· οὐδενὸς τούτων μέμνημαι'. 33 Sp.

71 (= 29 B.) Tiberivs III p. 79, 15 Sp.: τὴν δὲ διατύπωσιν παρῆκεν 'Αψίνης, Κεκίλιος δὲ ἔθηκεν ἐν τοῖς τῆς διανοίας σχήμασιν. ἡ δὲ διατύπωσις ὅτε μὲν ὑπομιμνήσκει τῶν γεγενημένων ἐνεργειῶν καὶ ἑκάστων ἐξαριθμουμένων τῶν μερῶν· 'ἀλλὰ μὴν τὸν τῇ πόλει συσταθέντα τότε θόρυβον ἴστε μὲν ἅπαντες, μικρὰ δὲ ἀκούσατέ μου τὰ ἀναγκαιότατα. ἑσπέρα μὲν γὰρ ἤδη' καὶ τὰ ἑξῆς (Dem. XVIII 168 s). καὶ πάλιν ἡ διατύπωσις ἐπὶ τὴν θέαν ἄγει τῶν οὐχ ἑωραμένων, ὡς παρ' Αἰσχίνῃ πολλὰ ἂν εὕροι τις. τρίτος ὅρος διατυπώσεως, ὅταν τὰ μὴ γεγονότα διατυπούμενοι εἰσάγωμεν καθ' ὑπόθεσιν, οἷον τί ἂν ἐγένετο, καὶ τί ἂν ἐπράχθη, ὡς δεινὰ καὶ φοβερά.

14 s et 19 cf. fr. 4 p. 5, 6 s et 11 s. 20—22 cf. fr. 128, 16 ss.
quae Caecilius hic dicit, ea apud Quintilianum (u. fr. 71 *a*) recurrunt; cf. 15—17 ∾ fr. 71 *a*, 2—4, 20—21 ∾ fr. 71 *a*, 5—7,

22—24 ~ fr. 71 *a*, 7—8. itaque Quintilianum quoque ad Caecilium respexisse Martens l. s. p. 16, 2, Coblentz l. s. p. 20, Reppe l. s. p. 50 s statuerunt.

71 a Qvintil. IX 2, 40: *illa uero, ut ait Cicero* (de orat. III 53, 202), *'sub oculos subiectio' tum fieri solet, cum res non gesta indicatur, sed ut sit gesta ostenditur, nec uniuersa, sed per partes . . Celsus* (fr. 17 Woehrer) *hoc nomen isti figurae dedit, ab aliis* ὑποτύπωϲιϲ *dicitur proposita quaedam forma rerum ita expressa uerbis, ut cerni potius uideantur quam audiri . . .* (41) *nec solum, quae facta sint aut fiant, sed etiam quae futura sint aut futura fuerint, imaginamur. . . . .* (43) . . *habet haec figura (translatio temporum) manifestius aliquid: non enim narrari res, sed agi uidetur.* (44) *locorum quoque dilucida et significans descriptio eidem uirtuti adsignatur a quibusdam, alii* τοπογραφίαν *dicunt.*

1—8 cf. fr. 71. 6 s cf. fr. 94 p. 80, 5 s. 9 s cf. fr. 94 p. 79, 21 s. 10—12 cf. fr. 94 p. 80, 1 ss.

de hoc fr. uide imprimis ea, quae Reppe l. s. p. 50 s explicauit.

71 b Scholion Demosth. or. XXI 72 p. 573, 7 Dind.: πολλὰ γὰρ ποιήϲειεν ὁ τύπτων] διατυπώϲει κέχρηται. ἴδιον δὲ μάλιϲτα τῆϲ πηλικότητοϲ ἡ διατύπωϲιϲ, ἐπειδὴ ὑπ' ὄψιν ἄγουϲα τὰ πράγματα πλείω ποιεῖ τὴν αὔξηϲιν. ἔχει δὲ ϲυγγένειαν πλείϲτην πρόϲ τε ἔκφραϲιν καὶ διήγηϲιν. ἐν ἅπαϲι γὰρ τούτοιϲ ἔκθεϲίϲ ἐϲτι πραγμάτων γεγονότων, ἀλλὰ τὸ μὲν διήγημα ἁπλῆν καὶ ἀκατάϲκευον ἔχει τὴν ἔκθεϲιν, ἡ δὲ διατύπωϲιϲ τὸ πᾶν ἐν αὐξήϲει καὶ ἐναργείᾳ κεῖται. καὶ αὖ τὸ μὲν διήγημα κατ' ἀκολουθίαν πρόειϲι τοῖϲ

13 s hic locus ex Demosthene allatus saepius a Caecilio ad figuras illustrandas in usum uocatur (cf. fr. 16, 1 s, fr. 63 p. 45, 28, fr. 70 p. 52, 17 s, fr. 94 p. 75, 26 ss et p. 76, 5—13).

---

6 uideatur *libri, corr. Obrecht.* 11 eidem *Regius,* eiusdem BnBg, huic A.

cυνδέcμοιc ἑνούμενον, ἡ δὲ διατύπωcιc κομματικὴ ἐcτι καὶ ἀπόλυτοc, δι' ἐξαλλαγῆc cχημάτων προϊοῦcα.

ad haec adhibe, quae secuntur:

Scholion Demosth. or. XIX p. 372, 5 Dind.: διατύπωcιc τὸ cχῆμα, ὅταν ὥcπερ διατυποῖ καὶ εἰc ὄψιν ἄγῃ τὰ πράγματα διὰ τῶν λόγων. διαφέρει δὲ ἡ διατύπωcιc τῆc ἐκφράcεωc τῷ τὴν μὲν διατύπωcιν διὰ πάθοc τι λέγεcθαι, τὴν δὲ ἔκφραcιν ὥcπερ διήγημά τι εἶναι.

in priore scholio Martens l. s. p. 16, 2 (Coblentz l. s. p. 19, Reppe l. s. p. 50) Caecilii uestigia agnoscebant.

72 (= 30 B.) Tiberivs III p. 79, 27 Sp.: τὸ δὲ διαcυρμοῦ cχῆμα παρῆκεν Ἀψίνηc, Κεκίλιοc δὲ αὐτὸ ἐνέθηκε. τοῦτο δέ ἐcτι ⟨τὸ⟩ τὰ μεγάλα μικρὰ ποιῆcαι καὶ ἐξευτελίcαι, οἷον (Dem. XVIII 28) 'ἀλλ' ἐν τοῖν δυοῖν ὀβολοῖν ἐθεώρουν ἂν εἰ μὴ τοῦτο ἐγράφη'. καὶ (ibid. 232) 'πάνυ γε· οὐ γὰρ παρὰ τοῦτο εὐχερῆ γέ|γονε τὰ τῶν 80 Sp. Ἑλλήνων πράγματα, εἰ τουτὶ τὸ ῥῆμα ἀλλὰ μὴ τοῦτο διελέχθην ἐγώ, ἢ δευρὶ τὴν χεῖρα ἀλλὰ μὴ δευρὶ παρήνεγκα'.

exemplum, quod Tiberius u. 13—16 laudat, apud Alexandrum quoque (fr. 72 *a* p. 56, 5—7) inuenimus.

72 a Epitome Alexandri III p. 26, 5 Sp.: διαcυρμὸc δ' ἐcτίν, ἐπειδὰν λέγωμεν ἀξιοπίcτωc διαcύροντεc, ὡc Ὑπερίδηc Ἐπὶ Δημοcθένουc (I fr. II = p. 3ᵇ Bl.³) 'καὶ cυκοφαντεῖc τὴν βουλήν, προκλήcειc προτιθεὶc καὶ ἐρωτῶν ἐν ταῖc προκλήcεcιν, πόθεν ἔλαβεc τὸ χρυcίον, καὶ τίc ἦν cοι ὁ δούc, καὶ πῶc; τελευταῖον δ' ἴcωc ἐρωτήcειc καὶ εἰ ἐχρήcω τῷ χρυcίῳ, ὥcπερ τραπεζιτικὸν λόγον παρὰ τῆc βουλῆc ἀπαιτῶν', καὶ ὁ αὐτὸc Ἐπὶ τῆc Φρύνηc (fr. 173 Bl.³) 'τίc γάρ ἐcτιν αἰτία αὕτη, εἰ Ταντάλῳ ὑπὲρ τῆc κε-

---

4 *ἄγῃ* corr. Aldus, libri aut *ἄγοι* aut *ἄγει* exhibent. 10 *τὸ* add. Radermacher. 13 *γε οὐ* et *εὐχερῆ* desunt in Dem.

φαλῆς λίθος κρέμαται;' καὶ ὡς Αἰσχίνης (III 166) 'οὐ μέμνησθε αὐτοῦ τὰ ἀπίθανα καὶ μιαρὰ ῥήματα, ἃ πῶς ποτε ὑμεῖς, ὦ σιδήριοι, ἐκαρτερεῖτε ἀκροώμενοι; ὅτε ἔφη παρελθών· ἀμπελουργοῦσί τινες τὴν πόλιν' καὶ τὰ ἑξῆς, καὶ ὡς Δημοσθένης (XVIII 232) πρὸς αὐτὰ ταῦτα 'πάνυ γὰρ κατὰ τοῦτο χείρω γέγονε τὰ τῶν Ἑλλήνων πράγματα, εἰ τουτὶ τὸ ῥῆμα ἀλλὰ μὴ τουτὶ διεξῆλθον ἐγώ, ἢ δευρὶ τὴν χεῖρα ἀλλὰ μὴ δευρὶ μετήγαγον'.

5—7 cf. fr. 72, 13—16.
in hoc quoque loco Caecilii ingenium latere C. a Morawski l. s. p. 47 (p. 56) et Coblentz l. s. p. 21 putant.

73 (= 31 B.) Tiberivs III p. 80, 4 Sp.: τὸ δὲ σχῆμα τῆς ἐπανόδου ἐστὶ παρὰ τῷ Κεκιλίῳ. γίνεται δὲ αὕτη ὅταν ὀνόματα δύο καὶ ῥῆμα προθέντες ἐπανίωμεν ἐπ' αὐτὰ καὶ ἐξηγώμεθα αὐτά, ὡς μήπω νοουμένου τοῦ λεχθέντος, οἷον εἴ τις λέγοι, ὅτι Νικίας καὶ Ἀλκιβιάδης ἐπὶ Σικελίας τὴν στρατείαν διέφθειραν, εἶτα ἐπανιὼν ἐπ' αὐτὰ λέγοι, Ἀλκιβιάδης μὲν εὐτελῆ τὸν πόλεμον καταλιπών, Νικίας δὲ ἀργὸν στρατηγήσας. χρῆται δὲ ἐπανόδῳ καὶ Θουκυδίδης ὁσάκις ἂν εἰς ἀσάφειαν ἐκ τῶν ὑπερβατῶν ἐκπίπτῃ.

16 s cf. fr. 94 p. 77, 27—28.

74 (= 32 B.) Tiberivs III p. 80, 13 Sp.: καὶ τὸ τῆς ἀφαιρέσεως σχῆμα ὁ Κεκίλιος εἰσάγει· λέξεως γὰρ ἀφαίρεσιν τοῦτό φησι καὶ λέγει κεῖσθαι παρὰ τῷ Θουκυδίδῃ (cf. III 13, 3) 'φθείρατε γὰρ ἄνδρες Ἀθηναῖοι ἐφθαρμένοι εἰσὶ ἐτέταχα ὦ πεποίηνται καὶ εἴρηνται'.

---

14 ‚nonne *ἀτελῆ?*' Spengel. 20 *τοῦτό*] ‚an *σχῆμα?*' Spengel. 21 uerba *φθείρατε* — 22 *εἴρηνται* admodum corrupta. uerba Thucydidis haec sunt: *ἐφθάραται Ἀθηναῖοι . . αἱ δ' ἐφ' ἡμῖν τετάχαται.*

75 (= 33 B.) TIBERIVS III p. 80, 18 Sp.: καὶ τὸ τῆϲ ἀλλοιώϲεωϲ ϲχῆμα εἰϲάγει ὁ Κεκίλιοϲ, καί φηϲιν αὐτὴν γίνεϲθαι κατ' ὄνομα καὶ πτώϲειϲ καὶ ἀριθμοὺϲ καὶ πρόϲωπα καὶ χρόνουϲ. καὶ ὀνόματα μὲν ἀλλοιοῦϲιν ἀντὶ τοῦ ἄρρενοϲ τὸ θῆλυ ἢ τὸ οὐδέτερον παραλαμβάνοντεϲ, ἢ τῷ ἄρρενι ἀντ' ἀμφοῖν χρώμενοι, κατὰ τὸ πληθυντικόν, οἷον παρὰ μὲν Θουκυδίδῃ (I 6, 1) 'πᾶϲα γὰρ ἡ Ἑλλὰϲ ἐϲιδηροφόρει' ἀντὶ τῶν Ἑλλήνων, καὶ (II 44, 4) 'τὸ φιλότιμον ἀγήρω μόνον' ἀντὶ τοῦ ἡ φιλοτιμία· οὐδέτερον γὰρ μετείληφεν ἀντὶ τοῦ θήλεοϲ. περὶ δὲ τοὺϲ ἀριθμοὺϲ ἀλλοίωϲιϲ, ὡϲ παρ' Εὐπόλιδι ἐν Δήμοιϲ (fr. 104, uol. I p. 285 K.)

ἅπαϲα γὰρ ποθοῦμεν ἡ κλεινὴ πόλιϲ

καὶ παρὰ Δημοϲθένει (cf. III 31) 'ὑμεῖϲ ὦ βουλή'. κατὰ δὲ τὰ πρόϲωπα ἀλλοίωϲιϲ, ὡϲ παρὰ τῷ αὐτῷ· τοῖϲ γὰρ δικα|ϲταῖϲ διαλεγόμενοϲ μετατίθηϲιν ἑαυτὸν ἐπὶ τὸν ἀντί- 81 Sp.
δικον 'ὅϲ, ὦ μιαρώτατε πάντων, κεκλειϲμένηϲ ϲοι τῆϲ παρρηϲίαϲ' (Dem. XXV 28). καὶ πάλιν ἀπὸ τοῦ ἀντιδίκου μετάγει ἐπὶ τοὺϲ δικαϲτὰϲ λέγων, οἷον (Dem. XVIII 314) 'τῶν ἀνδρῶν τῶν ἀγαθῶν μέμνηϲαι. καὶ καλῶϲ ποιεῖϲ. οὐ μέντοι δίκαιόν ἐϲτιν, ὦ Ἀθηναῖοι . .' καὶ παρ' Εὐριπίδῃ (Orest. 720—722)

φεύγειϲ ἀποϲτραφείϲ με, τὰ δ' Ἀγαμέμνονοϲ
φροῦδα·

εἶτα μεταϲτρέφει τὸν λόγον ἐπὶ τὸν ἀποθανόντα

7 s et 14 cf. Longinus epitome Rh. Gr. I 2 p. 216, 14 s Sp. et H., ubi eadem sed paululum mutata exempla exstant. 15—17 cf. fr. 67 *b*, 1 s. 17 s cf. fr. 94 p. 81, 4—7.

13 *ποθοῦμεν ἡ* Meineke, *ποθουμένη* libri. 15 *ἀλλοίωσις, ὡς παρὰ τῷ αὐτῷ* scripsi ex coniectura Spengelii, *ἀλλοιώσεις ὡς παρ' αὐτῷ* libri.

ἄφιλος ἦσθ' ἄρ', ὦ πάτερ, πράττων κακῶς.

τοὺς δὲ χρόνους ἀλλοιοῦςιν, ὅταν τοῖς ἐνεςτῶςιν ἀντὶ τῶν παρῳχημένων χρῶνται, οἷον παρὰ Δημοςθένει (LIX 34) 'καὶ ὅτι ταῦτα ἀληθῆ λέγω, τοὺς ὁρῶντας ὑμῖν μάρτυρας παρέξομαι' ἀντὶ τοῦ τοὺς ἑωρακότας. ὁποῖόν ἐςτι καὶ τὸ παρὰ τῷ Εὐριπίδῃ ἐν τῇ Ἀνδρομέδᾳ (fr. 145 N.[2])

ὁρῶ δὲ πρὸς τῆς παρθένου θοινάματα

ἀντὶ τοῦ εἶδον. καὶ ὁ Θουκυδίδης (II 35, 1) 'οἱ μὲν πολλοὶ τῶν ἐνθάδε εἰρηκότων ἐπαινοῦςι τὸν προςτιθέντα τῷ νόμῳ τὸν λόγον τόνδε' ἀντὶ τοῦ ἐπῄνεςαν.

cum disputatione Tiberiana in multis congruit Alexander (u. fr. 75*a*).

75a Epitome Alexandri III p. 33, 16 Sp.: ἡ δὲ ἀλλοίωςις ἢ καὶ ἀλλαγὴ ςχῆμά ἐςτι ποικίλον, καὶ κατὰ πολλοὺς γινόμενον τρόπους· καὶ γὰρ ἀριθμοὺς ἀλλάςςομεν, καὶ ὀνομάτων τὰς πτώςεις, καὶ ἐπὶ τῶν ῥημάτων πάλιν χρόνους, πάθη. ὀνομάτων μὲν οὖν εἴδη καὶ οὕτως ἀλλοιοῦται καὶ μεταβάλλεται 'πᾶςα γὰρ ἡ Ἑλλὰς ἐςιδηροφόρει' (Thuc. I 6, 1)· ἀντὶ γὰρ τῶν Ἑλλήνων Ἑλλὰς εἴρηται· καὶ πάλιν (id. II 44, 4) 'εἰ γὰρ τὸ φιλότιμον ἀγήρω μόνον' ἀντὶ τοῦ ὁ φιλότιμος· καὶ ὡς Δημοςθένης (XVIII 18) 'ἔπειτα δ' ἡ Πελοπόννηςος ἅπαςα διεςτήκει' ἀντὶ τοῦ οἱ Πελοποννήςιοι. τούτου δ' ἔχεται τοῦ τρόπου καὶ τὸ τοιοῦτον 'γῆν ἀροῦν'. ἐγίνετο δὲ καὶ τοιαύτη μεταβολὴ προςώπων, ὅταν ἀφ' ἑτέρου ἐφ' ἕτερον τὸν λόγον μεταφέρωμεν, ὡς ἔχει τὸ τοιοῦτον (Dem. XXV 27 s) 'καὶ οὐδεὶς ἡμῶν χολὴν οὐδ' ὀργὴν εὑρεθήςεται ἔχων ἐφ' οἷς ὁ βδελυρὸς οὗτος καὶ ἀναιδὴς βιάζεται; 34 Sp. ὅς, ὦ μιαρώτατε πάντων, ἀποκεκλειςμένης ςοι | τῆς παρρηςίας'. πτώςεως δὲ ἀλλαγὴ καὶ μεταβολὴ οὕτω ςχηματίζεται παρὰ τοῖς παλαιοῖς (Dem. XIX 2) 'τοὺς μὲν οὖν ἄλλους, ὅςοι πρὸς τὰ κοινὰ δικαίως προςέρχονται, κἂν δεδωκότες ὦςιν εὐθύνας, τὴν ἀει-

18s cf. fr. 94 p. 79, 10. 23—25 cf. fr. 94 p 81. 4—7.

12 *γενόμενον* libri, corr. Spengel.

λογίαν ὁρῶ προτεινομένους'· ἀπὸ γὰρ τῆς αἰτιατικῆς ἐπὶ τὴν εὐθεῖαν ἐτράπη· καὶ τὰ Ὁμηρικά (A 1 s) 'μῆνιν ἄειδε, θεά, οὐλομένην, ἣ μυρία', καὶ πάλιν (α 1)

ἄνδρα μοι ἔννεπε, μοῦσα, πολύτροπον, ὃς μάλα πολλά.

ἀριθμοὺς δὲ οὕτως ἀλλάσσουσιν, ὡς Θουκυδίδης (II 53, 1) 'ῥᾷον γὰρ ἐτόλμα τις ἃ πρότερον ἀπεκρύπτετο μὴ καθ' ἡδονὴν ποιεῖν, ἀντίστροφον τὴν μεταβολὴν ὁρῶντες'· καὶ 'Φίλιππος καὶ τὸ πλῆθος τῶν ἔλαττον ἰδόντες τὴν τροπὴν τῶν Λιβύων ἐφείποντο'. χρόνων δὲ ἀλλαγὴ τοῦτον γίνεται τὸν τρόπον ([Dem.] LIX 34) 'καὶ ὅτι ἀληθῆ ταῦτα λέγομεν, τοὺς ὁρῶντας ὑμῖν παρέξομαι μάρτυρας' ἀντὶ τοῦ τοὺς ἑωρακότας. καὶ ⟨αἱ⟩ ἐνέργειαι δὲ καὶ τὰ πάθη [καὶ τὰ ῥήματα] ἀλλάσσεται, καὶ τοῦτο πολύ ἐστι παρὰ Θουκυδίδῃ, οἷον (I 2, 2) 'οὐδ' ἐπιμιγνύντες ἀλλήλοις' ἀντὶ τοῦ ἐπιμιγνύμενοι, καὶ πάλιν (I 120, 2) 'τοὺς τὴν μεσόγειαν μᾶλλον κατῳκημένους' ἀντὶ τοῦ κατῳκηκότας.

hunc tractatum ad Caecilium fontem reuocauerunt C. A Morawski l. s. p. 45 s (p. 52, p. 56, adn. 58), Martens l. s. p. 17 s, Coblentz l. s. p. 29 s.

76 (= 34 B.) Tiberivs III p. 81, 23 Sp.: καὶ τὴν παρεμβολὴν εἰσάγει Κεκίλιος σχῆμα λέξεως, κέχρηται δὲ παραδείγματι τῷ παρὰ Θουκυδίδῃ (I 26, 5) 'οἱ δὲ Κορίνθιοι προσκαθεζόμενοι (ἔστι δὲ ἰσθμὸς τὸ χωρίον) ἐπολιόρκουν τὴν πόλιν'. καὶ ὁ Ἡρόδοτος (I 6) 'Κροῖσος ἦν Λυδὸς μὲν γένος, παῖς δὲ Ἀλυάττεω, τύραννος δὲ ἐθνῶν τῶν ἐντὸς Ἅλυος ποταμοῦ, ὃς ῥέων ἀπὸ μεσημβρίης μεταξὺ Σύρων καὶ Παφλαγόνων ἐξίει πρὸς βορέην ἄνεμον εἰς τὸν Εὔξεινον καλεόμενον | πόντον'· ἐνταῦθα παρ- 82 Sp.
εμβέβληται τὰ τοῦ ποταμοῦ. καὶ Εὐριπίδης (fr. 228 N.[2])

Δαναὸς ὁ πεντήκοντα θυγατέρων πατὴρ
Νείλου λιπὼν κάλλιστον εὐκταίης ὕδωρ,

---

11 αἱ add. Radermacher.. 12 καὶ τὰ ῥήματα del. Spengel. 18 οἱ δὲ — 19 ἔστι] οἱ μὲν Κερκυραῖοι ἔστι Thucyd.

ὃϲ ἐκ μελαμβρότοιο πληροῦται ῥοὰϲ
Αἰθιόπιδοϲ γῆϲ, ἡνίκ' ἂν τακῇ χιὼν
τεθριππεύοντοϲ ἡλίου κατ' αἰθέρα,
ἐλθὼν κατ' Ἄργοϲ ᾤκιϲ' Ἰνάχου πόλιν.

οἱ γὰρ τρεῖϲ περὶ τοῦ ποταμοῦ ϲτίχοι περιττοί.

ad hoc fragm. cf. adn. meam ad fr. 67*a*, 16—19 ascriptam. magna similitudo disputandi rationis intercedit inter hunc locum et fr. 76*a*. quare Alexandrum quoque Caecilium sequi C. a Morawski l. s. p. 47, p. 52 ss et Coblentz l. s. p. 36 indicauerunt.

76a Epitome Alexandri III p. 39, 12 Sp.: περὶ παρεμβολῆϲ· τοῦτο τὸ ϲχῆμα παρακεῖϲθαι μὲν δοκεῖ τῷ ὑπερβατῷ, ἐπειδὴ μεταξὺ τῆϲ κατὰ φύϲιν ϲυντάξεωϲ τοῦ λόγου τίθεταί τιϲ λόγοϲ, διαφέρει δὲ ἐκείνου· τὸ μὲν γὰρ ὑπερβατὸν ἐν τῇ ἀλλαγῇ τῶν μορίων καὶ τῇ προϲαποδόϲει τοῦ ἀκολουθοῦντοϲ ϲχήματοϲ· ἡ δὲ παρεμβολὴ ἰδίαν ἔχει διάνοιαν· καὶ τῆϲ μὲν ὑπερβάϲεωϲ, ὅταν τι μέροϲ τῶν ὑπαρχόντων ἄρηϲ, βλάψειϲ τὸν νοῦν καὶ τὸ ϲχῆμα ἀναιρήϲειϲ· ἡ παρεμβολὴ δὲ καὶ ὅλη ἀρθεῖϲα οὐ βλάπτει τὴν διάνοιαν. παράδειγμα δὲ τῆϲ παρεμβολῆϲ καὶ τὸ παρ' Ἡροδότῳ κείμενον (I 6) 'Κροῖϲοϲ ἦν Λυδὸϲ μὲν τὸ γένοϲ, παῖϲ δὲ Ἀλυάττεω, τύραννοϲ δὲ ἐθνέων τῶν ἐντὸϲ Ἅλυοϲ ποταμοῦ, ὃϲ ῥέων ἀπὸ μεϲημβρίηϲ μεταξὺ Cύρων καὶ Καππαδοκῶν καὶ πρὸϲ βορέην ἄνεμον εἰϲ τὸν Εὔξεινον ἐξίηϲι πόντον. οὗτοϲ οὖν Κροῖϲοϲ'· ἐνταῦθα τὰ περὶ τοῦ ποταμοῦ παρεμβεβλημένα οὐδὲν κοινὸν ἔχει τοῖϲ περὶ τὸν Κροῖϲον· ἐδύνατο γὰρ καὶ οὕτωϲ ἔχειν ὁ λόγοϲ 'τύραννοϲ δὲ ἐθνέων τῶν ἐντὸϲ Ἅλυοϲ ποταμοῦ, οὗτοϲ ὢν ὁ Κροῖϲοϲ'.

hoc fragmentum, imprimis 6—7, et Quintiliani uerba (fr. 67 *a*, 16—19) consentiunt.

***77** Qvintil. IX 3, 76: Theo Stoicus *πάρισον* existimat, quod sit e membris non dissimilibus.

2 *τακείη* codex, *τακῇ* edunt. 23 Theo Stoicus *Halm*, cheostolcus A[1]G.'

his uerbis fortasse Caecilii iudicium tradi V. de Wilamowitz (Herm. XXXV 1900 p. 6 8, 2) suspicatus est. cf. fr. 111, ubi idem Theo fortasse Caecilio utitur.

*78 Lesbonax (recensio B) p. 7 Mueller: ἐπεξήγηϲίϲ ἐϲτιν ἀϲαφοῦϲ λέξεωϲ ἢ λόγου ϲαφηνιϲμόϲ. λέξεωϲ μὲν ὡϲ τὸ 'λαβὲ τὸν ἀκινάκην ὅ ἐϲτι Περϲικὸν ξιφίδιον' (cf. Herodot. VII 54). λόγου δὲ ὡϲ τὸ 'ὁ οἶκοϲ οὗτοϲ βεβαίωϲ οὐκ οἰκεῖται, λέγω δὲ 4 ὡϲ οἱ μέ|νοντεϲ ἐν τούτῳ ταχέωϲ μετέρχονται'. 8 M.

simillima Phoebammon (Rh. Gr. III p. 47, 19—24 Sp.) tradit. fragmenta 78—81 fortasse Caecilio deberi Hammer l. c. p. 1608 suspicatus est.

*79 Lesbonax p. 8 M.: ἀπὸ κοινοῦ ἐϲτι λέξιϲ ἅπαξ μὲν λεγομένη, πολλάκιϲ δὲ νοουμένη καὶ ἔξωθεν λαμβανομένη, οἷον 'ἀπελθὼν ᾔτηϲα τοὺϲ ἄνδραϲ, μάλιϲτα δὲ Χαρίδημον καὶ Ἵππαρχον'. καὶ Ὅμηροϲ (Α 15. 16)

ἐλίϲϲετο πάνταϲ Ἀχαιούϲ,
Ἀτρεΐδα δὲ μάλιϲτα.

ἀπὸ κοινοῦ γὰρ ἐπ' ἐκείνου μὲν τὸ ᾔτηϲα, ἐπὶ τούτου δὲ τὸ ἐλίϲϲετο.

eadem fere apud Phoebammonem (III p. 46, 3—6 Sp.) leguntur. uide, quae ad fr. 78 notaui.

*80 Lesbonax p. 8 M.: ἑτερογενέϲ ἐϲτι μετάβαϲιϲ ἀπὸ γένουϲ εἰϲ γένοϲ πρὸϲ τὸ νοούμενον. οἷον 'τὰ περὶ θάλαϲϲαν φοβερά εἰϲιν, ἐρημίαι οὖϲαι'.

cum his congruunt, quae Phoebammon (III p. 49, 2—5 Sp.) exhibet. cf. adnotationem ad fr. 78.

*81 Lesbonax p. 8 M.: ἑτεροπρόϲωπόν ἐϲτιν, ὅταν ἕτερον πρόϲωπον ὑποβάλλωμεν λέγον ἃ ἡμεῖϲ ἐμέλλομεν λέγειν, οἷον 'πάντεϲ οἱ Αἰγύπτιοι βοῶϲι τὴν ἀδικίαν ὑμῶν'· ἢ ὅταν αὐτοὶ μὲν λέ|γωμεν, 9 M.

πρὸς ἕτερον δὲ ἀποτεινώμεθα καὶ οὐ πρὸς τὸν ἀδικήσαντα, οἷον 'ἐγὼ δὲ ἰδὼν τινα βλάπτοντα τὸν πέλας εἶπον πρὸς αὐτόν· ὡς ἀδικεῖς τὸν πέλας'.

cum his dictis doctrina Phoebammonis eius recensionis, quae apud Walzium (Rh. Gr. VIII p. 504, 6—12) inuenitur, bene consentit; recensio, quam Spengel (Rh. Gr. III p. 49, 24—28) praebet, alia est. uide, quae ad fr. 78 dixi.

V

ΠΕΡΙ ΥΨΟΥΣ

82 (= 43 B.) De sublimitate I 1 p. 1, 1 V.: *τὸ μὲν τοῦ Κεκιλίου συγγραμμάτιον, ὃ περὶ ὕψους συνετάξατο, ἀνασκοπουμένοις ἡμῖν ὡς οἶσθα κοινῇ, Ποστούμιε Τερεντιανὲ φίλτατε, ταπεινότερον ἐφάνη τῆς ὅλης ὑποθέσεως, καὶ ἥκιστα τῶν καιρίων ἐφαπτόμενον οὐ πολλήν γε ὠφέλειαν, ἧς |*
2 V. *μάλιστα δεῖ στοχάζεσθαι τὸν γράφοντα, περιποιοῦν τοῖς ἐντυγχάνουσιν· εἶτ' ἐπὶ πάσης τεχνολογίας δυεῖν ἀπαιτουμένων, προτέρου μὲν τοῦ δεῖξαι, τί τὸ ὑποκείμενον, δευτέρου δὲ τῇ τάξει, τῇ δυνάμει δὲ κυριωτέρου, πῶς ἂν ἡμῖν αὐτὸ τοῦτο καὶ δι' ὧν τινων μεθόδων κτητὸν γένοιτο, ὅμως ὁ Κεκίλιος ποῖον μέν τι ὑπάρχει τὸ ὑψηλὸν διὰ μυρίων ὅσων ὡς ἀγνοοῦσι πειρᾶται δεικνύναι, τὸ δὲ δι' ὅτου τρό-*

17 — p. 63, 3 cf. fr. 84, ubi eandem cogitandi rationem Caecilii reperimus.

---

7 *Τερεντιανὲ* Manutius, *φλωρεντιανὲ* liber. 9 *γε* Reiske, *τε* liber, defendit *τε* B. *literar. zentralbl.* 1906 p. 142. 11 *εἶτ'* Manutius, *εἶτ'* liber, *εἶγ'* Spengel et B. *literar. zentralbl.* 1906 p. 142.

που τὰς ἑαυτῶν φύσεις προάγειν ἰσχύοιμεν ἂν εἰς ποσὴν μεγέθους ἐπίδοσιν, οὐκ οἶδ' ὅπως ὡς οὐκ ἀναγκαῖον παρέλιπεν· (2) *πλὴν ἴσως τουτονὶ μὲν τὸν ἄνδρα οὐχ οὕτως αἰτιᾶσθαι τῶν ἐκλελειμμένων, ὡς αὐτῆς τῆς ἐπινοίας καὶ σπουδῆς ἄξιον ἐπαινεῖν.*

cf. de hoc loco Rothstein l. s. p. 9 s.

83 De svblimitate I 3 p. 2, 17 V.: *γράφων δὲ πρὸς σέ, φίλτατε, τὸν παιδείας ἐπιστήμονα, σχεδὸν ἀπήλλαγμαι καὶ τοῦ διὰ πλειόνων προϋποτίθεσθαι, ὡς ἀκρότης καὶ ἐξοχή τις λόγων ἐστὶ τὰ ὕψη, καὶ ποιητῶν τε οἱ μέγιστοι καὶ συγγραφέων οὐκ ἄλλοθεν ἢ ἐνθένδε ποθὲν ἐπρώτευσαν καὶ ταῖς ἑαυτῶν περιέβαλον εὐκλείαις τὸν | αἰῶνα.* 3 V. (4) *οὐ γὰρ εἰς πειθὼ τοὺς ἀκροωμένους ἀλλ' εἰς ἔκστασιν ἄγει τὰ ὑπερφυᾶ· πάντη δέ γε σὺν ἐκπλήξει τοῦ πιθανοῦ καὶ τοῦ πρὸς χάριν ἀεὶ κρατεῖ τὸ θαυμάσιον, εἴγε τὸ μὲν πιθανὸν ὡς τὰ πολλὰ ἐφ' ἡμῖν, ταῦτα δὲ δυναστείαν καὶ βίαν ἄμαχον προσφέροντα παντὸς ἐπάνω τοῦ ἀκροωμένου καθίσταται, καὶ τὴν μὲν ἐμπειρίαν τῆς εὑρέσεως καὶ τὴν τῶν πραγμάτων τάξιν καὶ οἰκονομίαν οὐκ ἐξ ἑνὸς οὐδ' ἐκ δυεῖν, ἐκ δὲ τοῦ ὅλου τῶν λόγων ὕφους μόλις ἐκφαινομένην ὁρῶμεν, ὕψος δέ που καιρίως ἐξενεχθὲν τά τε πράγματα δίκην σκηπτοῦ πάντα διεφόρησεν καὶ τὴν τοῦ ῥήτορος εὐθὺς ἀθρόαν ἐνεδείξατο δύναμιν. ταῦτα γὰρ οἶμαι καὶ τὰ παραπλήσια, Τερεντιανὲ ἥδιστε, κἂν αὐτὸς ἐκ πείρας ὑφηγήσαιο.*

ea, quae 14—16 leguntur, aut ex Aristot. rhet. III 2 p. 1404[b] 11 s aut ex arte Theodectea sumpta esse Angermann l. c. p. 49 s explicauit. eandem doctrinam Aristoteleam in fr. 46 inuenimus. 9—12 Rothstein l. c. p. 11 s, 3 Caecilio uindicauit; Angermann l. c. p. 50 totum hunc locum ad Calactinum reducere uidetur.

84 De sublimitate II 1 p. 3, 12 V.: *ἡμῖν δ' ἐκεῖνο διαπορητέον ἐν ἀρχῇ, εἰ ἔστιν ὕψους τις ἢ βάθους τέχνη, ἐπεί τινες ὅλως οἴονται διηπατῆσθαι τοὺς τὰ τοιαῦτα ἄγοντας εἰς τεχνικὰ παραγγέλματα. „γεννᾶται γάρ“ φησί „τὰ μεγαλοφυῆ καὶ οὐ διδακτὰ παραγίνεται, καὶ μία τέχνη πρὸς αὐτὰ τὸ πεφυκέναι· χείρω τε τὰ φυσικὰ ἔργα“, ὡς οἴονται, „καὶ τῷ παντὶ δειλότερα καθίσταται ταῖς τεχνολογίαις κατασκελετευόμενα“. (2) ἐγὼ δὲ ἐλεγχθήσεσθαι τοὔθ' ἑτέρως ἔχον φημί, εἰ ἐπισκέψαιτό τις, ὅτι ἡ φύσις, ὥσπερ τὰ πολλὰ ἐν τοῖς παθητικοῖς καὶ διηρμένοις αὐτόνομον, οὕτως οὐκ εἰκαῖόν τι κἀκ παντὸς ἀμέθοδον εἶναι φιλεῖ, καὶ ὅτι αὕτη μὲν πρῶτόν τι καὶ ἀρχέτυπον γενέσεως στοιχεῖον ἐπὶ πάντων ὑφέστηκεν, τὰς δὲ ποσότητας καὶ τὸν*
4 V. *ἐφ' ἑκάστου καιρόν, ἔτι δὲ | τὴν ἀπλανεστάτην ἄσκησίν τε καὶ χρῆσιν ἱκανὴ παρορίσαι καὶ συνενεγκεῖν ἡ μέθοδος, καὶ ὡς ἐπικινδυνότερα, αὐτὰ ἐφ' αὑτῶν δίχα ἐπιστήμης, ἀστήρικτα καὶ ἀνερμάτιστα ἐαθέντα, τὰ μεγάλα, ἐπὶ μόνῃ τῇ φορᾷ καὶ ἀμαθεῖ τόλμῃ λειπόμενα· δεῖ γὰρ αὐτοῖς, ὡς κέντρου πολλάκις, οὕτω δὲ καὶ χαλινοῦ·* (3) *ὅπερ γὰρ ὁ Δημοσθένης* (XXIII 113) *ἐπὶ τοῦ κοινοῦ τῶν ἀνθρώπων ἀποφαίνεται βίου, μέγιστον μὲν εἶναι τῶν ἀγαθῶν τὸ εὐτυχεῖν, δεύτερον δὲ καὶ οὐκ ἔλαττον τὸ εὖ βουλεύεσθαι, ὅπερ οἷς ἂν μὴ παρῇ συναναιρεῖ πάντως καὶ θάτερον, τοῦτ' ἂν καὶ ἐπὶ τῶν λόγων εἴποιμεν,*
5 V. *ὡς | ἡ μὲν φύσις τὴν τῆς εὐτυχίας τάξιν ἐπέχει, ἡ τέχνη δὲ τὴν τῆς εὐβουλίας· τὸ δὲ κυριώτατον, ὅτι καὶ αὐτὸ τὸ εἶναί τινα τῶν ἐν λόγοις ἐπὶ μόνῃ τῇ φύσει οὐκ ἄλλοθεν ἡμᾶς ἢ παρὰ τῆς τέχνης ἐκμαθεῖν δεῖ· εἰ ταῦθ', ὡς ἔφην, ἐπιλογίσαιτο καθ' ἑαυτὸν ὁ τοῖς χρηστομαθοῦσιν ἐπιτιμῶν, οὐκ ἂν ἔτι, μοὶ δοκῶ, περιττὴν καὶ ἄχρηστον τὴν ἐπὶ τῶν προκειμένων ἡγήσαιτο θεωρίαν.*

---

5 *φασί* Manutius, *φησι* liber. 25 *φύσις* — 31 *θεωρίαν* om. liber, ‚edidit primus Tollius ex codice Vaticano, leguntur in a (cod. Vaticano) b‘ (cod. Parisino). 26 *κυριώτατον ὅτι* Pearcius, *κυριώτατόντε* ab. 28 *ὡς ἔφην*] cf. supra u. 9 s. 31 *ἡγήσαιτο* Boivinus, *****σαιτο* b, *κομίσαιτο* a.

in hoc loco Caecilium impugnari contendunt Martens l. c. p. 9 s, Diels (Herm. XIII 1878 p. 5), Weise l. s. p. 45 et 45 s, 1, Kaibel l. c. p. 119, negant Rothstein l. c. p. 11 s, 3, Coblentz l. c. p. 52 s, Brzoska l. c. p. 1180. hoc fragmentum cum fr. 82 p. 62, 17 — 63, 3 praestanter concinit. huc pertinet alius locus, qui contra eundem Caecilium dictus esse mihi uidetur:

De sublimitate XL 2 p. 74, 8 V.: *ἀλλὰ μὴν ὅτι γε πολλοὶ καὶ συγγραφέων καὶ ποιητῶν οὐκ ὄντες ὑψηλοὶ φύσει, μήποτε δὲ καὶ ἀμεγέθεις, ὅμως, κοινοῖς καὶ δημώδεσι τοῖς ὀνόμασι καὶ οὐδὲν ἐπαγομένοις περιττὸν ὡς τὰ πολλὰ συγχρώμενοι, διὰ μόνου τοῦ συνθεῖναι καὶ ἁρμόσαι ταῦτα δ', ὅμως ὄγκον καὶ διάστημα καὶ τὸ μὴ ταπεινοὶ δοκεῖν εἶναι περιεβάλοντο, καθάπερ ἄλλοι τε πολλοὶ καὶ Φίλιστος, Ἀριστοφάνης ἔν τισιν, ἐν τοῖς πλείστοις Εὐριπίδης, ἱκανῶς ἡμῖν δεδήλωται.*

85 (p. 66, 19—26 = 45 B.) De sublimitate III 1 p. 5, 9 V.:

* * καὶ καμίνου σχῶσι μάκιστον σέλας. |
εἰ γάρ τιν' ἑστιοῦχον ὄψομαι μόνον, 6 V.
μίαν παρείρας πλεκτάνην χειμάρροον,
στέγην πυρώσω καὶ κατανθρακώσομαι·
νῦν δ' οὐ κέκραγά πω τὸ γενναῖον μέλος.
(Aeschyl. fr. 281 N.[2])

οὐ τραγικὰ ἔτι ταῦτα, ἀλλὰ παρατράγῳδα, αἱ πλεκτάναι, καὶ τὸ πρὸς οὐρανὸν ἐξεμεῖν, καὶ τὸ τὸν Βορέαν αὐλητὴν ποιεῖν, καὶ τὰ ἄλλα ἑξῆς· τεθόλωται γὰρ τῇ φράσει καὶ τεθορύβηται ταῖς φαντασίαις μᾶλλον ἢ δεδείνωται, κἂν ἕκαστον αὐτῶν πρὸς αὐγὰς ἀνασκοπῇς, ἐκ τοῦ φοβεροῦ κατ' ὀλίγον ὑπονοστεῖ πρὸς τὸ εὐκαταφρόνητον. ὅπου δ' ἐν τραγῳδίᾳ, πράγματι ὀγκηρῷ φύσει καὶ ἐπιδεχομένῳ στόμφον, ὅμως τὸ παρὰ μέλος οἰδεῖν ἀσύγγνωστον, σχολῇ γ' ἂν οἶμαι λόγοις ἀληθινοῖς ἁρμόσειεν. (2) ταύτῃ καὶ τὰ τοῦ Λεοντίνου Γοργίου γελᾶται γράφοντος (fr. 14 OA II 131ᵃ Tur.; *Vorsokratiker* fr. 18 Diels) 'Ξέρξης ὁ τῶν Περσῶν Ζεύς', καὶ 'γῦπες ἔμψυχοι τάφοι', καί τινα τῶν Καλλισθένους ὄντα οὐχ ὑψηλὰ ἀλλὰ μετέωρα, καὶ ἔτι μᾶλλον τὰ Κλειτάρχου· φλοιώδης

---

1 *γε* Tollius, *τε* liber. 22 *σχολῇ* edunt, *σχολὴ* liber. 25 *γύπες* liber, *γῦπες* Vahlen ex Hom.

γὰρ ἀνὴρ καὶ φυςῶν κατὰ τὸν Σοφοκλέα (cf. fr. 701 N.²) μικροῖς μὲν αὐλίςκοιςι, φορβειᾶς δ' ἄτερ· τά γε μὴν Ἀμφικράτους (FHG IV 300) τοιαῦτα καὶ Ἡγηςίου καὶ Μάτριδος· πολλαχοῦ γὰρ
7 V. ἐνθουςιᾶν ἑαυτοῖς δοκοῦντες οὐ βακχεύουςιν ἀλλὰ παίζου|ςιν. (3) ὅλως δ' ἔοικεν εἶναι τὸ οἰδεῖν ἐν τοῖς μάλιςτα δυςφυλακτότατον. φύςει γὰρ ἅπαντες οἱ μεγέθους ἐφιέμενοι, φεύγοντες ἀςθενείας καὶ ξηρότητος κατάγνωςιν, οὐκ οἶδ' ὅπως ἐπὶ τοῦθ' ὑποφέρονται, πειθόμενοι τῷ 'μεγάλων ἀπολιςθαίνειν ὅμως εὐγενὲς ἁμάρτημα'. (4) κακοὶ δὲ ὄγκοι καὶ ἐπὶ ςωμάτων καὶ λόγων οἱ χαῦνοι καὶ ἀναλήθεις καὶ μήποτε περιιςτάντες ἡμᾶς εἰς τοὐναντίον· οὐδὲν γάρ, φαςί, ξηρότερον ὑδρωπικοῦ. ἀλλὰ τὸ μὲν οἰδοῦν ὑπεραίρειν βούλεται τὰ ὕψη, τὸ δὲ μειρακιῶδες ἄντικρυς ὑπεναντίον τοῖς μεγέθεςι· ταπεινὸν γὰρ ἐξ ὅλου καὶ μικρόψυχον καὶ τῷ ὄντι κακὸν ἀγεννέςτατον. τί ποτ' οὖν τὸ μειρακιῶδές ἐςτιν; ἢ δῆλον ὡς ςχολαςτικὴ νόηςις, ὑπὸ περιεργίας λήγουςα εἰς ψυχρότητα; ὀλιςθαίνουςι δ' εἰς τοῦτο τὸ γένος ὀρεγόμενοι μὲν τοῦ περιττοῦ καὶ πεποιημένου καὶ μάλιςτα τοῦ
8 V. ἡδέος, ἐξοκέλλοντες δὲ εἰς τὸ ῥωπικὸν καὶ κακόζηλον. . . | . . .

IV (1) θατέρου δὲ ὧν εἴπομεν, λέγω δὲ τοῦ ψυχροῦ, πλήρης ὁ Τίμαιος, ἀνὴρ τὰ μὲν ἄλλα ἱκανὸς καὶ πρὸς λόγων ἐνίοτε μέγεθος οὐκ ἄφορος, πολυΐςτωρ, ἐπινοητικός, πλὴν ἀλλοτρίων μὲν ἐλεγκτικώτατος ἁμαρτημάτων, ἀνεπαίςθητος δὲ ἰδίων, ὑπὸ δὲ ἔρωτος τοῦ ξένας νοήςεις ἀεὶ κινεῖν πολλάκις ἐκπίπτων εἰς τὸ παιδαριωδέςτατον. (2) παραθήςομαι δὲ τἀνδρὸς (fr. 138 FHG I 227) ἓν ἢ
9 V. δύο, ἐπειδὴ τὰ πλείω προέλαβεν ὁ Κεκίλιος. . . . | . . .
(4) *τί δεῖ περὶ Τιμαίου λέγειν, ὅπου γε καὶ οἱ ἥρωες ἐκεῖνοι, Ξενοφῶντα λέγω καὶ Πλάτωνα, καίτοιγε ἐκ τῆς Σωκράτους ὄντες παλαίστρας, ὅμως διὰ τὰ οὕτως μικροχαρῆ ποτε ἑαυτῶν ἐπιλανθάνονται; ὁ μέν γε ἐν τῇ Λακεδαιμονίων γράφει πολι-*

26 uide fr. 85*a*.

---

1 *ἀνὴρ* liber. 8 *μεγάλων* Columbus, *μεγάλω* liber. 18 *ἐξοκέλλοντες* V. de Wilamowitz, *ἐποκέλλοντες* liber. *ῥωπικὸν* Is. Vossius, *ῥοπικὸν* liber.

τείᾳ (de re p. Laced. 3, 5) 'ἐκείνων μὲν γοῦν ἧττον μὲν ἂν φωνὴν ἀκούσαις ἢ τῶν λιθίνων, ἧττον δ' ἂν ὄμματα στρέψαις ἢ τῶν χαλκῶν, αἰδημονεστέρους δ' ἂν αὐτοὺς ἡγήσαιο καὶ αὐτῶν τῶν ἐν τοῖς ὀφθαλμοῖς 4 παρθένων'. . . . (5) ὁ | μέντοι Τίμαιος (fr. 149 FHG I 231), 10 V. ὡς φωρίου τινὸς ἐφαπτόμενος, οὐδὲ τοῦτο Ξενοφῶντι τὸ ψυχρὸν κατέλιπεν. φησὶ γοῦν ἐπὶ τοῦ Ἀγαθοκλέους κατὰ τὸ τὴν ἀνεψιὰν ἑτέρῳ δεδομένην ἐκ τῶν ἀνακαλυπτηρίων ἁρπάσαντα ἀπελθεῖν, 'ὃ τίς ἂν ἐποίησεν ἐν ὀφθαλμοῖς κόρας, μὴ πόρνας ἔχων;' (6) τί δὲ ὁ τἄλλα θεῖος Πλάτων; τὰς δέλτους θέλων εἰπεῖν 'γράψαντες' φησίν (de legg. V p. 741 c) 'ἐν τοῖς ἱεροῖς θήσουσιν κυπαριττίνας μνήμας'· καὶ πάλιν (ibid. VI p. 778 d) 'περὶ δὲ τειχῶν, ὦ Μέγιλλε, ἐγὼ ξυμφεροίμην ἂν τῇ Σπάρτῃ τὸ καθεύδειν ἐᾶν ἐν τῇ γῇ κατακείμενα τὰ τείχη καὶ μὴ ἐπανίστασθαι'. (7) καὶ τὸ Ἡροδότειον (V 18) οὐ πόρρω, τὸ φάναι τὰς καλὰς γυναῖκας 'ἀλγηδόνας ὀφθαλμῶν'. καίτοιγε ἔχει τινὰ παραμυθίαν, οἱ γὰρ παρ' αὐτῷ ταυτὶ λέγοντες εἰσὶν οἱ βάρβαροι καὶ ἐν μέθῃ, ἀλλ' οὐδ' ἐκ τοιούτων προσώπων διὰ μικροψυχίαν καλὸν ἀσχημονεῖν πρὸς τὸν αἰῶνα.

de toto fragmento cf. Rothstein l. c. p. 1—4 et 20, 1, qui haec omnia (praeter p. 65, 10—22) ex Caecilio hausta esse putat. p. 65, 10—22 quoque Caecilio deberi Weise l. c. p. 43, 2 iudicat. utrumque adiudicat Brzoska l. c. p. 1180. Marx l. c. p. 175, 2 alia atque Rothstein causa commotus p. 66, 1 s et p. 67, 5—10 eidem Caecilio attribuit (ad hos locos uide adn. ad fr. 89). cf. praeterea Kaibel l. c. p. 114 s.

85 a Plvtarchvs quaest. conuiu. VIII 1 p. 717 c: 'ἅμα τῆς τύχης', ὥς Τίμαιος (fr. 119 FHG I 223) ἔφη, 'τὸν μιμητὴν ἐξαγούσης τῶν τραγικῶν παθῶν, καὶ τὸν ἀγωνιστὴν ἐπεισαγούσης'.

referendum est ad fr. 85 p. 66, 26. hunc locum ex iis esse, qui a Caecilio tamquam exempla frigida ex Timaeo allati erant,

8 κατὰ τὸ Reiske, καὶ τὸ liber. 20 μέθει liber.

teste Martensio (p. 7, 3) Rvhnken ad Pseudolongini locum adnotauit.

86 De svblimitate VII 2 p. 11, 23 V.: *φύσει γάρ πως ὑπὸ τἀληθοῦς ὕψους ἐπαίρεταί τε ἡμῶν ἡ ψυχὴ καὶ γαῦρόν τι*
12 V. *ἀνάστημα λαμβάνουσα πληροῦται χαρᾶς καὶ με|γαλαυχίας, ὡς αὐτὴ γεννήσασα ὅπερ ἤκουσεν.*

inter haec uerba et Quintiliani uerba (uide fr. 86*a*) consensus intercedit (cf. etiam Vahleni adn. ad h. l. p. 12). communem fontem Caecilium esse Coblentz l. c. p. 54 et Angermann l. c. p. 50 statuerunt

86a Qvintil. VIII 2, 21: sed auditoribus etiam nonnullis grata sunt haec, quae cum intellexerunt, acumine suo delectantur et gaudent, non quasi audierint, sed quasi inuenerint.

87 (= 44 B.) De svblimitate VIII 1 p. 12, 15 V.: *ἐπεὶ δὲ πέντε, ὡς ἂν εἴποι τις, πηγαί τινές εἰσιν αἱ τῆς ὑψηγορίας γονιμώταται, προϋποκειμένης ὥσπερ ἐδάφους τινὸς κοινοῦ ταῖς πέντε ταύταις ἰδέαις τῆς ἐν τῷ λέγειν δυνάμεως, ἧς ὅλως χωρὶς οὐδέν, πρῶτον μὲν καὶ κράτιστον τὸ περὶ τὰς νοήσεις ἁδρεπήβολον, ὡς κἀν τοῖς περὶ Ξενοφῶντος ὡρισάμεθα, δεύτερον δὲ τὸ σφοδρὸν καὶ ἐνθουσιαστικὸν πάθος, ἀλλ' αἱ μὲν δύο αὗται τοῦ ὕψους κατὰ τὸ πλέον αὐθιγενεῖς συστάσεις, αἱ λοιπαὶ δ' ἤδη καὶ διὰ*
13 V. *τέχνης, ἥ τε ποιὰ τῶν σχημά|των πλάσις, διссὰ δέ που ταῦτα, τὰ μὲν νοήσεως, θάτερα δὲ λέξεως, ἐπὶ δὲ τούτοις ἡ γενναία φράσις, ἧς*

3 *ἀνάστημα* libri deteriores, *ἀνάθημα* liber (P). 15 quae ab *ὡς* usque ad finem fr. 88 sequuntur, in duobus apographis exstant.

μέρη πάλιν ὀνομάτων τε ἐκλογὴ καὶ ἡ τροπικὴ καὶ πεποιημένη λέξις, πέμπτη δὲ μεγέθους αἰτία καὶ συγκλείουσα τὰ πρὸ ἑαυτῆς ἅπαντα, ἡ ἐν ἀξιώματι καὶ διάρσει σύνθεσις, φέρε δὴ τὰ ἐμπεριεχόμενα καθ' ἑκάστην ἰδέαν τούτων ἐπισκεψώμεθα, τοσοῦτον προειπόντες, ὅτι τῶν πέντε μορίων ὁ Κεκίλιος ἔστιν ἃ παρέλιπεν, ὡς καὶ τὸ πάθος ἀμέλει. (2) ἀλλ' εἰ μὲν ὡς ἕν τι ταῦτ' ἄμφω, τό τε ὕψος καὶ τὸ παθητικόν, καὶ ἔδοξεν αὐτῷ πάντη συνυπάρχειν τε ἀλλήλοις καὶ συμπεφυκέναι, διαμαρτάνει. καὶ γὰρ πάθη τινὰ διεστῶτα ὕψους καὶ ταπεινὰ εὑρίσκεται, καθάπερ οἶκτοι λῦπαι φόβοι, καὶ ἔμπαλιν πολλὰ ὕψη δίχα πάθους, ὡς πρὸς μυρίοις ἄλλοις καὶ τὰ περὶ τοὺς Ἀλωάδας τῷ ποιητῇ (λ 315—317) παρατετολμημένα

Ὄσσαν ἐπ' Οὐλύμπῳ μέμασαν θέμεν· αὐτὰρ ἐπ' Ὄσσῃ
Πήλιον εἰνοσίφυλλον, ἵν' οὐρανὸς ἄμβατος εἴη·

καὶ τὸ τούτοις ἔτι μεῖζον ἐπιφερόμενον

καί νύ κεν ἐξετέλεσσαν.

(3) παρά γε μὴν τοῖς ῥήτορσι τὰ ἐγκώμια καὶ τὰ πομπικὰ καὶ ἐπιδεικτικὰ τὸν μὲν ὄγκον καὶ τὸ ὑψηλὸν ἐξ ἅπαντος περιέχει, πάθους δὲ χηρεύει κατὰ τὸ πλεῖστον· ὅθεν ἥκιστα τῶν ῥητόρων | οἱ 14 V. περιπαθεῖς ἐγκωμιαστικοὶ ἢ ἔμπαλιν οἱ ἐπαινετικοὶ περιπαθεῖς. (4) εἰ δ' αὖ πάλιν ἐξ ὅλου μὴ ἐνόμισεν ⟨ὁ⟩ Κεκίλιος τὸ ἐμπαθὲς ⟨ἐς⟩ τὰ ὕψη ποτὲ συντελεῖν καὶ διὰ τοῦτ' οὐχ ἡγήσατο μνήμης ἄξιον, πάνυ διηπάτηται· θαρρῶν γὰρ ἀφορι-

27 ὁ om. libri. ἐς add. Faber.

σαίμην ἄν, ὡς οὐδὲν οὕτως ὡς τὸ γενναῖον πάθος, ἔνθα χρή, μεγαλήγορον, ὥσπερ ὑπὸ μανίας τινὸς καὶ πνεύματος ἐνθουσιαστικῶς ἐκπνέον καὶ οἱονεὶ φοιβάζον τοὺς λόγους.

de uerbis in p. 68, 10 — 69, 7 exstantibus fusius Rothstein l. c. p. 12—15 et illi aduersatus Weise l. c. p. 44 s egerunt. cf. etiam Brzoska l. c. p. 1179.

88 De sublimitate IX 9 p. 19, 1 V.: ταύτῃ καὶ ὁ τῶν Ἰουδαίων θεσμοθέτης οὐχ ὁ τυχὼν ἀνήρ, ἐπειδὴ τὴν τοῦ θείου δύναμιν κατὰ τὴν ἀξίαν ἐχώρησε κἀξέφηνεν, εὐθὺς ἐν τῇ εἰσβολῇ γράψας τῶν νόμων 'εἶπεν ὁ θεός' φησί (Genes. I 3. 9)· τί; 'γενέσθω φῶς, καὶ ἐγένετο· γενέσθω γῆ, καὶ ἐγένετο'.

hic Caecilium fontem esse Martens l. c. p. 18 s et ante eum Schvrzfleisch et G. Bvchenav (de scriptore libri *περὶ ὕψους*, Marb. 1849, p. 15) et alii, deinde Coblentz l. s. p. 55, Fr. Cvmont (Philonis de aeternitate mundi ed. Berol. 1891 p. VII), Brzoska l. l. p. 1180 statuerunt. quod negauit Marx l. c. p. 179 s. cf. Suidae testimonium de Caecilio p. 1, 5.

89 De sublimitate X 5 p. 26, 5 V.: ὁ δὲ Ὅμηρος πῶς; . . (O 624—628)

ἐν δ' ἔπεσ', ὡς ὅτε κῦμα θοῇ ἐν νηῒ πέσῃσι
λάβρον ὑπαὶ νεφέων ἀνεμοτρεφές, ἡ δέ τε πᾶσα
ἄχνῃ ὑπεκρύφθη, ἀνέμοιο δὲ δεινὸς ἀήτης
ἱστίῳ ἐμβρέμεται, τρομέουσι δέ τε φρένα ναῦται
δειδιότες· τυτθὸν γὰρ ὑπὲκ θανάτοιο φέρονται.

(6) ἐπεχείρησεν καὶ ὁ Ἄρατος (phaen. 299) τὸ αὐτὸ τοῦτο μετενεγκεῖν

ὀλίγον δὲ διὰ ξύλον ἄϊδ' ἐρύκει.

ad hoc fr. cf. fr. 85 p. 66, 1 s et p. 67, 5—10, fr. 91, fr. 93, fr. 94 p. 73, 27—30, fr. 95 p. 85, 8 ss, fr. 121 p. 105, 14—16,

---

2 *μεγαλήγορον* Vahlen, *μεγαλήτορον* libri. 16 *δεδιότες* liber.

fr. 122, 10—13, fr. 164, fr. 165, fr. 166, fr. 167, quae omnia unius eiusdemque generis esse apparet; quare communem auctorem statuo. fontem huius loci Caecilium esse Marx l. c. p. 175, 2 probauit.

***90** De sublimitate XII 1 p. 28, 14 V.: *ὁ μὲν οὖν τῶν τεχνογράφων ὅρος ἔμοιγ' οὐ ἀρεστός. „αὔξησίς ἐστι" φασί „λόγος μέγεθος περιτιθεὶς τοῖς ὑποκειμένοις"· δύναται γὰρ ἀμέλει καὶ ὕψους καὶ πάθους καὶ τρόπων εἶναι κοινὸς οὗτος ὅρος, ἐπειδὴ κἀκεῖνα τῷ λόγῳ περιτίθησι ποιόν τι μέγεθος. ἐμοὶ δὲ φαίνεται ταῦτα ἀλλήλων παραλλάττειν, ᾗ κεῖται τὸ μὲν ὕψος ἐν διάρματι, ἡ δ' αὔξησις καὶ ἐν πλήθει· δι' ὃ κεῖνο μὲν κἀν νοήματι ἑνὶ πολλάκις, ἡ δὲ πάντως μετὰ ποσότητος καὶ περιουσίας τινὸς ὑφίσταται.* (2) *καὶ ἔστιν ἡ αὔξησις, ὡς τύπῳ περιλαβεῖν, συμπλήρωσις ἀπὸ πάντων τῶν ἐμφερομένων τοῖς πράγμασιν μορίων καὶ τόπων, ἰσχυροποιοῦσα τῇ ἐπιμονῇ τὸ κατεσκευα|σμένον, ταύτῃ τῆς πίστεως* 29 V. *διεστῶσα, ὅτι ἡ μὲν τὸ ζητούμενον ἀποδεί* * *

definitionem in u. 2 s exstantem referendam esse ad fr. 45 iam supra p. 27 dixi (cf. etiam Vahlenum ad hunc locum). Pseudolonginum hic ad Caecilium spectare Martens l. c. p. 20 et Coblentz l. c. p. 18 s docent; at Rothstein l. c. p. 11 s, 3 dissentit.

***91** De sublimitate XIII 3 p. 31, 9 V.: . . ὁ Πλάτων (Ὁμηρικώτατος ἐγένετο), ἀπὸ τοῦ Ὁμηρικοῦ κείνου νάματος εἰς αὑτὸν μυρίας ὅσας παρατροπὰς ἀποχετευσάμενος.

cf. Epitome Longini 9 Rh. Gr. I p. 214, 27 Sp. et H.: ὅτι ὁ πρῶτος ἄριστα πρὸς τὴν πεζὴν λέξιν τὸν Ὁμηρικὸν ὄγκον μετενεγκὼν Πλάτων ἐστίν.

de ratione huius fragmenti uide ea, quae ad fr. 89 protuli. ad Caecilium rettulit Marx l. s. p. 175, 2 (cf. etiam p. 203 s); cui non assentit E. Hefermehl *Menekrates von Nysa und die schrift vom erhabenen, Rhein. Mus.* LXI 1906 p. 285—287.

---

11 *μορίων* Portus, *ὁρίων* liber. 13 *ἀποδείκνυσιν* Manutius. 15 *αὑτὸν* Faber, *αὐτὸν* liber.

***92** De sublimitate XIV 3 p. 32, 21 V.: *πλέον δὲ τούτων παρορμητικόν, εἰ προστιθείης „πῶς ἂν ἐμοῦ ταῦτα γράψαντος ὁ μετ' ἐμὲ πᾶς ἀκούσειεν αἰών;“ εἰ δέ τις αὐτό-*
33 V. *θεν φοβοῖτο, μὴ τοῦ | ἰδίου βίου καὶ χρόνου φθέγξαιτό τι ὑπερήμερον, ἀνάγκη καὶ τὰ συλλαμβανόμενα ὑπὸ τῆς τούτου ψυχῆς ἀτελῆ καὶ τυφλὰ ὥσπερ ἀμβλοῦσθαι, πρὸς τὸν τῆς ὑστεροφημίας ὅλως μὴ τελεσφορούμενα χρόνον.*

uerbis in u. 3 ss exstantibus Caecilium respici et acerbe uituperari Martens l. c. p. 21 s Vdalrico de Wilamowitz (Herm. X 1875 p. 340) contradicens ostendit. 2 s haec fortasse Caecilii ipsius uerba sunt.

93 De sublimitate XV 6 p. 36, 1 V.: *καὶ παρὰ μὲν Αἰσχύλῳ παραδόξως τὰ τοῦ Λυκούργου βασίλεια κατὰ τὴν ἐπιφάνειαν τοῦ Διονύσου θεοφορεῖται* (Aeschyl. fr. 58 N.[2])

ἐνθουσιᾷ δὴ δῶμα, βακχεύει στέγη,

ὁ δ' Εὐριπίδης τὸ αὐτὸ τοῦθ' ἑτέρως ἐφηδύνας ἐξεφώνησε (Bacch. 726)

πᾶν δὲ συνεβάκχευ' ὄρος.

(7) *ἄκρως δὲ καὶ ὁ Σοφοκλῆς ἐπὶ τοῦ θνῄσκοντος Οἰδίπου καὶ ἑαυτὸν μετὰ διοσημείας τινὸς θάπτοντος πεφάντασται* (Oed. Col. 1586), *καὶ* (Soph. fr. 480 N.[2]) *κατὰ τὸν ἀπόπλουν τῶν Ἑλλήνων ἐπὶ τἀχιλλέως προφαινομένου τοῖς ἀναγομένοις ὑπὲρ τοῦ τάφου, ἣν οὐκ οἶδ' εἴ τις ὄψιν ἐναργέστερον εἰδωλοποίησε Σιμωνίδου* (fr. 209 Bgk.)· *πάντα δ' ἀμήχανον παρατίθεσθαι.*

de ratione cf. adn. ad fr. 89. in hoc loco Marx l. c. p. 175, 2 ingenium Caecilianum detexit.

Σχήματα **94** De sublimitate XVI 1 p. 38, 3 V.: *αὐτόθι μέντοι καὶ ὁ περὶ σχημάτων ἐφεξῆς τέτακται τόπος· καὶ γὰρ ταῦτ', ἂν ὃν δεῖ σκευάζηται τρόπον, ὡς ἔφην, οὐκ ἂν ἡ τυχοῦσα μεγέ-*

---

14 *συνεβάκχευ'* Porson, *συνεβάκχευεν* liber. 18 *ἐπὶ τἀχιλλέως* Vahlen, *ἔπειτ' ἀχιλλέως* liber. 24 *ὡς ἔφην*] cf. fr. 87 p. 68, 19.

θους εἴη μερίς. οὐ μὴν ἀλλ' ἐπεὶ τὸ πάντα διακριβοῦν πολύεργον ἐν τῷ παρόντι, μᾶλλον δ' ἀπεριόριστον, ὀλίγα τῶν ὅσα μεγαληγορίας ἀποτελεστικὰ τοῦ πιστώσασθαι τὸ προκείμενον ἕνεκα καὶ δὴ διέξιμεν. (2) *ἀπόδειξιν ὁ Δη|μοσθένης ὑπὲρ* 39 V. *τῶν πεπολιτευμένων εἰσφέρει.* ὁμοτικὸν σχῆμα *τίς δ' ἦν ἡ κατὰ φύσιν χρῆσις αὐτῆς; 'οὐχ ἡμάρτετε, ὦ ⟨ἄνδρες Ἀθηναῖοι⟩, τὸν ὑπὲρ τῆς τῶν Ἑλλήνων ἐλευθερίας ἀγῶνα ἀράμενοι· ἔχετε δὲ οἰκεῖα τούτου παραδείγματα· οὐδὲ γὰρ οἱ ἐν Μαραθῶνι ἥμαρτον οὐδ' οἱ ἐν Σαλαμῖνι οὐδ' οἱ ἐν Πλαταιαῖς'. ἀλλ' ἐπειδὴ καθάπερ ἐμπνευσθεὶς ἐξαίφνης ὑπὸ θεοῦ καὶ οἱονεὶ φοιβόληπτος γενόμενος τὸν τῶν ἀριστέων τῆς Ἑλλάδος ὅρκον ἐξεφώνησεν* (XVIII 208) *'οὐκ ἔστιν ὅπως ἡμάρτετε, μὰ τοὺς ἐν Μαραθῶνι προκινδυνεύσαντας', φαίνεται δι' ἑνὸς τοῦ ὁμοτικοῦ σχήματος, ὅπερ ἐνθάδε ἀποστροφὴν ἐγὼ καλῶ, τοὺς μὲν προγόνους ἀποθεώσας, ὅτι δεῖ τοὺς οὕτως ἀποθανόντας ὡς θεοὺς ὀμνύναι παριστάνων, τοῖς δὲ κρίνουσι τὸ τῶν ἐκεῖ προκινδυνευσάντων ἐντιθεὶς φρόνημα, τὴν δὲ τῆς ἀποδείξεως φύσιν μεθεστακὼς εἰς ὑπερβάλλον ὕψος καὶ πάθος καὶ ξένων καὶ ὑπερφυῶν ὅρκων ἀξιοπιστίαν, καὶ ἅμα παιώνιόν τινα καὶ ἀλεξιφάρμακον εἰς τὰς ψυχὰς τῶν ἀκουόντων καθιεὶς λόγον, ὡς κουφιζομένους ὑπὸ τῶν ἐγκωμίων μηδὲν ἔλαττον τῇ μάχῃ τῇ πρὸς Φίλιππον ἢ ἐπὶ τοῖς κατὰ Μαραθῶνα καὶ Σαλαμῖνα νικητηρίοις παρίστασθαι φρονεῖν· οἷς πᾶσι τοὺς ἀκροατὰς διὰ τοῦ σχηματισμοῦ συναρπάσας ᾤχετο.* (3) *καίτοι παρὰ τῷ Εὐπόλιδι τοῦ ὅρκου τὸ σπέρμα φασὶν εὑρῆσθαι* (fr. 90 I 279 K.) |

οὐ γὰρ μὰ τὴν Μαραθῶνι τὴν ἐμὴν μάχην 40 V.
χαίρων τις αὐτῶν τοὐμὸν ἀλγυνεῖ κέαρ.

ἔστι δ' οὐ τὸ ὁπωσοῦν τινὰ ὀμόσαι μέγα, τὸ δὲ ποῦ καὶ πῶς

4 ss cf. fr. 60. 5 s cf. fr. 50, 9 s. 13 idem exemplum legitur fr. 61 p. 43, 4 et fr. 61*a* p. 43, 21.

---

6 *ἄνδρες Ἀθηνκῖοι* add. Manutius. 13 *ἥμαρτε* liber. correctum ex Demosthene. 21 *παιώνιον* Morus, *παιώνειον* liber.

καὶ ἐφ' ὧν καιρῶν καὶ τίνος ἕνεκα. ἀλλ' ἐκεῖ μὲν οὐδέν ἐστ' εἰ μὴ ὅρκος, καὶ πρὸς εὐτυχοῦντας ἔτι καὶ οὐ δεομένους παρηγορίας τοὺς Ἀθηναίους· ἔτι δ' οὐχὶ τοὺς ἄνδρας ἀπαθανατίσας ὁ ποιητὴς ὤμοσεν, ἵνα τῆς ἐκείνων ἀρετῆς τοῖς ἀκούουσιν ἐντέκῃ λόγον ἄξιον, ἀλλ' ἀπὸ τῶν προκινδυνευσάντων ἐπὶ τὸ ἄψυχον ἀπεπλανήθη, τὴν μάχην. παρὰ δὲ τῷ Δημοσθένει πεπραγμάτευται πρὸς ἡττημένους ὁ ὅρκος, ὡς μὴ Χαιρώνειαν ἔτ' Ἀθηναίοις ἀτύχημα φαίνεσθαι, καὶ ταὐτόν, ὡς ἔφην, ἅμα ἀπόδειξίς ἐστι τοῦ μηδὲν ἡμαρτηκέναι, παράδειγμα, ὅρκων πίστις, ἐγκώμιον, προτροπή. (4) κἀπειδήπερ ὑπήντα τῷ ῥήτορι 'λέγεις [λέγεις] ἧτταν πολιτευσάμενος, εἶτα νίκας ὀμνύεις;' διὰ ταῦθ' ἑξῆς κανονίζει καὶ δι' ἀσφαλείας ἄγει καὶ ὀνόματα, διδάσκων ὅτι κἀν βακχεύμασι νήφειν ἀναγκαῖον. 'τοὺς προκινδυνεύσαντας' φησί 'Μαραθῶνι καὶ τοὺς Σαλαμῖνι καὶ ἐπ' Ἀρτεμισίῳ ναυμαχήσαντας καὶ τοὺς ἐν Πλαταιαῖς παραταξαμένους'. οὐδαμοῦ 'νικήσαντας' εἶπεν, ἀλλὰ πάντῃ τὸ τοῦ τέλους διακέκλοφεν ὄνομα, ἐπειδήπερ ἦν εὐτυχὲς καὶ τοῖς κατὰ Χαιρώνειαν ὑπεναντίον. διόπερ καὶ τὸν ἀκροατὴν φθάνων εὐθὺς ὑποφέρει 'οὓς ἅπαντας ἔθαψε δημοσίᾳ' φησίν 'ἡ πό-
42 V. *λις, Αἰσχίνη, οὐχὶ τοὺς κατορθώσαντας μόνους'.* ....|..

XVIII
πεῦσις καὶ ἀπόκρισις

(1) τί δ' ἐκεῖνα φῶμεν, τὰς πεύσεις τε καὶ ἐρωτήσεις; ἆρα οὐκ αὐταῖς ταῖς τῶν σχημάτων εἰδοποιΐαις παρὰ πολὺ ἐμπρακτότερα καὶ σοβαρώτερα συντείνει τὰ λεγόμενα; 'ἢ βούλεσθε, εἰπέ μοι, περιϊόντες ἀλλήλων πυνθάνεσθαι· λέγεταί τι καινόν; τί γὰρ ἂν γένοιτο τούτου καινότερον ἢ Μακεδὼν ἀνὴρ καταπολεμῶν τὴν Ἑλλάδα; τέθνηκε Φίλιππος; οὐ μὰ Δί' ἀλλ' ἀσθενεῖ. τί δ' ὑμῖν διαφέρει; καὶ γὰρ ἂν οὗτός τι πάθῃ, ταχέως ὑμεῖς ἕτερον Φίλιππον ποιήσετε' (Demosth. IV 10 s). καὶ πάλιν 'πλέωμεν ἐπὶ Μακεδονίαν;' φησί (Dem. IV 44). 'ποῖ δὴ προσορμιούμεθα; ἤρετό τις. εὑρήσει τὰ σαθρὰ τῶν Φιλίππου πραγμάτων αὐτὸς ὁ πόλεμος'. ἦν δὲ ἁπλῶς ῥηθὲν τὸ πρᾶγμα τῷ παντὶ καταδεέστερον, νυνὶ δὲ τὸ ἔνθουν καὶ ὀξύρροπον τῆς πεύσεως καὶ ἀποκρίσεως

21 s cf. fr. 67*b*, 4 s. 31—33 cf. fr. 59*b* p. 40, 15—16.

---

1 *ἔστ'* Manutius, *ἔτ'* liber. 11 [*λέγεις*] del. Robortellus.

καὶ τὸ πρὸς ἑαυτὸν ὡς πρὸς ἕτερον ἀνθυπαντᾶν οὐ μόνον ὑψηλότερον ἐποίησε τῷ σχηματισμῷ τὸ ῥηθὲν ἀλλὰ καὶ πιστότερον. (2) ἄγει γὰρ τὰ παθητικὰ τότε μᾶλλον, ὅταν αὐτὰ φαίνηται μὴ ἐπιτηδεύειν αὐτὸς ὁ λέγων ἀλλὰ γεννᾶν ὁ καιρός, ἡ δ' ἐρώτησις ἡ εἰς ἑαυτὸν καὶ ἀπόκρισις μιμεῖται τοῦ πάθους τὸ ἐπίκαιρον. σχεδὸν γὰρ ὡς οἱ ὑφ' ἑτέρων ἐρωτώμενοι παροξυνθέντες ἐκ τοῦ παραχρῆμα πρὸς τὸ λεχθὲν ἐναγωνίως καὶ ἀπ' αὐτῆς τῆς ἀληθείας ἀνθυπαντῶσιν, οὕτως τὸ σχῆμα τῆς πεύσεως καὶ ἀποκρίσεως εἰς τὸ δοκεῖν ἕκαστον τῶν ἐσκεμμένων ἐξ ὑπογύου κεκινῆσθαί τε καὶ λέγεσθαι τὸν ἀκροατὴν ἀπάγον καὶ παραλογίζεται. ἔτι τοίνυν (ἓν γάρ τι τῶν ὑψηλοτάτων τὸ Ἡροδότειον πεπίστευται) εἰ οὕτως ἓ * * | 43 V.

XIX ἀσύνδετα * * πλοκα ἐκπίπτει καὶ οἱονεὶ προχεῖται τὰ λεγόμενα, ὀλίγου δεῖν φθάνοντα καὶ αὐτὸν τὸν λέγοντα. 'καὶ συμβαλόντες' φησὶν ὁ Ξενοφῶν (hist. graec. IV 3, 19) 'τὰς ἀσπίδας ἐωθοῦντο ἐμάχοντο ἀπέκτεινον ἀπέθνησκον'. (2) καὶ τὰ τοῦ Εὐρυλόχου (κ 251—252)

ἤλθομεν, ὡς ἐκέλευες, ἀνὰ δρυμά, φαίδιμ' Ὀδυσσεῦ.
εἴδομεν ἐν βήσσῃσι τετυγμένα δώματα καλά.

τὰ γὰρ ἀλλήλων διακεκομμένα καὶ οὐδὲν ἧσσον κατεσπευσμένα φέρει τῆς ἀγωνίας ἔμφασιν ἅμα καὶ ἐμποδιζούσης τι καὶ συνδιωκούσης. τοιαῦθ' ὁ ποιητὴς ἐξήνεγκε διὰ τῶν ἀσυνδέτων. XX (1) ἄκρως δὲ καὶ ἡ ἐπὶ ταὐτὸ σύνοδος τῶν σχημάτων εἴωθε κινεῖν, ὅταν δύο ἢ τρία οἷον κατὰ συμμορίαν ἀνακιρνάμενα ἀλλήλοις ἐρανίζῃ τὴν ἰσχὺν τὴν πειθὼ τὸ κάλλος, ὁποῖα καὶ τὰ εἰς τὸν Μειδίαν (Dem. XXI 72), ταῖς ἀναφοραῖς ὁμοῦ καὶ τῇ διατυπώσει συναναπεπλεγμένα τὰ ἀσύνδετα. 'πολλὰ γὰρ ἂν ποιήσειεν ὁ τύπτων, ὧν ὁ παθὼν ἔνια οὐδ' ἂν ἀπαγγεῖλαι δύναιτο ἑτέρῳ, τῷ

26 ss uide adn. ad fr. 71b.

---

6 ὡς οἱ Faber, ὅσον liber. παροξυνθέντες Morus, παροξύνοντες liber. 12. 13 in lacuna figuras διατύπωσιν, ἀναφοράν, πολυσύνδετον tractatas esse Martens l. s. p. 16 et 16, 1 contendit. 20 ἧσσον Vahlen, ἥσσον liber. 22 συνδιωκούσης Faber, συνδιοικούσης liber. 25 συμμορίαν Manutius, συμμορίας liber.

σχήματι, τῷ βλέμματι, τῇ φωνῇ'. (2) εἶθ' ἵνα μὴ ἐπὶ τῶν αὐτῶν ὁ λόγος ἰὼν στῇ (ἐν στάσει γὰρ τὸ ἠρεμοῦν, ἐν ἀταξίᾳ δὲ τὸ πάθος, ἐπεὶ φορὰ ψυχῆς καὶ συγκίνησίς ἐστιν), εὐθὺς ἐπ' ἄλλα μεθήλατο ἀσύνδετα καὶ ἐπαναφοράς· 'τῷ σχήματι, τῷ βλέμματι, τῇ φωνῇ, ὅταν ὡς ὑβρίζων, ὅταν ὡς ἐχθρός, ὅταν κονδύλοις, ὅταν ὡς δοῦλον'. οὐδὲν ἄλλο διὰ τούτων ὁ ῥήτωρ ἢ ὅπερ ὁ τύπτων ἐργάζεται, τὴν διάνοιαν τῶν δικαστῶν τῇ ἐπαλλήλῳ πλήττει φορᾷ. (3) εἶτ' ἐντεῦθεν πάλιν ὡς αἱ καταιγίδες ἄλλην ποιούμενος | 44 V. ἐμβολήν 'ὅταν κονδύλοις, ὅταν ἐπὶ κόρρης' φησί· 'ταῦτα κινεῖ, ταῦτα ἐξίστησιν ἀνθρώπους, ἀήθεις ὄντας τοῦ προπηλακίζεσθαι· οὐδεὶς ἂν ταῦτα ἀπαγγέλλων δύναιτο τὸ δεινὸν παραστῆσαι'. οὐκοῦν τὴν μὲν φύσιν τῶν ἐπαναφορῶν καὶ ἀσυνδέτων πάντη φυλάττει τῇ συνεχεῖ μεταβολῇ· οὕτως αὐτῷ καὶ ἡ τάξις ἄτακτον καὶ ἔμπαλιν ἡ ἀταξία ποιὰν περιλαμβάνει τάξιν.

XXI (1) *φέρε οὖν, πρόσθες τοὺς συνδέσμους, εἰ θέλεις, ὡς ποιοῦσιν οἱ Ἰσοκράτειοι 'καὶ μὴν οὐδὲ τοῦτο χρὴ παραλιπεῖν, ὡς πολλὰ ἂν ποιήσειεν ὁ τύπτων, πρῶτον μὲν τῷ σχήματι, εἶτα δὲ τῷ βλέμματι, εἶτά γε μὴν αὐτῇ τῇ φωνῇ', καὶ εἴσῃ κατὰ τὸ ἑξῆς οὕτως παραγράφων, ὡς τοῦ πάθους τὸ συνδεδιωγμένον καὶ ἀποτραχυνόμενον, ἐὰν τοῖς συνδέσμοις ἐξομαλίσῃς εἰς λειότητα, ἄκεντρόν τε προσπίπτει καὶ εὐθὺς ἔσβεσται. (2) ὥσπερ γὰρ εἴ τις συνδήσειε τῶν θεόντων τὰ σώματα τὴν φορὰν αὐτῶν ἀφῄρηται, οὕτως καὶ τὸ πάθος ὑπὸ τῶν συνδέσμων καὶ τῶν ἄλλων προσθηκῶν ἐμποδιζόμενον ἀγανακτεῖ· τὴν γὰρ ἐλευθερίαν ἀπολλύει τοῦ δρόμου καὶ τὸ ὡς ἀπ' ὀργάνου τινὸς ἀφίεσθαι.*

XXII
ὑπερβατά

(1) τῆc δὲ αὐτῆc ἰδέαc καὶ τὰ ὑπερβατὰ θετέον. ἔcτιν δὲ λέξεων ἢ νοήcεων ἐκ τοῦ κατ' ἀκολουθίαν κεκινημένη τάξιc καὶ οἱονεὶ * χαρακτὴρ ἐναγωνίου πάθουc ἀληθέcτατοc. ὡc γὰρ οἱ τῷ

5—6. 10—11 uide adn. ad fr. 71*b*.

---

17 *θέλοις* liber (P), *θέλεις* libri deteriores. 28 *ἀπολλύει* Finckh, *ἀπολύει* liber. 32 post *οἱονεὶ* defectum indicauit Vahlen ,auctore Wilamowitzio: deest alterum nomen et trans-

ὄντι ὀργιζόμενοι ἢ φοβούμενοι ἢ ἀγανακτοῦντες ἢ ὑπὸ ζηλοτυ-|πίας ἢ ὑπὸ ἄλλου τινός (πολλὰ γὰρ καὶ ἀναρίθμητα πάθη καὶ 45 V. οὐδ᾽ ἂν εἰπεῖν τις ὁπόσα δύναιτο) ἑκάστοτε παραπίπτοντες ἄλλα προθέμενοι πολλάκις ἐπ᾽ ἄλλα μεταπηδῶσι, μέσα τινὰ παρεμβαλόντες ἀλόγως, εἶτ᾽ αὖθις ἐπὶ τὰ πρῶτα ἀνακυκλοῦντες καὶ πάντη πρὸς τῆς ἀγωνίας, ὡς ὑπ᾽ ἀστάτου πνεύματος, τῇδε κἀκεῖσε ἀγχιστρόφως ἀντισπώμενοι τὰς λέξεις τὰς νοήσεις τὴν ἐκ τοῦ κατὰ φύσιν εἱρμοῦ παντοίως πρὸς μυρίας τροπὰς ἐναλλάττουσι τάξιν, οὕτω παρὰ τοῖς ἀρίστοις συγγραφεῦσι διὰ τῶν ὑπερβατῶν ἡ μίμησις ἐπὶ τὰ τῆς φύσεως ἔργα φέρεται. τότε γὰρ ἡ τέχνη τέλειος, ἡνίκ᾽ ἂν φύσις εἶναι δοκῇ, ἡ δ᾽ αὖ φύσις ἐπιτυχής, ὅταν λανθάνουσαν περιέχῃ τὴν τέχνην. ὥσπερ λέγει ὁ Φωκαεὺς Διονύσιος παρὰ τῷ Ἡροδότῳ (VI 11) 'ἐπὶ ξυροῦ γὰρ ἀκμῆς ἔχεται ἡμῖν τὰ πράγματα, ἄνδρες Ἴωνες, εἶναι ἐλευθέροις ἢ δούλοις καὶ τούτοις ὡς δραπέτῃσιν. νῦν ὦν ὑμεῖς ἢν μὲν βούλησθε ταλαιπωρίας ἐνδέχεσθαι, παραχρῆμα μὲν πόνος ὑμῖν, οἷοί τε δὲ ἔσεσθε ὑπερβαλέσθαι τοὺς πολεμίους'. (2) ἐνταῦθ᾽ ἦν τὸ κατὰ τάξιν 'ὦ ἄνδρες Ἴωνες, νῦν καιρός ἐστιν ὑμῖν πόνους ἐπιδέχεσθαι· ἐπὶ ξυροῦ γὰρ ἀκμῆς ἔχεται ἡμῖν τὰ πράγματα'. ὁ δὲ τὸ μὲν 'ἄνδρες Ἴωνες' ὑπερεβίβασεν· προεισέβαλεν οὖν εὐθὺς ἀπὸ τοῦ φόβου, ὡς μηδ᾽ ἀρχὴν φθάνων πρὸς τὸ ἐφεστὼς δέος προσαγορεῦσαι τοὺς ἀκούοντας· ἔπειτα δὲ τὴν τῶν νοημάτων ἀνέστρεψε τάξιν· πρὸ γὰρ τοῦ φῆσαι ὅτι αὐτοὺς δεῖ πονεῖν (τοῦτο γάρ ἐστιν ὃ παρακελεύεται) ἔμπροσθεν ἀποδίδωσι τὴν αἰτίαν δι᾽ ἣν πονεῖν δεῖ, 'ἐπὶ ξυροῦ ἀκμῆς' φήσας 'ἔχεται ἡμῖν τὰ πράγματα', ὡς μὴ δοκεῖν ἐσκεμμένα λέγειν ἀλλ᾽ ἠναγ|κασμένα. (3) ἔτι δὲ 46 V. μᾶλλον ὁ Θουκυδίδης καὶ τὰ φύσει πάντως ἡνωμένα καὶ ἀδιανέμητα ὅμως ταῖς ὑπερβάσεσιν ἀπ᾽ ἀλλήλων ἄγειν δεινότατος. ὁ δὲ Δημοσθένης οὐχ οὕτως μὲν αὐθάδης ὥσπερ οὗτος, πάντων δ᾽ ἐν τῷ γένει τούτῳ κατακορέστατος καὶ πολὺ τὸ ἀγωνιστικὸν ἐκ τοῦ ὑπερβιβάζειν καὶ ἔτι νὴ Δία τὸ ἐξ ὑπογύου λέγειν συν-

27 s cf. fr. 73, 16 s.

---

latum quidem quo definitio absoluatur, cui nomini quae sequuntur appositi loco addita sunt'.

15 *ἡμεῖς* liber, corr. ex Herodoto. 16 *ταλαιπωρίας* Manutius, *ταλαιπωρίαις* liber. 21 *ἀρχὴν* Robortellus, *ἀρχὴ* liber. 22 *ἀνέστρεψε* Finckh, *ἀπέστρεψε* liber.

εμφαίνων καὶ πρὸς τούτοις εἰς τὸν κίνδυνον τῶν μακρῶν ὑπερβατῶν τοὺς ἀκούοντας συνεπισπώμενος· (4) πολλάκις γὰρ τὸν νοῦν ὃν ὥρμησεν εἰπεῖν ἀνακρεμάσας καὶ μεταξὺ ὡς εἰς ἀλλόφυλον καὶ ἀπεοικυῖαν τάξιν ἄλλ' ἐπ' ἄλλοις διὰ μέσου καὶ ἔξωθέν ποθεν ἐπεισκυκλῶν εἰς φόβον ἐμβαλὼν τὸν ἀκροατὴν ὡς ἐπὶ παντελεῖ τοῦ λόγου διαπτώσει καὶ συναποκινδυνεύειν ὑπ' ἀγωνίας τῷ λέγοντι συναναγκάσας, εἶτα παραλόγως διὰ μακροῦ τὸ πάλαι ζητούμενον εὐκαίρως ἐπὶ τέλει που προσαποδούς, αὐτῷ τῷ κατὰ τὰς ὑπερβάσεις παραβόλῳ καὶ ἀκροσφαλεῖ πολὺ μᾶλλον ἐκπλήττει. φειδὼ δὲ τῶν παραδειγμάτων ἔστω διὰ τὸ πλῆθος.

XXIII (1) *τά γε μὴν πολύπτωτα λεγόμενα, ἀθροισμοὶ καὶ μεταβολαὶ καὶ κλίμακες, πάνυ ἀγωνιστικά, ὡς οἶσθα, κόσμου τε καὶ παντὸς ὕψους καὶ πάθους συνεργά.*

ἐναλλάξεις ἀριθμῶν

τί δὲ αἱ τῶν πτώσεων χρόνων προσώπων ἀριθμῶν γενῶν ἐναλλάξεις, πῶς ποτε καταποικίλλουσι καὶ ἐπεγείρουσι τὰ ἑρμηνευτικά; (2) *φημὶ δὲ τῶν κατὰ τοὺς ἀριθμοὺς οὐ μόνα ταῦτα κοσμεῖν, ὁπόσα τοῖς τύποις ἑνικὰ ὄντα τῇ δυνάμει κατὰ τὴν ἀναθεώρησιν πληθυντικὰ εὑρίσκεται· 'αὐτίκα' φησί*

'λαὸς ἀπείρων
θύννον ἐπ' ἠιόνεσσι διιστάμενοι κελάδησαν',

47 V. *ἀλλ' ἐκεῖνα μᾶλλον παρατηρήσεως ἄξια, ὅτι ἔσθ' ὅπου* | *προσπίπτει τὰ πληθυντικὰ μεγαλορρημονέστερα καὶ αὐτῷ δοξοκοποῦντα τῷ ὄχλῳ τοῦ ἀριθμοῦ.* (3) *τοιαῦτα παρὰ τῷ Σοφοκλεῖ τὰ ἐπὶ τοῦ Οἰδίπου* (Oed. R. 1403—1408)

ὦ γάμοι, γάμοι,
ἐφύσαθ' ἡμᾶς καὶ φυτεύσαντες πάλιν
ἀνεῖτε ταὐτὸ σπέρμα κἀπεδείξατε
πατέρας ἀδελφοὺς παῖδας αἷμ' ἐμφύλιον,
νύμφας γυναῖκας μητέρας τε χὠπόσα
αἴσχιστ' ἐν ἀνθρώποισιν ἔργα γίγνεται.

πάντα γὰρ ταῦτα ἓν ὄνομά ἐστιν, Οἰδίπους, ἐπὶ δὲ θατέρου Ἰοκάστη, ἀλλ' ὅμως χυθεὶς εἰς τὰ πληθυντικὰ ὁ ἀριθμὸς συνεπλήθυσε καὶ τὰς ἀτυχίας· καὶ ὡς ἐκεῖνα πεπλεόνασται

---

10 *φειδὼς* liber, *φειδὼ* edunt. 21 *θύννον* Vahlen, qui *θύννον ἐπ'* coniungi putat, *θύννων* liber. 31 *γίνεται* liber.

ἐξῆλθον Ἕκτορές τε καὶ Σαρπηδόνες·

καὶ τὸ Πλατωνικόν, ὃ καὶ ἑτέρωθι παρετεθείμεθα, ἐπὶ τῶν Ἀθηναίων (Menex. p. 245 d)· (4) ‘οὐ γὰρ Πέλοπες οὐδὲ Κάδμοι οὐδ' Αἴγυπτοί τε καὶ Δαναοὶ οὐδ' ἄλλοι πολλοὶ φύσει βάρβαροι συνοικοῦσιν ἡμῖν, ἀλλ' αὐτοὶ Ἕλληνες, οὐ μιξοβάρβαροι οἰκοῦμεν' καὶ τὰ ἑξῆς. φύσει γὰρ ἐξακούεται τὰ πράγματα κομπωδέστερα ἀγεληδὸν οὕτως τῶν ὀνομάτων ἐπισυντιθεμένων.

. . | . . (1) ἀλλὰ μὴν καὶ τοὐναντίον τὰ ἐκ τῶν πληθυντικῶν εἰς τὰ ἑνικὰ ἐπισυναγόμενα ἐνίοτε ὑψηλοφανέστατα. 48 V. XXIV ‘ἔπειθ' ἡ Πελοπόννησος ἅπασα διειστήκει’ φησί (Dem. XVIII 18). ‘καὶ δὴ Φρυνίχῳ δρᾶμα Μιλήτου ἅλωσιν διδάξαντι εἰς δάκρυα * (Herod. VI 21) ἔπεσον οἱ θεώμενοι. τὸ ἐκ τῶν διῃρημένων εἰς τὰ ἡνωμένα ἐπισυστρέψαι τὸν ἀριθμὸν σωματοειδέστερον. (2) αἴτιον δ' ἐπ' ἀμφοῖν τοῦ κόσμου ταὐτὸν οἶμαι· ὅπου τε γὰρ ἑνικὰ ὑπάρχει τὰ ὀνόματα, τὸ πολλὰ ποιεῖν αὐτὰ παρὰ δόξαν ἐμπαθοῦς, ὅπου τε [ὁπότε] πληθυντικά, τὸ εἰς ἕν τι εὔηχον συγκορυφοῦν τὰ πλείονα διὰ τὴν εἰς τοὐναντίον μεταμόρφωσιν τῶν πραγμάτων ἐν τῷ παραλόγῳ.

XXV *ἐναλλάξεις χρόνων* ὅταν γε μὴν τὰ παρεληλυθότα τοῖς χρόνοις εἰσάγῃς ὡς γινόμενα καὶ παρόντα, οὐ διήγησιν ἔτι τὸν λόγον ἀλλ' ἐναγώνιον πρᾶγμα ποιήσεις. ‘πεπτωκὼς δέ τις’ φησὶν ὁ Ξενοφῶν (Cyrop. VII 1, 37) ‘ὑπὸ τῷ Κύρου ἵππῳ καὶ πατούμενος παίει τῇ μαχαίρᾳ εἰς τὴν γαστέρα τὸν ἵππον· ὁ δὲ σφαδάζων ἀποσείεται τὸν Κῦρον, ὁ δὲ πίπτει’. τοιοῦτος ἐν τοῖς πλείστοις ὁ Θουκυδίδης.

XXVI *προσώπων* (1) ἐναγώνιος δ' ὁμοίως καὶ ἡ τῶν προσώπων ἀντιμετάθεσις καὶ πολλάκις ἐν μέσοις τοῖς κινδύνοις ποιοῦσα τὸν ἀκροατὴν δοκεῖν στρέφεσθαι.

φαίης κ' ἀκμῆτας καὶ ἀτειρέας
ἄντεσθ' ἐν πολέμῳ· ὡς ἐσσυμένως ἐμάχοντο (O 697—698).

καὶ ὁ Ἄρατος (phaen. 287)

μὴ κείνῳ ἐνὶ μηνὶ περικλύζοιο θαλάσσῃ. |

10 cf. fr. 75 *a* p. 58, 18 s. 21 s cf. fr. 71 *a*, 9 s.

---

10 ἔπειθ' ἡ Manutius ex Dem., ἐπειδὴ liber. 12 lacunam indic. Vahlen, qui eam sic supplendam censet ⟨ἔπεσε τὸ θέητρον' ἀντὶ τοῦ⟩ ἔπεσον. 16 τὸ Robortellus, τὰ liber. 17 ἐμπαθοῦς Faber, ἐνπαθοῦς liber. ὅπου τε Manutius, ὅπουτε ὁπότε liber.

49 V. (2) ὧδέ που καὶ ὁ Ἡρόδοτος (II 29) ʽἀπὸ δὲ Ἐλεφαντίνης πόλεως ἄνω πλεύσεαι, καὶ ἔπειτα ἀφίξῃ ἐς πεδίον λεῖον· διεξελθὼν δὲ τοῦτο τὸ χωρίον αὖθις εἰς ἕτερον πλοῖον ἐμβὰς πλεύσεαι δύ' ἡμέρας, ἔπειτα ἥξεις ἐς πόλιν μεγάλην, ᾗ ὄνομα Μερόη'. ὁρᾷς, ὦ ἑταῖρε, ὡς παραλαβών σου τὴν ψυχὴν διὰ τῶν τόπων ἄγει τὴν ἀκοὴν ὄψιν ποιῶν; πάντα δὲ τὰ τοιαῦτα πρὸς αὐτὰ ἀπερειδόμενα τὰ πρόσωπα ἐπ' αὐτῶν ἵστησι τὸν ἀκροατὴν τῶν ἐνεργουμένων. (3) καὶ ὅταν ὡς οὐ πρὸς ἅπαντας ἀλλ' ὡς πρὸς μόνον τινὰ λαλῇς,

Τυδείδην δ' οὐκ ἂν γνοίης ποτέροισι μετείη (Ε 85),

ἐμπαθέστερόν τε αὐτὸν ἅμα καὶ προσεκτικώτερον καὶ ἀγῶνος ἔμπλεων ἀποτελέσεις, ταῖς εἰς ἑαυτὸν προσφωνήσεσιν ἐξεγειρό-
XXVII μενον. (1) ἔτι γε μὴν ἔσθ' ὅτε περὶ προσώπου διηγούμενος ὁ συγγραφεὺς ἐξαίφνης παρενεχθεὶς εἰς τὸ αὐτοπρόσωπον ἀντιμεθίσταται, καὶ ἔστι τὸ τοιοῦτον εἶδος ἐκβολή τις πάθους.

Ἕκτωρ δὲ Τρώεσσιν ἐκέκλετο μακρὸν ἀΰσας·
ʽνηυσὶν ἐπισσεύεσθαι, ἐᾶν δ' ἔναρα βροτόεντα.
ὃν δ' ἂν ἐγὼν ἀπάνευθε νεῶν ἐθέλοντα νοήσω,
αὐτοῦ οἱ θάνατον μητίσομαι' (Ο 346—349).

οὐκοῦν τὴν μὲν διήγησιν ἅτε πρέπουσαν ὁ ποιητὴς προσῆψεν ἑαυτῷ, τὴν δ' ἀπότομον ἀπειλὴν τῷ θυμῷ τοῦ ἡγεμόνος ἐξαπίνης οὐδὲν προδηλώσας περιέθηκεν· ἐψύχετο γάρ, εἰ παρενετίθει ʽἔλεγεν δὲ τοῖά τινα καὶ τοῖα ὁ Ἕκτωρ', νυνὶ δ' ἔφθακεν ἄφνω τὸν
50 V. μεταβαίνοντα ἡ τοῦ λόγου μετάβασις. (2) διὸ καὶ ἡ πρό|χρησις τοῦ σχήματος τότε, ἡνίκ' ἂν ὀξὺς ὁ καιρὸς ὢν διαμέλλειν τῷ γράφοντι μὴ διδῷ ἀλλ' εὐθὺς ἐπαναγκάζῃ μεταβαίνειν ἐκ προσώπων εἰς πρόσωπα· ὡς καὶ παρὰ τῷ Ἑκαταίῳ (fr. 353 FHG I 28) ʽΚῆυξ δὲ ταῦτα δεινὰ ποιούμενος αὐτίκα ἐκέλευε τοὺς Ἡρακλείδας ἐπιγόνους ἐκχωρεῖν· οὐ γὰρ ὑμῖν δυνατός εἰμι ἀρήγειν. ὡς μὴ

1 ss cf. fr. 71 *a*, 10—12. 5 s cf. fr. 71 *a*, 6 s.

---

12. 13 *ἐξεγειρόμενον* Faber, *ἐξεγειρόμενος* liber. 13 *διηγουμέν*$\overset{ος}{ου}$*¦μένον* liber. 14 *αὐτοπρόσωπον* Tollius, *αὐτὸ πρόσωπον* liber. 20 *πρέπουσαν* Robortellus, *τρέπουσαν* liber. 25 *ἡνίκ' ἂν* Jahn, *ἡνίκα* liber. 28. 29 ‚an *Ἡρακλείους ἐπιγόνους*?ʻ Vahlen. 29 *ὑμῖν* Stephanus, *ἡμῖν* liber. *εἰμὴ* liber, *εἰμι* edunt.

ὧν αὐτοί τε ἀπολέεcθε κἀμὲ τρώcετε, ἐc ἄλλον τινὰ δῆμον ἀποίχεcθε'. (3) ὁ μὲν γὰρ Δημοcθένηc κατ' ἄλλον τινὰ τρόπον ἐπὶ τοῦ Ἀριcτογείτονοc ἐμπαθὲc τὸ πολυπρόcωπον καὶ ἀγχίcτροφον παρέcτακεν. 'καὶ οὐδεὶc ὑμῶν χολήν' φηcίν (XXV 27 s) 'οὐδ' ὀργὴν ἔχων εὑρεθήcεται ἐφ' οἷc ὁ βδελυρὸc οὗτοc καὶ ἀναιδὴc βιάζεται; ὅc, ὦ μιαρώτατε ἁπάντων, κεκλειcμένηc coι τῆc παρρηcίαc ⟨οὐ⟩ κιγκλίcιν οὐδὲ θύραιc, ἃ καὶ παρανοίξειεν ἄν τιc..' ἐν ἀτελεῖ τῷ νῷ ταχὺ διαλλάξαc καὶ μόνον οὐ μίαν λέξιν διὰ τὸν θυμὸν εἰc δύο διαcπάcαc πρόcωπα 'ὅc, ὦ μιαρώτατε' εἶτα τὸν πρὸc τὸν Ἀριcτογείτονα λόγον ἀποcτρέψαc καὶ ἀπολιπεῖν δοκῶν, ὅμωc διὰ τοῦ πάθουc πολὺ πλέον ἐπέcτρεψεν. (4) οὐκ ἄλλωc ἡ Πηνελόπη (δ 681—689)

κῆρυξ, τίπτε δέ cε πρόεcαν μνηcτῆρεc ἀγαυοί;
εἰπέμεναι δμωῇcιν Ὀδυccῆοc θείοιο |
ἔργων παύcαcθαι, cφίcι δ' αὐτοῖc δαῖτα πένεcθαι; 51 V
μὴ μνηcτεύcαντεc, μηδ' ἄλλοθ' ὁμιλήcαντεc,
ὕcτατα καὶ πύματα νῦν ἐνθάδε δειπνήcειαν,
οἳ θάμ' ἀγειρόμενοι βίοτον κατακείρετε πολλόν,
οὐδέ τι πατρῶν
ὑμετέρων τῶν πρόcθεν ἀκούετε, παῖδεc ἐόντεc,
οἷοc Ὀδυccεὺc ἔcκε.

XXVIII *περίφρασις*

(1) καὶ μέντοι περίφραcιc ὡc οὐχ ὑψηλοποιόν, οὐδεὶc ἂν οἶμαι διcτάcειεν. ὡc γὰρ ἐν μουcικῇ διὰ τῶν παραφώνων καλουμένων ὁ κύριοc φθόγγοc ἡδίων ἀποτελεῖται, οὕτωc ἡ περίφραcιc πολλάκιc cυμφθέγγεται τῇ κυριολογίᾳ καὶ εἰc κόcμον ἐπὶ πολὺ cυνηχεῖ, καὶ μάλιcτ', ἂν μὴ ἔχῃ φυcῶδέc τι καὶ ἄμουcον ἀλλ' ἡδέωc κεκραμένον. (2) ἱκανὸc δὲ τοῦτο τεκμηριῶcαι καὶ Πλάτων κατὰ τὴν εἰcβολὴν τοῦ ἐπιταφίου (Menex. p. 236 d) 'ἔργῳ μὲν ἡμῖν οἵδ' ἔχουcι τὰ προcήκοντα cφίcιν αὐτοῖc, ὧν τυχόντεc πορεύον-

2 ss cf. fr. 142. 4—7 cf. fr. 75 p. 57, 17 s et fr. 75*a* p. 58, 23—25.

1 *ἀπολϝεσθε* Cobet, *ἀπόλεσθε* liber. 2 *ἀποίχεσθαι* liber (P), *ἀποίχεσθε* libri deteriores. 4 *χολήν* codd. Dem., *σχολὴν* liber. 7 *οὐ κιγκλίσιν* Manutius ex Dem., *κιγκλίοιν* liber. 12 *ἡ Πηνελόπη* Faber, *ἢ πηνελόπην* liber. 14 *δμωιῇσιν* liber. 15 *σφησι* liber. 20 *ἡὑμετέρων* liber. *ὄντες* liber. 26 *ἡδέως* Manutius, *ἀδεῶς* liber.

ται τὴν εἱμαρμένην πορείαν, προπεμφθέντες κοινῇ μὲν ὑπὸ τῆς πόλεως, ἰδίᾳ δὲ ἕκαστος ὑπὸ τῶν προσηκόντων'. οὐκοῦν τὸν θάνατον εἶπεν εἱμαρμένην πορείαν, τὸ δὲ τετυχηκέναι τῶν νομιζομένων προπομπήν τινα δημοσίαν ὑπὸ τῆς πατρίδος. ἆρα δὴ τούτοις μετρίως ὤγκωσε τὴν νόησιν; ἢ ψιλὴν λαβὼν τὴν λέξιν ἐμελοποίησε καθάπερ ἁρμονίαν τινὰ τὴν ἐκ τῆς περιφράσεως περιχεάμενος εὐμέλειαν; (3) καὶ Ξενοφῶν (Cyrop. I 5, 12) 'πόνον δὲ τοῦ ζῆν ἡδέως ἡγεμόνα νομίζετε, κάλλιστον δὲ πάντων καὶ πολεμικώτατον κτῆμα εἰς τὰς ψυχὰς συγκεκόμισθε· ἐπαινούμενοι γὰρ μᾶλλον ἢ τοῖς ἄλλοις πᾶσι χαίρετε' ἀντὶ τοῦ 'πονεῖν θέλετε'
52 V. 'πόνον | ἡγεμόνα τοῦ ζῆν ἡδέως ποιεῖσθε' εἰπὼν καὶ τἆλλ' ὁμοίως ἐπεκτείνας μεγάλην τινὰ ἔννοιαν τῷ ἐπαίνῳ προσπεριωρίσατο. (4) καὶ τὸ ἀμίμητον ἐκεῖνο τοῦ Ἡροδότου (I 105) 'τῶν δὲ Σκυθέων τοῖς συλήσασιν τὸ ἱερὸν ἐνέβαλεν ἡ θεὸς θήλειαν νοῦσον'.

XXIX (1) ἐπίκηρον μέντοι τὸ πρᾶγμα, ἡ περίφρασις, τῶν ἄλλων πλέον, εἰ μὴ συμμέτρως τινὶ λαμβάνοιτο· εὐθὺς γὰρ ἀβλεμὲς προσπίπτει, κουφολογίας τε ὄζον καὶ παχύτατον. ὅθεν καὶ τὸν Πλάτωνα (δεινὸς γὰρ ἀεὶ περὶ σχῆμα κἄν τισιν ἀκαίρως) ἐν τοῖς Νόμοις λέγοντα (VII p. 801 b) 'ὡς οὔτε ἀργυροῦν δεῖ πλοῦτον οὔτε χρυσοῦν ἐν πόλει ἱδρυμένον ἐᾶν οἰκεῖν' διαχλευάζουσιν, „ὡς εἰ πρόβατα" φησίν „ἐκώλυε κεκτῆσθαι, δῆλον ὅτι προβά-
53 V. τειον ἂν καὶ βόειον πλοῦτον ἔλεγεν". . . | . .

XXX ‹Φραστικὸν μέρος› (1) ἐπειδὴ μέντοι ἡ τοῦ λόγου νόησις ἥ τε φράσις τὰ πλείω δι' ἑκατέρου διέπτυκται, ἴθι δή, ἂν τοῦ φραστικοῦ μέρους ᾖ τινα λοιπὰ ἔτι, προσεπιθεασώμεθα. ὅτι μὲν τοίνυν ἡ τῶν κυρίων καὶ μεγαλοπρεπῶν ὀνομάτων ἐκλογὴ θαυμαστῶς ἄγει καὶ κατακηλεῖ τοὺς ἀκούοντας καὶ ὡς πᾶσι τοῖς ῥήτορσι καὶ συγγραφεῦσι κατ' ἄκρον ἐπιτήδευμα, μέγεθος ἅμα κάλλος εὐπίνειαν βάρος ἰσχὺν κράτος ἔτι δὲ γάνωσίν τινα τοῖς λόγοις ὥσπερ ἀγάλμασι καλλίστοις δι' αὑτῆς ἐπανθεῖν παρασκευάζουσα καὶ οἱονεὶ ψυχήν τινα τοῖς πράγμασι φωνητικὴν ἐντιθεῖσα, μὴ καὶ περιττὸν ᾖ πρὸς εἰδότας διεξιέναι.

14 uide fr. 66 *a*, 24 s.

---

4 *ἆρα* Manutius, *ἄρα* liber. 21 *φασίν* Manutius, *φησὶν* liber. 23 *δι'* Manutius, *δὲ* liber. 24 *ᾖ* Spengel, *εἴ* liber. 29 *γάνωσίν* anonymus *jen. allg. lit. zeit.* 1810 p. 560, *τ' ἂν ὦσι* liber. 31 *ἦ* liber.

in hac de figuris disputatione Pseudolonginum Caecilio niti et eum sequi Rothstein l. c. p. 4 s et p. 7—9 (p. 20) confirmauit; cui Brzoska l. c. p. 1180 adstipulatur. praeterea de hoc fragmento uniuerso cf. Martens l. c. p. 13—19, Coblentz l. c. p. 15 s et p. 19—37, Barczat l. c. p. 37 s, Otto l. s. p. 18—20 et p. 42, 1. p. 73, 27—30 Caecilium respici V. de Wilamowitz (Herm. X 1875 p. 338) enucleauit; idem Martens l. c. p. 16, Coblentz l. c. p. 26, Marx l. c. p. 175, 2 (cf. adn. ad fr. 89) iudicauerunt. p. 78, 16 ss doctrinam Caecilianam reici Martens l. l. p. 17 (et 19) nos edocuit. p. 82, 15—22 Caecilii dictum referri Martens l. l. p. 10 s, quocum Coblentz l. l. p. 32 s et Hammer (Rh. Gr. I 2 p. 151, 14 adn.) et Roberts (edit. Pseudolong. 1899 p. 222) concinunt, exposuit. p 82, 23—25 Caecilio Rothstein l. c. p. 8 s, 2 attribuit. p. 82, 25—31 Caecilio uindicauerunt Coblentz l. c. p. 60 s et Brzoska l. l. p. 1180.

95 (u. 4—10 = 46 B.; p. 84, 7—13 = 47 B.) De sublimitate XXXI 1 p. 53, 19 V.: * * *θρεπτικώτατον καὶ γόνιμον, τὸ δ' Ἀνακρέοντος* (fr. 96 Bgk.) '*οὐκέτι Θρηικίης ἐπιστρέφομαι*'. *ταύτῃ καὶ τὸ τοῦ Θεοπόμπου* (fr. 301 FHG I 329) περὶ μεταφορῶν

και|νὸν ἐπαινετόν· διὰ τὸ ἀνάλογον ἔμοι γε σημαντικώτατα ἔχειν δοκεῖ· ὅπερ ὁ Κεκίλιος οὐκ οἶδ' ὅπως καταμέμφεται. 'δεινὸς ὤν' φησίν 'ὁ Φίλιππος ἀναγκοφαγῆσαι ⟨τὰ⟩ πράγματα'. ἔστιν ἄρ' ὁ ἰδιωτισμὸς ἐνίοτε τοῦ κόσμου παρὰ πολὺ ἐμφανιστικώτερον· ἐπιγινώσκεται γὰρ αὐτόθεν ἐκ τοῦ κοινοῦ βίου, τὸ δὲ σύνηθες ἤδη πιστότερον. οὐκοῦν ἐπὶ τοῦ τὰ αἰσχρὰ καὶ ῥυπαρὰ τλημόνως καὶ μεθ' ἡδονῆς ἕνεκα πλεονεξίας καρτεροῦντος τὸ ἀναγκοφαγεῖν τὰ πράγματα ἐναργέστατα παρείληπται. 54 V.

---

3 *θρηκίης* liber. 5 *καινὸν ἐπαινετόν* Vahlen in secunda editione, *καὶ τὸν ἐπήνετον* liber et Vahlen in tertia ed.; ‚fuitne *καὶ τῶν ἐπαινετῶν*?' Vahlen. 8 *τὰ* add. Morus.

(2) ὧδέ πως ἔχει καὶ τὰ Ἡροδότεια (VI 75) ʽὁ Κλεομένης’ φησί ʽμανεὶς τὰς ἑαυτοῦ σάρκας ξιφιδίῳ κατέτεμεν εἰς λεπτά, ἕως ὅλον καταχορδεύων ἑαυτὸν διέφθειρεν’, καὶ (VII 181) ʽὁ Πύθης ἕως τοῦδε ἐπὶ τῆς νεὼς ἐμάχετο, ἕως ἅπας κατεκρεουργήθη’. ταῦτα γὰρ ἐγγὺς παραξύει τὸν ἰδιώτην, ἀλλ’ οὐκ ἰδιω-
XXXII τεύει τῷ σημαντικῶς. (1) περὶ δὲ πλήθους καὶ μεταφορῶν ὁ μὲν Κεκίλιος ἔοικε συγκατατίθεσθαι τοῖς δύο ἢ τὸ πλεῖστον τρεῖς ἐπὶ ταὐτοῦ νομοθετοῦσι τάττεσθαι· ὁ γὰρ Δημοσθένης ὅρος καὶ
55 V. τῶν τοιούτων, ὁ τῆς χρείας δὲ και|ρός· ἔνθα τὰ πάθη χειμάρρου δίκην ἐλαύνεται, καὶ τὴν πολυπλήθειαν αὐτῶν ὡς ἀναγκαίαν ἐνταῦθα συνεφέλκεται. (2) ʽἄνθρωποι’ φησί (Dem. XVIII 296) ʽμιαροὶ καὶ κόλακες, ἠκρωτηριασμένοι τὰς ἑαυτῶν ἕκαστοι πατρίδας, τὴν ἐλευθερίαν προπεπωκότες πρότερον Φιλίππῳ, νυνὶ δὲ Ἀλεξάνδρῳ, τῇ γαστρὶ μετροῦντες καὶ τοῖς αἰσχίστοις τὴν εὐδαιμονίαν, τὴν δ’ ἐλευθερίαν καὶ τὸ μηδένα ἔχειν δεσπότην, ἃ τοῖς πρότερον Ἕλλησιν ὅροι τῶν ἀγαθῶν ἦσαν καὶ κανόνες, ἀνατετροφότες’. ἐνταῦθα τῷ πλήθει τῶν τροπικῶν ὁ κατὰ τῶν προδοτῶν ἐπιπροσθεῖ τοῦ ῥήτορος θυμός. (3) διόπερ ὁ μὲν Ἀριστοτέλης (fr. 131 Rose; cf. rhet. III 7 p. 1408^{b} 1 ss) καὶ ὁ Θεόφραστος μειλίγματά φασί τινα τῶν θρασειῶν εἶναι ταῦτα μεταφορῶν, τὸ ʽὡσπερεί’ φάναι καὶ ʽοἱονεί’ καὶ ʽεἰ χρὴ τοῦτον εἰπεῖν τὸν τρόπον’ καὶ ʽεἰ δεῖ παρακινδυνευτικώτερον λέξαι’· ἡ γὰρ ὑποτίμησις, φασίν, ἰᾶται τὰ τολμηρά· (4) ἐγὼ δὲ καὶ ταῦτα μὲν ἀποδέχομαι, ὅμως δὲ πλήθους καὶ τόλμης μεταφορῶν, ὅπερ ἔφην κἀπὶ τῶν σχημάτων, τὰ εὔκαιρα καὶ σφοδρὰ πάθη καὶ τὸ γενναῖον

22—28 referendi sunt ad fr. 47 (cf. Vahleni adn. ad l. s.).

---

7 post καὶ lacunam non esse Rothstein l. s. p. 5 s ostendit. 9 τοῖς Robortellus, τοὺς liber. 22 ἐπιπροσθεῖ Robortellus, ἐπίπροσθε liber. 24 θρασειῶν Faber, θρασέων liber. 25 τὸ Spengel, τὰ liber. 29 κἀπὶ Pearcius, κάπειτα liber.

ὕψος εἶναί φημι ἴδιά τινα ἀλεξιφάρμακα, ὅτι τῷ ῥοθίῳ τῆς
φορᾶς ταυτὶ πέφυκεν ἅπαντα τἆλλα παρασύρειν καὶ προω-
θεῖν, μᾶλλον δὲ καὶ ὡς ἀναγκαῖα πάντως εἰσ|πράττεσθαι 56 V.
τὰ παράβολα, καὶ οὐκ ἐᾷ τὸν ἀκροατὴν σχολάζειν περὶ
τὸν τοῦ πλήθους ἔλεγχον διὰ τὸ συνενθουσιᾶν τῷ λέγοντι.
(5) *ἀλλὰ μὴν ἔν γε ταῖς τοπηγορίαις καὶ διαγραφαῖς οὐκ ἄλλο*
τι οὕτως κατασημαντικὸν ὡς οἱ συνεχεῖς καὶ ἐπάλληλοι τρόποι.
δι' ὧν καὶ παρὰ Ξενοφῶντι (memor. I 4, 5) *ἡ τἀνθρω-*
πίνου σκήνους ἀνατομὴ πομπικῶς καὶ ἔτι μᾶλλον ἀνα-
ζωγραφεῖται θείως παρὰ τῷ Πλάτωνι (Tim. p. 69 d). *τὴν*
μὲν κεφαλὴν αὐτοῦ φησιν ἀκρόπολιν, ἰσθμὸν δὲ μέ-
σον | διῳκοδομῆσθαι μεταξὺ τοῦ στήθους τὸν αὐχένα, 57 V.
σφονδύλους τε ὑπεστηρῖχθαί φησιν οἷον στρόφιγγας
(cf. Tim. p. 74 a) *καὶ τὴν μὲν ἡδονὴν ἀνθρώποις εἶναι*
κακοῦ δέλεαρ (cf. Tim. p. 69 d), *γλῶσσαν δὲ γεύσεως δο-*
κίμιον· ἄναμμα δὲ τῶν φλεβῶν τὴν καρδίαν (cf. Tim.
p. 65 c) *καὶ πηγὴν τοῦ περιφερομένου σφοδρῶς αἵμα-*
τος, εἰς τὴν δορυφορικὴν οἴκησιν κατατεταγμένην·
τὰς δὲ διαδρομὰς τῶν πόρων ὀνομάζει στενωπούς· 'τῇ
δὲ πηδήσει τῆς καρδίας ἐν τῇ τῶν δεινῶν προσδοκίᾳ
καὶ τῇ τοῦ θυμοῦ ἐπεγέρσει, ἐπειδὴ διάπυρος ἦν, ἐπι-
κουρίαν μηχανώμενοι' φησί (Tim. p. 70 c) *'τὴν τοῦ πλεύ-*
μονος ἰδέαν ἐνεφύτευσαν, μαλακὴν καὶ ἄναιμον καὶ
σήραγγας ἐντὸς ἔχουσαν ὁποῖον μάλαγμα, | ἵν' ὁ θυμὸς 58 V.
ὁπότ' ἐν αὐτῇ ζέσῃ, πηδῶσα εἰς ὑπεῖκον μὴ λυμαίνηται'.
καὶ τὴν μὲν τῶν ἐπιθυμιῶν οἴκησιν προσεῖπεν ὡς γυ-
ναικωνῖτιν, τὴν τοῦ θυμοῦ δὲ ὥσπερ ἀνδρωνῖτιν· τόν
γε μὴν σπλῆνα τῶν ἐντὸς μαγεῖον, 'ὅθεν πληρούμενος
τῶν ἀποκαθαιρομένων μέγας καὶ ὕπουλος αὔξεται'
(Tim. p. 72 c). *'μετὰ δὲ ταῦτα σαρξὶ πάντα' φησί* (Tim.
p. 74 b et p. 74 d) *'κατεσκίασαν, προβολὴν τῶν ἔξωθεν*
τὴν σάρκα, οἷον τὰ πιλήματα, προθέμενοι'· νομὴν δὲ

---

1 *ἀλεξιφάρκακα* liber. 15 *κακὸν* liber, corr. Vahlen ex Plat. 22 *φησί* Tollius, *φασὶ* liber. 23 *ἐνεφύτευσαν* Manutius ex Plat., *ἐνεφύτευσε* liber. 28 *μαγεῖον* Is. Vossius, *μάγειον* liber superscripto *ρεῖ* m. rec. 30 *φησί* Robortellus, *φύσιν* liber. 32 *πιλήματα* Toupius, *πηδήματα* liber.

σαρκῶν ἔφη (Tim. p. 80e) *τὸ αἷμα· ʻτῆς δὲ τροφῆς ἕνεκαʼ*
φησί (cf. Tim. p. 77c) *ʻδιωχέτευσαν τὸ σῶμα, τέμνοντες*
ὥσπερ ἐν κήποις ὀχετούς, ὡς ἔκ τινος νάματος ἐπιόν-
τος, ἀραιοῦ (cf. Tim. p. 78e) *ὄντος αὐλῶνος τοῦ σώματος,*
τὰ τῶν φλεβῶν ῥέοι νάματαʼ. ἡνίκα δὲ ἡ τελευτὴ
59 V. *παραστῇ, λύεσθαί φησι* (Tim. p. 85e) *τὰ τῆς ψυ|χῆς οἱ-*
ονεὶ νεὼς πείσματα, μεθεῖσθαί τε αὐτὴν ἐλευθέραν.
(6) *ταῦτα καὶ τὰ παραπλήσια μυρί᾽ ἄττα ἐστὶν ἑξῆς·*
ἀπόχρη δὲ τὰ δεδηλωμένα, ὡς μεγάλαι τε φύσιν εἰσὶν
αἱ τροπικαί, καὶ ὡς ὑψηλοποιὸν αἱ μεταφοραί, καὶ ὅτι
οἱ παθητικοὶ καὶ φραστικοὶ κατὰ τὸ πλεῖστον αὐταῖς χαίρουσι
69 V. *τόποι.* . . . . . | . . .

XXXVII *παραβολαὶ καὶ εἰκόνες*
ταῖς δὲ μεταφοραῖς γειτνιῶσιν . . αἱ παραβολαὶ καὶ εἰκόνες,
ἐκείνῃ μόνον παραλλάττουσαι * *

XXXVIII *ὑπερβολαί*
* *στοι καὶ αἱ τοιαῦται ([Demosth.] VII 45) ʻεἰ μὴ τὸν ἐγκέ-
φαλον ἐν ταῖς πτέρναις καταπεπατημένον φορεῖτεʼ. διόπερ εἰ-
70 V. δέναι χρὴ τὸ μέ|χρι ποῦ παοριστέον ἕκαστον· τὸ γὰρ ἐνίοτε
περαιτέρω προεκπίπτειν ἀναιρεῖ τὴν ὑπερβολὴν καὶ τὰ τοιαῦτα
ὑπερτεινόμενα χαλᾶται, ἔσθ᾽ ὅτε δὲ καὶ εἰς ὑπεναντιώσεις ἀντι-
71 V. περιΐσταται. . . . . | . . . (6) αἱ δ᾽ ὑπερβολαὶ καθάπερ ἐπὶ τὸ μεῖζον,
οὕτως καὶ ἐπὶ τοὔλαττον, ἐπειδὴ κοινὸν ἀμφοῖν ἡ ἐπίτασις· καί
πως ὁ διασυρμὸς ταπεινότητός ἐστιν αὔξησις.

15 ss cf. fr. 139, 5—10 (uide Vahleni adn. ad l. s.).

in hoc toto loco Caeciliana inesse Rothstein l. c. p. 6 s et p. 8 s (p. 20) ostendit; cui adstipulatus est Brzoska l. c. p. 1180. p. 84, 14—28 Angermann l. c. p. 48 s et p. 49, 1 ad Caecilium reduxit. p. 84, 22—28 Coblentz quoque l. c. p. 64 et Otto l. s. p. 42, 1 Caecilio uindicauerunt. p. 85, 8 ss ex Caecilio sumptos esse Marx l. c. p. 175, 2 docet (cf. adn. ad fr. 89), Hefermehl *Rhein. Mus.* LXI p. 287 plane negat. p. 86, 15 ss Martens l. c. p. 19, Coblentz l. c. p. 67, Brzoska l. c. p. 1180 Caecilio attribuerunt. p. 86, 22 Caecilianam doctrinam redolere Coblentzio l. c. p. 21 s uidetur. de p. 84, 1 — 85, 7 egit Rothstein l. c. p. 5—7.

2 *διοχέτευσαν* liber.

***96** De svblimitate XVII 2 p. 41, 17 V.: *σχεδὸν γὰρ ὥσπερ καὶ τἀμυδρὰ φέγγη ἐναφανίζεται τῷ ἡλίῳ περιαυγούμενα, οὕτω τὰ τῆς ῥητορικῆς σοφίσματα ἐξαμαυροῖ περιχυθὲν πάντοθεν τὸ μέγεθος.* (3) *οὐ πόρρω δ' ἴσως τούτου καὶ ἐπὶ τῆς ζωγραφίας τι συμβαίνει· ἐπὶ γὰρ τοῦ αὐτοῦ κειμένων ἐπιπέδου παραλλήλων ἐν χρώμασι τῆς σκιᾶς τε καὶ τοῦ φωτός, ὅμως προϋπαντᾷ τε τὸ φῶς ταῖς ὄψεσι καὶ οὐ μόνον ἔξοχον ἀλλὰ καὶ ἐγγυτέρω παρὰ πολὺ φαίνεται.*

ad u. 1—3 cf. fr. 96 *a*, ad u. 5 ss cf. fr. 96 *b*, ubi Quintiliani uerba similia exstant. omnes hos locos Coblentz l. s. p. 60 s, Brzoska l. c. p. 1180, Angermann l. c. p. 50 Caecilio uindicauerunt.

***96a** Qvintil. VIII 5, 29: . . . *ut in sole sidera ipsa desinunt cerni.*

uide, quae ad fr. 96, 1—3 notaui.

***96b** Qvintil. VIII 5, 26: *nec pictura, in qua nihil circumlitum est, eminet.*

uide adnot. ad fr. 96, 5 ss.

97 De svblimitate XXXIX 1 p. 71, 19 V.: . . *οὐ μόνον ἐστὶ πειθοῦς καὶ ἡδονῆς ἡ ἁρμονία φυσικὸν ἀνθρώποις ἀλλὰ καὶ μεγαληγορίας καὶ πάθους θαυμαστόν τι ὄρ|γανον.* (2) *οὐ γὰρ αὐλὸς μὲν ἐντίθησίν τινα πάθη* 72 V. *τοῖς ἀκροωμένοις καὶ οἷον ἔκφρονας καὶ κορυβαντιασμοῦ πλήρεις ἀποτελεῖ, καὶ βάσιν ἐνδούς τινα ῥυθμοῦ πρὸς ταύτην ἀναγκάζει βαίνειν ἐν ῥυθμῷ καὶ συνεξομοιοῦσθαι τῷ μέλει τὸν ἀκροατήν, κἂν ἄμουσος ᾖ παντάπασι, καὶ νὴ Δία φθόγγοι κιθάρας, οὐδὲν ἁπλῶς*

---

7. 8 *καὶ οὐ μόνον* Victorius, *καιόμενον* liber. 15 *μεγαληγορίας* Tollius, *μετ' ἐλευθερίας* liber. 16 *ἐντίθησίν* Vahlen, *ἐπιτίθησιν* liber. 19 *ἀναγκάζει* Manutius, *ἀναγκάσει* liber. 20 *ἄμουσος ᾖ* Boivinus, *ἄλλους ὅση* liber.

σημαίνοντες, ταῖς τῶν ἤχων μεταβολαῖς καὶ τῇ πρὸς ἀλλήλους κρούσει καὶ μίξει τῆς συμφωνίας θαυμαστὸν ἐπάγουσι πολλάκις, ὡς ἐπίστασαι, θέλγητρον, (3) *καίτοι ταῦτα [τὰ] εἴδωλα καὶ μιμήματα νόθα ἐστὶ πειθοῦς, οὐχὶ τῆς ἀνθρωπείας φύσεως, ὡς ἔφην, ἐνεργήματα γνήσια, κτλ.*

admodum similia Quintilianus (fr. 97*a*) scribit. in utroque loco Caecilium in usum uocari Coblentz l. s. p. 68 (cf. etiam Vahleni adnot. ad h. l.) putat.

97 a Qvintil. IX 4, 9: *ideoque eruditissimo cuique persuasum est ualere eam (compositionem) plurimum non ad delectationem modo sed ad motum quoque animorum.* (10) *primum quia nihil intrare potest in affectus, quod in aure uelut quodam uestibulo statim offendit, deinde quod natura ducimur ad modos. neque enim aliter eueniret, ut illi quoque organorum soni, quamquam uerba non exprimunt, in alios tamen atque alios motus ducerent auditorem.*

***98** De svblimitate XLIII 3 p. 78, 3 V.: *ὥσπερ γὰρ εἴ τις ἐπ' αὐτῶν ἐκείνων τῶν προκοσμημάτων μεταξὺ τῶν χρυσίων καὶ λιθοκολλήτων κρατήρων καὶ ἀργύρου κοίλου σκηνῶν τε ὁλοχρύσων καὶ ἐκπωμάτων φέρων μέσα ἔθηκεν θυλάκια καὶ σακκία ἀπρεπὲς ἂν ἦν τῇ προσόψει τὸ ἔργον, οὕτω καὶ τῆς ἑρμηνείας τὰ τοιαῦτα ὀνόματα αἴσχη καὶ οἱονεὶ στίγματα καθίσταται παρὰ καιρὸν ἐγκατατατττόμενα.*

hunc locum ex Caecilio haustum esse primus Coblentz l. c. p. 63, cui Brzoska l. c. p. 1180 assensus est, coniecit.

---

3 *ὡς ἐπίστασαι* Faber, *ὡς ἐπίστασιν* liber. 4 *τὰ* del. Morus.

VI
ΤΙΝΙ ΔΙΑΦΕΡΕΙ Ο ΑΤΤΙΚΟΣ ΖΗΛΟΣ ΤΟΥ ΑΣΙΑΝΟΥ

Τίνι διαφέρει ὁ Ἀττικὸς ζῆλος τοῦ Ἀσιανοῦ SVIDAS.

praeter titulum ne uestigium quidem memoriae traditum est. cf. etiam E. Norden, *die antike kunstprosa* p. 69 s, 1.

VII
ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΧΑΡΑΚΤΗΡΟΣ ΤΩΝ ΔΕΚΑ ΡΗΤΟΡΩΝ

Περὶ τοῦ χαρακτῆρος τῶν δέκα ῥητόρων SVIDAS.

Α'. Ἀντιφῶν

99 (= 1 B.) Ps. PLVTARCHVS de uitis X orat. p. 832e (cf. Photius bibl. cod. 259 p. 486ᵃ 4; 485ᵇ 10): Κεκίλιος δ' ἐν τῷ περὶ αὐτοῦ συντάγματι Θουκυδίδου τοῦ συγγραφέως καθηγητὴν τεκμαίρεται γεγονέναι, ἐξ ὧν ἐπαινεῖται παρ' αὐτῷ ὁ Ἀντιφῶν.

ἔστι δ' ἐν τοῖς λόγοις ἀκριβὴς καὶ πιθανός, καὶ δεινὸς περὶ τὴν εὕρεσιν, καὶ ἐν τοῖς ἀπόροις τεχνικός, καὶ ἐπιχειρῶν ἐξ ἀδήλου, καὶ ἐπὶ τοὺς νόμους καὶ τὰ πάθη τρέπων τοὺς λόγους, τοῦ εὐπρεποῦς μάλιστα στοχαζόμενος.

2—5 cf. fr. 99 *a* et fr. 156 *a*, 8 s. 6—9 BVRCKHARDT et BLASS l. s. I p. 118 (et in ed. Antiph. p. XXXIV adn. 8) ad Caecilium rettulerunt.

---

4 *μαθητὴν* libri, *καθηγητὴν* Wyttenbach, *διδάσκαλον* Turnebus et alii.

99a MARCELLINVS uita Thucydidis 22 p. 190, 108 Westerm. = Thuc. p. 4, 8 Hude: *ἤκουσε δὲ (ὁ Θουκυδίδης) διδασκάλων Ἀναξαγόρου μὲν ἐν φιλοσόφοις, ὅθεν, φησὶν ὁ Ἄντυλλος, καὶ ἄθεος ἠρέμα ἐνομίσθη, τῆς ἐκεῖθεν θεωρίας ἐμφορηθείς, Ἀντιφῶντος δὲ ῥήτορος, δεινοῦ τὴν ῥητορικὴν ἀνδρός, οὗ καὶ μέμνηται ἐν τῇ ὀγδόῃ* (VIII 68) *ὡς αἰτίου τῆς καταλύσεως τῆς δημοκρατίας καὶ τῆς τῶν τετρακοσίων καταστάσεως. ὅτι δὲ μετὰ τὸν θάνατον τιμωρούμενοι τὸν Ἀντιφῶντα οἱ Ἀθηναῖοι ἔρριψαν ἔξω τῆς πόλεως τὸ σῶμα σεσιώπηκεν, ὡς διδασκάλῳ χαριζόμενος· λέγεται γὰρ ὡς ἔρριψαν αὐτοῦ τὸ σῶμα οἱ Ἀθηναῖοι ὡς αἰτίου τῆς μεταβολῆς τῆς δημοκρατίας.*

hic locus referendus est ad fr. 99, 2—5 et ad fr. 156 *a*, 8 s. nonnulla ad eum BLASS l. c. I p. 97 attulit (cf. etiam Eug. Petersen, de uita Thucydidea, Dorp. 1873 p. 9).

100 (= 2 B.) Ps. PLVTARCHVS de uitis X orat. p. 833 c (cf. Photius bibl. cod. 259 p. 485ᵇ 40): φέρονται δὲ τοῦ ῥήτορος λόγοι ἑξήκοντα, ὧν κατεψευσμένους φησὶ Κεκίλιος εἶναι τοὺς εἴκοσι πέντε.

101 (= 3, 1—4 B.) Ps. PLVTARCHVS de uitis X orat. p. 833 d: ἐπαινεῖται δ' αὐτοῦ μάλιστα ὁ Περὶ Ἡρῴδου καὶ ⟨ὁ⟩ Πρὸς Ἐρασίστρατον περὶ τῶν ταῶν καὶ ὁ Περὶ τῆς εἰσαγγελίας, ὃν ὑπὲρ ἑαυτοῦ γέγραφεν, καὶ ὁ Πρὸς Δημοσθένην τὸν στρατηγὸν παρανόμων.

quae sequuntur, non recepi, cum ex alio fonte ea compilata esse appareat.

---

7 et 12 *δημοκρατίας* edunt, *δημοκρατείας* liber. 18 *ἡροδότου* libri, corr. Palmerius. ὁ add. Westermann et Duebner. 19 *ταῶν* corr. Ruhnken, *ἰδεῶν* libri. *ἀγγελίας* libri, corr. Xylander.

102 (= 4 B.) Ps. PLVTARCHVS de uitis X orat. p. 833 d: Ψήφισμα ἐπὶ Θεοπόμπου ἄρχοντος, ἐφ' οὗ οἱ τετρακόσιοι κατελύθησαν [ψήφισμα], καθ' ὃ ἔδοξεν [e] Ἀντιφῶντα κριθῆναι, ὃ Κεκίλιος παρατέθειται· „Ἔδοξε τῇ βουλῇ, μιᾷ καὶ εἰκοστῇ τῆς πρυτανείας, Δημόνικος Ἀλωπεκῆθεν ἐγραμμάτευε, Φιλόστρατος Παλληνεὺς ἐπεστάτει, Ἄνδρων εἶπε. περὶ τῶν ἀνδρῶν οὓς ἀποφαίνουσιν οἱ στρατηγοὶ πρεσβευομένους εἰς Λακεδαίμονα ἐπὶ κακῷ τῆς πόλεως τῆς Ἀθηναίων καὶ [ἐκ] τοῦ στρατοπέδου πλεῖν ἐπὶ πολεμίας νεὼς καὶ πεζεῦσαι διὰ Δεκελείας, Ἀρχεπτόλεμον καὶ Ὀνομακλέα καὶ Ἀντιφῶντα συλλαβεῖν καὶ ἀποδοῦναι εἰς τὸ δικα- [f] στήριον, ὅπως δῶσι δίκην· παρασχόντων δ' αὐτοὺς οἱ στρατηγοὶ καὶ ἐκ τῆς βουλῆς οὕστινας ἂν δοκῇ τοῖς στρατηγοῖς προσελομένοις μέχρι δέκα, ὅπως ἂν περὶ παρόντων γένηται ἡ κρίσις· προσκαλεσάσθων δ' αὐτοὺς οἱ θεσμοθέται ἐν τῇ αὔριον ἡμέρᾳ, καὶ εἰσαγόντων, ἐπειδὰν αἱ κλήσεις ἐξήκωσιν, εἰς τὸ δικαστήριον περὶ προδοσίας. κατηγορεῖν ⟨δὲ⟩ τοὺς ᾑρημένους συνηγόρους καὶ τοὺς στρατηγοὺς καὶ ἄλλος ἄν τις βούληται· ὅτου δ' ἂν καταψηφίσηται τὸ δικαστήριον, περὶ αὐτοῦ ποιεῖν κατὰ τὸν νόμον, ὃς κεῖται περὶ τῶν προδόντων". τούτῳ ὑπογέγραπται τῷ δόγματι [834]

---

3 *ψήφισμα* del. Duebner. *ἔδοξεν* Reiske, *ἔδοξαν* libri. 5 *πρυτανείας*] tribus nomen deesse monuit Schoemann. 7 *Παλληνεὺς* Taylor, *πελληνεὺς* libri. 10 *ἐκ* del. Reiske. 16 *προσελομένοις* Reiske, *προσελομένους* libri. 17. 18 *προσκαλεσάσθων* Herwerden et Blass, *προσκαλεσάσθωσαν* libri. 21 *δὲ* add. Emperius. *ᾑρημένους* Turnebus, *εἰρημένους* libri. 25 *τούτῳ* Turnebus, *τοῦτο* libri.

ἡ καταδίκη· „Προδοσίας ὦφλον Ἀρχεπτόλεμος Ἱπποδάμου Ἀγρυλῆθεν παρών, Ἀντιφῶν Cωφίλου Ῥαμνούσιος παρών· τούτοιν ἐτιμήθη τοῖς ἕνδεκα παραδοθῆναι καὶ τὰ χρήματα δημόσια εἶναι καὶ τῆς θεοῦ τὸ ἐπιδέκατον· καὶ τὼ οἰκία κατασκάψαι αὐτοῖν καὶ ὅρους θεῖναι ⟨ἐπὶ⟩ τοῖν οἰκοπέδοιν, ἐπιγράψαντας '"Ἀρχεπτολέμου καὶ Ἀντιφῶντος τοῖν προδόταιν'· τὼ δὲ δημάρχω ἀποφῆναι τὴν οὐσίαν αὐτοῖν· καὶ μὴ ἐξεῖναι b θάψαι Ἀρχεπτόλεμον καὶ Ἀντιφῶντα Ἀθήνησι μηδ' ὅσης Ἀθηναῖοι κρατοῦσι· καὶ ἄτιμον εἶναι Ἀρχεπτόλεμον καὶ Ἀντιφῶντα καὶ γένος τὸ ἐκ τούτοιν, καὶ νόθους καὶ γνησίους· καὶ ἐάν ⟨τις⟩ ποιήσηταί τινα τῶν ἐξ Ἀρχεπτολέμου καὶ Ἀντιφῶντος, ἄτιμος ἔστω ὁ ποιησάμενος. ταῦτα δὲ γράψαι ἐν στήλῃ χαλκῇ, ⟨καὶ⟩ ᾗπερ ἂν καὶ τὰ ψηφίσματα τὰ περὶ Φρυνίχου, καὶ τοῦτο θέσθαι".

de fonte Caecilii in diuersas partes disseruerunt P. Krech (de Crateri *ψηφισμάτων συναγωγῇ* et de locis aliquot Plutarchi ex ea petitis, Diss. Berol. 1888, p. 20) et Keil (Herm. XXX p. 213 s et 219 ss); cf. etiam Susemihl *epikritisches zu Heliodoros dem periegeten,* Philologus LIX 1900 p. 615 s.

103 (= 5 B.) Photivs bibl. cod. 259 p. 485[b] 14: ὁ μέντοι Cικελιώτης Κεκίλιος μὴ κεχρῆσθαί φησι τὸν ῥήτορα τοῖς τῆς διανοίας σχήμασιν, ἀλλὰ κατευθὺ αὐτῷ καὶ ἀπλάστους τὰς νοήσεις ἐκφέρεσθαι· τροπὴν

19 — p. 93, 10 uide fr. 103 *a*, quod similia continet.

---

1 *ὦ φίλον* libri, corr. Turnebus. 6 *αὐτοῖν* Blass, *αὐτῶν* libri. *ἐπὶ* add. Blass. 9 *ἀποφῆναι τὴν οὐσίαν αὐτοῖν* Westermann, *ἀποφῆναί τε οἰκίαν ἐς τὸν* libri. 13 *τις* add. Blass. 16 *καὶ* add. Westermann. 17 *τούτου* libri, *τοῦτο* Reiske.

δὲ ἐκ τοῦ πανούργου καὶ ἐξάλλαξιν οὔτε ζητῆσαι τὸν ἄνδρα οὔτε χρήσασθαι, ἀλλὰ δι' αὐτῶν δὴ τῶν νοημάτων καὶ τῆς φυσικῆς αὐτῶν ἀκολουθίας ἄγειν τὸν ἀκροατὴν πρὸς τὸ βούλημα. „οἱ γὰρ πάλαι ῥήτορες ἱκανὸν αὐτοῖς ἐνόμιζον εὑρεῖν τε τὰ ἐνθυμήματα καὶ τῇ φράσει περιττῶς ἀπαγγεῖλαι. ἐσπούδαζον γὰρ τὸ ὅλον περὶ τὴν λέξιν καὶ τὸν ταύτης κόσμον, πρῶτον μὲν ὅπως εἴη σημαντική τε καὶ εὐπρεπὴς ⟨τοῖς ὀνόμασιν⟩, εἶτα δὲ καὶ ἐναρμόνιος ἡ τούτων σύνθεσις· ἐν τούτῳ γὰρ αὐτοῖς καὶ τὴν πρὸς τοὺς ἰδιώτας διαφορὰν ἐπὶ τὸ κρεῖττον περιγίνεσθαι". εἶτα εἰπὼν ὡς ἀσχημάτιστος εἴη κατὰ διάνοιαν ὁ τοῦ Ἀντιφῶντος λόγος, ὥσπερ ἐπιδιορθούμενος ἑαυτὸν „οὐ τοῦτο λέγω" φησίν „ὡς οὐδὲν εὑρίσκεται διανοίας παρ' Ἀντιφῶντι σχῆμα· καὶ γὰρ ἐρώτησίς που καὶ παράλειψις καὶ ἕτερα τοιαῦτα ἔνεισιν αὐτοῦ τοῖς λόγοις· ἀλλὰ τί φημι; ὅτι μὴ κατ' ἐπιτήδευσιν μηδὲ συνεχῶς ἐχρήσατο τούτοις, ἀλλ' ἔνθα [ἂν] ἡ φύσις αὐτὴ μεθοδείας χωρίς τινος ἐπῆγεν· ὃ δὴ καὶ περὶ τοὺς τυχόντας τῶν ἰδιωτῶν ἔστιν ὁρᾶν. διὰ τοῦτο καὶ ὅταν τις ἀσχηματίστους εἶναι λέγῃ λόγους, οὐ καθάπαξ οἰητέον τῶν σχημάτων αὐτοὺς ἀπεστερημένους εἶναι, τοῦτο γὰρ ἀδύνατον, ἀλλ' ὅτι τὸ ἐμμέθοδον καὶ συνεχὲς καὶ ἐρρωμένον τῶν σχημάτων οὐκ ἔστιν ὁρώμενον ἐν αὐτοῖς".

cf. fr. 157, ubi admodum similia de Thucydide dicuntur. 14—18 cf. Diels l. s. p. XIV adn. 3.

---

1 *ἐξάλλαξιν* Blass ex Longino (cf. fr. 103 *a*, 2), *ἐνάλλαξιν* libri. 9 *τοῖς ὀνόμασιν* add. Blass. 19 *μηδὲ* Sauppe, *μήτε* libri. *ἂν* secl. Sauppe. 20 *ἐπῆγεν* Sauppe, *ἀπῆγεν* libri.

103 a Epitome Longini 3 Rh. Gr. I 2 p. 213, 8 Sp. et H.: ὅτι τροπὴ ἐκ τοῦ πανούργου καὶ ἐξάλλαξις οὐδεμία ἦν ἐν τοῖς ἀρχαίοις ἀλλὰ καὶ τὰ τοῦ νοῦ σχήματα ὀψέ ποτε εἰς τοὺς δικανικοὺς λόγους προεισῆλθεν· ἡ πλείων γὰρ αὐτοῖς σπουδὴ περὶ τὴν λέξιν καὶ τὸν ταύτης κόσμον ἦν καὶ τὴν συνθήκην καὶ ἁρμονίαν.

referendum est ad fr. 103 p. 92, 19 — 93, 10 (cf. Burckhardt l. c. p. 27, 6, Blass l. s. I p. 118, 4, Marx l. s. p. 203, Angermann l. s. p. 49).

104 Harpocratio s. u. *ῥητορικὴ γραφή* p. 269, 13 Dind.: . . . *ὅτι κατὰ διαφόρους νόμους αἱ ⟨κατὰ⟩ τῶν ῥητόρων γραφαὶ εἰσάγονται, ὡς Ἀντιφῶν* (fr. 48 Bl.[2]) *ἐν τῷ Κατὰ πρυτάνεως, εἰ γνήσιος, ὑποσημαίνει.*

Harpocrationem hic ex Caecilio pendere Blass l. c. I p. 102 docet.

105 Harpocratio s. u. *δημοτευόμενος* p. 90, 7 Dind.: . . *Ἀντιφῶν* (fr. 65 Bl.[2]) *ἐν τῇ Πρὸς Φίλιππον ἀπολογίᾳ, εἰ γνήσιος.*

hoc iudicium criticum Blass l. c. I p. 102 Caecilio attribuit.

Β'. Ἀνδοκίδης

106 (= 6 B.) Ps. Plutarchus de uitis X orat. p. 835 a: δηλοῖ δὲ περὶ πάντων ἐν τοῖς λόγοις οἷς συγγέγραφεν· οἱ μὲν γὰρ ἀπολογουμένου Περὶ τῶν μυστηρίων εἰσίν, οἱ δὲ καθόδου δεομένου. σῴζεται δ' αὐτοῦ καὶ ὁ Περὶ τῆς ἐνδείξεως λόγος καὶ Ἀπολογία πρὸς Φαίακα καὶ Περὶ τῆς εἰρήνης.

---

4 *προεισῆλθεν* Marx l. s. p. 203, *παρῆσμεν* liber, *παρεισῆλθεν* Hammer Hasium secutus. 10 *εἰ γνήσιος ὁ λόγος* A (Romanus s. XIV).

ad Caecilium hunc locum redire putat Radermacher, quod Dionysius, ut ex fragmento 6 p. 283 Vs. et R. apparet, orationem de pace spuriam putauit.

107 (u. 5—6 = 7 B.) Ps. Plvtarchvs de uitis X orat. p. 835 b: καὶ αὐτὸς δ' ἐχορήγησε κυκλίῳ χορῷ τῇ αὑτοῦ φυλῇ ἀγωνιζομένῃ διθυράμβῳ καὶ νικήσας ἀνέθηκε τρίποδα ἐφ' ὑψηλοῦ * ἀντικρὺς τοῦ πωρίνου Σιληνοῦ.

ἔστι δ' ἁπλοῦς καὶ ἀκατάσκευος ἐν τοῖς λόγοις, ἀφελής τε καὶ ἀσχημάτιστος (cf. Photius bibl. cod. 261 p. 488ᵃ 18).

2—4 a Caecilio ex Heliodori *Περὶ τῶν Ἀθήνησι τριπόδων* haustos esse Keil Herm. XXX p. 205 (237) ostendit. iudicium rhetoricum in u. 5—6 exstans etiam Blass l. s. I p. 300 (et in ed. Andoc. p. XVI adn.) et I. H. Lipsivs in ed. Andoc. 1888 p. XIV et E. Drervp *Jahrbuecher fuer class. philol.* 27. *supplb.* 1902 p. 318. Caecilio adscripserunt.

Γʹ. Λυσίας

108 (p. 97, 3—14 = 8 B.; est et Dionys. Hal. fr. 7 p. 284, 8 Vs. et R.) Ps. Plvtarchvs de uitis X orat. p. 835 c = Lysias p. XXXII Thalh. (cf. Photius bibl. cod. 262 p. 489ᵇ 18): Λυσίας υἱὸς ἦν Κεφάλου τοῦ Λυσανίου τοῦ Κεφάλου, Συρακουσίου μὲν γένος, μεταναστάντος δ' εἰς Ἀθήνας ἐπιθυμίᾳ τε τῆς πόλεως καὶ Περικλέους τοῦ Ξανθίππου πείσαντος αὐτὸν φίλον ὄντα καὶ ξένον, πλούτῳ διαφέροντα, ὡς δέ τινες, ἐκπεσόντα τῶν Συρακουσῶν, ἡνίκα ὑπὸ Γέλωνος ἐτυραννοῦντο. γενόμενος ⟨δ'⟩ Ἀθήνησιν ἐπὶ Φιλοκλέους ἄρχοντος τοῦ μετὰ Φρασικλῆ κατὰ τὸ δεύτερον ἔτος τῆς ὀγδοηκοστῆς [καὶ δευτέρας] ὀλυμπιάδος τὸ μὲν πρῶτον συνεπαιδεύετο τοῖς ἐπιφανεστάτοις Ἀθηναίων· ἐπεὶ δὲ τὴν εἰς Σύβαριν ἀποικίαν τὴν ὕστερον Θουρίους μετονομασθεῖσαν ἔστελλεν d

---

2 *αὑτοῦ* Westermann, *αὐτοῦ* libri. 3 post *ὑψηλοῦ* lacunam indicauit Reiske. 4 *Σιληνοῦ* Keil, *σελίνου* libri. 13 *διάφεροντα* Meziriacus, *διαφέρων* libri. 14 *δ'* add. Westermann. 16 *καὶ δευτέρας* damn. Meursius.

ἡ πόλις, ᾤχετο cὺν τῷ πρεcβυτάτῳ ἀδελφῷ Πολεμάρχῳ (ἦcαν γὰρ αὐτῷ καὶ ἄλλοι δύο, Εὐθύδημοc καὶ Βράχυλλοc) τοῦ πατρὸc ἤδη τετελευτηκότοc, ὡc κοινωνήcων τοῦ κλήρου, ἔτη γεγονὼc πεντεκαίδεκα, ἐπὶ Πραξιτέλουc ἄρχοντοc, κἀκεῖ διέμεινε παιδευόμενοc παρὰ Τιcίᾳ καὶ Νικίᾳ τοῖc Cυρακουcίοιc, κτηcάμενόc τ' οἰκίαν καὶ κλήρου τυχὼν ἐπολιτεύcατο ἕωc Κλεοκρίτου τοῦ Ἀθήνηcιν ἄρχοντοc ἔτη ἑξήκοντα τρία. τῷ δ' ἑξῆc ἐνιαυτῷ ὀλυμ-
e p. XXXIII Thalh. πιάδι | ἐνενηκοcτῇ δευτέρᾳ τῶν κατὰ Cικελίαν cυμβάντων Ἀθηναίοιc καὶ κινήcεωc γενομένηc τῶν τ' ἄλλων cυμμάχων καὶ μάλιcτα τῶν τὴν Ἰταλίαν οἰκούντων, αἰτιαθεὶc ἀττικίζειν ἐξέπεcε μετ' ἄλλων τριακοcίων. παραγενόμενοc δ' Ἀθήνηcιν ἐπὶ Καλλίου τοῦ μετὰ Κλεόκριτον ἄρχοντοc, ἤδη τῶν τετρακοcίων κατεχόντων τὴν πόλιν, διέτριβεν αὐτόθι. τῆc δ' ἐν Αἰγὸc ποταμοῖc ναυμαχίαc γενομένηc καὶ τῶν τριάκοντα παραλαβόντων τὴν πόλιν, ἐξέπεcεν ἑπτὰ ἔτη μείναc, ἀφαιρεθεὶc τὴν οὐcίαν καὶ τὸν ἀδελφὸν Πολέμ-
f αρχον. αὐτὸc δὲ διαδρὰc ἐκ τῆc οἰκίαc ἀμφιθύρου οὔcηc, ἐν ᾗ ἐφυλάccετο ὡc ἀπολούμενοc, διῆγεν ἐν Μεγάροιc. ἐπιθεμένων δὲ τῶν ἀπὸ Φυλῆc τῇ καθόδῳ, ἐκεῖ χρηcιμώτατοc ἁπάντων ὤφθη χρήματά τε παραcχὼν δραχμὰc διcχιλίαc καὶ ἀcπίδαc διακοcίαc, πεμφθείc τε cὺν Ἑρμᾶνι ἐπικούρουc ἐμιcθώcατο τριακοcίουc, δύο τ' ἔπειcε τάλαντα δοῦναι Θραcυδαῖον τὸν Ἠλεῖον ξένον αὐτῷ γεγονότα· ἐφ' οἷc γράψαντοc αὐτῷ Θραcυβούλου πολιτείαν μετὰ τὴν κάθοδον ἐπ' ἀναρχίαc τῆc πρὸ Εὐκλείδου, ὁ μὲν δῆμοc ἐκύρωcε τὴν δωρεάν, ἀπενεγκαμένου δ' Ἀρχίνου γραφὴν παρανόμων
836 διὰ τὸ ἀπροβούλευτον εἰcαχθῆναι, ἑάλω τὸ ψήφιcμα· καὶ οὕτωc ἀπελαθεὶc τῆc πολιτείαc τὸν λοιπὸν ᾤκηcε χρόνον ἰcοτελὴc ὢν καὶ ἐτελεύτηcεν αὐτόθι ὀγδοήκοντα τρία ἔτη βιούc, ἢ ὥc τινεc ἓξ καὶ ἑβδομήκοντα, ἢ ὥc τινεc ὑπὲρ ὀγδοήκοντα, ἰδὼν Δη-

---

2 *Εὐθύδημος* Taylor ex Plat. Rep. 328 b, *εὔδιδος* libri. *Βράχυλλος* Xylander, *βράχιλλος* libri. 6 *κλήρου τυχὼν* Taylor ex Photio, *κλήρῳ λαχὼν* libri. *Κλεοκρίτου* Taylor, *Κλεάρχου* libri. 7 *ἐνιαυτῷ* Thalheim ex Photio, *Καλλίᾳ* libri; ‚quem archontem postea primum nominatum esse apparet' Thalheim. 11 *τριακοσίων* Xylander ex Dionysio, *τριῶν* libri. 18 *ἐκεῖ* Westermann, *ἐπεὶ* libri, delere uult Bernardakis uelut ‚ex *ἐπιθεμένων* repetitum'. 21 *Θρασυδαῖον* ex Photio, *θρασύλαιον* libri.

μοcθένη μειράκιον ὄντα. | γεννηθῆναι δέ φαcιν ἐπὶ Φιλοκλέους ἄρχοντος. p. XXXIV Thalh.

φέρονται δ' αὐτοῦ λόγοι τετρακόcιοι εἰκοcιπέντε· τούτων γνηcίους φαcὶν οἱ περὶ Διονύcιον καὶ Κεκίλιον εἶναι διακοcίους τριάκοντα ⟨καὶ τρεῖc⟩· ἐν οἷc δὶc μόνον ἡττῆcθαι λέγεται.

ἔcτι δ' αὐτοῦ καὶ ὁ ὑπὲρ τοῦ ψηφίcματος ⟨ὃ⟩ ἐγράψατο Ἀρχῖνος τὴν πολιτείαν αὐτοῦ περιελών, καὶ κατὰ τῶν τριάκοντα ἕτερος. ἐγένετο δὲ πιθανώτατος καὶ βραχύτατος, τοῖc ἰδιώταις b τοὺς πολλοὺς λόγους ἐκδούς. εἰcὶ δ' αὐτῷ καὶ τέχναι ῥητορικαὶ πεποιημέναι καὶ δημηγορίαι, ἐπιcτολαί τε καὶ ἐγκώμια καὶ ἐπιτάφιοι καὶ ἐρωτικοὶ καὶ Cωκράτους ἀπολογία ἐcτοχαcμένη τῶν δικαcτῶν. δοκεῖ δὲ κατὰ τὴν λέξιν εὔκολος εἶναι, δυcμίμητος ὤν (cf. Photius bibl. cod. 262 p. 488ᵇ 14).

1 s uide ea, quae Leo l. s. p. 19, 3 exposuit. idem uir doctus p. 33 nonnulla de hoc toto loco protulit. cf. prooemium p. XXV.

109 Photius bibl. cod. 262 p. 488ᵇ 25: ἔcτι μὲν ἐν οὐκ ὀλίγοις αὐτοῦ λόγοις ἠθικός, γίνεται δὲ κατὰ διάνοιαν ὁ ἠθικός, ὅταν χρηcτὴν ἔχῃ προαίρεcιν καὶ πρὸς τὰ βελτίω ῥέπουcαν. ὅθεν οὐ χρὴ ψιλῶc τὰ πραχθέντα λέγειν, ἀλλὰ καὶ τὴν γνώμην cυνάπτειν, μεθ' ἧc ἐπράττετο ἕκαcτον, οἷον, ἂν μὲν χαλεπὰ ᾖ καὶ πρὸς φίλους ἢ ἄλλως μετρίους, τὴν ἀνάγκην αἰτιᾶcθαι, ἂν δὲ ἀμείνω, τὴν προαίρεcιν. αὕτη δὲ μάλιcτα πιθανὴ γίνεται, εἰ τὴν αἰτίαν προcλάβοι. τὰς μέντοι γε αἰτίας οὐ χρὴ τοῦ λυcιτελοῦc ἕνεκα παραλαμβάνειν· φρονίμου γὰρ μᾶλλον ἢ χρηcτοῦ καὶ εὐγνώμονος τὰ τοιαῦτα. χαλεπὸς δὲ ὁ τρόπος φυλάξαι· διὸ καὶ

16 s eadem, fere ad uerbum, Longinus (fr. 109 *a*) exhibet.

---

5 *καὶ τρεῖς* ex Photio Duebner. 7 *ὁ* Taylor, *ὃν* libri. *ὃ* add. Taylor. 8 *αὐτοῦ περιελών* Taylor, *αὐτῷ περιέχων* libri. 11 *δημηγορίαι* ex Dionysio, *δημηγορία* libri. 16 *κατὰ διάνοιαν* A (codex olim Bessarioneus, nunc Venetus) et Longinus (cf. fr. 109 *a*, 18), *κατὰ τὴν διάνοιαν* ceteri libri. 22 *γε* om. A.

Λυςίας ἐν αὐτῷ φαίνεται πολλάκις διαμαρτάνων. θαυμάζονται μέντοι γε αὐτοῦ ἄλλοι τε πολλοὶ λόγοι καὶ δὴ καὶ ὁ πρὸς Διογείτονα ἐπιτροπῆς· πιθανήν τε γὰρ καὶ καθαρὰν τὴν διήγηςιν ποιεῖται, ἀλλ' οὐκ εὐθὺς ἐπὶ τὰς αὐξήςεις καὶ τὰς δεινώςεις, ὅπερ πολλοὶ πάςχουςιν, ὑπάγεται. καὶ γὰρ οὐδ' ἔςτιν οἰκεῖα τὰ τοι-
489a αῦτα | τῆς πρώτης διδαςκαλίας τοῦ πράγματος, ἀλλ' ἐν τοῖς μετὰ ταῦτα χώραν ἔχει καταλέγεςθαι. καὶ πολλὴν δὲ τὴν καθαρότητα καὶ ςαφήνειαν ἔν τε τοῖς πράγμαςι καὶ ταῖς λέξεςιν ἀπ' αὐτῆς τῆς τοῦ λόγου προβάλλεται ἀρχῆς, ὥςπερ καὶ τὸ ςχῆμα τὸ κατ' εὐθεῖαν ἁρμόζον ἀφηγήςει, καὶ τὸ μηδέν τι ἔξωθεν ςυνεφέλκεςθαι. τὸ δὲ τῆς ἁρμονίας αὐτοῦ κάλλος οὐ παντός ἐςτιν αἰςθάνεςθαι· καὶ γὰρ δοκεῖ μὲν ἁπλῶς καὶ ὡς ἔτυχε ςυγκεῖςθαι, εἰς ὑπερβολὴν δὲ κόςμου καταςκεύαςται. καὶ ἁπλῶς ὅλος ὁ λόγος ἄξιος θαυμάςαι κατά τε τὰ ςχήματα καὶ τὰ νοήματα καὶ τὰ ὀνόματα καὶ τὴν ἐναρμόνιον τούτων ςυνθήκην καὶ τὴν εὕρεςιν καὶ τάξιν τῶν ἐνθυμημάτων τε καὶ ἐπιχειρημάτων.

1—16 Dionysii esse non possunt, cum, quamquam is quoque ipsam illam orationem laudibus effert (de Lysia c. 20—27), tamen cum eo iudicio, quale apud Photium exstat, in singulis non concinat. quare haec et quae praecedunt Caecilio tribui.

109a Epitome Longini 14 Rh. Gr. I 2 p. 215, 14 Sp. et H.: ὅτι ἠθικὸς λόγος γίνεται κατὰ διάνοιαν, ὅταν χρηςτὴν ἔχῃ προαίρεςιν καὶ πρὸς τὰ βελτίω ῥέπουςαν.

uide fr. 109 p. 97, 16 s.

110 (p. 99, 5—7 = 9 B.) Photivs bibl. cod. 262 p. 489b 3: ἔςτι δὲ ὁ Λυςίας δεινὸς μὲν παθήναςθαι, ἐπιτήδειος δὲ τοὺς πρὸς αὔξηςιν διαθεῖναι λόγους. τινὲς μὲν οὖν τῶν περὶ τοὺς ῥητορικοὺς διατριβόντων λόγους οὐκ ὀρθῶς ὑπήχθηςαν εἰπεῖν περὶ Λυςίου ὡς ἀποδεῖξαι μὲν τὰ ἐγκλήματα παρ' ὀντιναοῦν τῶν παλαιῶν ἀνδρῶν τὸ προκεκριμένον ἔχει, αὐξῆςαι δὲ ταῦτα πολλῶν ἐν-

δεής. καὶ γὰρ ἐλέγχονται φανερῶς ὑπὸ τῶν αὐτοῦ λόγων πολὺ τῆς ἐπ' αὐτῷ διασφαλλόμενοι κρίσεως. καὶ μάλιστά γε τούτους ὁ Κατὰ Μνησιπτολέμου διελέγχει· θαυμαστῶς γὰρ τὴν κατηγορίαν πρὸς μέγεθος οὗτος ηὔξησε. Κεκίλιος δὲ ἁμαρτάνει εὑρετικὸν μὲν τὸν ἄνδρα, εἴπερ ἄλλον τινά, συνομολογῶν, οἰκονομῆσαι δὲ τὰ εὑρεθέντα οὐχ οὕτως ἱκανόν.

3 ss cf. fr. 143, 13 ss; 5—7 cf. fr. 110 *a*.
de hoc fr. cf. prooemium p. XXVII s et Savppe l. s. p. 1665.

***110a** (u. 8—12 = 9ᵇ B.) Hermias Alexandrinvs in Plat. Phaedr. schol. p. 230, 23 Couvr.: ὅθεν ἀπὸ τοῦ Πλάτωνος λαβόντες οἱ κριτικοί φασι περὶ Λυσίου ὅτι τίκτειν μὲν δυνατὸς ἐγένετο, τάξαι δὲ οὔ, διὰ τὸ εὑρετικὸν αὐτοῦ καὶ ἄτακτον τοῦ λόγου.

cf. idem p. 227, 1 Couvr.: τριῶν δὲ ὄντων τούτων, εὑρέσεως καὶ τάξεως ἐν παντὶ λόγῳ καὶ φράσεως, μέμφεται (ὁ Πλάτων) τὸν Λυσίαν οὐκ ἐν τῇ εὑρέσει ἀλλὰ ἐν τῇ οἰκονομίᾳ καὶ φράσει.

etiam Immisch l. c. p. 243, 2 Caecilium auctorem esse statuit.

***111** Theon Rh. Gr. II p. 69, 6 Sp.: . . . ὅ τε (λόγος) Περὶ τῶν ἀνακαλυπτηρίων ἐπιγραφόμενος Λυσίου (fr. VII et X Thalh.) καὶ ὁ Περὶ τῆς ἀμβλώσεως· . . . Λυσίου μὲν οὔ φασιν εἶναι τούτους τοὺς λόγους, κτλ.

his uerbis a Theone Caecilium aut Dionysium in usum uocari V. de Wilamowitz Herm. XXXV p. 6, 2 suspicatus est. cf. fr. 77.

---

2 *αὐτῷ* A, *αὐτὸ* uulg. 4 *κατηγορίαν* ceteri libri, *προσηγορίαν* A. *οὗτος*] *οὕτως* Blass l. s. I p. 373. 10 *μὲν* om. M.

112 Hermias in Plat. Phaedr. schol. p. 35, 19 Couvr.: εἰδέναι δὲ δεῖ ὅτι αὐτοῦ Λυσίου ὁ (Ἐρωτικός) λόγος οὗτός ἐστι, καὶ φέρεται ἐν ταῖς ἐπιστολαῖς ταῖς ἐκείνου εὐδοκιμοῦσα καὶ αὕτη ἡ ἐπιστολή.

hunc locum Immisch l. c. p. 243, 2 ad Caecilium reuocauit.

Δ΄. *Ἰσοκράτης*

113 Ps. Plvtarchvs de uitis X orat. p. 836 f (cf. Photius bibl. cod. 260 p. 486ᵇ 11): γενόμενος δὲ κατὰ τὴν ὀγδοηκοστὴν ἕκτην ὀλυμπιάδα Λυσιμάχου ⟨ἄρχοντος, νεώτερος⟩ μὲν Λυσίου δυσὶ καὶ εἴκοσιν ἔτεσι, πρεσβύτερος δὲ Πλάτωνος ἑπτά, κτλ.

cf. fr. 133. hunc locum ex Caecilio haustum esse Bvsse l. s. p. 81—84 ostendit.

114 Ps. Plvtarchvs de uitis X orat. p. 837 b (cf. Photius bibl. cod. 260 p. 486ᵇ 27): . . σχολῆς δ' ἡγεῖτο, ὥς τινές φασι, πρῶτον ἐπὶ Χίου, μαθητὰς ἔχων ἐννέα· ὅτε καὶ ἰδὼν τὸν μισθὸν ἀριθμούμενον εἶπε δακρύσας ὡς 'ἐπέγνων ἐμαυτὸν νῦν τούτοις
c πεπραμένον'. . . . καὶ ἀρχὰς . . περὶ τὴν Χίον κατέστησε καὶ τὴν αὐτὴν τῇ πατρίδι πολιτείαν.

copiose pertractauit hunc locum Keil (Analecta Isocratea p. 92—94), qui illum Hermippeae originis esse suspicatur et Caecilium intermedium (cf. p. 93, 1) statuit; cum Keilio concinit Svsemihl (de . . . uitis Tisiae Lysiae Isocratis . . . quaestiones epicriticae, ind. schol. Gryph. sem. aest. 1884, p. XV s et *philolog. anzeig.* XV 1885 p. 242).

115 Ps. Plvtarchvs de uitis X orat. p. 837 c (cf. Photius bibl. cod. 260 p. 486ᵇ 31): ἀκροαταὶ δ' αὐτοῦ ἐγένοντο εἰς ἑκατόν,

---

7 *Λυσιμάχου ⟨ἄρχοντος, νεώτερος⟩ μὲν Λυσίου* Duebner et Busse, *λυσιμάχου μυρρινουσίου* libri. 8 *δυσὶ* Wolf, *δύο* libri.

ἄλλοι τε πολλοὶ καὶ Τιμόθεος ὁ Κόνωνος, σὺν ᾧ καὶ πολλὰς πόλεις ἐπῆλθε, συντιθεὶς τὰς πρὸς Ἀθηναίους ὑπὸ Τιμοθέου πεμπομένας ἐπιστολάς, ὅθεν ἐδωρήσατο αὐτῷ τάλαντον τῶν ἀπὸ Σάμου περιγενομένων. ἐμαθήτευσε δ' αὐτῷ καὶ Θεόπομπος ὁ Χῖος καὶ Ἔφορος ὁ Κυμαῖος καὶ Ἀσκληπιάδης ὁ τὰ τραγῳδούμενα συγγράψας καὶ Θεοδέκτης ὁ Φασηλίτης ὁ τὰς τραγῳδίας ὕστερον γράψας, οὗ ἐστι τὸ μνῆμα ἐπὶ τὴν Κυαμῖτιν πορευομένοις κατὰ τὴν ἱερὰν ὁδὸν τὴν ἐπ' Ἐλευσῖνα, τὰ νῦν κατερηρειμμένον· ἔνθα d καὶ τοὺς ἐνδόξους τῶν ποιητῶν ἀνέστησε σὺν αὐτῷ, ὧν Ὅμηρος ὁ ποιητὴς σῴζεται μόνος· Λεώδαμός τ' Ἀθηναῖος καὶ Λάκριτος * ὁ νομοθέτης Ἀθηναίοις, ὥς δέ τινές φασι, καὶ Ὑπερείδης καὶ Ἰσαῖος.

4 s fusiora de Theopompo et Ephoro Photius (fr. 115 *a*) seruauit. u. 6—10 Caecilio deberi, qui sua ex Heliodori *Περὶ ⟨τῶν Ἀθήνησι⟩ μνημάτων* transtulerit, Keil Hermes XXX p. 205 s (236) contendit.

115a Photius bibl. cod. 176 p. 121ᵃ 23: φασὶ δὲ αὐτόν (Θεόπομπον) τε καὶ Ἔφορον Ἰσοκράτους γενέσθαι μαθητάς. δῆλον δὲ τοῦτο ποιοῦσι καὶ οἱ λόγοι· πολὺ γὰρ ἐν τοῖς Θεοπόμπου ἡ κατὰ μίμησιν ἰδέα τῶν παρ' Ἰσοκράτει, εἰ καὶ λείπεται τῆς κατὰ τὴν ἐργασίαν ἀκριβείας. καὶ τὰς ἱστορικὰς δὲ ὑποθέσεις τὸν διδάσκαλον αὐτοῖς προβαλεῖν, τὰς μὲν τῶν ἄνω χρόνων Ἐφόρῳ, Θεοπόμπῳ δὲ τὰς μετὰ Θουκυδίδην Ἑλληνικάς, πρὸς τὴν ἑκατέρου φύσιν καὶ τὸ ἔργον ἁρμοσάμενον. διὸ καὶ τὰ προοίμια αὐτοῖς τῶν ἱστοριῶν τῇ τε διανοίᾳ καὶ τοῖς ἄλλοις ἐστὶν ὁμοιότατα, ὡς ἂν ἀπὸ τῆς αὐτῆς ἀφετηρίας ἐκδραμόντων ἑκατέρου πρὸς τὸ στάδιον τῆς ἱστορίας.

πλείσταις μὲν οὖν παρεκβάσεσι παντοδαπῆς ἱστορίας τοὺς ἱστορικοὺς αὐτοῦ λόγους Θεόπομπος παρατείνει. διὸ καὶ Φίλιππος ὁ πρὸς Ῥωμαίους πολεμήσας, ἐξελὼν ταύτας καὶ τὰς Φιλίππου

---

1 *τε* Franke ex Photio, *δὲ* libri. 10 post *Λάκριτος* lacunam indic. Westermann, qui ⟨*ὁ Φασηλίτης καὶ Λυκοῦργος*⟩ supplet. 15 ‚an *πολλή*?' Bekker. 18 *διδάσκαλον* A, *διδάσκοντα* uulg. *τῶν ἄνω* Blass l. s. II p. 402, 1, *ἄνω τῶν* libri. 22 *ἐκδραμόντων* A, *ἐνδραμόντων* uulg.

συνταξάμενος πράξεις, αἳ σκοπός εἰσι Θεοπόμπῳ, εἰς ἑκκαίδεκα βίβλους μόνας, μηδὲν παρ' ἑαυτοῦ προθεὶς ἢ ἀφελὼν πλὴν (ὡς εἴρηται) τῶν παρεκτροπῶν, τὰς πάσας ἀπήρτισε. Δοῦρις (fr. 1 FHG II 469) μὲν οὖν ὁ Σάμιος ἐν τῇ πρώτῃ τῶν αὐτοῦ Ἱστο-
121b ριῶν οὕτω φησίν "Ἔφορος δὲ καὶ | Θεόπομπος τῶν γενομένων πλεῖστον ἀπελείφθησαν· οὔτε γὰρ μιμήσεως μετέλαβον οὐδεμιᾶς οὔτε ἡδονῆς ἐν τῷ φράσαι, αὐτοῦ δὲ τοῦ γράφειν μόνον ἐπεμελήθησαν'. καίτοι Δοῦρις καὶ τῆς ἐν αὐτοῖς τούτοις οἰκονομίας, οἷς αἰτιᾶται, πολλὰ τῶν ἀνδρῶν λειπόμενος. ἀλλ' εἰ μὲν πρὸς τὸν ὑπερήφανον ἐκεῖνον Θεοπόμπου λόγον, ὃς τοὺς ἀρχαιοτέρους οὐδὲ τῶν δευτερείων ἠξίου, τοῦτο ἀπέρριψεν, οὐκ ἔχω λέγειν· πλὴν ὅτι οὐδέτερος αὐτῶν προσηκόντως ἐπελάβετο, καὶ μάλιστα ἂν διισχυρισαίμην. Κλεοχάρης δὲ ὁ Σμυρλεανός, ὑπὲρ τῶν Ἰσοκρατικῶν ἁπάντων οἶμαι λέγων (τοῦτο γάρ ἐστι τὸ ἐν τῇ πρὸς τὸν Δημοσθένην συγκρίσει μὴ τὰ πόρρω αὐτοῖς παρασχεῖν), φησὶ τοὺς μὲν Δημοσθενικοὺς λόγους τοῖς τῶν στρατιωτῶν ἐοικέναι μάλιστα σώμασι, τοὺς δὲ Ἰσοκρατικοὺς τοῖς τῶν ἀθλητῶν. δῆλον δὲ ὡς Θεόπομπος οὐδενὸς τῶν Ἰσοκρατικῶν εἰς τοὺς λόγους ἀτιμότερος.

hoc fragmentum referendum est ad fr. 115 p. 101, 4 s. Photii fontem hic Caecilium esse, qui saepe ab hoc rhetore adhibiti Hermippi libro *Περὶ τῶν Ἰσοκράτους μαθητῶν* inscripto usus sit, Keil apud Susemihlium (*griech. litteratur in der Alexandrinerzeit* II. 1892 p. 678) edocet.

116 Ps. Plutarchus de uitis X orat. p. 838 a: . . ἀλλὰ καὶ τὰ παρὰ Νικοκλέους τοῦ Κυπρίων βασιλέως, ὃς ἦν υἱὸς Εὐαγόρου, εἴκοσι τάλαντα λαβὼν ὑπὲρ τοῦ πρὸς αὐτὸν γραφέντος λόγου κτλ.

haec uerba ex Hermippo exscripta fortasse Caecilium nobis tradere Keil Analecta Isocratea p. 89 s (cf. p. 93, 1) Susemihlius (*philol. anzeig.* XV 1885 p. 242) assentientem habens putat.

117 (u. 22—24 = 10 B.; u. 22—27 = Dionys. Hal. fr. 10 p. 287, 1 Vs. et R.) Ps. Plutarchus de uitis X orat. p. 838 b:

ἐτάφη δὲ μετὰ τῆς συγγενείας πλησίον Κυνοσάργους ἐπὶ τοῦ
λόφου ἐν ἀριστερᾷ αὐτός τε καὶ ὁ πατὴρ αὐτοῦ Θεόδωρος καὶ
ἡ μήτηρ Ἡδυτώ, ταύτης τ' ἀδελφὴ τηθὶς τοῦ ῥήτορος Νακὼ
καὶ ὁ ποιητὸς υἱὸς Ἀφαρεὺς καὶ ὁ ἀνεψιὸς αὐτοῦ Σωσικλῆς,
μητρὸς Ἰσοκράτους ἀδελφῆς Νακοῦς υἱὸς ὤν, ὅ τ' ἀδελφὸς αὐ- c
τοῦ ὁμώνυμος τοῦ πατρὸς Θεόδωρος καὶ οἱ υἱωνοὶ ⟨αὐτοῦ⟩,
τοῦ ποιηθέντος αὐτῷ παιδὸς Ἀφαρέως. Ἀφαρεὺς * καὶ ὁ τού-
του πατὴρ Θεόδωρος ἥ τε γυνὴ Πλαθάνη, μήτηρ δὲ τοῦ ποιη-
τοῦ Ἀφαρέως. ἐπὶ μὲν οὖν τούτων τράπεζαι ἐπῆσαν ἕξ, αἳ νῦν
οὐ σῴζονται· αὐτῷ δ' Ἰσοκράτει ἐπὶ τοῦ μνήματος ἐπῆν κίων
τριάκοντα πηχῶν, ἐφ' οὗ σειρὴν πηχῶν ἑπτὰ συμβολικῶς, ὃς
νῦν οὐ σῴζεται. ἦν δὲ καὶ αὐτοῦ τράπεζα πλησίον ἔχουσα ποι- d
ητάς τε καὶ τοὺς διδασκάλους αὐτοῦ, ἐν οἷς καὶ Γοργίαν (cf.
Vorsokratiker p. 526, 24 Diels) εἰς σφαῖραν ἀστρολογικὴν βλέ-
ποντα αὐτόν τε τὸν Ἰσοκράτην παρεστῶτα. ἀνάκειται δ' αὐτοῦ
καὶ ἐν Ἐλευσῖνι εἰκὼν χαλκῆ ἔμπροσθεν τοῦ προστῴου ὑπὸ Τι-
μοθέου τοῦ Κόνωνος, καὶ ἐπιγέγραπται (cf. inscriptiones Graecae
metricae 156 Preger)

Τιμόθεος φιλίας τε χάριν ξύνεσίν τε προτιμῶν
Ἰσοκράτους εἰκὼ τήνδ' ἀνέθηκε θεοῖν.
Λεωχάρους ἔργον.

φέρονται δ' αὐτοῦ λόγοι ἑξήκοντα. ὧν εἰσι γνήσιοι κατὰ μὲν Διονύσιον εἰκοσιπέντε, κατὰ δὲ Κεκίλιον εἰκοσιοκτώ, οἱ δ' ἄλλοι κατεψευσμένοι. . . . .

εἰσὶ δ' οἳ καὶ τέχνας αὐτὸν λέγουσι συγγεγραφέναι, οἳ δ' οὐ f
μεθόδῳ, ἀλλ' ἀσκήσει χρήσασθαι (cf. Photius bibl. cod. 260
p. 486b 5).

u. 1—21 ex Heliodori *Περὶ ⟨τῶν Ἀθήνησι⟩ μνημάτων* deductos et a Caecilio seruatos esse Keil Hermes XXX p. 201 s et 219 s (235) demonstrauit.

---

2 *αὐτός* Reiske, *ὁ υἱός* libri. 3 *Ἡδυτώ* Sauppe, *αὐτοῦ* libri. *Νακὼ* Keil l. s. p. 201 et 203, 2, *Ἀνακὼ* libri. 4 *Σωσικλῆς* Keil l. s. p. 204, 2, *Σωκράτης* libri. 5 *Νακοῦς υἱὸς* Keil l. s. p. 201 et p. 203, 2, *ἀνακούσιος* libri. 6 *αὐτοῦ* add. Wyttenbach. 7 post *Ἀφαρεὺς* lacuna est in codice E (Parisino). 10 *κριὼν* aut *κριῶν* aut *κριὸς* libri. 19 *ξύνεσίν* Duebner, *ξενίην* libri. 20 *θεοῖν* Kaibel, *θεαῖς* libri.

118 Ps. Plvtarchvs de uitis X orat. p. 838 f (cf. Photius cod. 260 p. 487^{b} 18): ἐλυπήθη δὲ καὶ οὐ μετρίως ἐπὶ τῷ Cωκράτους θανάτῳ καὶ μελανειμονῶν τῇ ὑστεραίᾳ προῆλθεν.

eadem fere apud Hermiam (fr. 118*a*) legimus, quare Immisch l. s. p. 243, 2 communem auctorem, scilicet Caecilium, adhibitum esse indicat.

118a Hermias in Plat. Phaedr. schol. p. 264, 20 Couvr.: ἐλέγετο Ἰcοκράτης οὕτως ἑταῖρος γεγενῆcθαι Cωκράτους ὡς μετὰ τὸν θάνατον αὐτοῦ ἐπὶ ἐνιαυτὸν μελανειμονεῖν.

119 Ps. Plvtarchvs de uitis X orat. p. 839 a: ἐγένετο δὲ καὶ πρὸς τὰ ἀφροδίcια καταφερής, ὡς ὑποπάcτῳ παρειλκυcμένῳ ἐν τῇ κοίτῃ χρῆcθαι, κρόκῳ διάβροχον ἔχοντα τὸ προcκεφάλαιον, b καὶ νέον μὲν ὄντα μὴ γῆμαι, γηράcαντα δ' ἑταίρᾳ cυνεῖναι, ᾗ ὄνομα ἦν Λαγίcκη, ἐξ ἧc ἔcχε θυγάτριον, ὃ γενόμενον ἐτῶν δώδεκα πρὸ γάμων ἐτελεύτηcεν. ἔπειτα Πλαθάνην τὴν Ἱππίου τοῦ ῥήτορος γυναῖκα ἠγάγετο τρεῖc παῖδας ἔχουcαν, κτλ. sequitur admodum paucis interiectis fr. 120.

non solum 7—12 (Keil, Analecta Isocr. p. 90—92), sed totus locus (Blass l. s. II p. 71 s, 7) Hermippi est, quem fortasse a Caecilio excerptum esse Keil l. s. p. 90—92 (cf. p. 93, 3) suspicatur.

120 Ps. Plvtarchvs de uitis X orat. p. 839 b: . . τὸν Ἀφαρέα . ., ὃc καὶ εἰκόνα αὐτοῦ χαλκῆν ἀνέθηκε πρὸc τῷ Ὀλυμπιείῳ ἐπὶ κίονοc καὶ ἐπέγραψεν (cf. inscriptiones Graecae metricae 157 Preger)

Ἰcοκράτουc Ἀφαρεὺc πατρὸc εἰκόνα τήνδ' ἀνέθηκε
Ζηνί, θεούc τε cέβων καὶ γονέων ἀρετήν.

c . . . ἀνάκειται . . ἐν ἀκροπόλει χαλκοῦc ἐν τῇ Cφαιρίcτρᾳ τῶν

---

5 *οὗτος* M. 12 ‚an *πρόγαμον*?' Radermacher. 15. 16 *Ὀλυμπιείῳ* Wyttenbach, *ὀλυμπίῳ ὡς* libri. 20 *Σφαιρίστρᾳ*] mutare non oportet; cf. Keil l. s. p. 203.

Ἀρρηφόρων κελητίζων ἔτι παῖς ὤν, ὥς εἰπόν τινες. .... ἦν δ' αὐτοῦ καὶ γραπτὴ εἰκὼν ἐν τῷ Πομπείῳ. ... ἐποίησε (Ἀφαρεύς) δὲ καὶ τραγῳδίας περὶ ἑπτὰ καὶ τριάκοντα, ὧν ἀντιλέγονται δύο. ἀρξάμενος δ' ἀπὸ Λυσιστράτου διδάσκειν ἄχρι d
Σωσιγένους ἐν ἔτεσιν εἴκοσιν ὀκτὼ διδασκαλίας ἀστικὰς καθῆκεν ἕξ, καὶ δὶς ἐνίκησε διὰ Διονυσίου καθεὶς καὶ δι' ἑτέρων ἑτέρας δύο Ληναϊκάς. τῆς δὲ μητρὸς αὐτῶν Ἰσοκράτους καὶ Θεοδώρου καὶ τῆς ταύτης ἀδελφῆς Νακοῦς εἰκόνες ἀνέκειντο ἐν ἀκροπόλει· ὧν ἡ τῆς μητρὸς παρὰ τὴν Ὑγίειαν νῦν κεῖται μετεπιγεγραμμένη, ἡ δὲ Νακοῦς οὐ σῴζεται. ἔσχε δὲ δύο υἱούς, Ἀλέξανδρον μὲν ἐκ Κόννου, Σωσικλέα δ' ἐκ Λυσίου.

hunc locum, qui Heliodorum (p. 104, 14 — 105, 2 et p. 105, 7—11 e libro *Περὶ ⟨τῶν Ἀθήνησι⟩ μνημάτων*, p. 105, 2—7 e libro *Περὶ τῶν Ἀθήνησι τριπόδων*) patrem profitetur, Caecilio deberi Keil Hermes XXX p. 203 ss (235 s. 237) ostendit.

121 Photivs bibl. cod. 260 p. 487ᵃ 13: συνέθηκε μέντοι τὸν Πανηγυρικόν, οἱ μὲν ἔτεσί φασι δέκα, οἱ δὲ ἐπὶ τούτοις ἕτερα πέντε. καίτοι Γοργίου τοῦ Λεοντίνου καὶ Λυσίου τῶν ἐνθυμημάτων καὶ ἐπιχειρημάτων μικροῦ μεταβολὴ καθέστηκε καὶ μετάθεσις ὁ πανηγυρικὸς Ἰσοκράτους λόγος. διατρῖψαι δ' ἄν τις οἰηθείη μακρὸν οὕτω χρόνον τοῦ Πανηγυρικοῦ προσεδρεύοντα τὸν ῥήτορα τῇ συνθήκῃ διὰ τὸ τῆς λέξεως κατεσκευασμένον καὶ περιττόν, καὶ διὰ τὴν εἰς ἀκρίβειαν τῶν ὀνομάτων ἐκλογὴν καὶ δὴ καὶ τῆς πρὸς ἄλληλα τούτων συνθήκης. ἀλλὰ καὶ ἡ τῶν κώλων καὶ περιόδων ἐπὶ τοσοῦτον ἀκρίβεια ἱκανὴ καταναλῶσαι χρόνον. μάλιστα δὲ αὐτῷ ἡ τῶν πραγμάτων εὕρεσις καὶ διοίκησις τὴν τοσαύτην ἀσχολίαν ἐνεποίησε· τὰ γὰρ κεφάλαια καὶ τὰ ἐπιχειρήματα, οἷς ὁ λόγος οἰκονομούμενος ἀπαρτίζεται, εἴ τις

14—16 cf. fr. sequens 10—13 et fr. 166 p. 204, 21 s; praeterea uide adn. ad fr. 89.

---

1 *κελητίζων* Turnebus, *κερητίζων* libri. 8 et 10 *Νακοῦς*] nil mutandum est; cf. Keil l. s. p. 203, 2. 11 *Κόννου Σωσικλέα* Keil l. s. p. 204, 2, *κοινοῦς οὐσικλέα* libri. 20 genetiuus *τῆς συνθήκης* pendet ab *ἐκλογὴν* an *τὴν συνθήκην* scribendum est?

ἐπιμελῶς καὶ καθ' ἕκαστον μέρος ἐπισκέψοιτο, εὑρήσει συντελεσθῆναι πολλοῦ δεόμενα χρόνου.

hunc locum ad Caecilium reducunt Blass l. s. II p. 121 (p. 134, 2) et Otto l. s. p. 23, 1.

122 Photivs bibl. cod. 260 p. 487ᵇ 26: *τῶν δὲ λόγων αὐτοῦ τὸ εὐκρινὲς καὶ σαφὲς καὶ μεμελετημένον πᾶσι δῆλον, καὶ ὡς ἐπανθεῖ αὐτοῖς οὐ μόνον ἔμφυτον ἀλλὰ καὶ κομμωτικὸν κάλλος. οὐ μέντοι γε πολυσχήμων ὁ ἀνήρ, οὐδὲ ταῖς κατὰ τὸ σχῆμα τροπαῖς ποικιλλόμενος· διὸ καὶ δι' ἔνδειαν τῆς ἐν τούτοις μεταβολῆς οὐδ' ἐναγώνιος. Ἰσοκρατικὴ δὲ καὶ τῶν ἐν τοῖς λόγοις ὑποστάσεων ἡ συνέχεια. τάχα δ' ἄν τις αὐτὸν αἰτιάσαιτο κλοπῆς, ἐξ ὧν ἐν τῷ πανηγυρικῷ λόγῳ αὐτοῦ πολλὰ τῶν κατὰ τοὺς ἐπιταφίους λόγους εἰρημένων Ἀρχίνῳ τε* (O A II 166ᵇ Tur.) *καὶ Θουκυδίδῃ καὶ Λυσίᾳ ὑπεβάλετο. ἀλλ' οὐδὲν κωλύει παραπλησίων ἀνακυπτόντων πραγμάτων ταῖς ὁμοίαις ἐξεργασίαις κεχρῆσθαι καὶ τοῖς ⟨αὐτοῖς⟩ ἐνθυμήμασιν, οὐχ ὑποβαλλόμενον τὰ ἀλλότρια, ἀλλὰ τῆς τῶν πραγμάτων ἀναβλαστανούσης φύσεως τοιαῦτα οἷα καὶ τοῖς προλαβοῦσι προβαλλομένη ἐπιδείκνυται.*

4 uide fr. sequens p. 106, 24. 10—13 cf. fr. praecedens 14—16 et fr. 166 p. 204, 21 s; inspicias etiam adn. ad fr. 89; quare 10—18 Photium de Caecilio (*τίς*) loqui statuerim. 3—10 Savppe l. c. p. 1664 et Brzoska l. s. p. 1183 Caecilio attribuerunt.

123 Photivs bibl. cod. 159 p. 102ᵃ 42: οὗτος μὲν οὖν ὁ
102ᵇ ῥήτωρ σοφιστεύειν μᾶλλον ἢ τῶν | κοινῶν προστατεῖν, ὥσπερ οἱ ἄλλοι ἐννέα ῥήτορες, ὧν καὶ Δημοσθένης ἦν, εἵλετο, καίτοι καὶ πρὸ ἐκείνων τοῖς τῆς ῥητορικῆς ἀκμάζων λόγοις, καὶ κατ' ἐκείνους τὴν ἐπ' αὐτοῖς δόξαν οὐκ ἐλαττούμενος. κέχρηται δὲ μάλιστα μέν, ὡς αὐτίκα τοῖς ἀναγινώσκουσι δῆλον, εὐκρινείᾳ καὶ

24 cf. fr. praecedens u. 4.

15 *κεχρῆσθαι* A, *χρῆσθαι* uulg. *αὐτοῖς* add. Radermacher.

καθαρότητι, πολλήν τε ἐπιμέλειαν περὶ τὴν ἐργασίαν τῶν λόγων ἐπιδείκνυται, ὥστε καὶ εἰς περιττὸν αὐτῷ διεκπίπτειν τὸν κόσμον καὶ τὸ ἐπιμελές. καὶ αὐτὸ δὲ τὸ τῆς ἐργασίας πλεονάζον παρ' αὐτῷ οὐ τὸ γόνιμον μᾶλλον τῶν ἐπιχειρημάτων ἢ τὸ ἀπειρόκαλον παριστᾷ. ἦθος δὲ καὶ ἀλήθεια καὶ γοργότης οὐδὲ μέτεστιν αὐτῷ. μεγέθους δὲ αὐτῷ ὅσον εἰς τὸν πολιτικὸν ἐναρμόζει λόγον, ἄριστα καὶ παραπλησίως κέκραται τῇ σαφηνείᾳ. ἄτονος δὲ πλέον τοῦ δέοντος ὁ λόγος. οὐχ ἥκιστα δὲ αὐτοῦ σμικρολογίαν καὶ τὸ προσκορὲς τῶν παρισώσεων αἰτιᾶται.

cf. prooemium p. XXVIII.

***124** Harpocratio s. u. *ἐπακτὸς ὅρκος* p. 119, 5 Dind.: . . *Λυσίας ἐν τῷ Πρὸς Χαιρέστρατον καὶ Ἰσοκράτης Ἀπολλωνιάτης* (cf. OA II 245 Tur.) *ἐν ταῖς Πρὸς Δημόνικον παραινέσεσιν.*

Harpocrationem hic Caecilio auctore niti Blass l. c. II p. 104, p. 281, p. 281, 1 coniecit. eandem artis criticae rationem a Caecilio alibi quoque adhibitam esse ex fragmento 127 apparet. Caecilium fontem esse negat E. Drerup in Isocratis edit. uol. I. 1906 p. LXXXVIII.

Ε'. Ἰσαῖος

125 (u. 19—22 = 11 B.) Ps. Plvtarchvs de uitis X orat. p. 839 f = Isaeus p. XXVI Thalh. (cf. Photius bibl. cod. 263 p. 490ᵃ 28): καθηγήσατο δὲ Δημοσθένους ἀποστὰς τῆς σχολῆς ἐπὶ δραχμαῖς μυρίαις, διὸ καὶ μάλιστα ἐπιφανὴς ἐγένετο. αὐτὸς δὲ καὶ τοὺς ἐπιτροπικοὺς λόγους συνέταττε τῷ Δημοσθένει, ὥς τινες εἶπον.

καταλέλοιπε δὲ λόγους ἑξήκοντα τέσσαρας, ὧν εἰσι γνήσιοι πεντήκοντα, καὶ ἰδίας τέχνας. πρῶτος δὲ καὶ σχηματίζειν ἤρξατο καὶ τρέπειν ἐπὶ τὸ πολιτικὸν τὴν διάνοιαν, ὃ μάλιστα μεμίμηται Δημοσθένης.

17—18 fusius exsecutus est Libanius, uide fr. 125 *a*.

16—18 tetigit Leo l. s. p. 33; hic quoque Caecilium fon-

2 *αὐτῷ* A, *τῷ* uulg. 5. 6 *μέτεστιν αὐτῷ* A, *μέτεστιν παρ' αὐτῷ* uulg.

tem esse statuere uidetur. 19—22 etiam Blass l. s. II p. 499 Caecilio attribuit. 21 de uocabulo *πολιτικόν* cf. Brandstaetter (*Leipziger studien* XV 1893 p. 174) et Blass l. s. adn. 1.

125a Libanivs proleg. Demosth. p. 3 Reiske: τοὺς δὲ λόγους τοὺς ἐπιτροπικοὺς εἰσίν οἵ φασιν Ἰσαίου καὶ οὐ Δημοσθένους εἶναι, διὰ τὴν ἡλικίαν τοῦ ῥήτορος ἀπιστοῦντες, ὀκτωκαίδεκα γὰρ ἐτῶν ἦν, ὅτε πρὸς τούτους ἠγωνίζετο, καὶ ὅτι δοκοῦσιν οἱ λόγοι τὸ τοῦ Ἰσαίου πως ἐπιφαίνειν εἶδος.

uide, quae ad u. 17—18 fragmenti 125 dixi.

ς΄. *Αἰσχίνης*

126 (= 12ª B.) Ps. Plvtarchvs de uitis X orat. p. 840 b = Aeschines p 1, 13 Bl. (cf. Photius bibl. cod. 264 p. 490ᵇ 15): ἀκροατὴς δὲ γενόμενος, ὥς μέν τινες λέγουσιν, Ἰσοκράτους καὶ Πλάτωνος, ὡς δὲ Κεκίλιος, Λεωδάμαντος, κτλ.

eadem, at multo ampliora fr. 126 *a* exhibet; inspicienda sunt etiam fr. 126 *b* et 127 *c*, 18—19.

126a (u. 11—17 = 12ᵇ B.) Scholion Aeschinis or. II de falsa legatione init. p. 6 Schultz = p. 6 adn. et 12 Bl.: ὅτι μαθητὴς ἐγένετο, ὡς μὲν Δημήτριος ὁ Φαληρεύς (fr. 18 FHG II 368) φησι, Σωκράτους τοῦ φιλοσόφου, εἶθ᾽ ὕστερον Πλάτωνος· ὡς δὲ Κεκίλιος καὶ Ἰδομενεὺς (fr. 15 FHG II 493) καὶ Ἕρμιππος (fr. 71 FHG III 51) ἱστοροῦσιν, οὐκ ἤκουσε τούτων τῶν ἀνδρῶν μαθήσεως χάριν.
12 Bl. φασὶ γὰρ ὡς ὅτι | „οὐδὲν τοῦ χαρακτῆρος τοῦ Πλα-

---

18 *φησὶ* i (cod. Paris. s. XIII). *ὅτι* om. i.

τωνικοῦ cῴζει, οὔτε τὸ ἀκριβὲc καὶ καθαρὸν καὶ ἀπέριττον ⟨οὔτε τὸ μεγαλοπρεπὲc καὶ *⟩ καὶ εὔρυθμον, ἀλλὰ κεχηνυῖά πώc ἐcτιν αὐτοῦ ἡ ἰδέα τοῦ λόγου, καὶ ἄτεχνοc μὲν καὶ προπετὴc καὶ εὐχερῶc ἐπὶ τὸ λοιδορεῖν αἰcχρῶc καὶ ἀπρεπῶc ῥήτορι ἐξαγομένη, ἔχουcα δέ τι εὐφυὲc καὶ εὐάγωγον, καὶ οἷον ἂν γένοιτό τινι ἐκ φύcεωc καὶ μελέτηc ἀφανοῦc".

cf. fr. 126 et fr. 126 *b* et 127 *c*, 18—19, ubi idem affirmatur. etiam uerba in p. 108, 18 — 109, 8 exstantia Caecilii esse docet conexus (cf. Blass *Griech. ber.* p. 59 s, 3; Blass l. s. III 2 p. 156 s, 4, p. 157, p. 188 s, p. 225, 4, p. 227, 2; Blass in editione Aeschinis p. 12, 1; Brzoska l. s. p. 1183).

126 b Scholion Aeschinis or. I 4 p. 254 Schultz: . . . καὶ ἐκ τούτων δὲ δῆλον ὡc οὐδὲ ἤκουcε Πλάτωνοc, οὗτοc μὲν γάρ φηcι τρεῖc εἶναι πολιτείαc, Πλάτων δὲ καὶ δύο καὶ πέντε καὶ ἑπτά.

cf. etiam fr. 126, fr. 126 *a*, fr. 127 *c*, 18—19.

127 (= 13[b] B.) Photius bibl. cod. 61 p. 20[a] 9 = p. 8, 19 Bl.: φέρεται δὲ αὐτοῦ καὶ ἄλλοc λόγοc, ὁ Δηλιακὸc λεγόμενοc· οὐκ ἐγκρίνει δὲ αὐτὸν ὁ Κεκίλιοc, ἀλλ' Αἰcχίνην ἄλλον cύγχρονον τοῦδε Ἀθηναῖον τὸν πατέρα εἶναι τοῦ λόγου φηcίν.

13 s cf. fr. 127 *a*, 4 s et 127 *b*, 11. 15—16 cf. fr. 127 *c*, 19—21 et 127 *d*, 2 s. cf. etiam fr. 124.

---

1. 2 post *καθαρὸν* scr. Reiske *οὔτε τὸ ἀπ.*, Blass lacunam statuere post *ἀπέριττον* mauult et coni. dubitanter ⟨*οὔτε τὸ μεγαλοπρεπὲς καὶ* *⟩ *καὶ εὔρ.* 14 *λεγόμενος* Blass, *νόμος* libri. *Καικίλιος* edunt, *κικίλλος* A, *κικίλιος* uulg.

127a (= 13ᵃ B.) Ps. Plvtarchvs de uitis X orat. p. 840 e
3 Bl. = 2, 27 Bl.: φέρονται δ' αὐτοῦ λόγοι τέccαρες, ὅ τε Κατὰ | Τιμάρχου καὶ ὁ Περὶ τῆς παραπρεcβείας καὶ ὁ Κατὰ Κτηcιφῶντος, οἳ καὶ μόνοι εἰcὶ γνήcιοι· ὁ γὰρ ἐπιγραφόμενος Δηλιακὸς οὐκ ἔςτιν Αἰςχίνου. ἀπεδείχθη μὲν γὰρ ἐπὶ τὴν κρίςιν τὴν περὶ τοῦ ἱεροῦ τοῦ ἐν Δήλῳ cυcταθεῖcαν cυνήγορος, οὐ μὴν εἶπε τὸν λόγον· ἐχειροτονήθη γὰρ Ὑπερείδης ἀντ' αὐτοῦ, ὥς φηcι Δημοcθένης (XVIII 134).

2—4 cf. fr. 127 *b*, ubi copiosius eadem tractantur. 4 s cf. fr. 127 et 127 *b*, 11.

127b Apollonivs uita Aeschinis p. 268, 63 Westerm. = p. 8, 1 Bl.: τριῶν δὲ ὄντων λόγων τῶν ὑπ' αὐτοῦ γεγραμμένων, καὶ τούτων δημοςίων, ὁ γὰρ Δηλιακὸς νόθος ἐςτί, τὸν μὲν Κατὰ Κτηcιφῶντος εὑρίςκομεν τελευταῖον γεγραμμένον· ἐπὶ γὰρ τῶν Ἀλεξάνδρου χρόνων γέγραπται· τῶν δὲ λοιπῶν περὶ τοὺς αὐτοὺς ὄντων χρόνους πρότερός ἐςτι τῇ τάξει ὁ Κατὰ Τιμάρχου· ἐν γὰρ τῷ μετ' αὐτόν, τῷ Περὶ τῆς παραπρεcβείας, μέμνηται ὁ Αἰςχίνης τούτου τοῦ λόγου.

11 uide fr. 127, 13 s et fr. 127 *a*, 4 s. ad totum fr. uide fr. praeced. u. 2—4.

127c Apollonivs uita Aeschinis p. 266, 33 Westerm. = p. 6, 21 Bl.: φαcὶ μέντοι τινὲς αὐτὸν ἀκουςτὴν γενέςθαι Πλά-
7 Bl. τωνός τε καὶ Cωκράτους, ψευδό|μενοι. ἦν δὲ καὶ ἕτερος ῥή-
267W. τωρ | Αἰςχίνης Ἐλευςίνιος, ὃς καὶ τέχνας λέγεται ῥητορικὰς γεγραφέναι.

18—19 ad eadem ad quae fr. 126 et fr. 126 *a* et 126 *b* spectant; u. 19—21 ad fr. 127, 15—16 et ad fr. 127 *d*, 2 s referendi sunt.

---

3 *ὁ περὶ τῆς* Blass, *ὁ παρὰ τῆς* cod. H (Parisinus), *ὁ τῆς* ceteri. 5 *τὴν περὶ* Duebner, *τοῦ περὶ* libri. 6 *συσταθεῖσαν* Westermann, *συσταθεὶς* libri. 11 *καὶ νόθος* libri praeter unum. 19 *Σωκράτους*] ‚rectius *'Ισοκρ.*' Blass, cf. fr. 126, 9.

***127 d** Laertivs diogenes II 64: γεγόναςι δ' Αἰςχίναι ὀκτώ. πρῶτος αὐτὸς οὗτος· δεύτερος δ' ὁ τὰς τέχνας γεγραφὼς τὰς ῥητορικάς· τρίτος ὁ ῥήτωρ ὁ κατὰ Δημοςθένην· τέταρτος Ἀρκάς, μαθητὴς Ἰςοκράτους· πέμπτος ὁ Μυτιληναῖος, ὃν καὶ ῥητορομάςτιγα ἐκάλουν· ἕκτος Νεαπολίτης, φιλόςοφος ἀκαδημαϊκός, Μελανθίου τοῦ Ῥοδίου μαθητὴς καὶ παιδικά· ἕβδομος Μιλήςιος, πολιτικὸς ςυγγραφεύς· ὄγδοος ἀνδριαντοποιός.

hic catalogus Aeschinum referendus est ad fr. 127, 15—16 et fr. 127 *c*, 19—21. auctorem Laertii Caecilium esse Maass l. c. p. 131 affirmauit.

128 Photivs bibl. cod. 61 p. 20ᵇ 8 = p. 10, 1 Bl.: ἔςτι δὲ ὁ λόγος αὐτῷ ὥςπερ αὐτοφυὴς καὶ αὐτοςχέδιος, οὐ τοςοῦτον διδοὺς τὴν τέχνην ἀποθαυμάζειν τοῦ ἀνδρός, ὅςον τὴν φύςιν. καὶ γὰρ ὅςα δεινότητος ἔχεται, ταῦτα ἔςτιν εὑρεῖν παρὰ τοῖς λόγοις αὐτοῦ, καὶ ἃ φύςεως μᾶλλόν ἐςτι δείγματα. περί τε γὰρ τὴν ὀνομαςίαν ἐςτὶν ἀφελὴς καὶ εὔςημος, καὶ περὶ τὴν τῶν λόγων ςύνθεςιν οὔτε ἄγαν ἄτονος ὥςπερ Ἰςοκράτης, οὔτε πεπιεςμένος καὶ ςυνεςφιγμένος ὥςπερ Λυςίας, πνεύματι δὲ καὶ τόνῳ οὐδὲν Δημοςθένους ἀπολείπει. ςχήματι δὲ κέχρηται διανοίας τε καὶ λέξεως οὐ πρὸς τὸ δοκεῖν τι ςὺν τέχνῃ λέγειν, ἀλλὰ πρὸς τὸ ἀναγκαιότατον τοῖς ὑποκειμένοις πράγμαςιν. διὸ καὶ ἀπάνουργός πως ὁ λόγος εἶναι δοκεῖ, καὶ πρὸς τὰς ἐν πλήθει ῥητορείας καὶ τοὺς ἰδιωτικοὺς λόγους μάλιςτ' ἂν πρέπων· καὶ γὰρ οὐδὲ ἐπιχειρήμαςιν οὐδὲ ἐνθυμήμαςι ςυνεχής τις καὶ λίαν ἐκβεβιαςμένος.

13 ss cf. fr. 144 p. 126, 8 ss. 16 ss cf. fr. 71, 20—22. in his uerbis Caecilii ingenium exstare Blass l. c. III 2 p. 189 et ei adstipulatus Brzoska l. c. p. 1183 contendunt.

---

11 *καὶ γὰρ* — 12 *δείγματα* ‚pugnant cum superioribus, uidenturque diuersa duo iudicia commixta esse' Blass. 19 *πρὸς* Blass, *ὡς* libri. 19. 20 *τὰς . . ῥητορείας καὶ τοὺς ἰδιωτικοὺς λόγους* A, *ταῖς . . ῥητορείαις καὶ τοῖς ἰδιωτικοῖς λόγοις* uulg. 20 *μάλιστ' ἂν πρέπων* Blass, *μάλιστα ἐμπρέπων* libri.

Ζ'. Λυκοῦργος

129 Ps. Plvtarchvs de uitis X orat. p. 842 e = Lycurgus
p. XXVII Bl. p. XXVI Bl.: ἐτάφη | δ' αὐτὸς καὶ τῶν ἐκγόνων τινὲς δημοσίᾳ, καὶ ἔστιν αὐτῶν τὰ μνήματα ἄντικρυς τῆς Παιωνίας Ἀθηνᾶς ἐν τῷ Μελανθίου τοῦ φιλοσόφου κήπῳ, τράπεζαι πεποιημέναι αὐτοῦ τε τοῦ Λυκούργου καὶ τῶν παίδων αὐτοῦ ἐπιγεγραμμέναι καὶ εἰς ἡμᾶς ἔτι σῳζόμεναι.

haec uerba, quae Heliodori (*Περὶ ⟨τῶν Ἀθήνησι⟩ μνημάτων*) sunt, Caecilius Pseudoplutarcho suppeditauit: cf. Keil Hermes XXX p. 200 et 207 (236).

130 (p. 113, 5—12 = 14, 1—8 B.) Ps. Plvtarchvs de uitis X orat. p. 842 f = p. XXVII Bl.: ἔσχε δὲ τρεῖς παῖδας ἐκ Καλλιστοῦς τῆς Ἅβρωνος μὲν θυγατρός, Καλλίου δὲ τοῦ Ἅβρωνος Βατῆθεν ἀδελφῆς, τοῦ ταμιεύσαντος στρατιωτικῶν ἐπὶ Χαιρώνδου
843 ἄρχοντος. περὶ δὲ τῆς κηδείας ταύτης λέγει ὁ Δείναρχος ἐν τῷ Κατὰ Πιστίου (fr. ₂XV 1 O A II 331ᵇ Tur.). κατέλιπε δὲ παῖδας, Ἅβρωνα Λυκοῦργον Λυκόφρονα, ὧν ὁ Ἅβρων καὶ ὁ Λυκοῦργος ἄπαιδες μετήλλαξαν· ἀλλ' ὅ γε Ἅβρων καὶ πολιτευσάμενος ἐπιφανῶς μετήλλαξεν. Λυκόφρων δὲ γήμας Καλλιστομάχην Φιλίππου |
p. XXVIII Bl. Αἰξωνέως ἐγέννησε Καλλιστώ. ταύτην δὲ γήμας Κλεόμβροτος Δεινοκράτους Ἀχαρνεὺς ἐγέννησε Λυκόφρονα· τοῦτον δ' ὁ πάππος εἰσεποιήσατο Λυκόφρων· οὗτος δ' ἐτελεύτησεν ἄπαις. μετὰ δὲ
b τὴν Λυκόφρονος τελευτὴν ἔγημε τὴν Καλλιστὼ Σωκράτης καὶ ἔσχεν υἱὸν Σύμμαχον· τοῦ δ' ἐγένετο Ἀριστώνυμος, τοῦ δὲ Χαρμίδης, τοῦ δὲ Φιλίππη, ταύτης δὲ καὶ Λυσάνδρου Μήδειος, ὁ καὶ ἐξηγητὴς ἐξ Εὐμολπιδῶν γενόμενος· τούτου δὲ καὶ Τιμοθέας τῆς Γλαύκου παῖδες Λαοδάμεια καὶ Μήδειος, ὃς τὴν ἱερωσύνην Ποσειδῶνος Ἐρεχθέως εἶχε, καὶ Φιλίππη, ἥτις ἱεράσατο τῆς Ἀθηνᾶς ὕστερον· πρότερον δ' αὐτὴν γήμας Διοκλῆς ὁ Μελιτεὺς ἐγέννησεν Διοκλέα τὸν ἐπὶ τοὺς ὁπλίτας στρατηγήσαντα· γήμας δ' οὗτος

---

2 *προγόνων* scr. Blass. 9 *Καλλίου* Salmasius, *καλαιοῦ* libri. 12 *Πιστίου* Meursius ex Harpocratione s. u. *βουλεύσεως*, *παστίου* libri. 16 *Αἰξωνέως* Xylander, *ἀειξενέος* libri. 25 *Μελιτεὺς* Coraes, *Μελιττεὺς* libri.

Ἡδίστην Ἅβρωνος Φιλιππίδην καὶ Νικοστράτην ἐγέννησε· γήμας c
δὲ τὴν Νικοστράτην Θεμιστοκλῆς ὁ Θεοφράστου, ὁ δᾳδοῦχος,
ἐγέννησε Θεόφραστον καὶ Διοκλέα. διετάξατο δὲ καὶ τὴν ἱερωσύνην τοῦ Ποσειδῶνος Ἐρεχθέως.

φέρονται δὲ τοῦ ῥήτορος λόγοι πεντεκαίδεκα.

ἐστεφανώθη δὲ ὑπὸ τοῦ δήμου πολλάκις καὶ εἰκόνων ἔτυχεν.
ἀνάκειται δ' αὐτοῦ χαλκῆ εἰκὼν ἐν Κεραμεικῷ κατὰ ψήφισμα ἐπ'
Ἀναξικράτους ἄρχοντος· ἐφ' οὗ ἔλαβε καὶ σίτησιν ἐν πρυτανείῳ
αὐτός τε [καὶ] ὁ | Λυκοῦργος καὶ ⟨ἀεὶ⟩ ὁ πρεσβύτατος αὐτοῦ p. XXIX Bl.
τῶν ἐκγόνων κατὰ τὸ αὐτὸ ψήφισμα· ἀποθανόντος γὰρ Λυ-
κούργου ὁ πρεσβύτατος τῶν παίδων Λυκόφρων ἠμφισβήτησε 851 f
τῆς δωρεᾶς. ⟨ἔστι δὲ τὸ⟩ | ψήφισμα· „Λυκόφρων Λυκούρ- p. XXXI
γου Βουτάδης ἀπεγράψατο αὐτῷ εἶναι σίτησιν ἐν πρυ- Bl.
τανείῳ κατὰ τὴν δοθεῖσαν δωρεὰν ὑπὸ τοῦ δήμου Λυ-
κούργῳ Βουτάδῃ. ἐπὶ Ἀναξικράτους ἄρχοντος, ἐπὶ 852
⟨τῆς⟩ Ἀντιοχίδος ἕκτης πρυτανείας, Στρατοκλῆς Εὐ-
θυδήμου Διομειεὺς εἶπεν· ἐπειδὴ Λυκοῦργος Λυκό-
φρονος Βουτάδης, παραλαβὼν παρὰ τῶν ἑαυτοῦ προ-
γόνων οἰκείαν ἐκ παλαιοῦ τὴν πρὸς τὸν δῆμον εὔ-
νοιαν, καὶ οἱ πρόγονοι οἱ Λυκούργου Λυκομήδης τε
καὶ Λυκοῦργος | καὶ ζῶντες ἐτιμῶντο ὑπὸ τοῦ δήμου, p. XXXII Bl.
καὶ τετελευτηκόσιν αὐτοῖς δι' ἀνδραγαθίαν ἔδωκεν ὁ
δῆμος δημοσίας ταφὰς ἐν Κεραμεικῷ, καὶ Λυκοῦργος
αὐτὸς πολιτευόμενος νόμους τε πολλοὺς καὶ καλοὺς b
ἔθηκε τῇ πατρίδι, καὶ γενόμενος τῆς κοινῆς προσόδου
ταμίας τῇ πόλει ἐπὶ τρεῖς πεντετηρίδας, καὶ διανεί-
μας ἐκ τῆς κοινῆς προσόδου μύρια καὶ ὀκτακισχίλια
καὶ ἐνακόσια τάλαντα, πολλὰ δὲ τῶν ἰδιωτῶν διὰ πί-

---

3 *διετάξατο δὲ καὶ*] nil mutandum aut supplendum esse Keil l. s. p. 223 edocet. 9 *καὶ* damn. Wyttenbach. *ἀεὶ* add. Keil coll. locis qui sunt infra p. 115, 5 et 117, 21 et 119, 3. 10 *γὰρ* Keil, *τε* libri. 12 ea, quae post *δωρεᾶς* sequuntur, cum antecedentibus coniungenda esse Keil l. s. p. 211 docuit, quare *ἔστι δὲ τὸ* uel tale quid supplere uult. 16 *τῆς* add. M. H. E. Meier. *ἕκτης πρυτανείας* Schoemann, *ἐν τῇ πρυτανείᾳ* libri. 17 *Διομειεὺς* Xylander, *διομηδέος* H, *διομηδεὺς* ceteri libri. 20 *Λυκομήδης* Pinzger, *διομήδης* libri. 26 *ἐπὶ τρεῖς* AH (Parisini), *ἐπιτρέπει* ceteri libri.

cτεωc λαβὼν καὶ προδανείcαc [καὶ] εἰc τοὺc τῆc πόλεωc καιροὺc καὶ τοῦ δήμου, τὰ πάντα ἑξακόcια πεντήκοντα τάλαντα, δόξαc δὲ ἅπαντα ταῦτα δικαίωc διῳκηκέναι, πολλάκιc ἐcτεφανώθη ὑπὸ τῆc πόλεωc· ἔτι δὲ αἱρεθεὶc ὑπὸ τοῦ δήμου χρήματα πολλὰ cυνήγαγεν εἰc τὴν ἀκρόπολιν, καὶ παρεcκεύαcε τῇ θεῷ κόcμον Νίκαc τε ὁλοχρύcουc πομπεῖά τε χρυcᾶ καὶ ἀργυρᾶ καὶ κόcμον χρυcοῦν εἰc ἑκατὸν κανηφόρουc· c χειροτονηθεὶc δ' ἐπὶ τὴν τοῦ πολέμου παραcκευήν, ὅπλα μὲν πολλὰ καὶ βελῶν μυριάδαc πέντε ἀνήνεγκεν εἰc τὴν ἀκρόπολιν, τετρακοcίαc ⟨δὲ⟩ τριήρειc πλωίμουc κατεcκεύαcεν τὰc μὲν ἐπιcκευάcαc, τὰc δὲ ἐξ ἀρχῆc ναυπηγηcάμενοc· πρὸc δὲ τούτοιc ἡμίεργα παραλαβὼν τούc τε νεωcοίκουc καὶ τὴν cκευοθήκην καὶ τὸ θέατρον τὸ Διονυcιακὸν ἐξηργάcατο καὶ ἐπετέλεcεν, τό τε cτάδιον τὸ Παναθηναϊκὸν καὶ τὸ γυμνάcιον ⟨τὸ⟩ p. XXXIII Bl. κατὰ τὸ Λύκειον κατεcκεύαcε, καὶ | ἄλλαιc πολλαῖc καταcκευαῖc ἐκόcμηcε τὴν πόλιν· Ἀλεξάνδρου τε τοῦ βαcιλέωc ἅπαcαν μὲν τὴν Ἀcίαν κατεcτραμμένου, d κοινῇ δὲ πᾶcι τοῖc Ἕλληcιν ἐπιτάττειν ἀξιοῦντοc, ἐξαιτήcαντοc Λυκοῦργον ὡc ἐναντία πράττοντα αὐτῷ, οὐκ ἐξέδωκεν ὁ δῆμοc ⟨διὰ τὸν⟩ παρ' Ἀλεξάνδρου φόβον· καὶ διδοὺc πολλάκιc εὐθύναc τῶν πεπολιτευμένων ἐν ἐλευθέρᾳ καὶ δημοκρατουμένῃ τῇ πόλει, διετέλεcεν ἀνεξέλεγκτοc καὶ ἀδωροδόκητοc τὸν ἅπαντα p. XXXIV Bl. χρόνον· | ὅπωc ἂν εἰδῶcι πάντεc, διότι τοὺc προαιρουμένουc ὑπὲρ τῆc δημοκρατίαc καὶ τῆc ἐλευθερίαc δικαίωc πολιτεύεcθαι καὶ ζῶνταc μὲν περὶ πλείcτου ποιεῖται, καὶ τελευτήcαcι δὲ ἀποδίδωcι χάριταc ἀειμνήcτουc· ἀγαθῇ τύχῃ, δεδόχθαι τῷ δήμῳ ἐπαινέcαι

1 *καὶ* del. Meier. 8 *ἀργυρᾶ* Coraes, *ἀργύρεα* libri. 9 *τὴν . . παρασκευήν* Nissen, *τῆς . . παρασκευῆς* libri. 11 *δὲ* add. Coraes. 15 *ἐξηργάσατο* Blass ex lap., *ἐξειργάσατο* libri. 16. 17 *τὸ κατὰ τὸ* Blass, *καὶ τὸ* libri. 21 *ἐξαιτήσαντος . . πράττοντα* Meziriacus, *ἐξαιτήσας . . πράττοντος* libri. *αὐτῷ* Blume, *αὐτοῦ* libri. 22 *διὰ τὸν* add. Wyttenbach. 28 *πλείστου* Meziriacus, *πλεῖστον* libri.

μὲν Λυκοῦργον Λυκόφρονος Βουτάδην ἀρετῆς ἕνεκα e καὶ δικαιοσύνης, καὶ στῆσαι αὐτοῦ τὸν δῆμον χαλκῆν εἰκόνα ἐν ἀγορᾷ, πλὴν εἴ που ὁ νόμος ἀπαγορεύει μὴ ἱστάναι, δοῦναι δὲ σίτησιν ἐν πρυτανείῳ τῶν ἐκγόνων ἀεὶ τῶν Λυκούργου τῷ πρεσβυτάτῳ εἰς ἅπαντα τὸν χρόνον· ἀναθεῖναι δ' αὐτοῦ, καὶ εἶναι κύρια, πάντα τὰ ψηφίσματα τὸν γραμματέα τοῦ δήμου ἐν στήλαις λιθίναις καὶ στῆσαι ἐν ἀκροπόλει πλησίον τῶν ἀναθημάτων· εἰς δὲ τὴν ἀναγραφὴν τῶν στηλῶν δοῦναι τὸν ταμίαν τοῦ δήμου πεντήκοντα δραχμὰς ἐκ τῶν εἰς τὰ ⟨κατὰ⟩ ψηφίσματα ἀναλισκομένων τῷ δήμῳ".

p. 112, 8 — 113, 5 Caecilium auctorem habere Keil Hermes XXX p. 223 s affirmat. idem uir doctus l. s. p. 207 et 211 ss et 219 s (236) etiam reliqua uerbose tractauit et ad eundem Caecilium, qui Heliodorum secutus esset, reuocauit.

131 Ps. Plutarchus de uitis X orat. p. 843 e = p. XXIX Bl.: κατῆγον δὲ τὸ γένος ἀπὸ τούτων καὶ Ἐρεχθέως τοῦ | Γῆς καὶ p. XXX Bl. Ἡφαίστου, τὰ δ' ἐγγυτάτω ἀπὸ Λυκομήδους καὶ Λυκούργου, οὓς ὁ δῆμος ταφαῖς ἐτίμησε δημοσίᾳ· καὶ ἔστιν αὕτη ἡ καταγωγὴ τοῦ γένους τῶν ἱερασαμένων τοῦ Ποσειδῶνος ἐν πίνακι τελείῳ, ὃς ἀνάκειται ἐν Ἐρεχθείῳ, γεγραμμένος ὑπ' Ἰσμηνίου τοῦ Χαλκιδέως. καὶ εἰκόνες ξύλιναι τοῦ τε Λυκούργου καὶ τῶν υἱῶν αὐτοῦ, Ἄβρωνος Λυκούργου Λυκόφρονος, ἃς εἰργάσαντο Τίμαρχος f καὶ Κηφισόδοτος, οἱ Πραξιτέλους υἱεῖς· τὸν δὲ πίνακα ἀνέθηκεν Ἄβρων ὁ παῖς αὐτοῦ, λαχὼν ἐκ τοῦ γένους τὴν ἱερωσύνην καὶ παραχωρήσας τῷ ἀδελφῷ Λυκόφρονι· καὶ διὰ τοῦτο πεποίηται ὁ Ἄβρων προσδιδοὺς αὐτῷ τὴν τρίαιναν.

hunc locum ex Heliodori *Περὶ ⟨τῶν Ἀθήνησι⟩ μνημάτων*

---

4 *ἐκγόνων* Turicenses, *ἐγγόνων* libri. 6 *ἀναθεῖναι*] *ἀναγράψαι* coni. Meier; ‚aut certe *ἀναγράψαντα* ante *ἐν στήλαις* addendum est' Blass. 8. 9 *ἀναθημάτων*] ‚manca haec quoque uid.' Blass. 11 *κατὰ* suppl. Boeckh. 13 *ἀπὸ τούτων*] nil mutandum est, cf. Keil l. s. p. 207, 4. 18 *ξύλιναι* Sauppe, *ξύλινοι* libri. 19 *εἰργάσαντο*] scr. Blass *ἠργάσαντο*. 23 *προσδιδοὺς*] cf. Keil l. s. p. 208, 2.

depromptum esse et ob eam rem Caecilium Ps. Plutarchi auctorem esse Keil Hermes XXX p. 207 s (236) confirmauit.

***132** (= 15 B.) Svidas s. u. Λυκοῦργος = p. XLII Bl.: λόγοι δὲ αὐτοῦ εἰσι γνήσιοι οἱ σῳζόμενοι· Κατὰ Ἀριστογείτονος. Κατὰ Αὐτολύκου. Κατὰ Λεωκράτους. Κατὰ Λυκόφρονος β'. Κατὰ Λυσικλέους. Κατὰ Μενεσαίχμου. Κατὰ Δημάδου. Ἀπολογία πρὸς τὸν αὐτὸν ὑπὲρ τῶν εὐθυνῶν. Πρὸς Ἰσχυρίαν. Πρὸς τὰς μαντείας. Περὶ τῆς διοικήσεως. Περὶ τῆς ἱερείας. Περὶ τῆς ἱερωσύνης.

Η'. Δημοσθένης

133 Ps. Plvtarchvs de uitis X orat. p. 845 d (cf. Photius bibl. cod. 265 p. 492^{b} 18): ἑπτὰ δὲ καὶ τριάκοντα ἔτη γεγονώς,
λογιζομένοις ἀπὸ Δεξιθέου εἰς Καλλίμαχον, ἐφ' οὗ παρ' Ὀλυν-
θίων ἧκε πρεσβεία περὶ τῆς βοηθείας, ἐπεὶ ἐπιέζοντο ὑπὸ Φι-
e λίππου τῷ πολέμῳ, ἔπεισεν ἐκπέμψαι τὴν βοήθειαν· τῷ δ' ἑξῆς,
ἐφ' οὗ Πλάτων ἐτελεύτησε, Φίλιππος Ὀλυνθίους κατεστρέψατο. ἔγνω δ' αὐτὸν καὶ Ξενοφῶν ὁ Σωκρατικὸς ἢ ἀρχόμενον ἢ ἀκμάζοντα· τῷ μὲν γὰρ τὰ Ἑλληνικὰ ἐτελεῖτο ⟨εἰς⟩ τὰ περὶ τὴν ἐν Μαντινείᾳ μάχην, ἄρχοντα δὲ Χαρικλείδην, ὁ δὲ πρότερον ἐπὶ Τιμοκράτους εἷλε τοὺς ἐπιτρόπους.

similis generis fr. 113 est.

u 8—12 Blass l. s. III 1 p. 7 et eum secutus Weise l. s. p. 32 s (cf. etiam Savppe l. s. p. 1664) Caecilio attribuerunt. sed ea quoque quae sequuntur huius rhetoris esse uidentur, cum hae duae partes arte cohaereant; cf. A. Schaefer *Demosthenes und seine zeit* III 2. 1858 p. 51.

134 Ps. Plvtarchvs de uitis X orat. p. 847 a: . . τὸ ἐπὶ τῆς εἰκόνος αὐτοῦ ἐλεγεῖον, ἐπιγεγραμμένον ὑπὸ τῶν Ἀθηναίων ὕστερον (cf. inscriptiones Graecae metricae 159 Preger)

---

3. 4 *Λυσικλέους* Meursius, *Πασικλέους* libri. 15 *εἰς* add. Xylander.

εἴπερ ἴσην ῥώμην γνώμῃ, Δημόσθενες, ἔσχες,
οὔποτ' ἂν Ἑλλήνων ἦρξεν Ἄρης Μακεδών.

κεῖται δ' ⟨ἡ⟩ εἰκὼν πλησίον τοῦ περισχοινίσματος καὶ τοῦ βωμοῦ τῶν δώδεκα θεῶν, ὑπὸ Πολυεύκτου πεποιημένη.

hunc locum ex Caecilio, qui Heliodorum testem habuisset, desumptum esse Keil Hermes XXX p. 208 s (236) docuit.

135 Ps. Plutarchus de uitis X orat. p. 847 d: ἔστι δ' αὐτοῦ (Δημοχάρους) εἰκὼν ἐν τῷ πρυτανείῳ εἰσιόντων πρὸς τὴν ἑστίαν ⟨ἐν⟩ δεξιᾷ ὁ πρῶτος περιεζωσμένος ἅμα τῷ ἱματίῳ καὶ ξίφος· οὕτω γὰρ δημηγορῆσαι λέγεται, ἡνίκα Ἀντίπατρος ἐξῄτει τοὺς ῥήτορας. χρόνῳ δ' ὕστερον Ἀθηναῖοι σίτησίν τ' ἐν πρυτανείῳ τοῖς συγγενέσι τοῦ Δημοσθένους ἔδοσαν καὶ αὐτῷ τετελευτηκότι τὴν εἰκόνα ἀνέθεσαν ἐν ἀγορᾷ ἐπὶ Γοργίου ἄρχοντος, αἰτησαμένου αὐτῷ τὰς δωρεὰς τοῦ ἀδελφιδοῦ Δημοχάρους, ᾧ καὶ αὐτῷ πάλιν ὁ υἱός, Λάχης Δημοχάρους Λευκονοεύς, ᾐτήσατο δωρεὰς ἐπὶ Πυθαράτου ἄρχοντος, δεκάτῳ ὕστερον ἔτει, εἰς τὴν e
τῆς εἰκόνος στάσιν ἐν ἀγορᾷ καὶ σίτησιν ἐν πρυτανείῳ αὐτῷ τε καὶ ἐκγόνων ἀεὶ τῷ πρεσβυτάτῳ καὶ προεδρίαν ἐν ἅπασι τοῖς ἀγῶσι. καὶ ἔστι τὰ ψηφίσματα ὑπὲρ ἀμφοτέρων ἀναγεγραμμένα·
Α΄. „⟨Ἄρχων Γοργίας.⟩ Δημοχάρης Λάχητος Λευκο- 850 f
νοεὺς αἰτεῖ Δημοσθένει τῷ Δημοσθένους Παιανιεῖ δωρεὰν εἰκόνα χαλκῆν ἐν ἀγορᾷ καὶ σίτησιν ἐν πρυτανείῳ καὶ προεδρίαν αὐτῷ καὶ ἐκγόνων ἀεὶ τῷ πρεσβυτάτῳ, εὐεργέτῃ καὶ συμβούλῳ γεγονότι πολλῶν καὶ καλῶν τῷ δήμῳ τῷ Ἀθηναίων καὶ τήν τε οὐσίαν εἰς τὸ κοινὸν καθεικότι τὴν ἑαυτοῦ καὶ ἐπιδόντι τάλαντα ὀκτὼ καὶ τριήρη, ὅτε ὁ δῆμος ἠλευθέρωσεν Εὔβοιαν·

---

3 *ἡ* add. Duebner. 7 *ἐν* add. Westermann. 8 *ἐξῄτει* Lambinus, *ἐζήτει* libri. 13 cf. Keil l. s. p. 210, 1. 13 et 18. 19 *λευκονεὺς* libri; cf. p. 118, 32 s. 14 *δεκάτῳ ὕστερον ἔτει* Westermann, *δεκάτῳ δ' ἔτει ὕστερον εἰς* unus liber (E), *δεκάτῳ ὕστερον εἰς* ceteri. 17 decreta (p. 117, 18 — 119, 30) huc post *ἀναγεγραμμένα* e p. 850 f transponenda esse uidit Keil l. s. p. 210. 18 *Ἄρχων Γοργίας* add. Keil l. s. p. 211. *Δημοχάρης* ed. Basileensis, *Τιμοχάρης* libri. 21 *ἐκγόνων* Emperius, *ἐγγόνων* libri. 23 *δήμῳ τῷ* Ladek, *δήμῳ τῶν* libri.

καὶ ἑτέραν, ὅτε εἰϲ Ἑλλήϲποντον Κηφιϲόδωροϲ ἐξ-
851 έπλευϲε· καὶ ἑτέραν, ὅτε Χάρηϲ καὶ Φωκίων ϲτρατηγοὶ
ἐξεπέμφθηϲαν εἰϲ Βυζάντιον ὑπὸ τοῦ δήμου· καὶ λυ-
τρωϲαμένῳ πολλοὺϲ τῶν ἁλόντων ἐν Πύδνῃ καὶ Με-
θώνῃ καὶ Ὀλύνθῳ ὑπὸ Φιλίππου· καὶ χορηγίαν ἀνδρά-
ϲιν ἐπιδόντι, ὅτι ἐκλιπόντων τῶν Πανδιονιδῶν τοῦ
χορηγεῖν ἐπέδωκε καὶ καθώπλιϲε τοὺϲ πολίταϲ τῶν
ἐλλειπόντων· καὶ εἰϲ τὴν τειχοποιίαν ἀνάλωϲε χειρο-
τονηθεὶϲ ὑπὸ τοῦ δήμου, ἐπιδόντοϲ αὐτοῦ τρία τά-
λαντα καὶ ἃϲ ἐπέδωκε δύο τάφρουϲ περὶ τὸν Πειραιᾶ
ταφρεύϲαϲ· καὶ μετὰ τὴν ἐν Χαιρωνείᾳ μάχην ἐπέδωκε
b τάλαντον, καὶ εἰϲ τὴν ϲιτωνίαν ἐπέδωκεν ἐν τῇ ϲιτο-
δείᾳ τάλαντον· καὶ ὅτι εἰϲ ϲυμμαχίαν τῷ δήμῳ προϲ-
ηγάγετο πείϲαϲ καὶ εὐεργέτηϲ γενόμενοϲ καὶ ϲύμβου-
λοϲ, δι' ὧν ἔπειϲε Θηβαίουϲ Εὐβοεῖϲ Κορινθίουϲ Με-
γαρεῖϲ Ἀχαιοὺϲ Λοκροὺϲ Βυζαντίουϲ Μεϲϲηνίουϲ, καὶ
δυνάμειϲ ἃϲ ϲυνεϲτήϲατο τῷ δήμῳ καὶ τοῖϲ ϲυμμάχοιϲ,
πεζοὺϲ μὲν μυρίουϲ, ἱππέαϲ δὲ χιλίουϲ, καὶ ϲύνταξιν
χρημάτων ἣν ἔπειϲε πρεϲβεύϲαϲ διδόναι τοὺϲ μὲν ϲυμ-
μάχουϲ εἰϲ τὸν πόλεμον πλείω πεντακοϲίων ταλάντων·
καὶ ὡϲ ἐκώλυϲε Πελοποννηϲίουϲ ἐπὶ Θήβαϲ Ἀλεξάνδρῳ
c βοηθῆϲαι, χρήματα δοὺϲ καὶ αὐτὸϲ πρεϲβεύϲαϲ· καὶ
ἄλλων πολλῶν καὶ καλῶν τῷ δήμῳ ϲυμβούλῳ γεγονότι
καὶ πεπολιτευμένῳ τῶν καθ' ἑαυτὸν πρὸϲ ἐλευθερίαν
καὶ δημοκρατίαν ἄριϲτα· φυγόντι δὲ δι' ὀλιγαρχίαν,
καταλυθέντοϲ τοῦ δήμου, καὶ τελευτήϲαντοϲ αὐτοῦ ἐν
Καλαυρίᾳ διὰ τὴν πρὸϲ τὸν δῆμον εὔνοιαν, πεμφθέν-
των ϲτρατιωτῶν ἐπ' αὐτὸν ὑπὸ Ἀντιπάτρου, διαμεί-
ναντι ἐν τῇ πρὸϲ τὸ πλῆθοϲ εὐνοίᾳ καὶ οἰκειότητι, καὶ
οὔτε ὑποχειρίῳ γενομένῳ τοῖϲ ἐχθροῖϲ οὔτε ⟨τι⟩ ἀν-
άξιον ἐν τῷ κινδύνῳ πράξαντι τοῦ δήμου".
d Β'. „Ἄρχων Πυθάρατοϲ. Λάχηϲ Δημοχάρουϲ Λευκο-
νοεὺϲ αἰτεῖ δωρεὰν τὴν βουλὴν καὶ τὸν δῆμον τὸν Ἀθη-

---

13 *ὅτι* Westermann, *ὅτε* libri. 30 *τι* add. Meziriacus. 32. 33 *λευκονεὺς* et p. 119, 1 *λευκονεῖ* libri. 33 *τὸν* post *δῆμον* Ladek, *τῶν* libri.

ναίων Δημοχάρει Λάχητος Λευκονοεῖ εἰκόνα χαλκῆν ἐν ἀγορᾷ καὶ cίτηcιν ἐν πρυτανείῳ ⟨αὐτῷ⟩ καὶ τῶν ἐκγόνων ἀεὶ τῷ πρεcβυτάτῳ καὶ προεδρίαν ἐν πᾶcι τοῖc ἀγῶcιν, εὐεργέτῃ καὶ cυμβούλῳ γεγονότι ἀγαθῷ τῷ δήμῳ τῷ Ἀθηναίων καὶ εὐεργετηκότι τὸν δῆμον τάδε· πρεcβεύοντι καὶ γράφοντι καὶ πολιτευομένῳ * οἰκοδομὴν τειχῶν, καὶ παραcκευὴν ὅπλων καὶ βελῶν καὶ μηχανημάτων, καὶ ὀχυρωcαμένῳ τὴν πόλιν ἐπὶ τοῦ τετραετοῦc πολέμου, καὶ εἰρήνην καὶ ἀνοχὰc καὶ cυμμαχίαν e ποιηcαμένῳ πρὸc Βοιωτούc· ἀνθ' ὧν ἐξέπεcεν ὑπὸ τῶν καταλυcάντων τὸν δῆμον· καὶ ὡc κατῆλθεν ἐπὶ Διοκλέουc ἄρχοντοc ὑπὸ τοῦ δήμου, cυcτείλαντι τὴν διοίκηcιν πρώτῳ καὶ φειcαμένῳ τῶν ὑπαρχόντων καὶ πρεcβεύcαντι πρὸc Λυcίμαχον καὶ λαβόντι τῷ δήμῳ τριάκοντα τάλαντα ἀργυρίου καὶ πάλιν ἕτερα ἑκατόν· καὶ γράψαντι πρεcβείαν πρὸc Πτολεμαῖον εἰc Αἴγυπτον, καθ' ἣν ἐκπλεύcαντεc πεντήκοντα ἐκόμιcαν τάλαντα ἀργυρίου τῷ δήμῳ· καὶ πρὸc Ἀντίπατρον πρεcβεύcαντι καὶ λαβόντι εἴκοcι τάλαντα ἀργυρίου καὶ f Ἐλευcῖνα κομιcαμένῳ τῷ δήμῳ καὶ ταῦτα πείcαντι ἑλέcθαι τὸν δῆμον καὶ πράξαντι, καὶ φυγόντι μὲν ὑπὲρ δημοκρατίαc, μετεcχηκότι δὲ οὐδεμιᾶc ὀλιγαρχίαc οὐδὲ ἀρχὴν οὐδεμίαν ἠρχότι καταλελυκότοc τοῦ δήμου· καὶ μόνῳ Ἀθηναίων τῶν κατὰ τὴν αὐτὴν ἡλικίαν πολιτευcαμένων μὴ μεμελετηκότι τὴν πατρίδα κινεῖν ἑτέρῳ πολιτεύματι ἢ δημοκρατίᾳ· καὶ τὰc κρίcειc καὶ τοὺc νόμουc καὶ τὰ δικαcτήρια καὶ τὰc οὐcίαc πᾶcιν Ἀθηναίοιc ἐν ἀcφαλεῖ ποιήcαντι διὰ τῆc αὑτοῦ πολιτείαc καὶ μηδὲν ὑπεναντίον τῇ δημοκρατίᾳ πεπραχότι μήτε λόγῳ μήτε ἔργῳ“. ἡ δ' εἰκὼν τοῦ Δημοχάρουc εἰc τὸ 847 e πρυτανεῖον μετεκομίcθη, περὶ ἧc προείρηται.

---

2 *αὐτῷ* add. Westermann. *ἐκγόνων* Emperius, *ἐγγόνων* libri. 5 *τῷ* Ladek, *τῶν* libri. 6 lacunam indic. Westermann, qui *ἀεὶ καλῶς καὶ καθαρῶς, καὶ κατεργασαμένῳ* uel similia excidisse putat. 10 *ὑπὸ* Westermann, *ἀπὸ* libri. 14 *πρεσβεύσαντι* Meziriacus, *πρεσβευόντων* duo codices AH (Parisini), *πρεσβευσάντων* ceteri. 20 *Ἐλευσῖνα* Niebuhr, *ἐλευσίνια* libri. 21 *ὑπὲρ* Xylander, *ὑπὸ* libri.

(= 16 B.) φέρονται δ' αὐτοῦ λόγοι γνήσιοι ἑξήκοντα πέντε (cf. Photius bibl. cod. 265 p. 490^b 42).

uide, quae Keil Hermes XXX p. 209 ss et 219 s (236) de hoc loco profert; is uir doctus Caecilii uerba, ad Heliodori librum *Περὶ ⟨τῶν Ἀθήνησι⟩ μνημάτων* composita, fontem compilatoris esse argumentatus est. 1 cf. Diels l. s. p. XXII.

136 (u. 4—9 = 17^a B.; u. 4—12 = Dionys. Hal. fr. 15 p. 290, 5 Vs. et R.) Scholion Demosthenis or. Olynth. II init. p. 71, 1 Dind.: τοῦτον (τὸν λόγον) Διονύσιος προτάττει τῶν Ὀλυνθιακῶν, ἄρχοντάς τέ τινας καταλέγων καὶ ἐκ τοῦ προοιμίου πιστούμενος ἐκ περιχαρείας ληφθέντος. Κεκίλιος δὲ ἀντιλέγει πρῶτον ἀξιῶν τὸν πρῶτον νομιζόμενον. τὸ μὲν οὖν κατὰ τοὺς ἄρχοντας ἐν ἱστορίᾳ κεῖται καὶ ἴσως οὐκ ἀκριβῆ τὸν ἔλεγχον ἔχει, τὸ δὲ κατὰ τὸ προοίμιον οὐκ αὔταρκες εἰς ἀπόδειξιν. ἑτέραν γὰρ ἔχει πρόφασιν τὸ νόημα. ἐξ αὐτῶν δὲ τῶν Δημοσθένους εὑρίσκεται πρῶτος ὁ 'Ἀντὶ πολλῶν'· ἐκεῖ γὰρ τὸ συμφέρον μάλιστα τὴν πλείστην ἐξέτασιν εἴληφεν, ἐνταῦθα δὲ τὸ δυνατόν, οὐδεὶς δὲ περὶ τοῦ δυνατοῦ βουλεύεται μὴ πρότερον εἰ συμφέρει σκοπήσας. ἔπειτα παρείληφεν ἐν τῷ δευτέρῳ τινὰ ὡς ὁμολογούμενα, ἅπερ ἐν τῷ προτέρῳ μετὰ πολλῶν ἀποδείξεων κατεσκεύασεν, οἷον εὐθὺς τὸ περὶ τῆς τῶν θεῶν εὐνοίας ἐνταῦθα μὲν ὡς ὁμολογούμενον ἐν προοιμίῳ τέθεικεν, ἐκεῖ δὲ δίκαιον λογιστὴν ἐζήτησε καὶ πολλὰς ἀποδείξεις ἐκόμισε τοῦ συμμάχους εἶναι τοὺς θεοὺς τῇ

17—21 similia in codicibus B T schol. Dem. (p. 74, 8—10 Dind.) exstant (= fr. 17^b B.).

---

3 hoc fragmentum debetur codicibus R S. 5 *τοῦτον* coni. Dindorf, *τοῦτο* libri. 20 *ἐν* om. S.

πόλει. πρόδηλον οὖν ὅτι διὰ τοῦτο νῦν οὐ κατεσκεύασεν ὅτι ἦν ἐν ἐκείνῳ πρότερον ἀποδείξας. κεφάλαιον δὲ ἐν τῷ λόγῳ προηγούμενον καὶ μόνον ἐστὶ τὸ δυνατόν, καθαίρεσιν ἔχον τοῦ Φιλίππου.

ea, quae u. 9 ss leguntur, Burckhardt adn. 21 A. Schaefer praeeunte (*Demosthenes und seine zeit* II² p. 161, 4) non recte Caecilio abiudicauit.

137 (u. 6—9 = Dionys. Hal. fr. 16 p. 291, 1 Vs. et R.) Scholion Demosth. or. Philippicae I 30 p. 155, 3 Dind.: ἃ μὲν ἡμεῖς] ἐντεῦθέν φησι Διονύσιος ὁ Ἁλικαρνασεὺς ἑτέρου λόγου εἶναι ἀρχήν. προοίμιον δέ, φησίν, οὐκ ἔχει, ἐπειδὴ δευτερολογία ἐστίν, ἐν αἷς ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον οὐκ εἰσὶ προοίμια. οὐ λέγει δὲ ἀληθῆ· ἐπειδὴ γὰρ ἄνωθεν ὑπέσχετο περὶ πόρου χρημάτων εἰπεῖν, νῦν τοῦτο δεικνύει· καὶ ἔστιν ὥσπερ ἐπίλογος, ὥσπερ ἐποίησε καὶ Ἰσοκράτης ἐν τῷ τοῦ Τραπεζιτικοῦ τέλει Κατὰ Λοχίτου αἰκίας ἐπίλογον θείς.

etiam hic ut supra (uide fr. 136) fortasse Caecilium contra Dionysium disputare Dindorf ad h. l. obseruauit; cui Brzoska l. c. p. 1182 adstipulatus est. sed Burckhardt adn. 21 et Blass l. c. III 1 p. 300, 2 in hoc loco Caecilii ingenium uix agnosci posse dicunt. cf. etiam Schaefer l. s. II² p. 67, 5.

***138** Argumentum Demosth. or. V de pace (in Schol. p. 158, 14 Dind.): *τινὲς δὲ ἐνόθευσαν τοῦτον τὸν λόγον ὡς ἀνομοίαν ἔχοντα ὑπόθεσιν τῆς γνώμης αὐτοῦ, οὐ προσσχόντες ἀκριβῶς τῷ σκοπῷ τοῦ ῥήτορος. ἐπειδὴ γὰρ δοκεῖ ὑπὲρ Φιλίππου λέγειν, ὃ οὐδεπώποτε ὤφθη ποιήσας, ᾠήθησαν εἶναι αὐτοῦ τὸν λόγον ἀλλότριον.*

cum Dionysius (ad Amm. I 10 p. 269, 20 Vs. et R.) illam

5 fragmentum Dionysii debetur codicibus B T C F et editioni P, reliqua (u. 9 ss) in F P traduntur. 16 *ἔχοντα* Beck, *ἔχοντος* liber.

orationem Demostheni non abiudicauerit, fortasse Caecilius huius iudicii auctor statui potest.

139 (u. 1—15 = 18 B.) Libanius argumentum [Demosth.] or. VII de Halonneso p. 75 Reiske: ὁ δὲ λόγος οὐ δοκεῖ μοι Δημοσθένους εἶναι. δηλοῖ δὲ ἡ φράσις καὶ ἡ τῆς συνθέσεως ἁρμονία, πολὺ τὸν Δημοσθενικὸν πεφευγυῖα τύπον, ἀνειμένη τε καὶ διαλελυμένη παρὰ τὴν ἰδέαν τούτου τοῦ ῥήτορος. καὶ μὴν καὶ τὸ ἐπὶ τέλει ῥηθὲν οὐ μικρὸν μαρτύριον τοῦ νόθον εἶναι τὸν λόγον 'εἴπερ ὑμεῖς τὸν ἐγκέφαλον ἐν τοῖς κροτάφοις καὶ μὴ ἐν ταῖς πτέρναις καταπεπατημένον φορεῖτε' (VII 45). ὁ μὲν γὰρ Δημοσθένης εἴωθε παρρησίᾳ χρῆσθαι, τοῦτο δὲ ὕβρις ἐστὶ καὶ λοιδορία μέτρον οὐκ ἔχουσα. εὐτέλειά τε αὐτῷ δεινὴ πρόσεστι κατὰ τὴν ἑρμηνείαν, πρὸς δὲ τούτοις καὶ εὔηθες τὸ νομίζειν ἐν τοῖς κροτάφοις ἔχειν τοὺς ἀνθρώπους τὸν ἐγκέφαλον. ὑπώπτευσαν δὲ καὶ οἱ πρεσβύτεροι τὸν λόγον ὡς οὐ τοῦ ῥήτορος, καὶ πεφωράκασί γέ τινες ὄντα Ἡγησίππου καὶ ἀπὸ τῆς ἰδέας τῶν λόγων (τοιαύτῃ γὰρ κέχρηται) καὶ ἀπὸ τῶν πραγμάτων·
76 R. κατὰ Καλλίππου γὰρ τοῦ Παιανιέως φησὶν ὁ τὸν λόγον γεγραφὼς ἀπενηνοχέναι γραφὴν παρανόμων, φαίνεται δὲ οὐχ ὁ Δημοσθένης, ἀλλ' ὁ Ἡγήσιππος τὴν κατὰ τοῦ Καλλίπου γραφὴν ἐνστησάμενος. νὴ Δία, ἀλλ' ὁ λόγος συμβουλεύει περὶ τῆς Ἁλοννήσου τοῖς Ἀθηναίοις μὴ λαμβάνειν αὐτήν, ἀλλ' ἀπολαμβάνειν, καὶ διαφέρεται περὶ τῶν ὀνομάτων, ταῦτα δὲ Αἰσχίνης φησὶ τὸν Δημοσθένην συμβεβουλευκέναι τοῖς Ἀθηναίοις. εἶτα τί τοῦτο; δύναται γὰρ τὴν αὐτὴν πεποιῆσθαι συμβουλὴν καὶ Δημοσθένης καὶ Ἡγήσιππος, ἐπεὶ καὶ τἆλλα τῆς αὐτῆς ἦσαν ἐν τῇ πολιτείᾳ προαιρέσεως καὶ τοῖς φιλιππίζουσι τῶν ῥητόρων ἀντέλεγον, καὶ μέμνηται καὶ ὁ Δημοσθένης τοῦ Ἡγησίππου ὡς καὶ πρεσβεύσαντος μεθ' ἑαυτοῦ καὶ ἀντιταχθέντος τῷ Μακεδόνι. δῆλον οὖν ὅτι ὁ μὲν τοῦ Δημοσθένους λόγος ὁ περὶ τῆς Ἁλοννήσου ῥηθεὶς οὐ σῴζεται, ἐκείνου δὲ οὐκ ὄντος τὸν εὑρεθέντα προσέθεσαν αὐτῷ, ἀφορμὴν ἔχοντες τὸ περὶ Ἁλοννήσου λόγον εἰρῆσθαι τῷ ῥήτορι, οὐκέτι δὲ ἐξετάζοντες εἰ τοῦτον εἰκὸς εἶναι τὸν ἐκείνου.

2—14 eadem fere, at breuiora, Photius bibl. cod. 265 p. 491ᵃ 2—12 tradit. 5—10 uide fr. 95 p. 86, 15 ss. 12—14 cf. fr. 141 p. 123, 12 — 124, 1.

Libanii et Photii auctorem primarium Caecilium esse Voemel (Hegesippi oratio de Halonneso ed. J. Th. Voemel. proleg. p. 22 s), Burckhardt fr. 18 et adn. 22, Sauppe l. c. p. 1664, Blass l. c. III 2 p. 138 ss et *archiv fuer papyrusforschung* III p. 288 et *liter. zentralblatt* 1906 p. 25 contendunt (cf. etiam R. Volkmann *die rhetorik der Griechen und Roemer*² 1885 p. 442).

***140** Didymus (in [Dem.] or. XI) col. 11, 7 p. 51 Diels et Schubart: ὑποτοπήσειε δ' ἄν τις οὐκ ἀπὸ σκοποῦ συμπεφορῆσθαι τὸ λογίδιον ἔκ τινων Δημοσθένους πραγματ⟨ει⟩ῶν ἐπισυντεθέν. καὶ εἰσὶν οἵ φασιν Ἀναξιμένους εἶναι τοῦ Λαμψακηνοῦ τὴν συμβουλήν, νῦν δὲ ἐν τῇ ἑβδόμῃ τῶν Φιλιππικῶν ⟨ὅλ⟩ην ὀλίγου δεῖν γράμμασιν αὐτοῖς ἐντετάχθαι. ἔνιοι δὲ καὶ πρὸ αὐτῶν φορτικωτέρως † ἡρμήνευσαν, καθάπερ τὸ 'ὀρρωδεῖν' (XI 2) ἥκιστα Δημοσθενικὸν ὂν καὶ εἴ τινα ἄλλα ὅμοια τούτων.

2 s hoc inter furta a Caecilio detecta referendum erat supra p. 71 adn. ad fr. 89.

in hoc loco Didymum Caecilio niti Blass *archiv fuer papyrusforschung* III p. 287 s et *liter. zentralblatt* 1906. p. 25 coniecit cum Dionysius Halicarnaseus (ad Amm. 10 p. 271, 4 ss Vs. et R.) fons esse non posset. praeterea cf. Diels l. s. p. XXXIV s et p. XL et P. Wendland *Anaximenes von Lampsakos* 1905 p. 1 ss. a Blassio dissentit P. Wendland *Goett. gel. anz.* 1906 p. 361, 2.

141 (u. 9 — p. 124, 1 = 19 B.) Scholion [Demosth.] or. XVII de foedere Alexandri init. p. 254, 5 Dind.: . . . νοθεύεται ὁ ὑπὲρ τῶν πρὸς Ἀλέξανδρον συνθηκῶν καὶ νενόμισται εἶναι τοῦ Δημοσθένους ἀλλότριος, ὥσπερ καὶ ὁ ἕβδομος τῶν Φιλιππικῶν, ὃν ὑπὲρ Ἁλοννήσου τινὲς ἐπιγράφουσιν. ἀμφοτέρους γὰρ τούτους ἀναφέρουσιν εἰς Ἡγήσιππον τὸν Κρώβυλον ἐπι-

12 — p. 124, 1 cf. fr. 139, 12—14.

---

3 *πραγματειῶν* Diels, *πραγμάτων* pap. 5 *συμβουλήν, νῦν δὲ* Diels, *συμβουλὴν ταύτην, διὸ* Blass. *ὅλην* suppl. Usener. 7 *ἡρμήνευσαν* corruptum uidetur, *ἡρμηνεῦσθαι* sc. *φασίν* coni. Diels. 8 *ἄλλα*] cf. [Dem.] XI 11 *σκορακίζονται.* 11 *ὁ* et 12 *ἀλλότριος* Hieron. Wolf, *τὸ* et *ἀλλότριον* libri. 14 *Κρώβυλον* Dindorf, *κρόβυλον* libri.

κληθέντα, Τιμάρχου δὲ ἀγαθὸν φίλον. ἐπάγουϲι δὲ ἐγκλήματα τῷ λόγῳ, πρῶτον μὲν ⟨ὅτι⟩ αἱ εἰϲαγωγαὶ τῶν κεφαλαίων ὕπτιαι καὶ ἱϲτορικαί, οἷαι καὶ αἱ παρ' Ἡροδότῳ ἔννοιαι. ἄλλο, ὅτι τοῦ πολιτικοῦ λόγου καὶ γοργότηϲ καὶ τραχύτηϲ καὶ τὰ τμητικά, ἐν τούτῳ δὲ πολὺ τὸ ἀναβεβλημένον, εἶτα οὐδὲ τὸ πνεῦμα φαμὲν Δημοϲθενικόν, ἀλλ' ἀϲθενὲϲ καὶ ἄτονον καὶ ἀτελέϲ. μέμφονται καὶ τῇ λέξει δικαίωϲ· τὸ γὰρ (XVII 23) 'νεοπλούτου' καὶ (7) 'τυραννίζοντοϲ' καὶ (11) 'βδελυρεύϲεταί τιϲ' καὶ ὅϲα τοιαῦτα οὐ ϲυνήθη Δημοϲθένει. τό τε ἦθοϲ τοῦ λόγου τὴν παρρηϲίαν οὐκ ἔχει καθαρὰν τὴν Δημοϲθενικήν, οὐδὲ τὴν ἐπίπληξιν ἐκείνην καὶ τὴν ἐλευθερίαν τὴν ἐλεγκτικήν· ὅλον δὲ τὸ εἶδοϲ τοῦ λόγου ϲχεδὸν ὑπὸ καλύμματι κεῖται, πολὺ τῆϲ Δημοϲθένουϲ παρρηϲίαϲ ἀποδέον. παρρηϲιάζεται γὰρ καὶ οὐ παρρηϲιάζεται, καὶ παρακαλεῖ
255 Dind. πρὸϲ | πόλεμον καὶ δέδοικε τὸν περὶ τούτου λόγον κατὰ μέϲον φόβου καὶ θάρϲουϲ οὔτε ὡϲ Δημοϲθένηϲ παρρηϲιαζόμενοϲ οὔτε ὡϲ Δημοϲθένηϲ ὀκνῶν· ἐνδείκνυται μὲν γὰρ τὸ βούλεϲθαι, ὥϲπερ δὲ τὴν γλῶϲϲαν ἐμπεφραγμένοϲ ὑπὸ τοῦ δέουϲ τῶν ϲυνθηκῶν ὑποκνεῖ, πλὴν εἰ μή τιϲ αὐτὰ ταῦτα λέγει τῆϲ ἐκείνου δεινότητοϲ ἄντικρυϲ εἶναι.

4 '*γοργότης* terminum uix nouit Caecilii aetas; reliqua egregia et certe non scholiastae' Radermacher.

Libanius argum. p. 211 R., Photius bibl. cod. 265 p. 491ª 22—28, scholion Dem. p. 254, 1 Dind., quamquam similia tradunt, certe non Caecilium sequuntur, cum Hyperidem orationis auctorem statuant; eorum 'iudicium fortasse Dionysii est' (Dionys. Hal. fr. 17 p. 291 Vs. et R.).

142 (= Dionys. Hal. fr. 18 p. 292, 11 Vs. et R.) Photius bibl. cod. 265 p. 491ª 29: εἰϲὶ δὲ οἳ καὶ τοὺϲ δύο Κατὰ Ἀριϲτογείτονοϲ ὡϲ νόθουϲ παραγράφονται, ἀλλ' οὗτοι καὶ ὀρφανοὺϲ αὐτοὺϲ ἀφιᾶϲιν, οὐκ ἔχοντεϲ εἰπεῖν τοὺϲ τεκόνταϲ. ὧν εἷϲ γέγονε καὶ Διονύϲιοϲ ὁ Ἁλικαρναϲϲεύϲ, οὐδὲν μέγα τεκμήριον τῆϲ

---

2 *ὅτι* add. Radermacher; ,cf. sequens *ἄλλο, ὅτι*'. 6 *ἄτονον* Aldus, *ἄτοπον* libri. 12 *κάλυμμά τι* libri, em. Radermacher. 14 *κατὰ* Radermacher, *καὶ* libri; ,cf. Xenopho Cyrop. VII 5, 3'. 17 *ἐμπεφραγμένος* Wolf, *ἐκπεφραγμένος* libri.

ἰδίαϲ ὑπολήψεωϲ παρεχόμενοϲ, οὐδὲ ἐκεῖνο ϲυνιδεῖν ἐθελήϲαϲ, ὡϲ πολλῷ μείζων ἐϲτὶν ἤ περ ἡ ἐκείνου ἀπόφαϲιϲ αὐτὸϲ ὁ Ἀριϲτογείτων ἀνομολογῶν Δημοϲθένην κατ' αὐτοῦ γεγραφέναι· καὶ γὰρ ἀπολογούμενοϲ οὐκ ἐν τῷ παρέργῳ λέγων ἀλλ' ἐπιμελῶϲ ἀνταγωνιζόμενοϲ ἐν τῷ λόγῳ δείκνυται, ὃϲ ἐπιγέγραπται Ἀπολογία πρὸϲ τὴν ἔνδειξιν Λυκούργου καὶ Δημοϲθένουϲ.

ad hoc fr. cf. fr. 94 p. 81, 2 ss. u. prooemium p. XXVII s.

143 Photivs bibl. cod. 265 p. 491ᵇ 11: μάλιϲτα δὲ ὁ κατ' Αἰϲχίνου λόγοϲ παρέϲχεν αἰτίαν ἐν ὑπομνήμαϲι καταλελεῖφθαι οὔπω τὴν ἐργαϲίαν ἀπειληφὼϲ τελείαν· διότι καὶ ἃ πρὸϲ τὴν κατηγορίαν πολλὴν ἔϲχε τὴν ἀμυδρότητα ἢ κουφότητα, ἐπὶ τῇ τελευτῇ τοῦ λόγου παρέθετο· ὅπερ οὐκ ἂν περιεῖδεν ὁ ῥήτωρ, εἰϲ ἐξέταϲιν ἀκριβεϲτέραν τῶν ἰδίων λόγων καταϲτάϲ. ἀλλὰ γὰρ οὐχ οὕτω πρόειϲιν ὁ Λυϲίου Κατὰ Μνηϲιπτολέμου λόγοϲ, ἐν πᾶϲι δὲ τοῖϲ δεομένοιϲ μέρεϲι τὸ παθητικὸν φυλάξαϲ οὐδὲ παυόμενοϲ τῆϲ ἐπιφορᾶϲ ἀπέϲτη, ἐπέτεινε δὲ μᾶλλον, οὐδὲ κατὰ τὸ τέλοϲ τοὺϲ ἀκροατὰϲ ἀποϲτὰϲ παροξύνειν.

13 ss cf. fr. 110 p. 99, 3 ss.
cf. de hoc loco Savppe l. s. p. 1665.

144 (u. 17—21 = 20 B.) Photivs bibl. cod. 265 p. 491ᵇ 29: καὶ τὸν ὑπὲρ Ϲατύρου δὲ λόγον τῆϲ ἐπιτροπῆϲ πρὸϲ Χαρίδημον οἱ μὲν πρὸϲ τὴν κρίϲιν ἔχοντεϲ τὸ ἀϲφαλὲϲ Δημοϲθένουϲ λέγουϲιν εἶναι, ὁ δὲ Καλλίμαχοϲ, οὐδ' ἱκανὸϲ ὢν κρίνειν, Δεινάρχου νομίζει. τινὲϲ δὲ αὐτὸν ὑπεβάλοντο Λυϲίᾳ, καίτοι καὶ τὸν χρόνον ἔχοντεϲ αὐτοῖϲ διαμαχόμενον καὶ τὸν τύπον ἅπαντα τῆϲ ἐργαϲίαϲ καὶ τὰ πράγματα καὶ τὴν ἑρμηνείαν. μαρτυρία δὲ τοῦ Δημοϲθενικὸν εἶναι τὸν λόγον καὶ ὁ πλαγιαϲμὸϲ καὶ ἡ ϲυνέχεια τῶν περιόδων καὶ ἡ εὐτονία· ἐξ αὐτοῦ γὰρ τοῦ προοιμίου τούτοιϲ ὁ λόγοϲ διαποικίλλεται. καὶ μὴν καὶ ἡ περὶ τῶν ὀνομάτων ἐκλογὴ εἰϲ τὸ ἄριϲτον ἀνηνέχθαι καὶ ἡ ϲύνθεϲιϲ εὖ ἔχειν πεφιλοτίμηται. μαρτυρεῖ δὲ καὶ τὰ ϲχήματα· ἔϲτι γὰρ ϲυνεϲτραμμένα μετὰ γοργότητοϲ καὶ ποικιλίαν τῷ λόγῳ παρεχόμενα· καὶ γὰρ ἐρωτήϲειϲ προ|βάλλεται καὶ ἀποϲτροφὰϲ καὶ τὸ ἀϲύνδετον, 492ᵃ

30 *ἀποστροφὰς* Radermacher, *ὑποστροφὰς* libri.

οἷς μάλιστα Δημοσθένης χαίρει χρώμενος. ἀλλὰ καὶ ἡ σύνθεσις ἐπιμελὴς καὶ τὴν ἐνάργειαν τῷ κόσμῳ οὐ διαφθείρουσα, αἵ τε περίοδοι τῷ ἀπηρτισμένῳ συναγόμεναι καὶ τὸ πρέπον πανταχοῦ διασώζουσι. τὸ μὲν οὖν μηδενὸς φείδεσθαι συνθέσεως, ἀλλὰ πάντα διειλῆφθαι περιόδοις ἔστι μὲν Ἰσοκράτους καὶ Λυσίου πρὸς Δημοσθένην κοινόν· ἡ δὲ κατὰ τὰς περιόδους ἐν τοῖς μεγέθεσι ποικιλία συμπληροῦσα τὰ κῶλα λαμβανομένη τὴν πρὸς ἐκείνους διαφορὰν ἀπεργάζεται, τοῦ μὲν Ἰσοκράτους ὡς τὰ πολλὰ μηκύνοντος τὴν ἐργασίαν αὐτῶν, τοῦ δὲ Λυσίου συντέμνοντος· ἐξ ἑκατέρου δὲ τούτων τῷ Δημοσθένει τὸ πρέπον διασώζεται.

8 ss cf. fr. 128, 13 ss.

hoc iudicium Caecilium auctorem habere Savppio l. s. p. 1664 s, Vsenero et Radermachero in ed. Dionys. Hal. I p. 294 uidetur; cf. etiam Blass l. s. III 2 p. 189 s, 2 et III 1 p. 59 s.

***145** Libanivs argumentum [Demosth.] or. XXXV aduersus Lacritum p. 923 R.: *οὐκ ὀρθῶς δέ τινες ἐνόμισαν τὸν λόγον μὴ γνήσιον εἶναι, ἀμυδροῖς ἀπατηθέντες τεκμηρίοις. τὸ μὲν γὰρ τῆς φράσεως ἀνειμένον οὐκ ἀπρεπὲς ἰδιωτικοῖς ἀγῶσι, τὸν δὲ 'Δία τὸν ἄνακτα'* (40) *κατὰ τὴν τοῦ προσώπου τοῦ ὑποκειμένου συνήθειαν δῆλός ἐστιν ὠνομακώς, πρὸς δὲ τὴν παραγραφὴν ἀσθενέστερον ἀπήντηκε διὰ τὸ πρᾶγμα τὸ πονηρόν.*

uide prooemium p. XXX.

***146** Libanivs argumentum [Demosth.] or. LVIII contra Theocrinem p. 1321 R.: *τοῦτον τὸν λόγον οὐκ οἶδ' ὅπως ἐν τοῖς ἰδιωτικοῖς ἀναγράφουσιν οἱ πολλοὶ δημόσιον ὄντα φανερῶς· δῆλον δὲ ἔσται τοῦτο ἐξ αὐτῆς τῆς ὑποθέσεως.* idem (paullo infra): *τὸν δὲ λόγον οἱ πολλοὶ νομίζουσιν εἶναι Δεινάρχου, καίτοι γε οὐκ ἀπεοικότα τῶν τοῦ Δημοσθένους.*

uide prooemium p. XXX.

147 Photivs bibl. cod. 265 p. 492ᵃ 23: καὶ τὸν Κατὰ Νεαίρας δὲ λόγον ὑπτιότητός τινες αἰτιώμενοι τῶν Δημοσθενικῶν

ἀποκρίνουσι λόγων, ὥσπερ καὶ τὸν περὶ ἔρωτος αὐτῷ γεγραμμένον καὶ τὸν Ἐπιτάφιον.'

in hoc loco doctrinam Caecilianam contineri Savppe l. s. p. 1664 putat. cf. quae Libanius in argumento orationis LIX p. 1344 Reiske dicit (uide Dionys. Hal. fr. 23 p. 294, 21 Vs. et R.): *καὶ τοῦτον (Κατὰ Νεαίρας) τὸν λόγον οὐκ οἴονται Δημοσθένους εἶναι, ὕπτιον ὄντα καὶ πολλαχῇ τῆς τοῦ ῥήτορος δυνάμεως ἐνδεέστερον.*

Θ'. Ὑπερείδης

148 (u. 10—11 = 22, 3—4 B.) Ps. Plvtarchvs de uitis X orat. p. 849 c = Hyperides p. XLII Blass: οἱ δ' ἐν Κλεωναῖς | ἀπο- p. XLIII Bl.
θανεῖν αὐτὸν λέγουσιν ἀπαχθέντα μετὰ τῶν ἄλλων, ὅπου γλωττοτομηθῆναι καὶ διαφθαρῆναι ὃν προείρηται τρόπον· τοὺς δ' οἰκείους τὰ ὀστᾶ λαβόντας * θάψαι τε ἅμα τοῖς γονεῦσι πρὸ τῶν Ἱππάδων πυλῶν, ὥς φησιν Ἡλιόδωρος ἐν τῷ τρίτῳ Περὶ μνημάτων. νυνὶ δὲ κατερήρειπται τὸ μνῆμα καὶ ἔστιν ἄδηλον. . . d

φέρονται δ' αὐτοῦ λόγοι ἑβδομήκοντα ἑπτά, ὧν γνήσιοί εἰσι πεντήκοντα δύο (cf. Photius bibl. cod. 266 p. 495^b 2).

ἐγένετο δὲ καὶ πρὸς τὰ ἀφροδίσια καταφερής, ὡς ἐκβαλεῖν μὲν τὸν υἱόν, εἰσαγαγεῖν δὲ Μυρρίνην, τὴν πολυτελεστάτην ἑταίραν· ἐν Πειραιεῖ δ' ἔχειν Ἀρισταγόραν, ἐν Ἐλευσῖνι δ' ἐν τοῖς ἰδίοις κτήμασι Φίλαν τὴν Θηβαίαν, εἴκοσι μνῶν λυτρωσάμενος.
. . | . . ὡμιληκὼς δὲ καὶ [δίκῃ] Φρύνῃ τῇ ἑταίρᾳ ἀσεβεῖν κρινομένῃ p. XLIV e Bl.
συνεξητάσθη· αὐτὸς γὰρ τοῦτο ἐν ἀρχῇ τοῦ λόγου δηλοῖ (fr. 171 Bl.^{3})· μελλούσης δ' αὐτῆς ἁλίσκεσθαι, παραγαγὼν εἰς μέσον καὶ περιρρήξας τὴν ἐσθῆτα ἐπέδειξε τὰ στέρνα τῆς γυναικός, καὶ τῶν δικαστῶν εἰς τὸ κάλλος ἀπιδόντων ἀφείθη.

u. 3—11 Keil Hermes XXX p. 200 s (236) et 220 Caecilio adsignauit. 12 ss ex Idomeneo sumpta sunt (cf. Athenaeus XIII 590 c d e), quem fortasse Caecilius (cf. fr. 126 *a* p. 108, 15) exscribit (uide etiam Svsemihl *griech. litteratur in der Alexandrinerzeit* I p. 594).

---

7 post *λαβόντας* lacunam statuunt Franke, Blass, Keil. 15 *Φίλαν τὴν* ex Athenaeo XIII 590 d editores, *φίλτην* libri. 16 *ὡς εἰκὸς δὲ καὶ δίκῃ* libri, em. Buecheler.

Γ'. Δείναρχος

149 (u. 23—26 = 23 B.) Ps. Plvtarchvs de uitis X orat. p. 850 b (cf. Photius bibl. cod. 267 p. 496^{a} 40): Δείναρχος [Cωκράτους ἢ] Cωcτράτου, . . ὡc δέ τιcι δοκεῖ Κορίνθιοc, ἀφικό- c μενοc εἰc Ἀθήναc ἔτι νέοc, καθ' ὃν χρόνον Ἀλέξανδροc ἐπῄει τὴν Ἀcίαν, κατοικήcαc αὐτόθι ἀκροατὴc μὲν ἐγένετο Θεοφράcτου τοῦ διαδεξαμένου τὴν Ἀριcτοτέλουc διατριβήν, ὡμίληcε δὲ καὶ Δημητρίῳ τῷ Φαληρεῖ. μάλιcτα δὲ ⟨προcεῖχε⟩ τῷ πολιτεύεcθαι μετὰ τὴν Ἀντιπάτρου τελευτήν, τῶν μὲν ἀνῃρημένων ῥητόρων τῶν δὲ πεφευγότων. φίλοc δὲ Καcάνδρῳ γενόμενοc ὡc ἐπὶ πλεῖcτον προέκοψε χρήματα τῶν λόγων εἰcπραττόμενοc, οὓc τοῖc d δεομένοιc cυνέγραφεν. . . . . . χρόνῳ δ' ὕcτερον αἰτιαθεὶc εἰc λόγουc παραγίνεcθαι Ἀντιπάτρῳ καὶ Καcάνδρῳ περὶ τὴν κατάληψιν τῆc Μουνυχίαc, ἡνίκα ὑπ' Ἀντιγόνου καὶ Δημητρίου ἐφρουρήθη, ἐπ' Ἀναξικράτουc ἄρχοντοc ἐξαργυριcάμενοc τὰ πλεῖcτα τῆc οὐcίαc ἔφυγεν εἰc Χαλκίδα. διατρίψαc δ' ἐπὶ τῆc φυγῆc ὡc πεντεκαίδεκα ἔτη καὶ πολλὴν οὐcίαν κτηcάμενοc κατῆλθε πραξάντων αὐτῷ τὴν κάθοδον τῶν περὶ Θεόφραcτον ἅμα τοῖc ἄλλοιc φυγάcιν. καταλύcαc δὲ παρὰ Προξένῳ ἑταίρῳ αὐτοῦ καὶ e τὸ χρυcίον ἀπολέcαc ἤδη γηραιὸc ὢν καὶ τὰc ὁράcειc ἀcθενήc, ⟨οὐ⟩ βουλομένου τοῦ Προξένου ἀναζητεῖν λαγχάνει αὐτῷ δίκην καὶ τότε πρῶτον εἶπεν ἐν δικαcτηρίῳ· cῴζεται δ' αὐτοῦ καὶ ὁ λόγοc.

φέρονται δ' αὐτοῦ καὶ λόγοι γνήcιοι ἑξήκοντα τέccαρεc. τούτων ἔνιοι παραλαμβάνονται ὡc Ἀριcτογείτονοc. ζηλωτὴc δ' ἐγένετο Ὑπερείδου ἢ ὥc τινεc Δημοcθένουc διὰ τὸ παθητικὸν καὶ [τὸ] cφοδρόν· ⟨καὶ⟩ τῶν cχημάτων δ' αὐτοῦ μιμητὴc ὑπάρχει.

cum tota narratione cf. Dionys. Hal. de Dinarcho 2 p. 299, 15 — 300, 22 Vs. et R. in hanc uitam Radermacher l. c. p. 162 ss admodum copiose inquisiuit; qui eam ad Caecilium reuocandam esse confirmauit. ei aduersatus est

---

3 *Σωκράτους ἢ* damn. Radermacher. 4 *ἐπῄει* Xylander, *ἐπὶ* libri. 7 *προσεῖχε* add. Radermacher. 20 *οὐ* add. Xylander. 25. 26 *διὰ τὸ παθητικὸν Δημοσθένους καὶ τὸ σφοδρόν* libri, corr. Reiske. 26 *καὶ* add. Blass.

V. de Wilamowitz (*abhandl. d. gesellschaft d. wissenschaften zu Goett. phil.-hist. kl. NF.* IV 3 p. 70, 3). iam antea Bᴠʀᴄᴋʜᴀʀᴅᴛ (fr. 23) et una cum eo Bʟᴀss l. c. III 2 p. 306 uerba p. 128, 23—26 exstantia Calactino attribuerunt.

VIII

ΣΥΓΓΡΑΜΜΑΤΑ ΥΠΕΡ ΛΥΣΙΟΥ

150 (5 — p. 130, 8 = 24 B.) De sᴠʙʟɪᴍɪᴛᴀᴛᴇ XXXII 7 p. 59, 5 V.: *ὅτι μέντοι καὶ ἡ χρῆσις τῶν τρόπων, ὥσπερ τἆλλα πάντα καλὰ ἐν λόγοις, προαγωγὸν ἀεὶ πρὸς τὸ ἄμετρον, δῆλον ἤδη, κἂν ἐγὼ μὴ λέγω. ἐπὶ γὰρ τούτοις καὶ τὸν Πλάτωνα οὐχ ἥκιστα διασύρουσι, πολλάκις ὥσπερ ὑπὸ βακχείας τινὸς τῶν λόγων εἰς ἀκράτους καὶ ἀπηνεῖς μεταφορὰς καὶ εἰς ἀλληγορικὸν στόμφον ἐκφερόμενον. ‘οὐ γὰρ ῥᾴδιον ἐπινοεῖν’ φησίν* (de legg. VI 773 c) *‘ὅτι πόλιν εἶναι ⟨δεῖ⟩ δίκην κρατῆρος κεκερασμένην, οὗ μαινόμενος μὲν οἶνος ἐγκεχυμένος ζεῖ, κολαζόμενος δ’ ὑπὸ νήφοντος ἑτέρου θεοῦ καλὴν κοινωνίαν λαβὼν ἀγαθὸν πόμα καὶ μέτριον ἀπεργάζεται’. „νήφοντα γάρ“ φασί „θεὸν τὸ ὕδωρ λέγειν, κόλασιν δὲ τὴν κρᾶσιν, ποιητοῦ τινος τῷ ὄντι οὐχὶ νήφοντός ἐστι“.*

(8) *τοῖς τοιούτοις ἐλαττώμασιν ἐπιχειρῶν ὅμως αὐτὸ
καὶ ὁ Κεκίλιος ἐν τοῖς Ὑπὲρ Λυσίου συγ-
γράμμασιν | ἀπεθάρρησεν τῷ παντὶ Λυσίαν* 60 V.
ἀμείνω Πλάτωνος ἀποφήνασθαι, δυσὶ πάθεσι

---

10 *δεῖ* add. ex Plat. Manutius. 11. 12 *ἐγκεχυμένος* ex Plat. Manutius, *ἐκκεχυμένος* liber.

χρησάμενος ἀκρίτοις· φιλῶν γὰρ τὸν Λυσίαν ὡς οὐδ' αὐτὸς αὑτόν, ὅμως μᾶλλον μισεῖ τῷ παντὶ Πλάτωνα ἢ Λυσίαν φιλεῖ. πλὴν οὗτος μὲν ὑπὸ φιλονεικίας οὐδὲ τὰ θέματα ὁμολογούμενα, καθάπερ ᾠήθη. ὡς γὰρ ἀναμάρτητον καὶ καθαρὸν τὸν ῥήτορα προφέρει πολλαχῇ διημαρτημένου τοῦ Πλάτωνος· τὸ δ' ἦν ἄρα οὐχὶ τοιοῦτον, οὐδὲ ὀλίγου δεῖ.

XXXIII (1) *φέρε δή, λάβωμεν τῷ ὄντι καθαρόν τινα συγγραφέα καὶ ἀνέγκλητον. ἆρ' οὐκ ἄξιόν ἐστι διαπορῆσαι περὶ αὐτοῦ τούτου καθολικῶς, πότερόν ποτε κρεῖττον ἐν ποιήμασι καὶ λόγοις μέγεθος ἐν ἐνίοις διημαρτημένοις ἢ τὸ σύμμετρον μὲν ἐν τοῖς κατορθώμασιν ὑγιὲς δὲ πάντη καὶ ἀδιάπτωτον; καὶ ἔτι νὴ Δία, πότερόν ποτε αἱ πλείους ἀρεταὶ τὸ πρωτεῖον ἐν λόγοις ἢ αἱ μείζους δικαίως ἂν φέροιντο; ἔστι γὰρ ταῦτ' οἰκεῖα τοῖς περὶ ὕψους σκέμματα καὶ ἐπικρίσεως ἐξ ἅπαντος δεόμενα.* (2) *ἐγὼ δ' οἶδα μέν, ὡς αἱ ὑπερμεγέθεις φύσεις ἥκιστα καθαραί· τὸ γὰρ ἐν παντὶ ἀκριβὲς κίνδυνος μικρότητος, ἐν δὲ τοῖς μεγέθεσιν, ὥσπερ ἐν τοῖς ἄγαν πλούτοις, εἶναί τι χρὴ καὶ παρολιγωρούμενον· μήποτε δὲ τοῦτο καὶ ἀναγκαῖον ᾖ, τὸ τὰς μὲν ταπεινὰς καὶ μέσας φύσεις διὰ τὸ μηδαμῆ παρακινδυνεύειν* 61 V. *μηδὲ ἐφίεσθαι τῶν ἄκρων ἀναμαρ|τήτους ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ καὶ ἀσφαλεστέρας διαμένειν, τὰ δὲ μεγάλα ἐπισφαλῆ δι' αὐτὸ γίνεσθαι τὸ μέγεθος.* (3) *ἀλλὰ μὴν οὐδὲ ἐκεῖνο ἀγνοῶ τὸ δεύτερον, ὅτι φύσει πάντα τὰ ἀνθρώπεια ἀπὸ τοῦ χείρονος ἀεὶ μᾶλλον ἐπιγινώσκεται καὶ τῶν μὲν ἁμαρτημάτων ἀνεξάλειπτος ἡ μνήμη παραμένει, τῶν καλῶν δὲ ταχέως ἀπορρεῖ.* (4) *παρα-*

28 — p. 131, 2 cf. fr. 150 *a*.

---

4 *θέματα ⟨τίθησιν⟩* Reiske, ‚malim *θέματα ⟨θέμενος⟩ ὁμολογούμενα* sc. *ἀπεθάρρησε*' Vahlen. 5 post *ᾠήθη* lacunam indicauit Spengel. 19 *κίνδυνος μικρότητος* Vahlen, *κίνδυνοι σμικρότητος* liber. 21 *τοῦτο* Manutius, *τούτου* liber. 24 *τὰ* Robortellus, *τὸ* liber. 25 *ἐκεῖνο* Manutius, *ἐκείνου* liber.

τεθειμένος δ' οὐκ ὀλίγα καὶ αὐτὸς ἁμαρτήματα καὶ
Ὁμήρου καὶ τῶν ἄλλων, ὅσοι μέγιστοι, καὶ ἥκιστα
τοῖς πταίσμασιν ἀρεσκόμενος, ὅμως δὲ οὐχ ἁμαρτή-
ματα μᾶλλον αὐτὰ ἑκούσια καλῶν ἢ παροράματα δι' ἀμέ-
λειαν εἰκῆ που καὶ ὡς ἔτυχεν ὑπὸ μεγαλοφυΐας ἀνεπιστάτως
παρενηνεγμένα, οὐδὲν ἧττον οἶμαι τὰς μείζονας ἀρετάς,
εἰ καὶ μὴ ἐν πᾶσι διομαλίζοιεν, τὴν τοῦ πρωτείου ψῆ-
φον μᾶλλον ἀεὶ φέρεσθαι, κἂν εἰ μὴ δι' ἑνὸς ἑτέρου, τῆς
μεγαλοφροσύνης αὐτῆς ἕνεκα· ἐπείτοιγε καὶ ἄπτωτος ὁ Ἀπολ-
λώνιος ἐν τοῖς Ἀργοναύταις ποιητὴς κἀν τοῖς βουκολικοῖς
πλὴν ὀλίγων τῶν ἔξωθεν ὁ Θεόκριτος ἐπιτυχέστατος· ἆρ' οὖν
⟨οὐχ⟩ Ὅμηρος ἂν μᾶλλον ἢ Ἀπολλώνιος ἐθέλοις γενέσθαι;
(5) τί δὲ Ἐρατοσθένης ἐν τῇ Ἠριγόνῃ; διὰ πάντων γὰρ ἀμώ-
μητον | τὸ ποιημάτιον Ἀρχιλόχου πολλὰ καὶ ἀνοικονόμητα 62 V.
παρασύροντος * κἀκείνης τῆς ἐκβολῆς τοῦ δαιμονίου πνεύ-
ματος ἣν ὑπὸ νόμον τάξαι δύσκολον, ἆρα δὴ μείζων ποιητής;
τί δ' ἐν μέλεσι μᾶλλον ἂν εἶναι Βακχυλίδης ἕλοιο ἢ Πίν-
δαρος καὶ ἐν τραγῳδίᾳ Ἴων ὁ Χῖος ἢ νὴ Δία Σοφοκλῆς,
ἐπειδὴ οἱ μὲν ἀδιάπτωτοι καὶ ἐν τῷ γλαφυρῷ πάντῃ κεκαλλι-
γραφημένοι, ὁ δὲ Πίνδαρος καὶ ὁ Σοφοκλῆς ὁτὲ μὲν οἷον
πάντα ἐπιφλέγουσι τῇ φορᾷ, σβέννυνται δ' ἀλόγως πολλάκις
καὶ πίπτουσιν ἀτυχέστατα. ἢ οὐδεὶς ἂν εὖ φρονῶν ἑνὸς
δράματος, τοῦ Οἰδίποδος, εἰς ταὐτὸ συνθεὶς τὰ Ἴωνος ἀντι-
τιμήσαιτο ἑξῆς; (1) εἰ δ' ἀριθμῷ, μὴ τῷ μεγέθει κρίνοιτο XXXIV
τὰ κατορθώματα, οὕτως ἂν καὶ Ὑπερίδης τῷ παντὶ προ-
έχοι Δημοσθένους. ἔστιν γὰρ αὐτοῦ πολυφωνότερος καὶ πλεί-
ους ἀρετὰς ἔχων, καὶ σχεδὸν ὕπακρος ἐν πᾶσιν ὡς ὁ | πέντα- 63 V.
θλος, ὥστε τῶν μὲν πρωτείων ἐν ἅπασι τῶν ἄλλων ἀγωνιστῶν
λείπεσθαι, πρωτεύειν δὲ τῶν ἰδιωτῶν. (2) ὁ μέν γε Ὑπερίδης
πρὸς τῷ πάντα ἔξω γε τῆς συνθέσεως μιμεῖσθαι τὰ Δη-
μοσθένεια κατορθώματα καὶ τὰς Λυσιακὰς ἐκ περιττοῦ περι-

---

6 ἀρετάς Petra, αἰτίας liber. 9. 10 ἀπόλλων τοῖς liber, corr. Spengel. 12 οὐχ add. Cobet. 14 Ἀρχιλόχου Manutius, ἀρχίλοχον liber. 15 παρασύροντος Manutius, παρασύροντας liber. post παρασύροντος Vahlen haec fere supplere uult: ⟨τῷ ῥοθίῳ τῆς φορᾶς⟩. 16 μείζων Vahlen, μεῖζον liber. 24 μεγέθει Pearcius, ἀληθεῖ liber.

εἴληφεν ἀρετάς τε καὶ χάριτας. καὶ γὰρ λαλεῖ μετὰ ἀφελείας, ἔνθα χρή, καὶ οὐ πάντα ἑξῆς καὶ μονοτόνως, ὡς ὁ Δημοσθένης λέγεται, τό τε ἠθικὸν ἔχει μετὰ γλυκύτητος ἡδὺ λιτῶς ἐφηδυνόμενον· ἄφατοί τε περὶ αὐτόν εἰσιν ἀστεϊσμοί, μυκτὴρ πολιτικώτατος, εὐγένεια, τὸ κατὰ τὰς εἰρωνείας εὐπάλαιστρον, σκώμματα οὐκ ἄμουσα οὐδ' ἀνάγωγα κατὰ τοὺς Ἀττικοὺς ἐκείνους ἀλλ' ἐπικείμενα, διασυρμός τε ἐπιδέξιος καὶ πολὺ τὸ κωμικὸν καὶ μετὰ παιδιᾶς εὐστόχου κέντρον, ἀμίμητον δὲ εἰπεῖν τὸ ἐν πᾶσι τούτοις ἐπαφρόδιτον· οἰκτίσασθαί τε προσφυέστατος, ἔτι δὲ μυθολογῆσαι κεχυμένος καὶ ἐν 64 V. *ὑγρῷ πνεύματι διεξοδεῦσαι ἔτι εὐ|καμπὴς ἄκρως, ὥσπερ ἀμέλει τὰ μὲν περὶ τὴν Λητὼ ποιητικώτερα, τὸν δ' ἐπιτάφιον ἐπιδεικτικῶς, ὡς οὐκ οἶδ' εἴ τις ἄλλος, διέθετο.* (3) *ὁ δὲ Δημοσθένης ἀνηθοποίητος ἀδιάχυτος, ἥκιστα ὑγρὸς ἢ ἐπιδεικτικός, ἁπάντων ἑξῆς τῶν προειρημένων κατὰ τὸ πλέον ἄμοιρος, ἔνθα μὲν γελοῖος εἶναι βιάζεται καὶ ἀστεῖος, οὐ γέλωτα κινεῖ μᾶλλον ἢ καταγελᾶται, ὅταν δὲ ἐγγίζειν θέλῃ τῷ ἐπίχαρις εἶναι, τότε πλέον ἀφίσταται. τό γέ τοι περὶ Φρύνης ἢ Ἀθηνογένους λογίδιον ἐπιχειρήσας γράφειν ἔτι μᾶλλον ἂν Ὑπερίδην συνέστησεν.* (4) *ἀλλ' ἐπειδήπερ, οἶμαι, τὰ μὲν θατέρου καλά, καὶ εἰ πολλά, ὅμως ἀμεγέθη ⟨καὶ ὡς ἐν⟩ καρδίᾳ* 65 V. *νήφοντος | ἀργὰ καὶ τὸν ἀκροατὴν ἠρεμεῖν ἐῶντα (οὐδεὶς γοῦν Ὑπερίδην ἀναγινώσκων φοβεῖται), ὁ δὲ ἔνθεν ἑλὼν τοῦ μεγαλοφυεστάτου καὶ ἐπ' ἄκρον ἀρετὰς συντετελεσμένας, ὑψηγορίας τόνον, ἔμψυχα πάθη, περιουσίαν ἀγχίνοιαν τάχος, ἔνθα δὴ κύριον, τὴν ἅπασιν ἀπρόσιτον δεινότητα καὶ δύναμιν, ἐπειδὴ ταῦτα, φημί, ὡς θεόπεμπτα δεινὰ δωρήματα (οὐ γὰρ εἰπεῖν* 66 V. *θεμιτὸν ἀνθρώ|πινα) ἀθρόα ἐς ἑαυτὸν ἔσπασεν, διὰ τοῦτο οἷς ἔχει καλοῖς ἅπαντας ἀεὶ νικᾷ καὶ ὑπὲρ ὧν οὐκ ἔχει, καὶ ὡσπερεὶ καταβροντᾷ καὶ καταφέγγει τοὺς ἀπ' αἰῶνος ῥήτορας· καὶ θᾶττον ἄν τις κεραυνοῖς φερομένοις ἀντανοῖξαι τὰ ὄμ-*

---

1 *λαλεῖ μετὰ* Pearcius, *λαλεύματα* liber. 11 *ἄκρως* Manutius, *ἄκρος* liber. 16 *μὲν* Finckh, *μέντοι* liber. 18 *ἐπίχαρις* Portus, *ἐπιχαρης* liber. *Φρύνης* Schurzfleisch, *φρυγίης* liber. 21 ⟨*καὶ ὡς ἐν*⟩ *καρδίᾳ* Vahlen, *καρδίῃ* liber. 31 *καταφέγγει* Manutius, *καταφέγγῃ* liber.

ματα δύναιτο ἢ ἀντοφθαλμῆσαι τοῖς ἐπαλλήλοις ἐκείνου πά-
θεσιν. (1) *ἐπὶ μέντοι τοῦ Πλάτωνος καὶ ἄλλη τίς ἐστιν, ὡς* XXXV
ἔφην, διαφορά. οὐ γὰρ μεγέθει τῶν ἀρετῶν ἀλλὰ καὶ τῷ
πλήθει πολὺ λειπόμενος αὐτοῦ Λυσίας ὅμως πλεῖον ἔτι τοῖς
ἁμαρτήμασιν περιττεύει ἢ ταῖς ἀρεταῖς λείπεται.

de p. 129, 1 — 130, 8 fusius disputauerunt Brzoska l. s. p. 1183 s et imprimis Immisch l. s. p. 242 ss. in p. 130, 14—16 uestigia doctrinae Caecilianae subesse Martensio l. s. p. 11 assentior. in p. 131, 3 s exstantia uerba *ἁμαρτήματα ἑκούσια* iudicium Caecilii esse idem Martens l. s. p. 11 affirmat. p. 132, 12 ad Caecilium redire C. a Morawski *Rhein. Mus.* XXXIV p. 375 s, Coblentz l. s. p. 66 s, Brzoska l. s. p. 1180, Angermann l. s. p. 36 s probabiliter suspicati sunt. p. 132, 23—27 (de quo loco ex Peripatetico fonte petito cf. Radermacher in Demetr. de eloc. p. 77) Otto l. s. p. 42, 1 Caecilio uindicare uult.

150a De svblimitate XXXVI 2 p. 68, 5 V.: *εἴ γε ἐκλέξας τὰ Ὁμήρου, τὰ Δημοσθένους, τὰ Πλάτωνος, τῶν ἄλλων, ὅσοι δὴ μέγιστοι, παραπτώματα πάντα ὁμόσε συναθροίσειεν, κτλ.*

haec uerba referenda sunt ad fr. 150 p. 130, 28 — 131, 2. in utroque loco uitiorum collectionem a Caecilio propositam respici Martens l. s. p 11 et p. 6 et p. 12, 1 obseruauit.

151 De svblimitate XXXVI 3 p. 68, 13 V.: *πρὸς μέντοι γε*
τὸν γράφοντα, ὡς „ὁ κολοσσὸς ὁ ἡμαρτημένος οὐ |
κρείττων ἢ ὁ Πολυκλείτου δορυφόρος“, παράκειται πρὸς 69 V.
πολλοῖς ⟨ἄλλοις⟩ εἰπεῖν, ὅτι ἐπὶ μὲν τέχνης θαυμάζεται τὸ
ἀκριβέστατον, ἐπὶ δὲ τῶν φυσικῶν ἔργων τὸ μέγεθος, φύσει

ad hoc fr. uide fr. 3.

---

2. 3 *ὡς ἔφην*] cf. p. 130, 6. 4 *αὐτοῦ Λυσίας* Pearcius, *ἀπουσίας* liber. *ὅμως* Toupius, *ὁ μὲν* liber. 13 *ἄλλοις* add. V. de Wilamowitz.

δὲ λογικὸν ὁ ἄνθρωπος· κἀπὶ μὲν ἀνδριάντων ζητεῖται τὸ ὅμοιον ἀνθρώπῳ, ἐπὶ δὲ τοῦ λόγου τὸ ὑπεραῖρον, ὡς ἔφην, τὰ ἀνθρώπινα.

cf. Strabo VIII 6, 10 p. 372: τὸ Ἡραῖον . ., ἐν ᾧ τὰ Πολυκλείτου ξόανα τῇ μὲν τέχνῃ κάλλιστα τῶν πάντων, πολυτελείᾳ δὲ καὶ μεγέθει τῶν Φειδίου λειπόμενα.

idem VIII 3, 30 p. 353: τὸ τοῦ Διὸς ξόανον ὃ ἐποίει Φειδίας . . τηλικοῦτον τὸ μέγεθος ὡς καίπερ μεγίστου ὄντος τοῦ νεὼ δοκεῖν ἀστοχῆσαι τῆς συμμετρίας τὸν τεχνίτην, καθήμενον ποιήσαντα, ἁπτόμενον δὲ σχεδόν τι τῇ κορυφῇ τῆς ὀροφῆς ὥστ' ἔμφασιν ποιεῖν, ἐὰν ὀρθὸς γένηται ἀναστάς, ἀποστεγάσειν τὸν νεών.

τὸν γράφοντα neminem alium nisi Caecilium esse omnes consentiunt: cf. Iahn Hermes II p. 239, Blass *Griech. bereds.* p. 192, 1, Martens l. s. p. 12 s, Coblentz l. s. p. 61 s, Brzoska l. s. p. 1180, Roberts in edit. 1899 p. 222, Kaibel l. s. p. 131, v. de Wilamowitz in Strena Helbigiana 1900 p. 334 s. — sed cf. etiam Marx l. s. p. 177 s. de Strabonis locis allatis uide, quae v. de Wilamowitz l. s. p. 335 profert.

152 Hermias in Plat. Phaedr. schol. p. 9, 11 (cf. p. 12, 27 ss) Couvr.: τὰ δὲ ἐγκλήματα νῦν λέγωμεν, ἅ τινες κατηγοροῦσι Πλάτωνος ἐπὶ τούτῳ τῷ συγγράμματι, ἵνα καὶ τούτων προδιευκρινημένων ἡ ἀνάγνωσις λοιπὸν ἡμῖν ἀπερίσπαστος ᾖ. φασὶ γὰρ πρῶτον μὲν οὐ δεόντως κατ' ἔρωτος καὶ ὑπὲρ ἔρωτος πεποιῆσθαι αὐτὸν τὸν λόγον, ὥσπερ μειράκιον φιλοτιμούμενον εἰς ἑκάτερον· ἔπειτα τὸ ἀντιγράφειν τῷ Λυσίου λόγῳ καὶ ἁμιλλᾶσθαι βασκάνου τινὸς καὶ φιλονείκου νέου ἔοικεν εἶναι, κωμῳδοῦντος τὸν ῥήτορα καὶ εἰς ἀτεχνίαν αὐτὸν διαβάλλοντος· ἔπειτα δὲ καὶ τῇ λέξει κεχρῆσθαι ἀπειροκάλῳ καὶ ἐξωγκωμένῃ καὶ στομφώδει καὶ ποιητικῇ μᾶλλον, ὡς καὶ αὐτὸς ἐπεσημήνατο (238 d).

15—18 (= ἔγκλημα A) et 21—23 (= ἔγκλημα C) simillima Laertius Diogenes (fr. 152 *a*) tradit. 18—21 (= ἔγκλημα B) cf. eiusdem Laertii (fr. 152 *b*) similia uerba.

---

14. 15 προδιευκρινημένων Couvreur, προδιευκρινομένων libri.

πρὸς μὲν τὸ πρῶτον λεκτέον, ὅτι εἴωθε Πλάτων τῶν ἀντικειμένων λόγων ἐξέτασιν ποιεῖσθαι πρὸς εὕρεσιν καὶ βάσανον τῆς ἀληθείας· οὕτως καὶ ἐν Πολιτείᾳ (II 358 ss) κατὰ δικαιοσύνης καὶ ὑπὲρ δικαιοσύνης ⟨καὶ⟩ ἐν Σοφιστῇ (237 ss) περὶ τοῦ ὄντος καὶ τοῦ μὴ ὄντος. καὶ νῦν οὖν κατ' ἔρωτος εἶπε πρὸς τὸ ὄνομα τὸ τῶν πολλῶν ἀπομαχόμενος, δεικνὺς ὅτι οὗτος οὐκ ἔστιν ἔρως ἀλλ' ὕβρις καὶ πάθος τι ψυχῆς· ἄλλος γάρ ἐστιν ὁ ὡς θεὸς Ἔρως, πολλῶν ἀγαθῶν τοῖς ἀνθρώποις ὢν χορηγὸς καὶ ἀναγωγεὺς τῶν ψυχῶν. ἀναγκαῖον οὖν ἦν ἐπὶ σωτηρίᾳ τῶν ἀνθρώπων ἐπ' ἄμφω γυμνάσαι τοὺς περὶ ἔρωτος λόγους, ἐλέγχοντος τὴν | δόξαν τῶν πολλῶν, διὰ τὸ 10 Couvr. ἡγεῖσθαι αὐτοὺς ἐπ' ἄμφω ῥέπειν τὸν ἔρωτα. — πρὸς δὲ τὸ δεύτερον, τὸ ἀντιγράφειν Λυσίᾳ, ῥητέον, ὅτι, ὥσπερ ὁ θεωρητικὸς φιλόσοφος ὑπὲρ ὠφελείας τοῦ τῶν ἀνθρώπων γένους κατατάττει ἑαυτὸν εἰς διακόσμησιν πόλεως καὶ γίνεται πολιτικὸς καὶ δικαστής, τὸν αὐτὸν τρόπον καὶ ὁ φιλόσοφος ὁρῶν τὸν Φαῖδρον ἐπιτηδείως μὲν ἔχοντα πρὸς φιλοσοφίαν, βλαπτόμενον δὲ ὑπὸ τῆς συνουσίας τοῦ ῥήτορος καὶ εἰς τὰ τίμια βλαπτόμενον (αἰσχρῶς γὰρ αὐτοῦ ἐρῶν συνέθηκε τὸν λόγον ὁ Λυσίας, ἵνα αὐτὸν χειρώσηται), τούτου χάριν τὸ κακοῦργον αὐτοῦ τῆς ψυχῆς καὶ ἀπατηλὸν τό τε ἄθεον καὶ τὸ σκοτεινὸν ἐλέγχων ἠναγκάσθη εἰς τὴν αὐτὴν ὑπόθεσιν τῷ Λυσίᾳ καθεῖναι, ἵνα δείξῃ τὴν ἐμφωλεύουσαν ἀτοπίαν τῷ Λυσίου λόγῳ κατά τε τὰς λέξεις, ἃς ἐκπέπληκτο ὁ Φαῖδρος, καὶ κατὰ τὰ διανοήματα, ἐπανάγων αὐτὸν ἀπὸ τοῦ ἐκτὸς καὶ φαινομένου κάλλους ἐν λόγοις ψιλοῖς καὶ ἀθέοις ἐπὶ τὸ ψυχικὸν καὶ νοερὸν καλόν. — πρὸς δὲ τὸ τρίτον, τὸ τῆς λέξεως ἔξογκον, ῥητέον ὡς οἰκείως πανταχοῦ τοῖς ὑποκειμένοις πράγμασι καὶ τῇ λέξει κέχρηται Πλάτων· πρῶτον μὲν γὰρ ἐπειδὴ λεπτὸς καὶ ἰσχνὸς ἦν ὁ τοῦ Λυσίου λόγου χαρακτήρ, εἰκότως αὐτὸς τῷ ἀντικειμένῳ ἠθέλησε χρήσασθαι τῷ σεμνοπρεπεστέρῳ πρὸς κατάπληξιν καὶ χείρωσιν τοῦ νέου· ἔπειτα ἡ ὑποκειμένη θεολογία ἡ περὶ τοῦ ἔρωτος καὶ ἡ φυσιολογία ἡ περὶ τῆς νοητῆς οὐσίας ἀπῄτει τοιούτων λόγων ἀξίωμα· ἐπεὶ γὰρ περὶ ἀφανῶν καὶ ἀγνώστων

---

4 καὶ add. Couvreur. 26 ψιλοῖς] ,fort. corruptum: uide tamen Theaet. 165 a' Couvreur.

πραγμάτων τοῖς πολλοῖς διελέγετο, προσφόρως καὶ ὑψηλοῖς ἐχρήσατο λόγοις, ὅπου ὁ πολιτικὸς ἢ καὶ ὁ πολὺς προσελθεῖν οὐκ ἠδύνατο.

locus p. 134, 12—23 diligentissime et copiosissime ab Immischio l. s. p. 224 ss perquisitus est. idem uir doctus eum ad Caecilium reuocauit l. s. p. 241—251; a quo fontem Peripateticum (Dicaearchum) exscriptum esse argumentatus est (l. s. p. 230 ss).

152 a Laertivs Diogenes III 38: λόγος δὲ πρῶτον γράψαι αὐτὸν τὸν Φαῖδρον· καὶ γὰρ ἔχειν μειρακιῶδές τι τὸ πρόβλημα. Δικαίαρχος δὲ καὶ τὸν τρόπον τῆς γραφῆς ὅλον ἐπιμέμφεται ὡς φορτικόν.

uerbose hoc fragmentum ab Immischio l. c. p. 231 s et p. 241 ss pertractatum est. idem uir doctus (ibid.) haec Caecilio attribuit. quem etiam u. 4—5 ex fonte Peripatetico (Dicaearcho) hausisse Immisch l. c. p. 230 ss probauit.

152 b idem III 25: καὶ πρῶτος τῶν φιλοσόφων (Πλάτων) ἀντεῖπε πρὸς τὸν λόγον τοῦ Λυσίου τοῦ Κεφάλου, ἐκθέμενος αὐτὸν κατὰ λέξιν ἐν τῷ Φαίδρῳ.

hunc locum Caecilio Immisch l. c. p. 245 ss uindicauit, qui Calactinum etiam hic fonte Peripatetico (Dicaearcho) niti confirmauit (l. c. p. 246 ss).

IX

ΣΥΓΚΡΙΣΙΣ ΔΗΜΟΣΘΕΝΟΥΣ ΚΑΙ ΚΙΚΕΡΩΝΟΣ

Σύγκρισις Δημοσθένους καὶ Κικέρωνος Svidas.

---

4 *λόγον* uulgo edunt, *λόγος* libri; uide Immisch l. s. p. 232, 1.
5 *ἔχει* uulgo, *ἔχειν* liber B; uide Immisch l. s. p. 232, 2.

153 (= 52, 4—10 B.) PLVTARCHVS Demosth. 3: *τὸ δὲ τοὺς λόγους (Δημοσθένους καὶ Κικέρωνος) ἀντεξετάζειν καὶ ἀποφαίνεσθαι, πότερος ἡδίων ἢ δεινότερος εἰπεῖν, ἐάσομεν· κἀκεῖ γάρ, ὥς φησιν ὁ Ἴων, ʻδελφῖνος ἐν χέρσῳ βία', ἣν ὁ περιττὸς ἐν ἅπασι Κεκίλιος ἀγνοήσας ἐνεανιεύσατο Σύγκρισιν τοῦ Δημοσθένους καὶ Κικέρωνος ἐξενεγκεῖν. ἀλλὰ γὰρ ἴσως, εἰ παντὸς ἦν τὸ γνῶθι σεαυτὸν ἔχειν πρόχειρον, οὐκ ἂν ἐδόκει πρόσταγμα θεῖον εἶναι.*

***154** DE SVBLIMITATE XII 4 p. 29, 9 V.: *οὐ κατ' ἄλλα δέ τινα ἢ ταῦτα, ἐμοὶ δοκεῖ, φίλτατε Τερεντιανέ, (λέγω δέ, ⟨εἰ⟩ καὶ ἡμῖν ὡς Ἕλλησιν ἐφεῖταί τι γινώσκειν) καὶ ὁ Κικέρων τοῦ Δημοσθένους ἐν τοῖς μεγέθεσι παραλλάττει. ὁ μὲν γὰρ ἐν ὕψει τὸ πλέον ἀποτόμῳ, ὁ δὲ Κικέρων ἐν χύσει, καὶ ὁ μὲν ἡμέτερος διὰ τὸ μετὰ βίας ἕκαστα, ἔτι δὲ τάχους ῥώμης δεινότητος, οἷον καίειν τε ἅμα καὶ διαρπάζειν σκηπτῷ τινι παρεικάζοιτ' ἂν ἢ κεραυνῷ, ὁ δὲ Κικέρων ὡς ἀμφιλαφής τις ἐμπρησμὸς οἶμαι πάντη νέμεται καὶ ἀνειλεῖται, πολὺ ἔχων καὶ ἐπίμονον ἀεὶ τὸ καῖον καὶ διακληρονομούμενον ἄλλοτ' ἀλλοίως ἐν αὐτῷ καὶ κατὰ διαδοχὰς ἀνατρεφόμενον.* (5) *ἀλλὰ ταῦτα μὲν ὑμεῖς ἂν ἄμεινον ἐπικρίνοιτε.*

cf. Quintil. X 1, 106. hoc loco Caecilium a Pseudolongino fontem adhibitum esse BLASS (*Griech. bereds.* p. 194, 2), et iam ante eum nonnulli Pseudolongini interpretes, porro C. A MORAWSKI l. c. p. 33 s, COBLENTZ l. c. p. 57 ss, BRZOSKA l. c. p. 1180 (1184), MARX l. c. p. 175, qui ibid. adn. 2 plura uerba fecit, suspicati sunt; Burckhardt l. c. p. 24 et Martens l. c. p. 6 contradixerunt.

---

12 *εἰ* add. Manutius.

X

ΣΥΓΚΡΙΣΙΣ ΔΗΜΟΣΘΕΝΟΥΣ ΚΑΙ ΑΙΣΧΙΝΟΥ

Σύγκρισις Δημοσθένους καὶ Αἰσχίνου SVIDAS.

hic libellus plane interiit. cf. BRZOSKA l. c. p. 1184.

XI

ΚΑΤΑ ΦΡΥΓΩΝ ΔΥΟ

Κατὰ Φρυγῶν δύο· ἔστι δὲ κατὰ στοιχεῖον ἀπόδειξις τοῦ εἰρῆσθαι πᾶσαν λέξιν SVIDAS.

huius libri nil ad nos peruenisse uidetur.

XII

ΚΑΛΛΙΡΡΗΜΟΣΥΝΗΣ* ΕΚΛΟΓΗ ΛΕΞΕΩΝ ΚΑΤΑ ΣΤΟΙΧΕΙΟΝ

*Καλλιρρημοσύνης *· ἔστι δὲ ἐκλογὴ λέξεων κατὰ στοιχεῖον* SVIDAS.

***155** Vindicauit Caecilio has glossas quae sequuntur BOYSEN l. c. p. 18—32 et p. 85—89 et p. 51. sed cf. etiam, quae idem uir doctus Hermes XVIII 1883 p. 313, 1 dixit. praeterea uide G. WENTZEL l. s. p. 482 ss.

SVIDAS s. u. ἀγραφίου (cf. lex. Seg. quart. Bekkeri Anecdot. Gr. p. 184, 23 et Gregorius Corinthius Rh. Gr. VII 2 p. 1120, 11 W.): . . . ἀγραφίου δίκη· τῶν ἐκ καταδίκης ὠφληκότων τῷ δημοσίῳ γράφουσι τὰ ὀνόματα ἐν σανίσιν οἱ κατὰ καιρὸν περὶ τούτων διοικοῦντες, προστιθέντες ἀνὰ πόσον ἐστὶ τὸ ὄφλημα. ὅταν δὲ

ἀποδιδῷ ἕκαστος, ἐξαλείφεται τῆς σανίδος τὸ ἐπίγραμμα. ἐὰν οὖν τις ἀναγραφῇ μὲν ὠφληκέναι, δόξῃ δὲ μὴ ἀποδεδωκέναι καὶ τὸ ὄνομα αὐτοῦ ἐξηλειμμένον ᾖ ἐκ τῆς σανίδος, συγκεχώρηται τῷ βουλομένῳ τῶν ἀστῶν εἰσάγειν κατ' αὐτοῦ δίκην ἀγραφίου.

Svidas (cf. lex. S. quart. p. 184, 27): ἀγράφου μετάλλου δίκη· οἱ τὰ ἀργύρεια μέταλλα ἐργαζόμενοι ὅπου βούλοιντο καινοῦ ἔργου ἄρξασθαι, φανερὸν ἐποιοῦντο τοῖς ἐπ' ἐκείνοις τεταγμένοις ὑπὸ τοῦ δήμου καὶ ἀπεγράφοντο, τοῦ τελεῖν ἕνεκα τῷ δήμῳ εἰκοστὴν τετάρτην τοῦ καινοῦ μετάλλου. εἴ τις οὖν ἐδόκει λάθρᾳ ἐργάζεσθαι μέταλλον, τὸν μὴ ἀπογραψάμενον ἐξῆν τῷ βουλομένῳ γράφεσθαι καὶ ἐλέγχειν.

Svidas (cf. lex. S. quart. p. 183, 11): ἀδέητος· ὁ μηδενὸς δεόμενος καὶ πάντα ἔχων. Ἀντιφῶν ἐν α' Ἀληθείας (fr. 80 Bl.²; *Vorsokratiker* p. 553, 35 fr. 10 Diels) 'διὰ τοῦτο οὐδενὸς δεῖται οὔτε προσδέχεται οὐδενός τι, ἀλλ' ἄπειρος καὶ ἀδέητος'.

Lex. seg. qvint. Bekkeri Anecdot. Gr. p. 218, 8: ἀδούλευτος· ὁ ἀεὶ ἐν ἐλευθερίᾳ διάγων.

Svidas (cf. lex. S. quart. p. 183, 9 et lex. S. quint. p. 216, 7 et lex. Seg. sext. Bekkeri Anecdot. Gr. p. 359, 6): αἰσθέσθαι καὶ αἰσθάνεσθαι διαφέρει. τὸ μὲν γὰρ αἰσθέσθαι ἐπὶ τοῦ ἀκριβῶς εἰδέναι τι, τὸ δὲ αἰσθάνεσθαι ἐπὶ τοῦ ὑπονοεῖν τι. καὶ περὶ μὲν τοῦ αἰσθέσθαι Ἀντιφῶν ἐν Προοιμίοις (fr. 68 Bl.²) 'ἐγραψάμην ταύτην τὴν γραφὴν ἠδικημένος ὑπὸ τούτου νὴ Δία πολλά, ἔτι δὲ καὶ πλείω ὑμᾶς ᾐσθημένος ἠδικημένους καὶ τοὺς ἄλλους πολίτας'. τὸ δὲ αἰσθάνεσθαι ἐπὶ τοῦ ὑποπτεύειν καὶ οὐκ ἐπὶ τοῦ βεβαίως εἰδέναι. Λυσίας ἐν τῷ Πρὸς Ἀλκιβιάδην φησίν (fr. 12 Tur.; 5 et 16 a Thalh.) 'οἶμαι τοίνυν καὶ ἐκεῖνο ὑμᾶς αἰσθάνεσθαι, ὅτι Ἀρχεβιάδης οὐκ ἄλλο τι ἐζήτει κομίσασθαι, ἀλλὰ τῶν ἐμῶν ἠμφεσβήτει'. ἔταξαν δὲ αὐτὸ καὶ ἐπὶ τοῦ εἰδέναι. Ἰσαῖος (fr. 134 Tur.; 33 Thalh.) 'τί δ' ἐπὶ τοιούτων δεῖ μαρτυριῶν, ⟨ὧν⟩ οἱ δικάζοντες τὰ μὲν αὐτοί εἰσιν εἰδότες, ὅτι ὑγίαινεν ὁ

---

22 *αἰσθάνεσθαι* libri. 28 *Ἀρχεβιάδης* Taylor, *Ἀρχιβιάδης* libri. 30 *τί* Schoemann, *τὰ* libri. *δ' ἐπὶ* Sauppe, *δὲ* libri. *δεῖ* Schoemann, *δὴ* libri. 31 *ὧν* add. Bernhardy. *εἰσιν εἰδότες* Sauppe, *συνειδότες* libri. *ὑγίανεν* libri.

παῖc, ⟨τὰ δὲ⟩ τῶν ἑωρακότων αἰcθανόμενοι μαρτυρούντων, τὰ δὲ ἀκοῇ πυνθανόμενοι'.

Svidas (cf. lex. S. sext. p. 365, 10): ἀκμή· ὀξύτης, αὐτὴ ἡ ῥοπὴ τῆc τοῦ πράγματος ἐπιτάcεωc. καὶ ἡ δύναμιc καὶ ἡ νεότηc. ἀκμὴ δὲ καιροῦ ἡ εὐτυχία. οὕτωc Ἰcοκράτηc (II 33) 'κράτιcτον μὲν τῆc ἀκμῆc τῶν καιρῶν τυγχάνειν'. λαμβάνεται δὲ καὶ ἀντὶ τοῦ ἔτι. οὕτωc Ὑπερίδηc (fr. 116 Bl.[3]). καὶ Cοφοκλῆc (Phil. 12—14)

ἀκμὴν γὰρ οὐ μακρῶν ἡμῖν λόγων,
μὴ καὶ μάθῃ μ' ἥκοντα κἀκχέω τὸ πᾶν
cόφιcμα.

Lex. s. qvart. p. 184, 6: ἀλάcτωρ· ὁ τὰ μεγάλα ἀδικήματα ποιῶν. καὶ ἀλιτήριοc· ὁ πολλὰ ἠδικηκὼc καὶ κολάζεcθαι ἄξιοc· ἀλιτρὸc γὰρ ὁ ἁμαρτών.

Svidas: ἀλογίου δίκη· ἣν φεύγουcιν οἱ ἄρχοντεc λόγον οὐ διδόντεc τῶν τῆc ἀρχῆc διοικημάτων.

Svidas (cf. lex. S. quart. p. 183, 7 et lex. S. quint. p. 216, 4): ἅμα· δοτικῇ. Δημοcθένηc (IV 36) ἐπὶ τοῦ εὐθέωc καὶ παραχρῆμα ἔταξε * καὶ ἐν τῷ Ὑπὲρ τῶν ῥητόρων λόγῳ εἰπὼν (fr. 12 Tur.) 'οὐ γὰρ ὁ θάνατοc τοῖc εὖ φρονοῦcιν οἰκτρόc· τοῦτο γὰρ ἅμα τῷ γενέcθαι πάντων κατέγνωcται'. Αἰcχίνηc δὲ ἐπὶ τοῦ κατὰ τὸν αὐτὸν καιρὸν ἐν τῷ Κατὰ Κτηcιφῶντοc (III 52) 'ὡc ἀπέδοτο τριάκοντα μνῶν ἅμα τήν τε εἰc αὐτὸν ὕβριν καὶ τὴν τοῦ δήμου καταχειροτονίαν'. καὶ Δημοcθένηc ἐν τῷ Κατὰ Μειδίου (XXI 34). καὶ παρὰ τῷ Ἀντιφῶντι δὲ τὸ ἅμα κεῖται ἐπὶ τὸ αὐτό. φηcὶ γὰρ ἐν Προοιμίοιc (fr. 69 Bl.[2]) 'ἀλλ' εἰ τό τε πρᾶγμά μοι κρεῖττον φαίνεται ἅμα τε μαρτυρίαc ἀκριβεῖc παρέξομαι'. καὶ παρὰ Δημοcθένει ἐν τῷ Περὶ cτεφάνου (XVIII 34) 'πάcαιc δὲ λοιδορίαιc καὶ βλαcφημίαιc ἅμα τούτου κεχρημένου'.

---

1 *τὰ δὲ* add. Schoemann. 11 quae post *σόφισμα* sequuntur, omisi, cum ea Caecilio non deberi posse appareat. 19 post *ἔταξε* excidit aliquid, cf Blass l. s. III 1 p. 61, 2. 23 *αὐτὸν* ex Aeschine Sauppe, *αὐτὸν* libri. 26 *τὸ αὐτό*] *τοῦ αὐτοῦ* Kuester. 26. 27 *τό τε* Spengel, *τότε* libri. 27 *μαρτυρίας* Sauppe, *μαρτυρίᾳ* libri. *ἀκριβεῖς* A. Schaefer, *ἀρετῆς* libri. 28 *παρέξομαι* Bernhardy, *πράξομαι* libri.

Lex. s. qvint. p. 217, 15 (cf. lex. S. quart. p. 183, 15): ἀμείβεσθαι· κέχρηνται οἱ ῥήτορες τῷ ἀμείβεσθαι καὶ ἐπὶ τοῦ χάριν ἐκτίνειν, καὶ ἐπὶ τοῦ ποιῆσαί τι κακὸν τοὺς ἄρξαντας ἀδικεῖν.

Lex. s. qvint. p. 217, 28: ἀμνίδας· τὰ σταμνία Δημοσθένης (LIV 4).

Svidas (cf. lex. S. quint. p. 217, 12): ἀμύνασθαι· Θουκυδίδης (I 42, 1) μὲν ἀντὶ τοῦ ἀμείβεσθαι, Σιμωνίδης (fr. 229 Bgk.) δὲ ἀντὶ τοῦ χάριτας ἀποδιδόναι, Σοφοκλῆς (Oed. Col. 873) δὲ ἀντὶ τοῦ ἀπαλεξῆσαι. ἐπὶ τῶν προηδικημένων τάσσουσιν οἱ ῥήτορες τὸ ἀμύνασθαι, ὅτε οἱ κακόν τι παθόντες ἀντιπράσσουσι τοὺς προδιαθέντας.

Lex. s. qvart. p. 183, 23: ἀμφιγνοεῖν· τὸ μὴ σαφῶς γνωρίζειν.

Svidas (cf. lex. S. quint. p. 311, 23 et lex. S. quart. p. 184, 9 et Gregor. Corinth. VII 2 p. 1121, 1 W.): ἀμφιορκία· ἐπειδὰν ὅ τε διώκων καὶ ὁ φεύγων ὀμνύωσι, κλοπῆς ἔγκλημά τισιν ἐπιφέροντες. τοῦτο δὲ πολλάκις ὤφθη μάτην γινόμενον. ἔθεντο οὖν Ἀθηναῖοι νόμον κατὰ τῶν ἀπαγόντων εἰς δεσμωτήριόν τινας ἐπὶ δίκῃ κλοπῆς, χιλίας διδόναι δραχμὰς τοὺς ἁλόντας. ἀλλὰ καὶ τοὺς οὐσίαν ἀπογράψαντας τῶν πολιτῶν τινὸς ὡς τῷ δήμῳ προσήκουσαν εἰ συκοφαντοῦντες ἁλοῖεν, καὶ οὗτοι χιλίαις ἐζημιοῦντο.

Svidas: ἀμφισβητεῖν καὶ παρακαταβάλλειν· ὅταν τελευτήσας τις ἄπαις εἶναι δοκῇ, φάσκῃ δέ τις ἑαυτὸν ἐκείνου υἱόν, οὗτος ἀμφισβητεῖν τοῦ κλήρου λέγεται. εἰ δὲ παῖδα μὲν τοῦ θανόντος ἑαυτὸν μὴ εἰσάγει, λέγει δὲ ἄλλως κατὰ γένος αὐτῷ προσήκειν τὸν κλῆρον, παρακαταβάλλειν αὐτὸν οἱ νόμοι κελεύουσι. πλὴν ἀμφότερα ἐπ' ἀντιλογίας τάσσεται.

Lex. s. qvint. p. 214, 16: ἀνάγειν εἰς πράτην καὶ ἀνάγειν ὠνήν· δίκης ὄνομα. ὅταν ἀμφισβητῇ τις περὶ οἰκέτου

---

4 ‚*ἀμίδας?*‘ Boysen. 19 *τοὺς ἁλόντας*] coni. Salmasius *τοὺς μὴ ἁλίσκοντας*, Bekker *τοὺς μὴ ἑλόντας*. 20 *τινὸς* Bekker, *τινὰς* libri. 26 *εἰσάγει* Bernhardy, *εἰσάγοι* A (Parisinus) B (Parisinus) E (Bruxellensis). 27 *αὐτῷ* Bekker.

ὡς οὐ δεόντως πραθέντος, ὁ τὸν οἰκέτην διακατέχων παραγίνεται ἐπὶ τὸν πεπρακότα καὶ ἀναγκάζει αὐτὸν συνίστασθαι τὴν δίκην πρὸς τοὺς ἀμφισβητοῦντας. καὶ τοῦτο καλεῖται ἀνάγειν εἰς πράτην.

Svidas s. u. ἀνάγνωσις (cf. lex. S. quint. p. 215, 27 et lex. S. quart. p. 193, 32): . . ἀναγινώσκειν παρὰ ῥήτορσιν ἐπὶ τοῦ ἀναπείθειν· ἔστι γὰρ ἀναγινώσκειν τὸ γνῶναι διαλεχθέντα.

Lex. s. qvint. p. 214, 9: ἀναγωγὴ οἰκέτου· δίκης ὄνομα. ἀναγωγὴ γάρ ἐστι τὸ τὸν πωλοῦντα οἰκέτην νόσημα ἔχοντα καὶ μὴ προειπόντα τῷ ὠνουμένῳ, ἐφεῖσθαι τῷ ὠνησαμένῳ διακρίνεσθαι πρὸς τὸν πεπρακότα, ἀπογραψάμενον πρὸς τοὺς ἄρχοντας τὴν αἰτίαν, δι' ἣν ἐγκαλεῖ. καὶ τὸ οὕτως ἀπογράφειν ἀνάγειν καλεῖται καὶ ἡ ἀπογραφὴ ἀναγωγή.

Lex. s. qvint. p. 216, 20: ἀνάδικος δίκη· δίκης ὄνομα. ὅταν γνώσεως δικαστῶν γενομένης περί τινος πράγματος αὖθις ὁ ἡττηθεὶς εἰς δικαστήριον ἔρχηται περὶ τῶν αὐτῶν κριθησόμενος, ἢ καὶ ἕτερος ἐγκαλῇ περὶ ὧν πρότερον ἐγένετο κρίσις, τοῦτο δίκη ἀνάδικος καλεῖται.

Svidas: ἀνάκαιον· τὸ δεσμωτήριον, εἰς ὃ κατετίθεντο τοὺς πονηροὺς δούλους καὶ τῶν ἀπελευθέρων τοὺς ἀφισταμένους. Ἰσαῖος ἐν τῷ Πρὸς Ἕρμωνα περὶ ἐγγύης (fr. 11 Thalh.) ‘Ἑρμοκράτην δὲ εἰς τὸ ἀνάκαιον ἐνέβαλε φάσκων ἀπελεύθερον εἶναι, καὶ οὐ πρότερον ἀφῆκε, πρὶν τριάκοντα δραχμὰς ἐπράξατο’.

Svidas s. u. ἀνάπηρον ψυχήν (cf. lex. S. quart. p. 183, 13 et lex. S. quint. p. 216, 15): . . ἀνάπηρος· ὁ χωλός, ὁ καθ' ὑπερβολὴν πεπηρωμένος μέλει τινὶ τοῦ σώματος. Λυσίας ἐν τῷ Περὶ τοῦ διδομένου τοῖς ἀδυνάτοις ὀβολοῦ (XXIV 13) ‘καὶ τί κωλύει ὑμᾶς μὲν ὠφελεῖσθαι τῷ ὀβολῷ ὡς ὑγιεῖς ὄντας, τούτῳ δὲ ψηφίσασθαι ἐάσαντας ὡς ἀναπήρῳ;’

Svidas (cf. lex. S. quart. p. 183, 22 et Pollux V 130): ἀναρᾶσθαι· ἀντὶ τοῦ διαλύειν τὴν γενομένην ἀράν. οὕτω Καλλισθένης (fr. 49 Script. rer. Alex. Magni p. 32ᵇ Mueller).

---

22 *ἀνάκαιον*] *ἀναγκαῖον* ex Harpocratione Schoemann et editores Isaei.

Svidas (cf. lex. S. quint. p. 216, 9): ἀνάργυρος· ὁ ἀργύριον μὴ κεκτημένος, εἰ καὶ εἴη αὐτῷ ἱκανὴ οὐσία ἐξ ἑτέρων κτημάτων. Λυσίας ἐν τῷ Περὶ τῆς Ἐπιγένους διαθήκης (fr. 35 Thalh.) 'ἐπειδὴ τοίνυν Ἐπιγένης ἀσθενὴς τριηραρχεῖν ἠναγκάζετο, ἀνάργυρος ὢν καὶ τῆς γῆς τῶν πολεμίων κρατούντων'.

Lex. s. qvart. p. 183, 19: ἀνάστατος· ὁ καταλιπὼν τὴν οὐσίαν, καὶ ἐπὶ τῆς ἀλλοδαπῆς ζῆν αἱρούμενος.

Svidas (cf. lex. S. quart. p. 184, 32): ἀνασύνταξις· τὰ διαγεγραμμένα τιμήματα ταῖς συμμορίαις, ὅταν δόξῃ τῷ δήμῳ χρῄζειν προσθήκης ἢ ἀφαιρέσεως καὶ ἕλωνται τοὺς τοῦτο πράξοντας, τοῦτο ἀνασύνταξιν καλοῦσιν.

Lex. s. qvint. p. 218, 13: ἀνατιθέναι· καὶ ἐπὶ τῶν ἀνατιθεμένων τοῖς θεοῖς ἀναθημάτων ἐχρήσαντο οἱ ῥήτορες τῇ λέξει, καὶ ἐπὶ τοῦ προσάπτειν τισὶ βλασφημίας ἢ διαβολάς.

Svidas (cf. lex. S. quint. p. 217, 21): ἀναυμαχίου· ὡς τοῦ μὴ στρατεύεσθαι καὶ τοῦ λείπειν τὴν τάξιν καὶ τοῦ τὰ ὅπλα ἀποβαλεῖν ζημίαι ἦσαν ὡρισμέναι ἐκ τῶν νόμων, οὕτω καὶ τοῦ ⟨μὴ⟩ ναυμαχῆσαι. τοῦτο τὸ ὄφλημα ἀναυμαχίου ἐκαλεῖτο, ὡς Ἀνδοκίδης (I 74) 'οὕτω δὲ δεῖ καὶ αὐτοὺς καὶ τοὺς ἐξ αὐτῶν ἀτίμους εἶναι * *'.

Svidas (cf. lex. S. quint. p. 213, 30): ἀνδροληψία καὶ ἀνδρολήψιον· ἐὰν ἔξω τῆς Ἀττικῆς ἀνὴρ Ἀθηναῖος ⟨βιαίως⟩ ἐτελεύτησε, καὶ μὴ ἐξεδίδοσαν οἱ ἐν ἐκείνῃ τῇ πόλει, ἐν ᾗ τὸ ἔργον ἐπράχθη, τὸν δοκοῦντα ἐν τῇ αἰτίᾳ εἶναι, ἐφεῖτο ἐκ τοῦ νόμου τρεῖς τῶν ἐκείνου πολιτῶν ἄγειν ἐς Ἀθήνας δίκην ὑφέξοντας τοῦ φόνου· καὶ τοῦτο ἀνδρολήψιον ἐκαλεῖτο. Δημοσθένης ἐν τῷ Κατὰ Ἀριστοκράτους (cf. XXIII 83) 'πρὸς δὲ τούτοις ὁ νόμος, ἐὰν μήτε δίκας ὑπόσχωσι, παρ' οἷς ἂν τὸ πάθος γένηται, μήτε τοὺς δεδρακότας ἐκδιδῶσι, κελεύει κατὰ τούτων εἶναι μέχρι τριῶν τὸ ἀνδρολήψιον'.

---

4 *ἀσθενήσας* Bekker. 16 *λιπεῖν* Bekker. 17 *μὴ* add. Bernhardy. 19 *τούτους ἔδει* codices Andocidis. 20 locus Andocidis mutilus est. 22 *βιαίως* add. Wuensch.

Svidas (cf. lex. S. quart. p. 183, 26 et lex. S. sext. p. 398, 2): ἀνεπίδικα· τῶν μὴ θεμένων διαθήκας ἐπιδικάζεσθαι τοῖς κλήροις ὁ νόμος συγχωρεῖ τοὺς ἐγγυτάτω γένους. ὅσα ὡς υἱός τις ἢ υἱιδοῦς τοῦ τετελευτηκότος ἀξιοῖ κατέχειν, ταῦτα ἀνεπίδικα λέγεται. cf. u. ἐπίδικα.

Svidas: ἄνετον· Ὑπερίδης (fr. 72 Bl.[3])· τὸ ἀνειμένον θεῷ ἱερόν. λέγεται δὲ καὶ ἄνετος βίος, ὁ ἀνειμένος καὶ μαλακός.

Lex. s. qvart. p. 184, 22: ἀνομολόγητα· ὅταν ἀνανεώσῃ τις τὴν ὁμολογίαν.

Svidas (cf. lex. S. sext. p. 407, 32): ἀντέχει· ἀντὶ τοῦ ἐξαρκεῖ. Δείναρχος (fr. LXXXIX 8 Tur.) δὲ ἀντὶ τοῦ σῴζεται. Δημοσθένης (cf. I 25. II 10) καὶ Ὑπερίδης (fr. 229 Bl.[3]) ἀντὶ τοῦ ἀντιλαμβάνεται.

Lex. s. qvart. p. 184, 16: ἀντίδοσις· ὅσοι τεταγμένοι εἰσὶ τοῦ τριηραρχεῖν διδόντες.

Svidas: ἀντικαταλλαττόμενος· οὐ μόνον ὅταν σπένδηταί τις ἢ εἰς φιλίαν ἔρχηται πρὸς ὃν γέγονεν αὐτῷ διαφορά, τῷ καταλλαττόμενος ἐχρήσαντο οἱ ῥήτορες, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ τοῦ ἀμείβοντος χρυσίον ἐν τῷ δήμῳ πολλάκις. Δημοσθένης (XIX 114) ʻἀλλὰ καὶ ἐδείκνυεν ὑμᾶς τυροπωλῶν, οἰκοδομῶν, βαδιεῖσθαι φάσκων, κἂν μὴ χειροτονῆτε ὑμεῖς, ξυληγῶν, τὸ χρυσίον καταλλαττόμενος ἐπὶ ταῖς τραπέζαισʼ.

Lex. s. qvart. p. 184, 29 (cf. Gregor. Corinth. VII 2 p. 1120, 27 W. et Suidas s. u. λῆξιν δίκης): ἀντιλαχεῖν ἀντικαλέσαι ἐστίν.

Svidas (cf. lex. S. quint. p. 215, 22 et lex. S. sext. p. 412, 23): ἄξιον· οἱ ῥήτορες ἐπὶ τοῦ εὐλόγου καὶ δικαίου ἐκλαμβάνουσι. Δημοσθένης (fr. 19 Tur.) ʻδιὰ γὰρ τοῦτο μάλιστα ἄξιόν ἐστι σιωπᾶν, ὅτʼ οὔτʼ ἐστὶν ὁ καταπλήσσων οὔθʼ ὁ κολάσων ὑμᾶςʼ. τάσσουσι δὲ τὸ ἄξιον καὶ ἐπὶ τῶν ὠνίων, ὅταν εὔωνόν τι πιπράσκηται. Λυσίας ἐν τῷ Κατὰ τῶν σιτοπωλῶν (XXII 11) ʻἐροῦσιν ὡς ἐπʼ εὐνοίᾳ τῆς πόλεως ὠνοῦνται τὸν σῖτον, ἵνʼ ὡς ἀξιώ-

---

3 ‚in *ὅσα* particulam desideramus‘ Bernhardy. 20 *ὑμῖν πυροπωλῶν* Dem. 28 *ὑμᾶς* unus codex (A), *ἡμᾶς* ceteri libri et Sauppe.

τατον ἡμῖν πωλῶcιν'. καὶ πάλιν (XXII 22) 'ἐὰν οὖν αὐτῶν καταψηφίcηcθε, τά τε δίκαια ποιήcετε καὶ ἀξιώτερον τὸν cῖτον ὠνήcεcθε, εἰ δὲ μή, τιμιώτερον'.

Svidas s. u. ἀπείπατο (cf. lex. S. quint. p. 216, 27 et lex. S. sext. p. 420, 14): . . . ἀπειπεῖν· ἀντὶ τοῦ κελεῦcαι μὴ πράττειν. Λυcίαc ἐν τῷ Κατὰ Κτηcιφῶντοc (fr. 152 Tur.; 57 Thalh.) 'καὶ τοὺc μὲν τῶν ἄλλων Ἀθηναίων παῖδαc, ὧν οἱ πατέρεc βοηθήcαντεc ὑμῖν ἔτι ζῶcι, ἀπειπεῖν ἐν τοῖc νόμοιc μήτε ἄδικον μήτε δίκαιον λέγειν'. καὶ ἀπειπεῖν ἀντὶ τοῦ ἀποκαμεῖν καὶ ἀδυνατῆcαι. ἢ ἀπειπεῖν· ἀπαρνήcαcθαι, ἀποποιήcαcθαι φιλίαν.

Svidas s. u. ἀπεψηφίcατο (cf. lex. S. quint. p. 216, 17): . . . ἀπεψηφιcμένοι· ἐν τοῖc δήμοιc ἀποψηφίcειc ἐγίνοντο τῶν γεγραμμένων μὲν εἰc τὸ ληξιαρχικὸν γραμματεῖον, οὐκ ὄντων δὲ ἀcτῶν, ἀλλὰ παρεγγεγραμμένων εἰc τὴν πολιτείαν· καὶ οὗτοι ἐλέγοντο ἀπεψηφιcμένοι, ἐπειδὴ ψήφου αὐτοῖc ἐπαχθείcηc οὐκέτι μετεῖχον τῆc πολιτείαc. Ὑπερίδηc ἐν τῷ Πρὸc Ἀριcτογείτονα (fr. 29 Bl.[3]) 'ὅπωc πρῶτον μὲν μυριάδαc πλείουc ἢ δεκαπέντε τοὺc ἐκ τῶν ἔργων τῶν ἀργυρείων καὶ τοὺc κατὰ τὴν ἄλλην χώραν, ἔπειτα τοὺc ὀφείλονταc τῷ δημοcίῳ καὶ τοὺc ἀτίμουc καὶ τοὺc ἀπεψηφιcμένουc καὶ τοὺc μετοίκουc'.

Lex. s. qvart. p. 183, 24: ἀπογινώcκειν· ἀφεῖναι τῶν ἐγκλημάτων.

Svidas: ἀπογράφειν καὶ ἀπογραφή· οἱ τῷ δήμῳ χρήματα ὀφείλοντεc ἐκ καταδίκηc, καὶ μὴ ἀποδιδόντεc μέχρι τῆc ἐνάτηc πρυτανείαc, ἐc τὸ δεcμωτήριον ἀπεκλείοντο, μήτ' ἐγγυητὰc καταcτῆcαι δυνάμενοι τοῦ ὀφλήματοc.

Lex. s. qvart. p. 184, 30 (cf. lex. S. sext. p. 425, 31): ἀπογράφειν οὐcίαν· τὸ λέγειν δημοcίαν τὴν οὐcίαν τινόc.

Lex. s. qvint. p. 218, 3: ἀποδεδύcθαι ἢ ἐκδεδύcθαι· τὸ μὲν ἀποδεδύcθαι τάccουcιν οἱ ῥήτορεc, ὅταν δηλῶcαι βουλη-

---

12 *ἐν* Sauppe, *ἐπὶ* libri. 18 *τοὺς ⟨δούλους τοὺς⟩ ἐκ* Blass. 20 *μετοίκους* C. E. A. Schmidt, *ἀποίκους* libri. 23—26 ‚glossa uel manca uel negligenter collecta' Bernhardy. 25. 26 *μήτ'* .. *ὀφλήματος* post *πρυτανείας* transponi Bernhardy uult.

θῶcιν ὅτι τὸ ἱμάτιον ἀπολώλεκέ τις λωποδύτῃ περιτυχὼν ἢ κακούργῳ ἀνδρί· τὸ δὲ ἐκδεδύcθαι ἐπὶ τῶν τὸν χιτῶνα ἀποδεδυκότων τάccουcιν.

Lex. s. qvart. p. 183, 21: ἀποδικάcαι· ἐπὶ τοῦ ἀποψηφίcαcθαι.

Svidas (cf. lex. S. sext. p. 430, 6): ἀπολαύειν· ἀπολαύειν οὐκ ἐπὶ τῶν ἡδέων μόνον, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ τῶν ἐναντίων τάττουcιν, ὡc Ἰcοκράτηc (VIII 81) 'δέδοικα, μή τι κακὸν ἀπολαύcαιμι'.

Svidas (cf. lex. S. quint. p. 217, 3): ἀπολαχεῖν· τὸ διανείμαcθαι τὰ πατρῷα καὶ ἄλλα κοινὰ δόντα πρόc τιναc καὶ ἀπολαβεῖν * *. διαλαχεῖν δὲ τὸ διανείμαcθαι οἱ ῥήτορεc εἰρήκαcι. Ἀντιφῶν (fr. 138 Bl.²; 116 Diels) 'ὁπότ' ἄνθρωποι βούλοιντο χρήματα διαλαγχάνειν'.

Svidas (cf. lex. S. quint. p. 215, 31 et lex. S. sext. p 431, 21): ἀπόμιcθοc· ἄμιcθοc, ὁ μιcθοῦ ἔργον τι διαπραξάμενοc καὶ ἄμιcθοc ἀφειμένοc. κεῖται ἡ λέξιc παρὰ Λυcίᾳ ἐν τῷ Πρὸc Καλλικλέα (fr. 138 Tur.; LXIX Thalh.).

Lex. s. qvart. p. 183, 1: ἀποπομπεῖα· ἀργυρᾶ καὶ χρυcᾶ ποτήρια ἐπέμπετο εἰc τὴν ἑορτήν. ** ἰcτέον δὲ ὅτι τὴν τριακοcτὴν ἕνην καὶ νέαν καλοῦcιν.

Lex. s. qvint. p. 216, 30 (cf. Suidas s. u. ἀπορρηθέν): ἀπόρρηcιc· τὸ κελεύειν τι μὴ γίνεcθαι, καὶ τὸ ἀποκηρύccειν.

Svidas s. u. ἀποcταcίου δίκη (cf. lex. S. quart. p. 184, 25 et Gregor. Corinth. VII 2 p. 1120, 22 W. et lex. S. sext. p. 434, 31): . . . ἀποcταcίου δίκη· ὅταν δοῦλοc ὑπὲρ ἐλευθερίαc ἐνίcταται, φάcκων μὴ προcήκειν τοῖc δοῦλον αὐτὸν ἀντιποιουμένοιc.

Svidas s. u. ἀποcτολαί (cf. lex. S. quint. p. 216, 32): . . . ἀποcτελλόμενοι· οὐ μόνον οἱ πεμπόμενοι ἐκ προcταγμάτων τῶν ἀπολυόντων, ἀλλὰ καὶ οἱ παραπεμπόμενοι ἀποδημεῖν μέλλοντεc ἀποcτελλόμενοι ἐλέχθηcαν.

---

11 defectum indic. Gaisford; lex. S. quint. haec exhibet: *ἀπολαχεῖν· . . ἀπολαβεῖν τὸ προσῆκον μέρος ἕκαστον τῶν διανειμαμένων, παρὰ τοῖς ῥήτορσιν ἀπολαχεῖν εἴρηται.* *διανείμασθαι* Bernhardy, *διανεμεῖσθαι* libri. 12 *ὁπότ'* Bernhardy, *ὁπόταν* libri. 19 lacunam indic. Radermacher.

Lex. s. qvart. p. 183, 25: ἀποϲτηϲάμενοϲ· ἀντὶ τοῦ παραδοὺϲ τῷ ϲταθμῷ.

Svidas s. u. ἀποϲτολαί (cf. lex. S. quint. p. 217, 26): .. ἀπόϲτολοϲ· ὁ ἀποϲτελλόμενοϲ μετὰ ϲτρατιᾶϲ εἰϲ πόλεμον ⟨καὶ⟩ παραϲκευῆϲ.

Lex. s. qvart. p. 184, 18: ἀποτιμᾶϲθαι· ὅταν παραχωρῶϲι τὴν οἰκίαν ἢ τὸ χωρίον διὰ τὸ μὴ δύναϲθαι δοῦναι τὸ χρέοϲ.

Gregor. corinth. VII 2 p. 1121, 7 W.: τὴν μέντοι ἀπόφαϲιν οὐχ ὡϲ ἡμεῖϲ νῦν ὁ Ἀττικὸϲ νόμοϲ ἐξελαμβάνετο, ἀλλ' ἐπεὶ ἡ τῆϲ τριηραρχίαϲ ἀρχὴ ἐπικίνδυνόϲ τιϲ δοκοῦϲα τὸν τριηραρχοῦντα κατήπειγεν ἀντιμετρῆϲαι τῷ κινδύνῳ τὰ ἑαυτοῦ, ἡ καταγραφὴ τούτων καὶ ὁ ἐπὶ τούτων ὅρκοϲ ἀπόφαϲιϲ ἦν.

Svidas (cf. lex. S. sext. p. 439, 32): ἀποψηφιϲθέντα· εἴ τιϲ ξένοϲ ἔδοξεν εἶναι καὶ οὐ πολίτηϲ, τοῦτον ἐν ταῖϲ διαψηφίϲεϲι τῶν δήμων ἀπεψηφίζοντο οἱ δημόται, καὶ ἐλέγετο ἀπεψηφιϲμένοϲ. εἶτα εἰϲήγετο εἰϲ τὸ δικαϲτήριον καὶ ἐκρίνετο ξενίαϲ, καὶ εἰ μὲν ἑάλω, ἐπιπράϲκετο ὡϲ ξένοϲ, εἰ δὲ ἐκράτει, ἀνελαμβάνετο εἰϲ τὴν πολιτείαν. οὕτωϲ Δημοϲθένηϲ (XVIII 132) 'τίϲ γὰρ ὑμῶν οὐκ οἶδεν ἀποψηφιϲθέντα Ἀντιφῶντα;' cf. infra p. 154, 14 ss.

Svidas s. u. ἀποϲταϲίου δίκη (cf. lex. S. sext. p. 435, 1): .... ἀπροϲταϲίου· τῶν μετοίκων ἕκαϲτοϲ προϲτάτην ἔχουϲι κατὰ νόμον ἕνα τῶν ἀϲτῶν, καὶ δι' αὐτοῦ τό τε μετοίκιον τίθεται κατὰ ἔτοϲ καὶ τὰ ἄλλα διοικεῖται. ὅταν οὖν τιϲ δοκῶν εἶναι μέτοικοϲ προϲτάτην μὴ ἔχῃ ἢ μὴ δῷ τὸ μετοίκιον ἢ ἀϲτὸϲ εἶναι φάϲκῃ παρεγγεγραμμένοϲ εἰϲ τὴν πολιτείαν, ὁ βουλόμενοϲ δίκην εἰϲάγει πρὸϲ αὐτόν, ἥτιϲ λέγεται ἀπροϲταϲίου.

Lex. s. qvart. p. 183, 4: Ἄρδηττοϲ· ὅροϲ ἐϲτίν, ἐν ᾧ τοὺϲ ὅρκουϲ ἐποιοῦντο.

Lex. s. qvint. p. 215, 29: ἀρεϲτήρ· πόπανον τὸ ἐν ταῖϲ θυϲίαιϲ ἐπιτιθέμενον κατὰ τοῦ πυρὸϲ ἀρεϲτὴρ καλεῖται.

---

4 *καὶ* add. Bekker. 21 *ἔχει* Bekker.

Lex. s. qvart. p. 184, 3: ἀρουραῖος Οἰνόμαος ὁ Αἰσχίνης ἐστίν, ὡς ὑποκριτής. καὶ τραγικὸς Θεοκρίνης· συκοφάντης γὰρ οὗτος ἦν (cf. Dem. XVIII 242. 313).

Lex. s. qvart. p. 184, 20: ἀρχαὶ μετατίθενται πρὸς τὰς μεταβολὰς τῆς τύχης καὶ τῶν καιρῶν.

Svidas (cf. lex. S. quint. p. 215, 33 et lex. S. sext. p. 448, 31 et Pollux III 85): ἀρχαῖον· ἐχρήσαντο οἱ ῥήτορες τῷ ἀρχαίῳ ἐπὶ τοῦ δανειζομένου [τὸ] ἀργυρίου, ὅπερ ἔνιοι κατά τινα συνήθειαν κεφάλαιον ὀνομάζουσιν. Δημοσθένης ἐν τῷ Κατὰ Νικοστράτου (LIII 20) ʽδανείσας ἀργύριον Ἄρχιππον, οὐχ οἷός τε ἦν αὐτὸ ἀπολαβεῖν, οὔτε τόκον οὔτε τὸ ἀρχαῖονʼ. παρείληπται δὲ καὶ ἐπὶ τοῦ παλαιοῦ. Αἰσχίνης ἐν τῷ Κατὰ Τιμάρχου (I 183) ʽὁ δὲ Σόλων ὁ τῶν νομοθετῶν μάλιστα εὐδοκιμῶν γέγραφεν ἀρχαίωςʼ. καὶ πάλιν (I 25) ʽοὕτως ἦσαν σώφρονες οἱ ἀρχαῖοι ἐκεῖνοι ῥήτορες, ὁ Περικλῆς, ὁ Θεμιστοκλῆς καὶ ὁ Ἀριστείδηςʼ.

Svidas (cf. lex. S. sext. p. 449, 17 et lex. S. quart. p. 184, 11) [= Aristot. histor. fr. 413 Rose]: ἄρχων· ἄρχοντες οἱ ἐννέα τίνες; θεσμοθέται ἕξ, ἄρχων, βασιλεύς, πολέμαρχος. καὶ πρὸ μὲν τῶν Σόλωνος νόμων οὐκ ἐξῆν αὐτοῖς ἅμα δικάζειν, ἀλλ' ὁ μὲν βασιλεὺς καθῆστο παρὰ τῷ καλουμένῳ βουκολείῳ (τὸ δὲ ἦν πλησίον τοῦ πρυτανείου), ὁ δὲ πολέμαρχος ἐν Λυκείῳ καὶ ὁ ἄρχων παρὰ τοὺς ἐπωνύμους, οἱ ⟨δὲ⟩ θεσμοθέται παρὰ τὸ θεσμοθέσιον. κύριοί τε ἦσαν, ὥστε τὰς δίκας αὐτοτελεῖς ποιεῖσθαι. ὕστερον δὲ Σόλωνος οὐδὲν ἕτερον αὐτοῖς τελεῖται ἢ μόνον ἀνακρίνουσι τοὺς ἀντιδίκους.

Lex. s. qvint. p. 217, 9: ἀσέλγεια· ἡ περὶ τὰ ἀφροδίσια καθ' ὑπερβολὴν σπουδή. οἱ δὲ ῥήτορες ἐπὶ ὕβρεως καὶ αἰκίας ἐχρήσαντο.

1—2 cf. p. 188, 9—11 et 26—28. 8 s ad uerba *κατά τινα συνήθειαν . . ὀνομάζουσιν* cf. Diels l. s. p. XXVIII.

---

8 *δανειζομένου ἀργυρίου* ex lex. S. quint. et lex. S. sext. Bernhardy, *δανειζομένου τὸ ἀργύριον* libri. 10. 11 locus Demosthenicus ‚corruptissimus est' (Kuester): ualde enim ipsius Demosthenis uerba immutata sunt. 18 *τίνες;* Bernhardy, *τινές* libri. 22 *δὲ* add. Bekker, postquam iam Bernhardy particulam aliquam desiderauit. 24 *ὑποκρίνουσι* libri.

Lex. s. qvint. p. 217, 29: ἀσκεῖν· οἱ ῥήτορες χρῶνται μὲν καὶ ἐπὶ τῶν ἄλλο τι ἔργον σκοπούντων, τιθέασι δὲ καὶ ἐπὶ ἀνδρὶ ἀγαθῷ λόγων ἄσκησιν ποιουμένῳ. ὅταν δ' αὐτὸ καθ' αὑτὸ τάξωσι τὸ ἀσκεῖν, εἰδέναι χρὴ τότε, ὅτι τῇ λέξει ἐχρή|σαντο ἐπὶ τῶν 218 ἀγωνιζομένων τοὺς στεφανίτας, τουτέστιν ἐπὶ τῶν ἀθλητῶν.

Lex. s. qvint. p. 214, 3: ἀσκοφορεῖν· τὸ ἐν ταῖς Διονυσιακαῖς πομπαῖς τοὺς ἀστούς, ἐσθῆτα ἔχοντας ἣν βούλονται, ἀσκοὺς κατὰ τῶν ὤμων φέρειν. καὶ οἱ τοῦτο ποιοῦντες ἀσκοφόροι καλοῦνται. ὥσπερ νόμος τοὺς μετοίκους χιτῶνας ἐνδεδύσθαι χρῶμα ἔχοντας φοινικοῦν καὶ τὰς σκάφας φέρειν· ὅθεν καὶ σκαφηφόροι καλοῦνται.

Svidas s. u. ἀσπαλία (cf. lex. S. quart. p. 183, 14 et lex. S. quint. p. 217, 7): . . ἀσπαλιεύεσθαι παρὰ ῥήτορσι τὸ ἁλιεῦσαι παρ' ἡμῖν.

Svidas s. u. ἀτάκτημα (cf. lex. S. quint. p. 216, 12): . . ἄτακτοι· ἐν τῇ τῶν πλειόνων συνηθείᾳ οἱ περίεργοι καὶ παρὰ τὸ προσῆκόν τι ποιοῦντες ἄτακτοι προσαγορεύονται· οἱ ῥήτορες δὲ καὶ τοὺς ἐν πολέμῳ συμβολῆς γενομένης μὴ κατὰ τάξιν τὴν συμβολὴν ποιήσαντας, ἀλλ' ὡς ἔτυχεν, εἰκῇ καὶ φύρδην.

Svidas (cf. lex. S. sext. p. 460, 32): ἄττα . . . ἐν δὲ τῷ Παραπρεσβείας Δημοσθένης ἐπὶ τοῦ ὅσα ἔλαβε (XIX 304) τὴν λέξιν. τῶν δὲ κωμικῶν τις τὸ ἄττα ἐπὶ ἀριθμοῦ ἔταξεν, ἕτερος δὲ ἐπὶ χρόνου· ἄττα τινὰ ἢ ἅτινα ἢ παραπλήσια ὀλίγα. Ἀντιφῶν τῷ ἄττα κέχρηται ἀντὶ τοῦ ἅτινα ἐν τῇ ἀπολογίᾳ τοῦ Μύρρου (fr. 34 Bl.[2]) 'οὐ γὰρ ἐγὼ ἐπεπόνθειν ταῦτα, ἄττα νῦν πέπονθα ὑπὸ τούτου'. καὶ αὖθις (fr. 35 Bl.[2]) 'οἱ γὰρ ἄνθρωποι ἄττα ἂν ὁρῶσι τῇ ὄψει πιστότερα ἡγοῦνται ἢ οἷς εἰς ἀφανὲς ἥκει ὁ ἔλεγχος τῆς ἀληθείας'.

Lex. s. qvint. p. 217, 18 (cf. lex. S. quart. p. 183, 17):

16 s ad uerba *ἐν τῇ τῶν πλειόνων συνηθείᾳ . . προσαγορεύονται* cf. Diels l. s. p. XXVIII.

---

18. 19 *τοὺς . . κατὰ . . ποιήσαντας* Bekker, *τῆς . . παρὰ . . ποιήσαντες* libri. alio modo Bernhardy locum sanabat. 22 *ἄττα* Bernhardy, *ἅττα* libri.

ἀτυχεῖν· οὐκ ἐπὶ μόνου τοῦ χρῆcθαι δυcτυχίᾳ ἔταξαν οἱ ῥήτορες τὸ ἀτυχεῖν, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ τοῦ ἀποτυχεῖν.

Svidas (cf. lex. S. sext. p. 463, 14 et Antiatticista, quem Orum Milesium uocant, Bekk. Anecdot. p. 83, 7 et Pollux IV 122): αὐλαία· τὸ τῆc cκηνῆc παραπέταcμα. κέχρηται δὲ αὐτῷ Ὑπερίδηc ἐν τῷ Κατὰ Πατροκλέουc (fr. 139 Bl.[3]).

Svidas: αὐτοδίκη· ὅταν αὐτὸc δι' ἑαυτοῦ τιc δικάζηται καὶ αὐτομαχῇ.

Svidas s. u. αὐτομαχεῖν (cf. lex. S. quart. p. 184, 13 et lex. S. sext. p. 467, 1): .. αὐτομαχῆcαι· ὅταν ἀντιποιῆταί τιc οἰκίαc ἢ χωρίου, καὶ εἴη ὁ πεπρακὼc μὲν ἀξιόχρεωc, ὥcτε δοκεῖν ἀποτῖcαι τὴν ζημίαν καὶ cυνίcταcθαι τὴν δίκην πρὸc τὸν ἀντιποιούμενον, βούλοιτο δὲ ὁ διακατέχων τὴν οἰκίαν ἢ τὸ χωρίον ἴδιον αὐτῷ γενέcθαι ἀγῶνα πρὸc τὸν ἀμφιcβητοῦντα, τοῦτο αὐτομαχῆcαι καλεῖται.

Lex. s. qvint. p. 218, 9: ἀχαριcτεῖν· τέτακται μὲν ὡc ἐπὶ τὸ πλεῖcτον πρὸc τοὺc εὖ παθόνταc, ὅταν μὴ βούλωνται χάριν ἐκτίνειν τοῖc εὖ πεποιηκόcιν. ἔcθ' ὅτε δὲ καὶ ἐπὶ τῶν χαρίζεcθαι μὴ θελόντων χρῶνται τῷ ἀχαριcτεῖν.

Svidas s. u. ἀψαμένη (cf. lex. S. quint. p. 216, 29): .. ἅψαcθαι παρὰ πᾶcιν ἐπὶ τοῦ προcάψαcθαι καὶ θιγεῖν τάccεται.

Svidas (cf. lex. S. quart. p. 185, 4): βακτηρία καὶ cύμβολον· οἱ λαχόντεc δικάζειν ἐλάμβανον παρὰ τῶν δημοcίων ὑπηρετῶν cύμβολον καὶ βακτηρίαν, καὶ οὕτωc ἐδίκαζον. τὴν χρόαν ὁμοίαν εἶχε τῇ βακτηρίᾳ τὸ δικαcτήριον. τὸ μέντοι cύμβολον μετὰ τὴν κρίcιν ἀποδιδόντεc ἐκομίζοντο τριώβολον· ὅπερ καὶ δικαcτικὸν γέγονεν.

Lex. s. qvint. p. 226, 17 (cf. Suidas s. u. βαcανίζειν): βάcανοc καὶ βαcανίζειν· χρῶνται μὲν τῇ βαcάνῳ καὶ τῷ βαcανίζειν οἱ ῥήτορεc καὶ ἐπὶ τοῦ μαcτιγοῦν καὶ cτρεβλοῦν τοὺc καταδικαcθένταc καὶ κολαζομένουc, τάccουcι δὲ αὐτὰ καὶ ἐπὶ τοῦ δοκιμάζειν καὶ ἀκριβῶc ἀνερωτᾶν.

---

7 *αὐτοδίκη* libri, *αὐτόδικος* Bernhardy. 21 *θιγεῖν* Bernhardy, *θίγειν* libri.

Lex. s. qvart. p. 185, 2: Βάταλος· δειλὸς καὶ ἐκλελυμένος ἄνθρωπος κατὰ τὴν διάνοιαν, καὶ ὅλον τὸ σῶμα μαλακὸς καὶ αἰσχρός (cf. Dem. XVIII 180).

Lex. s. qvart. p. 185, 7: βωμολόχοι· πάντες οἱ ἀνελευθέρως κολακεύοντες; καὶ οἱ ἐν τοῖς βωμοῖς προσαιτοῦντες ἐν ταῖς θυσίαις.

Svidas s. u. γαμηλία (cf. lex. S. quint. p. 233, 31): . . . γαμηλίαν εἰσενεγκεῖν· ὅταν τις ἠγάγετο γυναῖκα, πρὶν γενέσθαι παῖδα, οὗτος μαρτυράμενος περὶ τοῦ γάμου κατὰ τοὺς νόμους γενομένου ἀπεδίδου τι τοῖς φράτορσιν εἰς λόγον εὐωχίας. καὶ τοῦτό ἐστι γαμηλίαν εἰσενεγκεῖν. μέμνηται τοῦ λόγου Δημοσθένης ἐν τῷ Πρὸς Εὐβουλίδην λόγῳ (LVII 69) 'καὶ γὰρ ὅτι ὁ πατήρ μου κατὰ τοὺς νόμους ἔγημε καὶ γαμηλίαν τοῖς φράτορσιν εἰσενήνοχε, μεμαρτύρηται'.

Lex. s. qvart. p. 185, 18: γεννῆται φυλαὶ ἦσαν, ὥσπερ αἱ τριττύες.

Lex. s. qvint. p. 233, 28: γνώμων· σύνταξίς τις γραμμάτων, καθ' ἣν τὰ τέλη πράττεσθαι χρὴ τοὺς ἐκ τῆς ἀλλοδαπῆς εἰσκομίζοντας, ὧν ἂν ἐκφέρωνται.

Lex. s. qvint. p. 234, 1: γόργυρον· δεσμωτήριον.

Svidas (cf. lex. S. quart. p. 185, 14) [= Aristot. histor. fr. 439 Rose]: γραμματεύς· οὗτος πράξεως μὲν οὐδεμιᾶς ἦν κύριος, ὑπανεγίνωσκε δὲ τῇ βουλῇ καὶ τῷ δήμῳ τὰ πραττόμενα. ὁ δ' ἀντιγραφεὺς καὶ οὗτος ἀπὸ τοῦ γράφειν τὰ παρὰ τῇ βουλῇ ὠνόμασται.

Svidas (cf. lex. S. quart. p. 185, 12): γραφή· ἡ περὶ τῶν δημοσίων ἀδικημάτων κατηγορία καὶ περὶ [τῶν] ἄλλων ἁμαρτημάτων. γίνονται δὲ γραφαὶ καὶ νόμων καὶ ψηφισμάτων οὐκ ἐπιτηδείων εἰσκομίζεσθαι δοκούντων· αἵτινες γραφαὶ παρανόμων καλοῦνται.

Svidas: δαπανᾶν· οὐ τὸ ἀναλίσκειν ἁπλῶς, ἀλλὰ τὸ λαμ-

7—14 hanc glossam ut parum doctam Bernhardy seclusit, sed cf. Boysen l. s. p. 25, 1. 9. 10 *νόμους γενομένου* Radermacher, *γάμους* libri. 27 *τῶν* damn. Bernhardy.

πρῶς ζῆν καὶ cπαθᾶν καὶ δαπανᾶν τῇ ἀcωτίᾳ. οὕτω Δημοcθένης (XL 51). καὶ οἱ ἄλλοι δικανικοὶ οὕτως χρῶνται τῷ ὀνόματι. Θουκυδίδης δὲ 'τὴν πόλιν δαπανᾶν' φηcὶν (IV 3, 3) ἀντὶ τοῦ εἰc ἀναλώματα μεγάλα ἐμβάλλειν.

Lex. s. qvart. p. 186, 27: δατηταί· οἱ τὰ χωρία τοῖc ἀμφιcβητοῦcι διανέμοντες οἱονεὶ κριταί.

Svidas: δεκάζεcθαι· ἐρρήθη μὲν ἀπὸ τοῦ κατὰ δέκα φθείρεcθαι δώροιc. ὅτε γὰρ βούλοιντό τινες ἀρχῆc τυχεῖν ἢ ἄλλο τι ἀνύcαcθαι, κατὰ δέκα ἀνθρώπουc ἐδίδοcάν τινα, ὅπωc cυμπράττωcιν αὐτοῖc. ἐξ ἐκείνου δὲ ἤδη τὸν λαμβάνοντα ἕνεκα τοῦ cυμπράττειν μὴ ἀπὸ παντὸc τοῦ βελτίcτου δεκάζεcθαί φαcιν.

Lex. s. qvart. p. 186, 29: δεκατεύοντες· ἀποτελοῦντες, ὡc οἱ κλάcτικες ἐν τῷ ἱερῷ.

Lex. s. qvart. p. 185, 22: δεκάτη καὶ εἰκοcτή· οἱ Ἀθηναῖοι ἐκ τῶν νηcιωτῶν ταῦτα ἐλάμβανον.

Lex. s. qvint. p. 241, 12: δενδαλίδες· ἱεραὶ κριθαί.

Lex. s. qvint. p. 242, 7: δεξαίμην· κεῖται καὶ ἐπὶ τοῦ ὑποδεξαμένου καὶ ἐπὶ τοῦ ἐκπεμπομένου καὶ ἐπὶ τοῦ ἐκπροcδέξαcθαι.

Svidas (cf. lex. S. quart. p. 185, 24 et lex. S. quint. p. 241, 17): δεῦρο· τοῦτο τὸ ἐπίρρημά τινες ἐπὶ χρόνου τετάχθαι νομίζουcιν, οἱ δὲ ῥήτορες ἐπὶ τόπου πάντες αὐτῷ χρῶνται· ὡc Αἰcχίνης ἐν τῷ Κατὰ Τιμάρχου (I 174) 'καὶ παραcχεῖν τῷ μὲν φεύγοντι θαρρεῖν, ὅταν αὐτὸc δεῦρο παρέλθῃ'. καὶ Ἀντιφῶν ἐν τῇ Παρανόμων κατηγορίᾳ (fr. 46 Bl.[2]) 'ναυμάχουc ὡc περὶ δωρεῶν μὲν εἰπεῖν κατάγειν δεῦρο'. καὶ Δείναρχος ἐν τῷ Κατὰ Λεωχάρους (fr. LXXXV Tur.) 'περὶ τοῦ ταλαιπώρου Διδύμου νῦν πρὸc ὑμᾶc ἐρῶ. καί μοι δεῦρο αὐτοῦ τὸ παιδίον κάλεcον'. καὶ Δημοcθένης (XIX 120) 'ἀπόκριναι γὰρ δεῦρο ἀναcτάc μοι'. καὶ ἄλλοι ἕτεροι.

Lex. s. qvint. p. 240, 28: δημοτελῆ καὶ δημοτικὰ ἱε-

---

5 *διαιτηταί* liber, em. Boysen. 11 *ἀπὸ παντὸς* Paul. Leopardus, *ἀπαντῶντος* libri. 13 quid sint *κλάστικες* nescio. 17. 18 *ὑποδεξάμενον . . ἐκπεμπόμενον* liber, corr. Radermacher. 24. 25 locus Antiphontis corruptus est; Sauppe coni. *ἐκ ναυμαχίας ὡς περὶ δωρεῶν συνειπεῖν κατάγει δεῦρο.*

ρεῖα διαφέρει· τὰ μὲν δημοτελῆ θύματα ἡ πόλις δίδωςιν, εἰς δὲ τὰ δημοτικὰ οἱ δημόται, εἰς δὲ τὰ ὀργεωνικὰ οἱ ὀργεῶνες, οἳ ἂν ὦςιν ἑκάςτου τοῦ ἱεροῦ, εἰς δὲ τὰ τῶν γονέων τὰ γένη.

Lex. s. quart. p. 186, 2: δημοτεύεςθαι· τὸ ἐγγράφεςθαι εἰς ἕνα τῶν δήμων καὶ εἶναι ἐν τῷ ληξιαρχικῷ γραμματείῳ δημοτεύεςθαι ἐκαλεῖτο.

Lex. s. quint. p. 241, 14: διαβαςιλίζεται· τῆς βαςιλείας ἀντιποιεῖται.

Suidas (cf. lex. S. quint. p. 241, 3 et lex. S. quart. p. 186, 24): διαγράμματα· ὅταν εἰςφορᾶς δεήςειεν εἰς τὸ κοινὸν πολέμου ὄντος, τὸ ἑκάςτῳ ἐπιγραφόμενον ἀργύριον διάγραμμα καλεῖται.

Suidas (cf. lex. S. quart. p. 186, 19 et Gregor. Corinth. VII 2 p. 1120, 24 W.): διαγραφὴ δίκης· ὅταν ἀπαλλαγῇ τοῦ ἐγκλήματος ὁ φεύγων, ἤτοι κατὰ ςυγχώρηςιν τοῦ διώκοντος ἢ κατὰ διάγνωςιν τοῦ κρίνοντος, καὶ μηκέτι παρὰ μηδενὸς ἐγκαλῆται, διαγραφὴ δίκης λέγεται.

Suidas (cf. lex. S. quart. p. 186, 12 et Gregor. Corinth. VII 2 p. 1119, 24 W.): διαδικαςία· διαδικαςία ἐςτίν, ἣν ποιοῦνταί τινες τοῖς μέλλουςι χορηγεῖν, οὓς ἂν ὁριςθῆναι βούλωνται, πότε χρὴ λειτουργεῖν αὐτούς.

Suidas (cf. lex. S. quint. p. 241, 25 et 241, 29): διάθεςις καὶ διατίθεςθαι· ἑκάτερον αὐτῶν κεῖται ἐπὶ τοῦ διαθήκας γράφειν. Ἰςαῖος ἐν τῷ Πρὸς Ἀριςτογείτονα (fr. 7 Tur.; 1 Thalh.) ʽμετὰ ταύτην τοίνυν τὴν ἀπόκριςιν ἑτέραν διαθήκην ἐκόμιςαν, ἣν ἔφαςαν Ἀρχέπολιν ἐν Λήμνῳ διαθέςθαι'. καὶ Λυςίας ἐν τῷ Πρὸς Τιμωνίδην (fr. 230 Tur.; 74 Thalh.) ʽπῶς δ' ἂν τῆς διαθέςεως τοῦ τετελευτηκότος ἀμελήςαιμεν, ἣν ἐκεῖνος διέθετο οὐ παρανοῶν οὐδὲ γυναικὶ πειςθείς;' ἐχρήςαντο δὲ καὶ ἐπὶ τοῦ πωλεῖν ἑκατέρῳ αὐτῶν. παρ' Ἰςοκράτει δὲ ἐπὶ τοῦ πάςχειν κεῖται τὸ διατίθεςθαι· ὅς φηςιν ἐν Ἑλένης ἐγκωμίῳ (X 55) ʽγνοίη δ' ἄν τις κἀκεῖθεν, ὅςον διαφέρει τῶν ὄντων, ἐξ ὧν αὐτοὶ διατιθέμεθα πρὸς ἕκαςτον τῶν καλῶν'. Ἀντιφῶν δὲ τῇ διαθέςει ἐχρήςατο (fr. 160 Bl.[2]; 24 Diels) ἐπὶ γνώμης ἢ διανοίας· ὁ αὐτὸς καὶ

14 *ἤτοι* Gaisford, *ἢ* libri. 15 *τοῦ κρίνοντος* (uel *τοῦ γινώσκοντος*) Radermacher, *τυχόντος* libri.

ἐπὶ τοῦ διαθεῖναι λόγον τουτέστιν ἐπὶ τοῦ ἐξαγγεῖλαί τι. ἐν τῷ δευτέρῳ τῆς Ἀληθείας ὁ αὐτὸς κέχρηται (cf. fr. 94 Bl.[2]; 24 Diels) αὐτῷ καὶ ἐπὶ τῆς διακοσμήσεως.

Svidas (cf. lex. S. quart. p. 186, 1): διαιτητάς· τοὺς ὑπὲρ πεντήκοντα ἔτη γεγονότας καὶ καθαροὺς πάσης αἰτίας ὑπειλημμένους ἀπὸ τοῦ ληξιαρχικοῦ γραμματείου κληρώσαντες, τὰ τῶν πολιτῶν διαιτᾶν ἐποίουν. ξένοις μέντοι γε ἐπὶ τούτους ἐλθεῖν οὐ συγκεχώρητο. ἔξεστι δὲ τοῖς μεμφομένοις δίαιταν ἐκκαλεῖσθαι τὸ δημόσιον δικαστήριον.

Lex. s. qvart. p. 186, 21 (cf. Gregor. Corinth. VII 2 p. 1120, 27 W. et Suidas s. u. ἀπολαχεῖν et s. u. λῆξιν δίκης): διαλαχεῖν τὸ διανείμασθαι χρήματα λέγεται.

Lex. s. qvint. p. 241, 13: διαρτᾶν· πλανᾶν, ἐξαπατᾶν.

Svidas (cf. Gregor. Corinth. VII 2 p. 1119, 18 W. et lex. S. quart. p. 186, 7): διαψήφισις καὶ ἀποψήφισις· οἱ πολῖται συνίασιν ἕκαστοι κατὰ τοὺς αὑτῶν δήμους, καὶ περὶ τῶν αἰτίαν ἐχόντων ἢ παρεγγεγραμμένων εἰς τὴν πολιτείαν ψῆφον φέρουσι κρύβδην· οἷον Ἀχαρνεῖς περὶ Ἀχαρνέων, καὶ περὶ Ἐλευσινίων οἱ Ἐλευσίνιοι, καὶ οἱ λοιποὶ δημόται παραπλησίως. καὶ τοῦτο διαψήφισις καλεῖται. οἱ μὲν οὖν πλειόνων ψήφων τυγχάνοντες ἀναμφισβητήτως τὴν πολιτείαν ἔχουσιν, ὅσοι δ' ἂν ἐλάττονας ψήφους λάβωσιν, οὐκέτι νομίζονται. καὶ τοῦτό ἐστιν ἡ ἀποψήφισις.

Lex. s. qvint. p. 242, 1 (cf. lex. S. quart. p. 185, 29): διειληχώς· τούτῳ οἱ ῥήτορες ἐπὶ τοῦ μεμερίσθαι κοινὰ χρήματα ἐχρήσαντο.

Lex. s. qvint. p. 242, 9: διέσειεν· κεῖται ἐπὶ τοῦ κινεῖν καὶ τοῦ λέγειν.

Lex. s. qvint. p. 241, 20 (cf. lex. S. quart. p. 185, 26 et Suidas s. u. ἐξηγήσασθαι τοῦ διηγήσασθαι διαφέρει): διήγησις ἐξηγήσεως διαφέρει· διηγοῦνται μὲν ἰδιῶται ἄνδρες περὶ τῶν προστυχόντων, ἐξηγοῦνται δὲ οἱ τῶν νόμων ἔμπειροι περὶ ὧν

---

7 *τούτους* Hemsterhuis, *τοῦτο* libri. 16 *ἑκάστοις* libri. *αὑτῶν* Bekker, *αὐτῶν* libri.

προσῆκε γενέσθαι κατὰ τοὺς νόμους. τέτακται δὲ τὸ ἐξηγεῖσθαι καὶ περὶ τοῦ ἐξάρχειν τινός.

Lex. s. quint. p. 309, 33 (u. 5—24 = Aristot. histor. fr. 420, 446, 424, 427, 418, 429, 422, 453 Rose): τίνες ποίων δικαστηρίων εἶχον τὴν ἡγεμο|νίαν· πρὸς τὸν ἄρχοντα 310 κακώσεως ἐλαγχάνοντο γραφαὶ καὶ τῶν γονέων, εἰ τούτους τις αἰτίαν ἔχοι κακοῦν, καὶ τῶν ὀρφανῶν, ἔτι δὲ παρανοίας καὶ ἀργίας, ἐπιδικασίαι ⟨κλήρων⟩ καὶ ἐπικλήρων γυναικῶν. ἁπάσας ταύτας ἦγεν ὁ ἄρχων εἰς τὸ δικαστήριον ἡγεμονίαν αὐτῶν ἔχων. οἱ λογισταὶ τὰς εὐθύνας ἁπάσας εἰσῆγον. ὁ βασιλεὺς εἰσάγει τὰς φονικὰς ἁπάσας, ἐπεὶ καὶ προαγορεύει τὸν ἀνδροφόνον εἴργεσθαι τῶν νομίμων, καὶ περὶ τῶν ἱερῶν καὶ τοῖς γένεσι δικάζει. ὁ πολέμαρχος ἀποστασίου, ⟨ἐπιδικασίας⟩ καὶ κλήρων καὶ ἐπικλήρων τοῖς μετοίκοις· καὶ τἆλλα, ὅσα τοῖς ἀστοῖς ὁ ἄρχων, οὗτος τοῖς μετοίκοις παρέχεται. οἱ θεσμοθέται εἰσῆγον ξενίας καὶ συκοφαντίας καὶ δώρων καὶ ψευδεγγραφῆς καὶ ὕβρεως καὶ μοιχείας καὶ βουλεύσεως. οἱ ἕνδεκα τοὺς κλέπτας καὶ τοὺς λωποδύτας καὶ ἀνδραποδιστὰς ὁμολογοῦντας μὲν ἀποκτιννύουσιν, ἀντιλέγοντας δὲ εἰσάγουσιν εἰς τὸ δικαστήριον. οἱ διαιτηταὶ πᾶσαν δίκην δικάζουσι πλὴν τῶν ξενικῶν, οἷον πρόκλησιν νεμήσεως ἐπί τινων ἢ κληρονομίας ἢ κοινὸν ἀγορασμόν. κυρίως μέντοι οἱ διανέμοντες τὰ κοινά τισιν. οἱ τετταράκοντα, οὓς ἐχειροτόνουν μάλιστα φυλάττειν τὸν δῆμον· οὗτοι, ⟨οἳ⟩ τέως ἦσαν τριάκοντα, ἕως δέκα δραχμῶν ἐδίκαζον κατὰ δήμους. οἱ πεντακόσιοι τοὺς ἐπὶ ἑταιρήσει δοκιμαζομένους ἔκρινον. ἐδοκιμάζοντο δὲ ἐπὶ τῷ ἡταιρηκέναι δοκεῖν ἢ μὴ οὐχ ἅπαντες Ἀθηναῖοι, ἀλλ' οἱ ῥήτορες οἱ πολιτευόμενοι καὶ τὰ ψηφίσματα γράφοντες.

Lex. s. quint. p. 310, 28: ἐν ποίοις δικαστηρίοις τίνες

25—27 cf. p. 157, 6—9.

8 *κλήρων* suppletur apud Meier-Schoemann-Lipsium *der attische process* p. 57 s, 43. 12 *νομίμων* ibidem p. 62 s, 60, *νόμων* liber. 13 *ἐπιδικασίας* add. Radermacher. 23 *οὗτοι οἳ τέως ἦσαν τριάκοντα* apud Meier-Schoemann-Lipsium l. s. p. 88 s, 140, *οὗτοι ἕως ἦσαν τριάκοντα* liber. 24. 25 *δοκιμαζομένους* apud Meier-Schoemann-Lipsium l. s. p. 253, 134, *δικαζομένους* liber.

λαγχάνονται δίκαι· Ἡλιαία· καλεῖται δὲ μέγα δικαϲτήριον καὶ οἱ χίλιοι δικαϲταί. ἐν τούτοιϲ ἀρχαιρεϲίαι γίνονται καὶ αἱ μέγιϲται κρίϲειϲ καὶ αἱ διοικήϲειϲ. ἐκαλεῖτο δὲ καὶ μεγάλη ἐκκληϲία. Ἡλιαία
311 δὲ ἐκλήθη ἤτοι παρὰ | τὸ ἐν αὐτῇ ἁλιάζεϲθαι τουτέϲτιν ἀθροίζεϲθαι ἢ διὰ τὸ ὕπαιθρον εἶναι τὸν τόπον καὶ ἡλιοῦϲθαι. ἐπὶ Παλλαδίῳ· οἱ ἀκούϲιοι φόνοι ἐν τούτῳ ἐκρίνοντο. φαϲὶ γὰρ Δημοφῶντα ἁρπάϲαντα Διομήδουϲ τὸ Παλλάδιον φεύγειν ἐφ' ἅρματοϲ, πολλοὺϲ δὲ ἐν τῇ φυγῇ ἀνελεῖν ϲυμπατήϲαντα τοῖϲ ἵπποιϲ. ὅθεν πρῶτον γενέϲθαι ταύτην δίκην ἀκουϲίων φόνων ἐπὶ Παλλαδίῳ. δικάζουϲι δὲ ἐν τούτῳ οἱ ἐφέται. περὶ Ἀρείου πάγου· αὕτη κρίνει τὰϲ φονικὰϲ δίκαϲ καὶ φαρμάκων καὶ πυρκαϊᾶϲ. εἰϲ ταύτην ἀναβαίνουϲιν οἱ καλῶϲ ἄρξαντεϲ θεϲμοθέται, ἀνυπεύθυνοι γενόμενοι. ἐπὶ Δελφινίῳ ὁμολογούμενοϲ φόνοϲ ἔννομοϲ δικάζεται. ἐπὶ πρυτανείῳ· ἐὰν λίθοϲ ἢ ϲίδηροϲ ἢ ξύλον φανῇ, τὸν δὲ δράϲαντα ἀγνοῇ. ἐν Ζέᾳ· τόποϲ ἐϲτὶ παράλιοϲ. ἐνταῦθα κρίνεται ὁ ἐπ' ἀκουϲίῳ μὲν φόνῳ φεύγων, αἰτίαν δὲ ἔχων ἐπὶ ἑκουϲίῳ φόνῳ. ἐν Φρεαττοῖ· οἱ ἐπ' ἀκουϲίῳ φόνῳ φεύγοντεϲ, ἐπ' ἄλλῳ δέ τινι κρινόμενοι· οἳ ἐπὶ πλοίῳ ἑϲτῶτεϲ ἀπολογοῦνται.

Lex. s. qvint. p. 241, 6 (cf. lex. S. quart. p. 186, 5 et Suidas s. u. δίκη a): δίκη τί ἐϲτι; δίκη ἐϲτίν, ἣν ὑπὲρ ἰδίων ἁμαρτημάτων οἱ βουλόμενοι ἵϲτανται πρόϲ τιναϲ, καὶ ἧϲ τὸ ἐπιτίμιον ὡριϲμένον ἐϲτὶ τοῖϲ νόμοιϲ· εἰϲὶ δὲ δίκαι καὶ περὶ ἑτέρων ἐγκλημάτων. καὶ ὄνομα ἴδιον ἑκάϲτη ἔχει κατὰ τοὺϲ νόμουϲ, οἷον ἀποϲταϲίου, αἰκίαϲ, ὕβρεωϲ, τραύματοϲ, φόνου, καὶ ἄλλαι ὁμοίωϲ δίκαι.

Svidas (cf. lex. S. quart. p. 185, 30): δίκηϲ ἀνάκριϲιϲ· οὐ πάϲαϲ δίκαϲ κελεύουϲιν οἱ νόμοι εἰϲάγεϲθαι, ἀλλ' ὅταν ὁ φεύγων ἀντιλέγῃ καὶ παραγράφηται, λέγων εἰϲαγώγιμον μὴ εἶναι αὐτήν, πρότερον ἐπὶ τούτῳ γίνεται κρίϲιϲ, ἥτιϲ δίκηϲ ἀνάκριϲιϲ λέγεται.

Lex. s. qvart. p. 186, 25: Διοπείθηϲ· οὗτοϲ προδότηϲ τῶν Ἀθηναίων κατηγορεῖται.

Lex. s. qvint. p. 241, 31: δίχα· τῷ δίχα οἱ ῥήτορεϲ ἐπὶ τοῦ διχῶϲ ἐχρήϲαντο, ὅταν μηνῦϲαι θέλωϲι δύο, καὶ οὐκ ἐπὶ τοῦ χωρίϲ, ὡϲ ἔνιοι.

Svidas (cf. lex. S. quart. p. 186, 16 et Gregor. Corinth. VII 2

1—5 cf. p. 167, 7—10.

p. 1120, 29 W.): διωμοςία καὶ ἀντωμοςία· ὅταν οἱ κατηγοροῦντες ὀμνύωςιν, ὡς ἀληθῶς κατηγοροῦςι, τοῦτο διωμοςία· ὅταν δὲ οἱ κατηγορούμενοι ὀμνύωςι τὸν αὐτὸν ὅρκον, διαλυόμενοι τὰ ἐγκλήματα, τοῦτο ἀντωμοςία.

Svidas (cf. lex. S. quart. p. 185, 32 et lex. S. quint. p. 241, 15 et Gregor. Corinth. VII 2 p. 1121, 6 W.): δοκιμαςίαν ἐπαγγεῖλαι· τὸ δίκην ἑταιρήςεώς τινα καταγγεῖλαι. γίνεται δὲ ἡ τῆς ἑταιρήςεως δοκιμαςία οὐ πᾶςιν, ἀλλὰ πολιτευομένοις ῥήτορςι καὶ ψηφίςματα γράφουςι.

Lex. s. qvint. p. 242, 3: δρῦν φέρειν διὰ τῆς ἀγορᾶς· τὸ τοὺς ἀπελευθερωθέντας δούλους καὶ ἄλλους βαρβάρους κλάδον δρυὸς ἕκαστον διὰ τῆς ἀγορᾶς ἐν τῇ τῶν Παναθηναίων ἑορτῇ φέρειν.

Lex. s. qvint. p. 240, 32 (cf. lex. S. quart. p. 186, 14): δωροξενίας δίκη· δίκης εἰςαγωγὴ πρὸς τὸν κριθέν|τα ξενίας, δό- 241
ξαντα μὴ δικαίως ἀποπεφευγέναι διὰ τὸ δωροδοκῆςαι τοὺς δικαςτάς.

Svidas: ἔγγειον· ‘ὁ δὲ κατεκληρούχει τὴν χώραν, διδοὺς ἑκάςτῳ ταλάντειον κλῆρον, οὕτως ὑπολαμβάνων ςτῆναι τὰ κατὰ τὴν πόλιν, προςδεθέντων τῶν ἀνθρώπων ταῖς ἐγγείοις κτήςεςι’. τινὲς ἐπὶ τοῦ ἐγγυτέρω. οὐχ οὕτως δὲ οἱ ῥήτορες ἔταςςον, ἀλλ’ ὅταν τὸ ἐν γῇ θέλωςι δηλῶςαι, ὡς Δημοςθένης ἐν τῷ Πρὸς Ἀπατούριον (XXXIII 3) ‘οὐκ ὄντος ἐμοὶ πρὸς τοῦτον, οὔτε ναυτικοῦ οὔτε ἐγγείου ςυμβολαίου’. καὶ Λυςίας (fr. 265 Tur.; 91 Thalh.) ‘τοῦ νόμου κελεύοντος τοὺς ἐπιτρόπους τοῖς ὀρφανοῖς ἔγγειον τὴν οὐςίαν καθιςτάναι, οὗτος δὲ ναυτικοὺς ἡμᾶς ἀποφαίνει’.

Lex. s. qvint. p. 259, 17 (cf. lex. S. quart. p. 187, 24): ἐγγενής· ὁ ἀςτὸς ἐξ ἀςτῶν ἐγγενὴς καλεῖται.

Lex. s. qvart. p. 187, 12: ἐγγυῆςαι· ὅταν τις κρινόμενος παράςχῃ δοῦλον ἀνθ’ ἑαυτοῦ τιμωρηθῆναι.

Lex. s. qvint. p. 260, 4: ἐγκτήματα κτημάτων διαφέρει· κτήματα μέν ἐςτιν, ἃ ἔχουςί τινες ἐν τῇ οἰκείᾳ γῇ, ἐγκτήματα δέ, εἰ ἐν ἀλλοτρίᾳ γῇ τινὶ ὑπάρχει.

6—9 cf. p. 155, 25—27.

---

18 *ταλαντιαῖον* Bernhardy. 20 *οὕτω* libri.

Lex. s. quint. p. 259, 18 (cf. lex. S. quart. p. 187, 25): ἐγχώριος· ἐγχώριός ἐστιν ὁ ἐν τῇ χώρᾳ ὤν, τουτέστιν ὁ ἐπιδημῶν, εἴτε ξένος εἴη, εἴτε ἀστός.

Lex. s. quint. p. 260, 9: ἐδαπανᾶτο· κεῖται παρὰ τοῖς ῥήτορσι καὶ ἐπὶ τοῦ ἀνηλίσκετο τὰ χρήματα καὶ ἐπὶ τοῦ ἀνήλισκεν αὐτός τις.

Suidas (cf. lex. S. quint. p. 259, 32): ἐδωλιάσαι καὶ ἰκριῶσαι· ἑκατέρῳ αὐτῶν ἐχρήσαντο. τὸ μὲν οὖν ἐδωλιάσαι οἷον συνθεῖναι ἔκ τινων ξύλων ἁπλῶς πρὸς τόπον τινὰ συντεθέντων, τὸ δὲ ἰκριῶσαι δύναιτ' ἂν καὶ ὡς κοινότερον λεχθὲν νοεῖσθαι· πολλοὶ γὰρ τῶν ἰδιωτῶν ἰκρία καλοῦσι τὰς ἐκ τῶν μακρῶν ξύλων συντιθεμένας στέγας ὑπὸ στέγαις ἑτέραις.

(u. 13—16 = 27 B.) Lexic. rhet. Cantabr. p. 667, 12 Dobree = p. 337, 15 Nauck: εἰσαγγελία· κατὰ καινῶν καὶ ἀγράφων ἀδικημάτων. αὕτη μὲν οὖν ἡ Κεκιλίου
339 Nauck δόξα. .... | .. Κεκίλιος δὲ οὕτως ὡρίσατο· εἰσαγγελία ἐστὶν ὃ περὶ καινῶν ἀδικημάτων δεδώκασιν ἀπενεγκεῖν οἱ νόμοι. ἔστι δὲ τοῦτο μελετώμενον ἐν ταῖς τῶν σοφ⟨ιστ⟩ῶν διατριβαῖς.

a Suidas (cf. lex. S. quint. p. 244, 18 et Gregor. Corinth. VII 2 p. 1119, 1 W.): εἰσαγγελία· κυρίως ἡ περὶ καινῶν καὶ δημοσίων ἀδικημάτων εἰσαγομένη δίκη ὑπὸ τῶν πρυτάνεων, περὶ ὧν διαρρήδην μὲν οὐδὲν λέγουσιν οἱ νόμοι, συγχωροῦσι δὲ κρίσεις γενέσθαι. καὶ τοῦτό ἐστιν οἷον τὸ ἐν ταῖς τῶν σοφιστῶν διατριβαῖς μελετώμενον, τὸ τῶν ἀγράφων ἀδικημάτων.

---

9 *ἐκ τινῶν* Bekker. 14 *καινῶν* Dobree, *κοινῶν* cod. 15 *Καικιλίου* Dobree, *Κικίνου* cod. 16 *Καικίλιος* Dobree, *κακεῖ* cod. 18 *τοῦτο* Sauppe, *τὸ* cod. 18. 19 *σοφιστῶν* Dobree, *σοφῶν* cod. *ἐν ταῖς τῶν σοφιστῶν διατριβαῖς*] ex his uerbis Fr. Osann *beitraege zur griech. u. roem. litteraturgeschichte* I 1835 p. 295—297 concludit Caecilii librum exstitisse, cui libro *αἱ τῶν σοφιστῶν* (siue *σοφῶν*) *διατριβαί* inscripto postea a Longino liber *Φιλόλογοι ὁμιλίαι* oppositus esset. sed hoc refutauerunt Maurit. Herm. Ed. Meier, Opuscula academica I 1861 p. 130, 37 et Klein l. s. p. 579. 21 *κοινῶν* libri.

Lex. s. qvart. p. 187, 29: εἰς ἐμφανῶν κατάστασιν· ὅταν τὰ ἐπιδικαζόμενα τεθῶσιν ἐπὶ τοῦ ὑπάρχου.

Svidas (cf. lex. S. quart. p. 187, 22): εἰσιτήρια· ἡμέρα ἑορτῆς, ἐν ᾗ οἱ ἐν τῇ ἀρχῇ πάντες προϊᾶσιν, οὕτως ἐκαλεῖτο. ταύτην δὲ τὴν ἡμέραν πρώτην τοῦ ἔτους Ἀθηναῖοι νενομίκασι. Δημοσθένης ἐν τῷ Περὶ τῆς παραπρεσβείας (XIX 190) 'ἡ βουλὴ τὰ εἰσιτήρια ἔθυσεν, συνεστιάθησαν δὲ καὶ τῶν ⟨ἱερῶν⟩ ἐκοινώνησαν οἱ στρατηγοὶ καὶ σχεδὸν εἰπεῖν αἱ ἀρχαὶ πᾶσαι'.

Svidas (cf. lex. S. quint. p. 259, 30): ἐκγαμηθῆναι· ὅταν εἰς ἕτερον γένος ἐκδοθῇ παρθένος, οἱονεὶ τοῖς μὴ προσήκουσι, τοῦτο ἐκγαμεῖσθαι λέγεται.

Svidas: ἐκδέξασθαι· οὐκ ἐπὶ τοῦ ἀναμεῖναι, ἀλλ' ἐπὶ τοῦ ἀναδέξασθαι καὶ ἀναλαβεῖν.

Lex. s. qvart. p. 188, 1: ἐκεῖ ἐν τόπῳ, ἐκεῖσε εἰς τόπον. καὶ ἐπὶ χρόνου τάσσεται.

Svidas (cf. lex. S. quart. p. 188, 28): ἐκκλητευθῆναι· τῶν ἐγκαταλιπόντων μαρτυρίαν τὰ ὀνόματα ἐν τῷ δικαστηρίῳ κηρύσσεται· ὅπερ ἔλεγον ἐκκλητευθῆναι [καὶ ἐκκλητεύειν].

Svidas (cf. lex. S. quint. p. 259, 21): ἔκλειψις καὶ ἐξέλιπεν· ἑκάτερον αὐτῶν τέτακται ἐπὶ τῶν διαψηφίσεων τῶν γινομένων ἐν τοῖς δήμοις περὶ τῶν γινομένων εἰς τὸ ληξιαρχικὸν γραμματεῖον. ὅσοι μὲν ἐγκαλούμενοι ὅτι μὴ εἰσιν ἀστοὶ ἀπαντῶσι πρὸς τὰ ἐγκλήματα, περὶ τούτων οἱ δημόται ψῆφον φέρουσιν· ὅστις δὲ μὴ παρεγένετο κριθησόμενος, ἐξέλιπεν οὗτος τὴν περὶ αὐτοῦ διάγνωσιν. καὶ τοῦτο ἔκλειψις καλεῖται.

Svidas: ἐκλογεῖς· . . . οἱ τοὺς φόρους ἀπὸ τῶν ὑπηκόων ἀθροίζοντες πόλεων οὕτως ἐλέγοντο.

Svidas (cf. lex. S. quart. p. 188, 24): ἐκμαρτυρεῖν φασι τὸ λέγειν, οὐχ ἅπερ αὐτὸς οἶδεν, ἀλλ' ἅπερ ἑτέρων ἤκουσε λεγόντων.

---

4 *προΐασιν* Bekker. 7 *ἱερῶν* suppl. Bernhardy. 18 *καὶ ἐκκλητεύειν* del. Bekker. 21 *γινομένων*] *γραφομένων* Hemsterhuis, *ἐγγεγραμμένων* Bekker ex lex. S. quint. 25 *αὑτοῦ* Bekker.

Svidas (cf. lex. S. quart. p. 187, 21): ἐκωδωνίζοντο· περιβόητοι ἐγένοντο. τέτακται καὶ ἐπὶ τοῦ ἐπειράθηcαν. οὕτω Λυcίαc (fr. 313 Tur.; cf. 116 Thalh.).

Lex. s. qvart. p. 188, 16 (cf. Suidas s. u. Ἑλληνοταμίαι a): Ἑλληνοταμίαc· τοὺc ἐκπεμπομένουc διανεῖμαι τὰ τέλη τοῖc ἔξω ἄρχουcιν ἔλεγον οὕτωc.

Lex. s. qvart. p. 187, 32: ἔμβραχυ· τὸ εὐχερῶc πραττόμενον.

Svidas (cf. lex. S. quint. p. 259, 6): ἐναυλήματα· ἄλφιτα οἴνῳ καὶ ἐλαίῳ δεδευμένα. ἔνιοι δὲ καὶ αὐτὰ τὰ ἄλφιτα ἐναυλήματα καλοῦcιν. cf. θυλήματα infra p. 168, 29.

Svidas (cf. Gregor. Corinth. VII 2 p. 1119, 12 W. et lex. S. quart. p. 187, 4): ἔνδειξιc· ἐάν τιc ἄτιμοc ὢν ἢ ὠφληκὼc τῷ δημοcίῳ καὶ μὴ ἐκτετικὼc ἄρχειν ἢ δικάζειν ἐπιχειροίη, τοῦτον ἐνδείκνυcιν ὁ βουλόμενοc τῶν πολιτῶν. ὁμοίωc καὶ τὸν ἀντιποιούμενον πράξεων ἢ τόπων ἀπηγορευμένων τοῖc νόμοιc, οἷον τὸν ἡταιρηκότα τῆc ἀγορᾶc καὶ τοῦ λέγειν ἐν τῷ δήμῳ, ἔτι τὸν κακῶc λέγοντα τοὺc τετελευτηκόταc ἀδίκωc. ἔπειτα τοῖc ἁλοῦcι τούτων τινὸc τιμῶcιν οἱ δικαcταί, τί χρὴ παθεῖν ἢ ἀποτῖcαι.

Lex. s. qvart. p. 187, 19: ἐν Δελφοῖc cκιά· εἴρηται περὶ τοῦ προcήκοντοc.

Svidas s. u. ἐνεπίcκημμα (cf. lex. S. quart. p. 189, 2): . . . ἐνεπιcκήψαcθαι . .· καταδικαcθέντων τινῶν δημεύεcθαι τὰc οὐcίαc, εἰ λέγοιέν τινεc ὡc εἴηcαν δανειcταὶ τῶν δημευομένων, ἀπογράφεcθαι τούτουc ἐκέλευον, πότε καὶ πόcον ἐδάνειcαν ἀργύριον· ὅπερ ἐλέγετο ἐνεπιcκήψαcθαι.

Lex. s. qvart. p. 189, 9: ἐνηνόμεθα· ἐcπουδάζομεν, παθητικὸν ἀντὶ ἐνεργητικοῦ.

Lex. s. qvart. p. 187, 17: ἐνιαυcία καὶ κατενιαύcιοc· ἣν ποιοῦcι τοῦ τετελευτηκότοc μνείαν. ἔcτι δὲ ἀρχή.

---

8 *ἐνθυλήματα* uulgo edunt, *ἐναυλήματα* libri; cf. infra p. 168, 29 *θυλήματα*. 19. 20 haec glossa pertinet ad Dem. V 25; quare aut *περὶ τοῦ ⟨οὐδὲν⟩ προσήκοντος* exspectatur, aut scholiasta uerbis *περὶ τῶν οἰκείων*, quae paulo ante leguntur, ductus errauit (Wuensch). 25 *ἐνεπισκήψασθαι* Kuester, *ἐπισκήψασθαι* libri. 28 *κατενιαύσιος* coni. Radermacher, *ἐνιαυτός* liber.

Lex. s. qvart. p. 188, 18: ἐν χιλίαις ὁ κίνδυνος καὶ χιλιῶσαι· οἱ κατηγοροῦντες τοὺς κλέπτας καὶ μὴ παριστῶντες χιλίας δραχμὰς ἐτέλουν καὶ οἱ μάτην ἀπογραφόμενοί τινος οὐσίαν.

Svidas (cf. lex. S. quint. p. 260, 11): ἐξαγώνιος· ἔξω τοῦ ἀγῶνος. οἱ μὲν πολλοὶ τοὺς ἐν ταῖς σκηναῖς ἀγωνιζομένους οἴονται καλεῖσθαι δεῖν, ὅταν ἢ παραλείπωσί τι τῶν ἐξ ἀνάγκης ῥήσεων ἢ ποιῶσί τι παρὰ τὸ προσῆκον. Αἰσχίνης δὲ (I 176) ἐπὶ τῶν ἔξω τοῦ ἀγῶνος λεγομένων λόγων, τουτέστιν οὐ προσηκόντων εἰρῆσθαι.

Lex. s. qvart. p. 188, 3: ἐξεστηκὼς οἶνος· διεφθαρμένος οἶνος τῆς ἰδίας ἐνεργείας.

Svidas (cf. lex. S. quart. p. 187, 10): ἐξηγηταί· οἱ τοὺς νόμους τοῖς ἀγνοοῦσιν ὑποδεικνύοντες καὶ διδάσκοντες περὶ τοῦ ἀδικήματος, οὗ ἕκαστος γράφεται.

Svidas (cf. lex. S. quart. p. 188, 26): ἐξομόσασθαι· οἱ μαρτυρήσειν τισὶν ἐν δικαστηρίῳ ὑπισχνούμενοι, εἰ μετὰ ταῦτα μὴ βούλοιντο καταμαρτυρεῖν, ὤμνυον μηδὲν ἐπίστασθαι. καὶ τοῦτό ἐστιν ἐξομόσασθαι.

(= 25 B.) Harpocratio s. u. *ἐξούλης* .... p. 118, 8 Dind.: .. *ὅτι δὲ ἐπὶ παντὸς τοῦ ἐκ τῶν ἰδίων ἐκβαλλομένου τάττεται τοὔνομα, καὶ οὐχ ὡς οἴεται Κεκίλιος μόνων τῶν ἐκ καταδίκης ὀφειλόντων, καὶ Φρύνιχος ἐν Ποαστρίαις* (fr. 42 CAF I 381 K.) *δῆλον ποιεῖ.*

a Scholion Demosth. or. XXI in Midiam 44 p. 557, 27 Dind.: ἐξούλης δὲ ἦν, ὅτε ἐκινδύνευεν ἐκπεσεῖν κτήματός τινος, ἢ χωρίου ἢ οἰκίας, διὰ τὸ μὴ ἐκτετικέναι τὴν καταδίκην κατὰ χρόνον τὸν ὡρισμένον καὶ ἐγίγνετο δημόσιον τὸ τίμημα. ad Caecilium refert Radermacher.

b Gregor. corinth. VII 2 p. 1120, 17 W. (cf. Suidas s. u. ἐξούλης δίκη et lex. S. quart p. 188, 7): οἱ δὲ χωρίον ἢ οἴκημα

---

7 *ποιῶσί* Bekker, *ποιεῖν* libri. 22 *μόνος* libri, corr. Valesius. 30 — p. 162, 4 Gregorium exscripsi, non Suidam, quia ille plura praebet quam hic; cf. Boysen l. s. p. 20.

νομίμως ἐκ καταδίκης ἀπειληφότες καὶ κωλυόμενοι ἐξούλης ἐγράφοντο τοὺς ἐκεῖθεν αὐτοὺς ἀπελαύνοντας· ἀρχαῖον γὰρ καὶ Ἀττικὸν ὄνομα τὸ ἐξίλλειν, ὅπερ οἱ μεταγενέστεροι ἑλληνικώτερον ἐξειλεῖν λέγουσι, τουτέστιν ἀπελαύνειν τῶν νενομισμένων.

Svidas (cf. Gregor. Corinth. VII 2 p. 1121, 4 W.): ἐξωμοσία· . . ἐξωμοσία, ὅταν τις φάσκῃ ἢ ὑπὲρ ἑαυτοῦ ἢ ὑπὲρ ἑτέρου ἐγκαλούμενος μὴ δεῖν εἰσάγεσθαι δίκην· εἶτα καὶ τὴν αἰτίαν, δι' ἣν οὐκ εἰσαγώγιμος ἡ δίκη· εἰ δοκεῖ κατὰ λόγον ἀξιοῦν, ἐδίδοτο αὐτῷ ἐξωμοσίᾳ χρῆσθαι. καὶ οὕτως διεγράφετο ἡ δίκη.

Lex. s. qvint. p. 260, 20: ἐπαγγείλασθαι τὸ κελεύειν ἢ καταγγέλλειν λέγεται.

Lex. s. qvart. p. 188, 5: ἐπαιτιώτατοι συκοφάνται.

Svidas (cf. lex. S. quint. p. 259, 9): ἐπακτρία χώρα· κατὰ τοὺς παλαιοὺς χρόνους κωμηδὸν οἰκοῦντας τοὺς Ἀθηναίους ὁ Κέκροψ συναγαγὼν κατῴκισεν εἰς πόλεις δώδεκα, καὶ τούτων τῶν πόλεων ἐπώνυμον μίαν ἀφ' ἑαυτοῦ Κεκροπίαν προσηγόρευσεν, δύο δὲ τετραπόλεις ἐκάλεσεν, ἐκ [τῶν] τεττάρων πόλεων ἑκατέραν μοῖραν καταστήσας, τρεῖς δὲ τὰς λοιπὰς ἐπακτρίδας ὠνόμασε. καὶ ἡ προσεχὴς χώρα ταύταις ταῖς τρισὶν ὁμωνύμως αὐταῖς ἐπακτρία ἐκαλεῖτο.

Lex. s. qvart. p. 187, 31: ἐπακτροκέλης· πλοίου εἶδος πειρατικοῦ.

Lex. s. qvart. p. 188, 14: ἐπ' ἐκφορᾷ δόρυ ἐξενεγκεῖν· τοῦτο τοῖς βιαίως θνήσκουσιν ἐτίθετο τρεῖς ἡμέρας. οὕτως ἐκρίνετο.

Svidas (cf. lex. S. quint. p. 260, 7): ἐπίγραμμα· πάντα τὰ ἐπιγραφόμενά τισι, κἂν μὴ ἐν μέτροις εἰρημένα, ἐπιγράμματα λέγεται.

Svidas (cf. lex. S. quart. p. 187, 14): ἐπιγραφεῖς· ὁπότε δεήσειεν ἀργύριον εἰσφέρειν εἰς τὸ δημόσιον τοὺς ἀστοὺς ἢ τοὺς μετοίκους, οἱ ταῦτα διαγράφοντες ἐπιγραφεῖς ἐκαλοῦντο.

---

4 *ἐξελεῖν* libri, em. Radermacher. 9 *οὕτω* Bekker. 15 *πόλεις* Vindingius, *φυλὰς* libri. 15. 16 *καὶ τούτων τῶν πόλεων ἐπώνυμον μίαν ἀφ' ἑαυτοῦ* Radermacher, *καὶ τὴν τῶν πολιτῶν ἐπωνυμίαν ἀφ' ἑαυτοῦ* libri. 17 *τῶν* secl. Vindingius, dubitat Radermacher, quam recte. 19. 20 *ἐπακτρία* Bekker, *ἐπακτριὰς* libri.

Lex. s. qvint. p. 259, 1: ἐπιδανεῖcαι τί ἐcτιν; ὅταν δεδανεικότος τινὸς καὶ ἐνεχυριάcαντος οἰκίαν ἢ χωρίον, ἐπιδανείcῃ τις ἕτερος ἐπὶ τοῖc αὐτοῖc ἐνεχύροις, ἐπιδανεῖcαι λέγεται.

Svidas: ἐπίδικα· οἷc ἂν τις ἐπεδικάζετο, ὡc προcήκουcιν αὐτῷ κατὰ γένους ἀγχιcτείαν, εἰ μὴ εἶεν υἱεῖc ἢ υἱωνοὶ τῷ τετελευτηκότι μήτε μὴν διαθῆκαι, ταῦτα ἐπίδικα καλεῖται.

Svidas (cf. lex. S. quint. p. 216, 25): ἐπὶ καλάμῃ ἀροῦν· ἔθος ἐcτὶ τοῖc γεωργοῖc παρ' ἐνιαυτὸν ἀργὸν καταλείπειν τὴν γῆν, ὅπως ἀκεραίους ἐκτρέφῃ τοὺς καρπούς, ὡc μὴ κατ' ἔτος τοῖc cπέρμαcι πονοῖτο. Λυcίας ἐν τῷ Πρὸc Τληπόλεμον λόγῳ διαβάλλων τινὰ τῶν ἀπλήcτων γεωργῶν τὰ ἐν τῇ γῇ καταχρώμενον καὶ κατ' ἔτος ἐξαναλίcκοντα τὴν ἰcχὺν αὐτῆc φηcίν (fr. 212 Tur.; 77 Thalh.) 'οὑτοcὶ δὲ πυροὺc ἐπὶ καλάμῃ ἀροῖ'. τουτέcτιν ἀεὶ cπείρων οὐδεμίαν ἄνεcιν τῇ γῇ δίδωcιν.

Svidas: ἐπίκληρος· ὅταν παῖc ὀρφανὴ πατρὸc καὶ μητρὸc ἀδελφῶν τε οὖcα ἔρημος καὶ ταύτῃ τύχῃ ὑποκειμένη οὐcία, ταύτην καλοῦcιν ἐπίκληρον. ὁμοίωc δὲ καὶ τὴν ἤδη γεγαμημένην, ὅταν ᾖ ἐπὶ τῇ οὐcίᾳ ὅλῃ καταλελειμμένη· καλοῦcι γὰρ καὶ τὴν οὐcίαν κλῆρον. καλεῖται δὲ ἐπίκληρος καὶ ἡ μηδέπω γεγαμημένη, ἀλλὰ παρὰ τῷ πατρὶ οὖcα, καθότι καθήκει αὐτῇ πᾶcα ἡ οὐcία. καλοῦνται δὲ ἐπίκληροι, κἂν δύο ὦcι κἂν πλείους. τινὲc δὲ τὴν ἐπίκληρον καλοῦcιν ἐπιπαματίδα καὶ πατροῦχον.

Lex. s. qvint. p. 260, 23: ἐπικληρωτόν· δικαcτήριον ἐν ᾧ οἱ λαγχάνοντες δικάζουcι· τὸ γὰρ χωρὶc κλήρου πράττειν τι καὶ μὴ λαχόντα ἀκληρωτὶ λέγουcιν.

Lex. s. qvart. p. 187, 20: ἐπίληπτος· ὁ νοcῶν τὴν ἱερὰν νόcον.

Svidas (cf. lex. S. quart. p. 188, 22) [= Aristot. histor. fr. 437 Rose]: ἐπιcτάτηc· τῶν πρυτάνεων εἷc ὁ λαχὼν ἐπιcτάτηc ἐλέγετο. δὶc δὲ τὸν αὐτὸν ἐπιcτατῆcαι οὐκ ἐξῆν. φυλάccει δὲ τοῦ ἱεροῦ τὰc κλεῖc, ἐν ᾧ τὰ δημόcια χρήματα, ἔτι μὴν καὶ τὴν δημοcίαν cφραγῖδα. ἐπειδὰν δὲ οἱ πρυτάνειc cυναγάγωcι τὴν βουλὴν ἢ τὸν δῆμον, ὁ ἐπιcτάτηc κληροῖ προέδρους ἐννέα, ἀπὸ

10 *Τληπόλεμον* Sauppe, *τακπόλεμον* plerique codices (A B V E). 15 *ὀρφανὴ* ⟨*ᾖ*⟩ Bernhardy. 22 *ἐπιπταματίδα* libri, corr. Bernhardy.

φυλῆς ἑκάςτης ἕνα πλὴν τῆς πρυτανευούςης. καὶ πάλιν ἐκ τῶν ἐννέα τούτων ἐπιςτάτην ἕνα κληροῖ καὶ τὸ πρᾶγμα παραδίδωςιν, αὐτὸς δὲ εἰςάγει τὴν δίκην καὶ ἐπιμελεῖται κατὰ νόμον πάντα γε νέςθαι καὶ μηδὲν παραλειφθῆναι πρὸς τὸ διδαχθῆναι τοὺς δικαςτάς.

Lex. s. quint. p. 260, 17: ἐπιτροπή· καὶ ἡ τῶν ὀρφανῶν ἐπιμέλεια παρὰ τοῖς ῥήτορςι, καὶ τὸ ςυγχωρῆςαί τινι τοὺς ἀμφιςβητοῦντας διακρῖναι περὶ ὧν πρὸς ἀλλήλους ἔχουςιν.

Lex. s. quint. p. 259, 20 (cf. lex. S. quart. p. 187, 25): ἐπιχώριος· ὁ εὐγενὴς καὶ γένει πολίτης.

Svidas (cf. lex. S. quart. p. 187, 27): ἐπλινθεύθηςαν· τὸ κατακλειςθῆναι περιοικοδομημένον, ὥςτε ἔξοδον μὴ εἶναι καὶ οὕτω παντελεῖ ἀπορίᾳ ποτοῦ καὶ τροφῆς τεθνάναι, πλινθευθῆναι λέγεται.

Svidas (cf. Gregor. Corinth. VII 2 p. 1121, 12 et lex. S. quart. p. 189, 1): ἐπωβελία· πολλῶν εἰς χρήματα ςυκοφαντούντων τοὺς ἐπιεικεῖς καὶ ἀπράγμονας τῶν πολιτῶν καὶ μάλιςτα τοῦτο πράττειν διαβαλλομένων τῶν περὶ τὸ ἐμπόριον ςυμβαλλόντων ἐπὶ ναυτικοῖς τόκοις Ἀθηναῖοι ζημίαν ἔταξαν κατὰ τῶν ἐγκαλούντων ὀβολὸν ἐκτίνειν, εἰ μὴ καθ' ὧν ἐνεκάλουν, τούτους ἕλοιεν. ταύτην τὴν ζημίαν ἐπωβελίαν ὠνόμαςαν.

Svidas (cf. lex. S. quart. p. 189, 7): ἐπώνυμοι· οἱ κατ' ἀρετὴν διαπρέποντες ἀςτοὶ καὶ ξένοι χαλκαῖς εἰκόςιν ἐτιμῶντο· ἀφ' ὧν ἐνίων καὶ ταῖς φυλαῖς ἐτέθη ὀνόματα. φαςὶ δ' ἐκεῖθεν πρῶτον δόξαι τὰς φυλὰς ἐξηγήςαςθαι. ἀπορούντων γὰρ αὐτῶν ὄνομα ταῖς φυλαῖς θέςθαι, ἀπὸ τῶν ἐνδοξοτάτων τοῦτο ποιῆςαι, καὶ ἕκαςτον ἑκατὸν ὀνόματα ἰδίᾳ γραψάμενον κληρῶςαι. παρὰ δ' οὖν τὰς εἰκόνας τῶν ἐπωνύμων τούτων εἰςηγοῦντο τοὺς νόμους, πρὶν ἢ γενέςθαι κυρίους, ἵν' ἐντυγχάνοντες αὐτοῖς οἱ βουλόμενοι κατηγοροῖεν.

Svidas (cf. lex. S. quint. p. 259, 13): ἐργολάβος· οὐχ ὥςπερ ἐν τῇ ςυνηθείᾳ δοκοῦμεν ἐργολάβον καλεῖν τὸν ὑπέρ τινων ἔργων

30 ad uerba *ἐν τῇ συνηθείᾳ . . καλεῖν* cf. Diels l. s. p. XXVIII.

---

11 *περιοικοδομημένον* Radermacher, *περιῳκοδομημένον* Bekker, *περὶ οἰκοδόμημα μόνον* uulg. 12 *παντελεῖ* Kuester, *παντελῆ* libri. 22 *ἀφ' . . ἐτέθη* Bekker, *ὑφ' . . ἐτίθει* uulg. 26 *δ' οὖν* Bekker, *γοῦν* libri.

μισθὸν λαμβάνοντα καὶ ἔχοντα τοὺς συνεργαζομένους, οὕτω καὶ οἱ ῥήτορες ἐξεδέξαντο τὸν ἐργολάβον, ἀλλ' ἐπὶ φλαύρων πραγμάτων χρῶνται τῷ ὀνόματι, ὡς Δημοσθένης ἐν τῇ Πρὸς τὴν βουλὴν καὶ τὸν δῆμον ἐπιστολῇ (epist. III 34) 'πολὺ γὰρ μᾶλλον εὐνοίας καὶ φιλανθρωπίας τὰ παρόντα πράγματα δεῖται ἢ ταραχῆς καὶ δυσμενείας, ὧν ὑπερβολῇ χρώμενοί τινες ἐργολαβοῦσι καθ' ὑμῶν εἰς ὑποδοχὴν πραγμάτων, ὧν διαψευσθεῖεν'.

Svidas (cf. lex. S. quint. p. 259, 11): ἐσχηματισμένος· ὁ προσποιητὸν τρόπον ἔχων καὶ δοκῶν εἶναι κόσμιος, ὡς παρὰ Λυσίᾳ ἐν τῷ Πρὸς Τίμωνα (fr. 229 Tur.; 73 Thalh.) 'οἱ δ' ἀλαζονεύονται μὲν Τίμωνι παραπλησίως καὶ ἐσχηματισμένοι περιέρχονται ὥσπερ οὗτος'.

Lex. s. qvart. p. 188, 6: ἐτίθευσεν· ἔθρεψεν.

Lex. s. qvint. p. 260, 21: εὐδοκούμενος· ὁ συγκατατιθέμενος καὶ μὴ ἀντιλέγων.

Svidas (cf. lex. S. quint. p. 259, 4 et Gregor. Corinth. VII 2 p. 1120, 4 W. et lex. S. quart. p. 187, 8): εὐθυδικία· ὅταν εἰσάγηταί τις κριθησόμενος, περὶ ὧν μηδέπω γνῶσις ἐγένετο δικαστηρίου, τοῦτο εὐθυδικία καλεῖται· περὶ ὧν γὰρ κεκρίσθαι τίς φησι, περὶ τούτων παραγράφεσθαι ἐφεῖται. 'οὐκ ἀκούσαντες τῆς εὐθυδικίας, καὶ εἰκότως· οὐ γὰρ ἐπὶ τῷ δικάζειν ἐκάθηντο, ἀλλ' ἐπὶ προσχήματι καὶ προσώπῳ δικαστῶν'.

Lex. s. qvart. p. 187, 3: εὔθυνα· πρὸς τοὺς κακῶς ἄρξαντας ζημία.

Lex. s. qvart. p. 187, 15: Εὐμολπιδῶν γένους εἶναι λέγουσι τῶν Εὐμόλπου παίδων.

Lex. s. qvart. p. 188, 10: Εὐρύβατον λέγουσιν ὅτι προδότης γέγονε Κροίσου, ἢ κλέπτης ὢν διὰ τῆς ὀροφῆς ἔφυγεν.

Lex. s. qvint. p. 259, 27 (cf. Suidas s. u. εὐσχήμων): εὐσχήμων· ὁ κόσμιος καὶ πειθόμενος τοῖς νόμοις παρὰ τοῖς ῥήτορσιν, οὐχ ὁ πλούσιος καὶ πολλὰ κεκτημένος.

---

5 *ἢ* Dem., *ἐκ* libri. 6 *ὧν* Dem., *ὡς* libri. *τινες* Dem., *τοῖς* libri.

Gregor. corinth. VII 2 p. 1119, 22 W. (cf. lex. S. quart. p. 186, 9): εἰ δ'.ϕ ἀποψηφιϲθεὶϲ ἀπὸ τῶν δήμων εἰϲ τὸ κοινὸν δικαϲτήριον μετετίθετο, ἐφιέναι ἐλέγετο, καὶ ἡ μετάθεϲιϲ ἔφεϲιϲ ὠνομάζετο.

Svidas (cf. lex. S. quart. p. 188, 30): ἐφέται· ἄνδρεϲ ὑπὲρ πεντήκοντα ἔτη γεγονότεϲ καὶ ἄριϲτα βεβιωκέναι ὑπόληψιν ἔχοντεϲ, οἳ καὶ τὰϲ φονικὰϲ δίκαϲ ἔκρινον. ἐκαλεῖτο δ' αὐτῶν τὰ δικαϲτήρια ἐφετῶν.

Svidas (cf. Gregor. Corinth. VII 2 p. 1119, 16 W. et lex. S. quint. p. 312, 31 et lex. S. quart. p. 187, 6): ἐφήγηϲίϲ ἐϲτι δίκη εἰϲαγομένη ἐπὶ τοὺϲ ὑποδεξαμένουϲ τὸν εἰργόμενον ὑπὸ τῶν νόμων ἐπιβαίνειν τῆϲ χώραϲ, οἷον φυγάδα ἢ ἀνδροφόνον· ἢ ὅταν τῶν δημοϲίων τι κατέχειν δοκῇ τιϲ κρύφα.

Lex. s. qvart. p. 188, 12: Ἐφιάλτηϲ· οὗτοϲ ὑβριϲθεὶϲ ἑαυτὸν τῆϲ βουλῆϲ ἀπεϲτέρηϲε κατακρίναϲ αὐτήν.

Svidas (cf. lex. S. quart. p. 189, 5): ἐχῖνοι· οἱ μὲν χαλκοῖ, οἱ δὲ ἐκ κεράμου, εἰϲ οὓϲ καθιᾶϲιν οἱ διαιτηταὶ τὰ γραμματεῖα τῶν μαρτυριῶν, ἅ τινεϲ ἐμαρτύρηϲαν, καὶ καταϲημηνάμενοι μετὰ ταῦτα, εἰ ἐκκληθείη ἡ δίαιτα, τοῖϲ δικαϲταῖϲ ἐπεδίδουν.

Lex. s. qvint. p. 261, 9 (cf. lex. S. quart. p. 189, 14): Ζηλωτοῦ· καὶ ἐπὶ τοῦ ζηλοῦν καὶ ἐπὶ τοῦ μακαρίζειν ἔταξαν τὸ ζηλωτὸν οἱ ῥήτορεϲ. καὶ ἐπὶ τοῦ μιμεῖϲθαι. κέχρηνται δὲ καὶ ἐπὶ τοῦ ἐπαινεῖν τῷ ζηλοῦν.

Svidas s. u. ἡβήϲαντεϲ: . . ἐπὶ διέτεϲ ἡβῆϲαι λέγεται, ὅταν οἱ ἐπικλήρων υἱεῖϲ δοκῶϲι γεγενῆϲθαι ἁρμόδιοι τὰ πατρῷα παραλαμβάνειν. Ἰϲαῖόϲ φηϲιν (fr. 90 Tur.; 25 Thalh.) 'ἡγούμεθα γὰρ ἐκείνῃ μὲν τὸν ἐγγυτάτω γένουϲ δεῖν ϲυνοικεῖν, τὰ δὲ χρήματα τέωϲ μὲν τῆϲ ἐπικλήρου εἶναι, ἐπειδὰν δὲ παῖδεϲ ἐπὶ διέτεϲ ἡβήϲωϲιν, ἐκείνουϲ αὐτῶν κρατεῖν'.

26—29 idem locus Isaei legitur p. 187, 7—10 s. u. *τέως*.

---

17 *εἰς οὓς* Bernhardy ex Photio, *εἰς ἃ* libri. 19 *ἐκκληθείη* Hemsterhuis, *ἐγκληθείη* libri. 26. 27 *ἡγούμεθα γὰρ* ex Suida ipso s. *τέως*: *ἐνηγόμεθα μὲν* libri. 29 *ἡβήσωσιν* ex Suida ipso s. *τέως*: *ἡβῶσιν* libri.

Lex. s. qvart. p. 189, 22: ἡγεμονία δικαστηρίου· οἱ ἐνάγοντες φονικὰς δίκας.

Lex. s. qvint. p. 262, 6: ἤδη· ἐπὶ τῶν τριῶν χρόνων τάςςεται, ἐπὶ τοῦ ἐνεστῶτος καὶ παρεληλυθότος καὶ μέλλοντος.

Lex. s. qvint. p. 262, 3: ἥκιστα· ἐναντίον τῷ μάλιστα. σημαίνει δὲ καὶ τὸ οὐδαμῶς παρὰ τοῖς ῥήτορσι καὶ κωμικοῖς.

Svidas (cf. lex. S. quart. p. 189, 20): ἡλιαία καὶ ἡλιάζεσθαι· βουλὴ συνεστῶσα ἐξ ἀνδρῶν χιλίων. ἐλέγετο δὲ καὶ ὁ τόπος οὕτως, ἐν ᾧ συνηθροίζοντο. ἡλιάζεσθαι δὲ καὶ ἡλίασίς ἐστι τὸ ἐν ἡλιαίᾳ δικάζειν.

Lex. s. qvint. p. 262, 5: ἠλίθιον· ἀναίσθητον ἢ μάταιον.

Lex. s. qvint. p. 263, 15: ἠπίστησαν· ἀντὶ τοῦ ἠπείθησαν.

Svidas (cf. lex. S. quint. p. 263, 13 et lex. S. quart. p. 189, 24): ἤρετο· ἠρώτα, ἔλεγεν, ἠρώτησε. κεῖται δὲ καὶ ἐπὶ τοῦ ἐπαίρεσθαι τῷ φρονήματι.

Svidas (cf. lex. S. quint. p. 262, 8): ἡταιρηκώς· ἐπὶ τῆς πορνείας.

Svidas (cf. lex. S. quart. p. 190, 1): θαρραλέον· θάρσος. θρασὺς θαρραλέου διαφέρει, ὅτι ὁ μὲν θρασὺς διαβολὴν ἔχει κακὸς ὤν, ὁ δὲ θαρραλέος ὡς ἀγαθὸς ἐπαινεῖται. Ὑπερίδης φησὶν ἐν τῷ Κυθνιακῷ (fr. 117 Bl.[3]) ʽοἱ μὲν θρασεῖς ἄνευ λογισμοῦ πάντα πράττουσιν, οἱ δὲ θαρραλέοι μετὰ λογισμοῦ τοὺς προσπεσόντας κινδύνους ἀνέκπληκτοι ὑπομένουσι'.

Svidas: θεαιδέστατον· θεοῦ ἰδέαν ἔχον. εἶπε δὲ Ἀντιφῶν ἐν τῷ Περὶ ὁμονοίας οὕτως (fr. 108 Bl.[2]; 48 Diels) ʽἄνθρωπος, ὅς φησι μὲν πάντων θηρίων θεαιδέστατον γενέσθαι'.

Svidas (cf. lex. S. quint. p. 265, 9): θέρος· οὐ τὸν καιρὸν οἱ ῥήτορες ἐκάλουν, οἷον χειμῶνα καὶ ἔαρ καὶ θέρος, ἀλλὰ τοὺς συγκομιζομένους καρποὺς τῶν σπερμάτων οὕτω προσηγόρευσαν.

1 s cf. p. 155, 4 ss.   7—10 cf. p. 156, 1—5.

---

9 *οὕτως* Bekker, *οὗτος* libri.   24 et 26 *θεαιδέστατον* Sauppe, *θεειδέστατον* Diels, *θεαιδέστατος* uulgo.   24 *ἔχον* Sauppe, *ἔχων* libri.

Lex. s. qvart. p. 189, 31: θέτην· τὸν δανειζόμενον λογάριν ἐπ' οἰκίᾳ ἢ ἀνδραπόδῳ ἢ χωρίῳ.

(= 28 B.) [Ammonivs] de differ. affin. uoc. p. 68 Valckenaer² (= FHG III p. 341 s): *θεωρὸς καὶ θεατὴς διαφέρει· θεωρὸς μὲν γάρ ἐστιν ὁ εἰς θεοὺς πεμπόμενος, θεατὴς δὲ ὁ ἀγώνων καὶ θεάτρων. . . . διαστέλλει οὖν τοῦτο ἐπιμελῶς Λυσιμαχίδης ἐν τῷ* πρὸς Κεκίλιον
69 Valck. *Περὶ | τῶν παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς ῥητόρων καὶ πολλῶν παραθέσεις ποιεῖται. . . . καὶ* τὸ τοῖς Ἀθηναίοις διδόμενον θεωρικὸν οὐχὶ διὰ τὰς θέας (ὡς Κεκίλιος ὑπέλαβεν), *ἀλλὰ διὰ τὸ ἐν ταῖς ἑορταῖς εἰς τοὺς θεοὺς εὐσεβεῖν καὶ ἐπιθεῖν καὶ εὐφραίνεσθαι.*

a Svidas (cf. lex. S. quart. p. 189, 29): θεωρικὸν καὶ θεωρική· Ἀθήνηςιν ἦν χρήματα κοινά, ἃ θεωρικὰ ἐκαλεῖτο, διδόμενα τοῖς Ἀθηναίοις εἰς διανομήν. προήχθη δὲ οὕτως· τὸ παλαιὸν ὄχλου γενομένου ἐν τοῖς θεάτροις καὶ τῶν ξένων τὰς θέας προκαταλαμβανόντων διεδίδοτο τοῖς πολίταις τὸ θεωρικόν, ὅπερ ἦσαν δύο ὀβολοί, ἵνα τοῦτο λαμβάνοντες οἱ πολῖται διδῶσιν αὐτὸ τῇ πόλει μισθὸν τῆς θέας. ὁ τοίνυν ἐπιμελούμενος τῶν χρημάτων τούτων ἄρχων ἐλέγετο τῶν θεωρικῶν. ἦν δὲ καὶ ἄλλα θεωρικά, ἃ διενέμετο ἐν ταῖς ἑορταῖς ἡ πόλις.

Lex. s. qvint. p. 265, 11 (apud Suidam lemma nudum): Θριάσιον πεδίον· τόπου ὄνομα. ἐκλήθη δὲ ἀπὸ τῶν βληθεισῶν εἰς αὐτὸ θριῶν ὑπ' Ἀθηνᾶς· θρίαι δέ εἰσιν αἱ μαντικαὶ ψῆφοι. νύμφαι δέ τινες, Θρίαι ὀνομαζόμεναι, ἐξεῦρον τὴν τοιαύτην μαντείαν. ἦσαν δὲ Ἀπόλλωνος τιθηνοί. ὅθεν καὶ τὸ μαντεύεσθαι θριᾶσθαι.

Lex. s. qvart. p. 190, 3: θρίπηδον· ἱμάτιον βεβρωμένον.

Svidas: θυλήματα· πέμματα, ἀπαρχάς, ἄλφιτα, ἃ ἔμισγον οἴνῳ καὶ ἐλαίῳ εἰς θυσίαν ἀναφέροντες.

---

1 *λογάριν* 'summam pecuniae', u. Steph. Thes. gr. ling. V 348. 12 *ἐπιθεῖν*] *ἐπιθύειν* coni. Valckenaer non recte, ut Wuensch monet.

Svidas (cf. lex. S. quint. p. 265, 17 et lex. S. quart. p. 190, 4): θωπεία· κολακεία, ἡ περισσὴ πρός τινας κολακεία καὶ τὸ μὴ ἐλευθέρως προσφέρεσθαι τοῖς ὑπερέχουσιν. Ἀντιφῶν ἐν τῷ Περὶ ὁμονοίας (fr. 109 Bl.[2]; 64 Diels) 'πολλοὶ δ' ἔχοντες φίλους οὐ γινώσκουσιν, ἀλλ' ἑταίρους ποιοῦνται θῶπας πλούτου καὶ τύχης κόλακας'.

Lex. s. qvart. p. 190, 9: ἰαμβοφάγον τὸν πταίοντα λέγουσιν.

Lex. s. qvint. p. 267, 21: ἱεραὶ τριήρεις· Πάραλος, Σαλαμινία, Ἀντιγονίς, Δημητριάς. αὗται ἐπὶ στρατηγοὺς ἐπέμποντο καὶ τοιαύτας τινὰς χρείας.

Svidas s. u. ἱκετεύω (cf. lex. S. quint. p. 267, 15 et lex. S. quart. p. 190, 10): . . ἱκετεία· ἡ ἱκεσία. ἱκετεία δὲ ἱκετηρίας διαφέρει· ἱκετεία μὲν γάρ ἐστιν ἣν ποιεῖταί τις διὰ τῶν λόγων, ὅταν δέηται συγγνώμης τυχεῖν ἢ ἐλέους. Ἀντιφῶν (fr. 77 Bl.[2]) 'περὶ τοῦ ⟨μὴ⟩ ἐλεεῖν ὑμᾶς ἐμὲ ἐδεήθη, δείσας μὴ ἐγὼ δάκρυσι καὶ ἱκετείαις πειρῶμαι ὑμᾶς ἀναπείθειν'. ἱκετηρία δέ ἐστιν, ἣν οἱ δεόμενοι κατατίθενταί που ἢ μετὰ χεῖρας ἔχουσιν.

Svidas: ἵνα· ὅπου. Ἀντιφῶν ἐν τῷ Περὶ τῆς ὁμονοίας (fr. 110 Bl.[2]; 55 Diels) 'ὀκνεῖν ἵνα οὐδὲν ἔργον ὀκνεῖν'.

Lex. s. qvint. p. 267, 13: ἱππάς· γένος Ἀθήνησιν, οἱ ποιοῦντες τριακόσια μέτρα, οἳ ἀνὰ λόγον τῆς οὐσίας εἶχον τὸ τέλος.

Lex. s. qvint. p. 267, 19: ἴσα βαίνων Πυθοκλεῖ· ἀντὶ τοῦ μετὰ Πυθοκλέους ἀναστρεφόμενος.

Svidas: ἰσοτελεῖς· οἱ ἀπὸ τοῦ μετοικεῖν κατά τινα τιμὴν παρὰ τοῦ δήμου γενομένην κατὰ ψήφισμα μεταβαίνοντες εἰς τὸ τῶν δημοποιήτων δίκαιον ἰσοτελεῖς ὠνομάζοντο. ἐγίνετο δὲ τοῦτο τοῖς μετοίκοις ὑπὸ τῆς πόλεως, ὅτε ἔδοξαν εὖ πεποιηκέναι τὸ κοινόν.

Svidas: Καλαμίτης· ἢ ἐπὶ τῆς καλάμης τοῦ σίτου, ἢ κύ-

---

16 *μὴ* ante *ἐλεεῖν* add. Bernhardy. 27 *παρὰ* edit. Mediolanensis, *περὶ* libri.

ριον ὄνομα. καὶ Δημοcθένης ἐν τῷ Ὑπὲρ τοῦ cτεφάνου (XVIII 129) 'ἐν τῷ κλιcίῳ τῷ πρὸc τῷ Καλαμίτῃ ἥρωι'.

Svidas s. u. Καλλίαc πτερορρυεῖ (cf. lex. S. quint. p. 275, 6 et lex. S. quart. p. 190, 20): . . . καλλίου· πιθήκου. τὰ δυcχερῆ γὰρ τῶν ὀνομάτων εὐφημότερον εἰώθαcιν οἱ Ἀττικοὶ προφέρεcθαι· καὶ τὸν πίθηκον οὖν καλλίαν προcηγόρευcαν. Δείναρχοc ἐν τῷ Κατὰ Πυθέου (fr. $_2$VI 2 Tur.) 'ἀλλ' οἶμαι ὥcπερ οἱ τοὺc καλλίαc ἐν τοῖc οἴκοιc τρέφοντεc'. τουτέcτι πιθήκουc. οὕτω δὲ καὶ τὰc Ἐριννύαc Εὐμενίδαc λέγουcι.

Lex. s. qvint. p. 275, 10: καρδιωcάμενοι· τὴν τοῦ θύματοc καρδίαν τῇ πιμελῇ καλύψαντεc καὶ ἐπιθέντεc τῷ πυρί.

Svidas (cf. lex. S. quart. p. 190, 17): καρποῦ δίκη· οἱ γῆc ἀμφιcβητοῦντεc ὡc προcηκούcηc αὐτοῖc λαγχάνουcι τοῖc διακρατοῦcιν· εἶτα ἑλόντεc λαγχάνουcι καὶ περὶ ἐπικαρπίαc. τοῦτο καρποῦ δίκη καλεῖται.

Svidas (cf. lex. S. quint. p. 275, 12): καταλαβεῖν· εἴρηται καὶ ἐπὶ τάχουc ποδῶν τὸ καταλαβεῖν, ὅταν λέγωμεν 'ὁ δὲ τὸν φεύγοντα διώξαc κατέλαβεν'. οἱ δὲ ῥήτορεc καὶ ἐπὶ τοῦ κολάζειν. Ἀντιφῶν (cf. or. II α 2) 'μὴ ἀναίτιον καταλαβόντεc τὸν αἴτιον'.

Svidas (cf. lex. S. quart. p. 190, 24): καταλογεύc· Ἀθηναίων cυνεψηφιcμένων ἑπτακιcχιλίοιc τῶν ἀcτῶν ἐγχειρίcαcθαι τὰ πράγματα τῆc πόλεωc, ἦcάν τινεc οἱ τοὺc εἰc τοῦτο ἐπιτηδείουc καταλέξοντεc· καὶ τοῦτο εἰκὸc κληθῆναι καταλογίcαcθαι. καὶ καταλογεὺc ὁ εἰc τοῦτο τεταγμένοc.

Gregor. corinth. VII 2 p. 1119, 27 W.: προβολῆc δὲ καὶ |
1120 W. καταχειροτονίαc τοcοῦτόν ἐcτι τὸ διάφορον, ὅτι ἡ μὲν προβολὴ ἐπὶ ἐγνωcμένοιc ἐcτὶν ἀδικήμαcι τοῦ κατηγορουμένου, ἡ δὲ καταχειροτονία ἡ cύμψηφοc τοῦ νόμου κατ' ἐκείνου ἀπόφαcιc.

Svidas (cf. lex. S. quint. p. 275, 4): καυχᾷ· οἱ λοιποὶ ῥήτορεc ἐπὶ τῆc αὐτῆc ἐννοίαc αὐχεῖν λέγουcι. Λυκοῦργοc ⟨δ'⟩ ἐν τῷ

---

12 *οἱ γῆς* Gaisford, *οἵ γ'* libri. 24 *εἰκὸς* Bernhardy, *εἰκότως* libri. 31 *δ'* add. Bernhardy et Bekker.

Περὶ μαντειῶν ἐχρήσατο τῇ λέξει (fr. 81 Bl.) 'δεῖ δὲ τἄλλα ἐν δημοκρατίᾳ cοι εἰπεῖν, ἑνὸc δ' οὐκ ἔcτι cοι· κακῶc γὰρ αὐτοῦ προέcτηc. ἐφ' οἷc καυχᾷ, οἱ ἄλλοι αἰcχύνονται'.

Lex. s. qvart. p. 190, 19: κέρκωψ· ὁ δεινὸc ἀπατῆcαι.

Svidas (cf. lex. S. quart. p. 190, 23): κεφάλαιον· ἔνιοι τῶν ῥᾳθύμωc ἐντετυχηκότων τοῖc ὑπὸ τῶν δέκα ῥητόρων γραφεῖcι λόγοιc τὸ κεφάλαιον οἴονται παρειλῆφθαι ἐπὶ πράγματοc καὶ λόγου μόνον, ὡc παρὰ Αἰcχίνῃ ἐν τῷ Κατὰ Κτηcιφῶντοc (III 240) 'δι' ἔνδειαν μὲν χρημάτων οἱ ξένοι Θηβαίοιc τὴν ἄκραν οὐ παρέδοcαν; διὰ δὲ ἐννέα τάλαντα ἀργυρίου πάντων Ἀρκάδων ἐξεληλυθότων, ἡ πρᾶξιc οὐ γεγένηται; cὺ δὲ πλουτεῖc καὶ ταῖc ἡδοναῖc ταῖc cαυτοῦ χορηγεῖc. καὶ τὸ κεφάλαιον, τὸ μὲν βαcιλικὸν χρυcίον παρὰ τούτῳ'. παρείληπται δὲ καὶ ἐπ' ἀργυρίου τὸ κεφάλαιον, ὡc ὁ Αἰcχίνηc ἐν τῷ Κατὰ Κτηcιφῶντοc (III 104) 'καὶ τόκον ἤνεγκαν Δημοcθένει τοῦ δωροδοκήματοc δραχμὴν τοῦ μηνὸc τῆc μνᾶc, ἕωc τὸ κεφάλαιον ἀπέδοcαν'.

a Svidas: κεφάλαιον· παραλαμβάνεται ἐπὶ γράμματοc καὶ λόγου καὶ ἀργυρίου. οὕτωc Αἰcχίνηc ἐν τῷ Κατὰ Κτηcιφῶντοc (III 240 et 104) καὶ Δημοcθένηc ἐν τῷ Πρὸc Ἄφοβον (XXVII 7).

Lex. s. qvart. p. 190, 28: κηδεcταί· καὶ οἱ δεδωκότεc πρὸc γάμον ἀδελφὰc ἢ θυγατέραc καὶ οἱ λαβόντεc.

Lex. s. qvart. p. 190, 16: κιγκλίc· τοὺc δρυφάκτουc ἔλεγον κιγκλίδαc.

Lex. s. qvart. p. 190, 26: κληρωταὶ ἀρχαὶ πρακτόρων ἐκλογέων καὶ ἀντιγραφέων.

Svidas: κίναδοc· εἶδόc τι θηρίου, ὡc καὶ Δημοcθένηc ἐν τῷ Περὶ τοῦ cτεφάνου (XVIII 242) 'τοῦτο δὲ φύcει κίναδόc ἐcτι τἀνθρώπιον'. πᾶν μὲν θηρίον κίναδοc ἀξιοῦcι καλεῖcθαι, ἰδίωc δὲ τὴν ἀλώπεκα. 'κακοῦργοc ὡc ἀλώπηξ'. ἰδίωc δέ φαcι Cικελιώταc τὴν ἀλώπεκα κινάδιον καλεῖν.

1—3 Lycurgi uerba corrupta sunt. 12 *σαυτοῦ* Bernhardy ex Aesch., *ἑαυτοῦ* ABV, *σεαυτοῦ* E. 25 *ἀντιγραφέων* tacite J. H. Lipsius *das attische recht u. rechtsverfahren* I 1905 p. 119, 265, *ἀντιγραφή* liber. 29 *πανοῦργος* Bekker.

Svidas s. u. κόβαλοc (cf. lex. S. quart. p. 190, 25): . . . κοβαλεία· ἡ παρὰ πονηροῦ ἀνθρώπου κολακεία.

Svidas (cf. lex. S. quint. p. 275, 7): κοροπλάθοι· οἱ τοὺc κόρουc πλάττοντεc κηρῷ ἢ γύψῳ, τουτέcτι τὰ ζῷα πάντα. οἱ καταcκευάζοντεc εἴδωλα βραχέα ἐκ πηλοῦ πάντων ζῴων, οἷc ἐξαπατᾶcθαι τὰ παιδάρια εἴωθεν, οὗτοc κοροπλάθοc καλεῖται.

Lex. s. qvart. p. 190, 21: Κρώβυλοc· οὗτοc ἔδωκε χρήματα Ἀθηναίοιc καὶ ἔcωcε καταδίκουc.

Lex. s. qvart. p. 190, 15: κωλακρέται· οἱ κρατοῦντεc δικαcτικὴν ζημίαν.

Svidas (cf. lex. S. quart. p. 191, 3): λειπομαρτυρίου δίκη· τοῖc ἐπιcταμένοιc τι τῶν πεπραγμένων καὶ μαρτυρήcειν ὑπεcχημένοιc ἐν δικαcτηρίῳ, εἶτα δὲ ὕcτερον ἀποφυγοῦcιν ἐλάγχανον δίκην· κἂν μὲν ἥλωcαν, ἐτιμῶντο κατ' ἀξίαν, εἰ δὲ μὴ ἕλοι ὁ διώκων, πρόcτιμον ἐτίθετο δραχμή.

Svidas: Λεωκόριον· τόποc τῆc Ἀττικῆc, ἀπὸ ἱcτορίαc. ἐλίμωξέ ποτε ἡ Ἀττική, καὶ λύcιc ἦν τῶν δεινῶν παιδὸc cφαγή. Λεὼc οὖν τιc τὰc ἑαυτοῦ θυγατέραc ἐπιδέδωκε καὶ ἀπήλλαξε τοῦ λιμοῦ τὴν πόλιν· καὶ ἐκ τούτου ἐκλήθη ὁ τόποc Λεωκόριον.

Svidas (cf. lex. S. quart. p. 191, 7): ληξιαρχικὸν γραμματεῖον· Ἀθηναίων τῶν ἀcτῶν τῶν ἐχόντων ἡλικίαν ἄρχειν ἀναγράφεται τὸ ὄνομα προcτιθεμένων τῶν δήμων αὐτοῖc. καὶ ἐξ ἐκείνων τῶν γραμματείων κληροῦcι τὰc ἀρχάc.

de re fusius egit J. Toepffer Hermes XXX 1895 p. 391 ss.

Gregor. corinth. VII 2 p. 1120, 25 W. (cf. Suidas s. u. λῆξιν δίκηc et lex. S. quart. p. 191, 5): λῆξιc δίκηc τὸ καταγγεῖλαι κρίcιν τῶν ἰδιωτικῶν ὑποθέcεων, καὶ λαχεῖν μὲν δίκην τὸ πρώτωc κατειπεῖν κτλ.

Svidas (cf. lex. S. quint. p. 277, 33): λιθουργικὴ καὶ λιθοτριβικὴ διαφέρει· ἡ μὲν λιθουργική, ἣν ἐν τοῖc μετάλλοιc ἐργάζονται οἱ τέμνοντεc τοὺc λίθουc· ἡ δὲ λιθοτριβική ἐcτιν, ἣν μετίαcιν οἱ καταξαίνοντεc καὶ κοcμοῦντεc τοὺc λίθουc, ὥcτ' ἀπειληφέναι τὴν εὐπρέπειαν ἕκαcτον τῶν ἔργων. Λυcίαc ἐν τῷ

Πρὸς Ναυσίαν περὶ τοῦ τύπου (fr. 186 Tur.; 69 Thalh.) 'ἀλλὰ διὰ τὸ τρεῖς τέχνας ἐργάζεσθαι, τήν τε λιθουργικὴν καὶ λιθοτριβικὴν καὶ πρὸς τούτοις τὸ τετρυφηκέναι'.

Lex. s. qvart. p. 191, 9: λυμαινομένου· ἀντὶ τοῦ λυμαίνοντος.

Lex. s. qvart. p. 191, 16: μαρτυρίαν ἐμβάλλεσθαι· τὸ προτρέχειν πρὸ καιροῦ μαρτυρῆσαι.

Svidas (cf lex. S. quart. p. 191, 14): μεσεγγύημα· μεσεγγύημά ἐστιν, ὅταν οἱ συντιθέμενοι πρὸς ἀλλήλους περὶ πραγμάτων τῶν οὐ κατὰ τρόπον οὐδὲ δικαίως ἔσεσθαι μελλόντων, ἢ περὶ ὧν τις βλάβη γενήσεται τῷ κοινῷ τῆς πόλεως, ὑπὲρ τοῦ πραχθῆναι τὰ κατὰ τὰς συνθήκας μισθόν τινα ὁρίσαντες, παρακατατιθῶνται κοινῷ φίλῳ τὸ ἀργύριον, ὅτῳ ἂν ἀμφοτέροις τοῖς μέρεσι δοκῇ, ἂν ἄρα ἐκπραξάμενοι τὰ στοιχηθέντα βεβαιώσωσι.

Svidas: μεσεγγυοῦνται· ἐγγυηταὶ γίνονται, ἢ ἐγγυητὰς ποιοῦνται, ὡς καὶ Ἰσοκράτης ἐν τῷ Κατὰ τῶν σοφιστῶν (XIII 5).

Lex. s. qvint. p. 281, 22: μεταλλάσσειν· κεῖται καὶ ἐπὶ τοῦ τελευτᾶν βίον παρὰ τοῖς ῥήτορσι καὶ ἐπὶ τοῦ μεταβάλλειν.

Lex. s. qvint. p. 281, 19: μέτοικοι· οἱ καταλιπόντες τὰς αὐτῶν πατρίδας καὶ Ἀθήνησιν οἰκήσαντες, οἳ καὶ ἐτέλουν μετοίκιον ἑκάστου ἔτους δραχμὰς δώδεκα.

Lex. s. qvint. p. 280, 30: μετροῦσιν οἱ Ἀθηναῖοι τὸν μῆνα οὕτως· νουμηνία. εἶτα δευτέρα. εἶτα κατὰ τὴν σελήνην
ἄγουσι τοὺς μῆνας. κατὰ δὲ τῆς ἀπὸ τῆς νουμηνίας ἡμέρας 24
ἱσταμένη ἡ σελήνη αὔξησιν λαμβάνει, καὶ προσετίθε|σαν ἱσταμένου 281
μέχρι ἐνάτης. εἶτα δεκάτη, εἶτα ἑνδεκάτη, εἶτα δωδεκάτη, καὶ τρίτη ἐπὶ δέκα· οὕτω μέχρι τῆς ἐνάτης. εἶτα εἰκάς. εἶτα μία καὶ εἰκάς. ὑστέρα δεκάτη. καὶ τὴν δευτέραν καὶ εἰκάδα ἐνάτην φθίνοντος κατὰ ὑφαίρεσιν ἀπὸ δεκάτης φθίνοντος ἐκάλουν· φθίνει γάρ. τὴν δὲ ἐνάτην καὶ εἰκάδα ὑστέραν φθίνοντος, τὴν δὲ ὀγδόην καὶ εἰκάδα τρίτην φθίνοντος, τὴν δὲ ἑβδόμην καὶ εἰκάδα

---

11 *περὶ*] *ἐξ* scr. Bekker. 13 *ὅτῳ* Hemsterhuis, *ὅπως* libri. 14 *ἂν* . . *τὰ*] *ἐκπραξάμενοι, ἂν ἄρα τὰ* coni. Bernhardy.

τετάρτην φθίνοντος, τὴν δὲ ἕκτην καὶ εἰκάδα πέμπτην φθίνοντος, τὴν δὲ πέμπτην καὶ εἰκάδα ἕκτην φθίνοντος, τὴν δὲ τετάρτην καὶ εἰκάδα ἑβδόμην φθίνοντος, τὴν δὲ τρίτην καὶ εἰκάδα ὀγδόην φθίνοντος. τὴν δὲ τριακάδα ἕνην καὶ νέαν, ὅτι μέρος μέν τι ἔχει τοῦ παρῳχηκότος, μέρος δὲ τοῦ μέλλοντος καὶ ἐνεστῶτος, ὅπερ νέον ἐστίν. ἐξ ἀμφοτέρων οὖν τὸ ὄνομα κέκραται.

Svidas (cf. lex. S. quint. p. 280, 28): μηλόβοτος χώρα· ὑπὸ πολεμίων ἐξερημωθεῖσα, ἣν κατανέμεται τὰ τετράποδα. κεῖται δὲ τοὔνομα καὶ παρὰ τῷ Λυκούργῳ ἐν τῷ Κατ' Αὐτολύκου (fr. 14 Bl.) 'ἀλλὰ καὶ μηλόβοτον τὴν 'Αττικὴν ἀνῆκε'. * 'βουλευομένου δὲ ὅπως τῇ πόλει χρήσηται, Θηβαῖοι μὲν μηλόβοτον ἀνεῖναι συνεβούλευον, Φωκεῖς δὲ ἀντεῖπον σῷσαι' (cf. Isocr. XIV 31).

Lex. s. qvint. p. 281, 16: μῆνες 'Αθηναίων οὗτοι· ἑκατομβαιών, μεταγειτνιών, βοηδρομιών, πυανεψιών, μαιμακτηριών, ποσειδεών, γαμηλιών, * σκειροφοριών.

Svidas (cf. lex. S. quart. p. 183, 5): μορίαι· . . . τῆς δὲ μορίας ἐλαίας ὁ στέλεχος σηκὸς καλεῖται. Λυσίας (VII 11) 'ἄρχοντος σηκὸν ὑπ' ἐμοῦ ἐκκεκόφθαι'.

Svidas: μοχθηρία· ἡ κακία, ὡς Λυκοῦργος ἐν τῷ Κατὰ Λυκόφρονος (fr. 63 Bl.) 'οὐ γὰρ ὅσιον ⟨τὸν⟩ τοὺς ⟨μὲν⟩ γεγραμμένους νόμους, δι' ὧν ἡ δημοκρατία σῴζεται, παραβαίνοντα, ἑτέρων δὲ μοχθηρῶν εἰσηγητὴν ἐθῶν καὶ νομοθέτην γενόμενον, ἀτιμώρητον ἀφεῖναι'.

a Svidas (cf. lex. S. quint. p. 281, 24): μοχθηρός καὶ μόχθηρος προπαροξυτόνως· ἐπίπονος ἢ πονηρός· παρὰ δὲ ῥήτορσιν ὁ κακὸς ὑπείληπται, καὶ μοχθηρία ἐπὶ τῆς κακίας τέτακται. οὕτω Δείναρχος (fr. LXXXIX 22 Tur.). 'Αντιφῶν δὲ ὁ παλαιότατος τῶν ῥητόρων τῷ μὲν μοχθηρῷ ἐχρήσατο οὐκ ἐπὶ τοῦ κακοῦ ἀνδρὸς καὶ εἰσαγομένου εἰς δικαστήριον ἵνα κατηγορηθῇ,

---

9 *Αὐτολύκου* Osann, *Αὐτοκλέους* libri. 10 post *ἀνῆκε* nonnulla excidisse uidentur. 11 *Θηβαῖοι* Kuester, *Ἀθηναῖοι* libri. 15 lacunam indicaui auctore Wuenschio. 17 *ἐλαίας* dubitanter Boysen l. s. p. 23, *μορίας ἐκείνης ὁ στέλεχος* E, *μορίας τοῦ στελέχου* ABV. 20 *τὸν* add. Bernhardy. *μὲν* add. idem. 22 *εἰσηγητὴν* Cobet, *ἐξηγητὴν* libri. *γιγνόμενον* scr. Blass.

ἀλλ' ἐπὶ πατρὸς δίκην λαχόντος ὑπὲρ ἀπεσφαγμένου παιδὸς τὸν μοχθηρὸν ἔταξε· καί φησιν οὕτως ἐν Προοιμίοις καὶ Ἐπιλόγοις (fr. 70 Bl.[2]) 'κἀγὼ μὲν ὁ μοχθηρός, ὅντινα ἐχρῆν τεθνηκέναι, ζῶ τοῖς ἐχθροῖς κατάγελως'.

[Svidas: ναυμάχιον· ὡς τοῦ μὴ στρατεύεσθαι καὶ τοῦ λιπεῖν τὴν τάξιν καὶ τοῦ τὰ ὅπλα ἀποβαλεῖν ζημίαι ἦσαν ὡρισμέναι ἐκ τῶν νόμων, οὕτως καὶ τοῦ μὴ ναυμαχῆσαι. τοῦτο τὸ ὄφλημα ναυμάχιον ἐκαλεῖτο.]

Svidas (cf. lex. S. quint. p. 298, 2): νέμειν προστάτην· ἀντὶ τοῦ ἔχειν προστάτην. τῶν γὰρ μετοίκων ἕκαστος μετὰ προστάτου τῶν ἀστῶν τινος τὰ πράγματα αὐτοῦ διῴκει καὶ τὸ μετοίκιον κατετίθει. καὶ τὸ ἔχειν προστάτην καλεῖται νέμειν προστάτην. Ὑπερίδης (fr. 21 Bl.[3]) 'ὥστε κελευστέον τοὺς μαρτυροῦντας τὰ τοιαῦτα καὶ τοὺς παρεχομένους ⟨μὴ⟩ μάτην ἀπατᾶν ὑμᾶς, ⟨ἐὰν⟩ μὴ τυγχάνωσι δικαιότερα λέγοντες· καὶ νόμον ὑμῖν ἀναγκάζετε παρέχεσθαι, τὸν κελεύοντα μὴ νέμειν προστάτην'.

Lex. s. qvart. p. 191, 21: νομοφύλακες· οὗτοι ἐκώλυον παράνομόν τι ἢ ἀσύμφορον τῇ πόλει γενέσθαι.

Svidas: ξυλλαβεῖν· διττή ἐστιν ἡ χρῆσις τοῦ συλλαβεῖν παρὰ τοῖς ἀρχαίοις· πρὸς γὰρ διάφορον κλίσιν διάφορος καὶ ἡ διάνοια. ἐὰν μὲν γὰρ πρὸς αἰτιατικὴν ἡ σύνταξις ᾖ, ἔχθραν καὶ δυσμένειαν παρίστησι τοῦ συλλαμβάνοντος, κακουργίαν δὲ τοῦ συλλαμβανομένου, ὡς νῦν 'ξυλλαβεῖν τὸν ἄνδρα'. καὶ Δημοσθένης ἐν τῷ Κατὰ Μειδίου (XXI 116) 'οὐχὶ συλληψόμεθα αὐτόν;' ἐὰν δὲ πρὸς δοτικήν, σημαίνει φιλίαν καὶ συμμαχίαν, ὡς Ἰσοκράτης ἐν ταῖς Παραινέσεσιν (I 3) 'ὁρῶ δὲ καὶ τὴν τύχην ἡμῖν συλλαμβάνουσαν' ἴσον τῷ συναγωνιζομένην. ἐπάγει γοῦν 'καὶ τὸν παρόντα καιρὸν συναγωνιζόμενον'. καὶ Δημοσθένης πρώτῳ Φιλιππικῶν.

---

5 et 8 *ναυμάχιον* libri, sed *ἀναυμάχιον* corrigendum est; cf. supra (p 143, 16—19) u. *ἀναυμαχίου*, ubi plane eadem leguntur. itaque apparet errore glossam de superiore loco huc translatam esse. 11 *διῴκει* Kuester, *συνῴκει* libri. 14 *μὴ* add. Coraes. 15 *ἐὰν* add. Sauppe; Blass hoc modo locum sanare uult: *ὑμᾶς, ⟨ἀλλ' ἀποδεικνύναι ὅτι⟩ τυγχάνουσι.* 16 *ὑμῖν* Coraes, *ἡμῖν* libri.

Svidas s. u. οἷοc: . . οἷοc ἦν· ἀντὶ τοῦ ἕτοιμοc ἦν. τίθεται δὲ καὶ ἀντὶ τοῦ ἐcπούδαζε. Λυcίαc (fr. 159 Tur.; 62 Thalh.) 'ἐβιάζετό τε γὰρ καὶ οἷοc ἦν ἐξευρεῖν τὴν θύραν'. cημαίνει δὲ καὶ τὸ ἀνταποδοτικόν· 'τοιοῦτοc, οἷοc ἦν ὁ πατήρ'.

Svidas (cf. lex. S. quint. p. 285, 5 et lex. S. quart. p. 192, 9): ὀκνῶ· φοβοῦμαι. καὶ πυκνῶc τούτῳ κέχρηται Cοφοκλῆc ἐπὶ τοῦ φοβεῖcθαι (Ai. 82)

φρονοῦντα γάρ νιν οὐκ ἂν ἐξέcτην ὄκνῳ.

καὶ οἱ ῥήτορεc οὐκ ἐπὶ δειλίαc καὶ ῥᾳθυμίαc ἐχρήcαντο τῷ ὀνόματι, ἀλλ' ἐπὶ τοῦ φόβου καὶ τοῦ φοβεῖcθαι. Ἀντιφῶν (fr. 139 Bl.^{2}; 56 Diels) 'κακὸc δ' ἂν ⟨εἴη⟩, εἰ ⟨ἐπ'⟩ ἀποῦcι μὲν καὶ μέλλουcι τοῖc κινδύνοιc τῇ γλώττῃ θραcύνεται καὶ τῷ θέλειν ἐπείγει, τὸ δὲ ἔργον ἂν παρῇ, ὀκνεῖ'. καὶ Δημοcθένηc ἐν Φιλιππικῶν πρώτῳ (I 17) 'φημὶ δὴ διχῇ βοηθητέον εἶναι τοῖc πράγμαcιν ὑμῖν, τῷ τε τὰc πόλειc τοῖc Ὀλυνθίοιc cῴζειν καὶ τοὺc τοῦτο ποιήcονταc cτρατιώταc ἐκπέμπειν, καὶ τῷ τὴν ἐκείνου χώραν κακῶc ποιεῖν καὶ τριήρεcι καὶ cτρατιώταιc ἑτέροιc. εἰ δὲ θατέρου τούτων ὀλιγωρήcετε, ὀκνῶ μὴ μάταιοc ὑμῖν ἡ cτρατεία γένηται'. καὶ Ὁμήρῳ δὲ ἐπὶ τοῦ φόβου ὁ ὄκνοc τέτακται. φηcὶ γὰρ Ἀγαμέμνων περὶ τοῦ ἀδελφοῦ αὐτοῦ (K 122)

οὔτ' ὄκνῳ εἴκων οὔτ' ἀφραδίῃcι νόοιο.

Svidas (cf. lex. S. quint. p. 285, 3): ὀλιγαρχούμενοι· ὑπὸ ὀλίγων ἀρχόμενοι. τρεῖc εἰcι πολιτεῖαι, βαcιλεία, ὀλιγαρχία, δημοκρατία.

Svidas (cf. lex. S. quint. p. 285, 1 et lex. S. quart. p. 192, 7): ὁμοῦ· ἐγγύc. . . . . Δημοcθένηc τῷ ὁμοῦ ἀντὶ τοῦ ἐγγὺc κέχρηται ἐν τῷ Κατὰ Ἀριcτογείτονοc (XXV 51) 'εἰcὶν ὁμοῦ διcμύριοι χιλιάδεc Ἀθηναίων'. ἔνθα γὰρ βούλεται δηλοῦν, ὅτι ἐγγὺc τῶν διcμυρίων εἰcίν, ἐπεὶ ὅτι γε οὐκ ἦcαν διcμύριοι φανερόν. Ἰcαῖοc δὲ τὸ ὁμοῦ ἐπὶ χρόνου ἔταξεν ἐν τῷ Πρὸc Δωρόθεον (fr. 34 Tur.; 9 Thalh.) 'ἐc τοcοῦτον πονηρίαc ὁμοῦ καὶ τόλμηc ἐλήλυθε' καὶ ἐν τῷ Πρὸc Καλλικράτην (fr. 75 Tur.; 19 Thalh.) 'οὐ μὴν ἀλλὰ τούτου πάντα ὁμοῦ ταῦτα ἐπιτάξοντοc'. Λυcίαc δὲ ἐπὶ τόπου τοῦτο ἔταξεν ἐν τῇ Πρὸc Μετάνειραν ἐπιcτολῇ (fr. 256 Tur.;

---

11 *εἴη* et *ἐπ'* add. Diels. 12 *ἐπείγει* Blass, *ἐπείγειν* libri.

112 Thalh.) ʻγυναικῶν δὲ πολλῶν καὶ ἀνδρῶν ὁμοῦ κατακειμένων'. καὶ Ὅμηρος ἐπὶ τόπου. Πάτροκλος γὰρ λέγει (Ψ 83—84)

μὴ ἐμὰ cῶν ἀπάνευθε τιθήμεναι ὀcτέ', Ἀχιλλεῦ,
ἀλλ' ὁμοῦ, ὡc ἐτράφημεν ἐν ὑμετέροιcι δόμοιcι.

Svidas: ὀξυθύμια· ὅcα καθαίροντες τὰc οἰκίας Ἀθηναῖοι νύκτωρ ἔθος εἶχον ἐν ταῖc τριόδοιc τιθέναι, ταῦτα ὀξυθύμια ἐλέγετο.

Lex. s. qvart. p. 191, 27: ὀργεῶνές εἰcιν οἱ κοινωνοῦντες ἀλλήλοις θεῶν ἢ ἡρώων ἐν ἱεροῖc καὶ κοινῇ θυηπολοῦντες, ὡc Χάρης λέγει ἐν τῷ Κατὰ Διονυcίου. καὶ πάλιν ὀργεῶνες τίνες, ἐν Ἀπολογίᾳ ὕβρεως cαφὲc ποιεῖ. οὗτοί εἰcιν οἱ τοῖc ἰδίᾳ ἀφιδρυμένοις θεοῖc ὀργιάζοντες καὶ τῶν ἱερῶν δὲ κρίνοντες ὀργεῶνας ἑαυτοὺc ἀλλήλους ἐκάλουν.

Lex. s. qvart. p. 192, 5: ὅρον ἐπιθεῖναι χωρίῳ· τοῦ δανειcαμένου τὸ ὄνομα ἐγράφετο εἰc cανίδα καὶ ἐκρεμᾶτο ἐπὶ τοῦ ἀγροῦ.

Lex. s. qvart. p. 192, 1: οὐcία· ὅταν μὴ cῴζωcί τινες τοὺc καρποὺc ἀποδοῦναι, ἐκ πάcης αὐτοὺc τῆc οὐcίας ἀπαιτοῦνται.

Svidas (cf. lex. S. quint. p. 298, 10 et Pollux II 17): παιδάριον· οὐ μόνον ἐπὶ τῶν ἀρρένων κέχρηνται τῷ ὀνόματι οἱ ῥήτορες, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ παρθένων. Ὑπερίδης ἐν τῷ Πρὸς Τιμάνδραν (fr. 164 Bl.[3]) ʻκαταλειφθέντων γὰρ τούτων, δυοῖν ἀδελφοῖν καὶ δυοῖν ἀδελφαῖν, ὀρφανῶν καὶ πρὸς πατρὸς καὶ πρὸς μητρὸς καὶ παιδαρίων [παίδων]'.

Svidas: παλαιόν· οἱ ῥήτορες ἐχρήcαντο τῷ παλαιῷ ἐπὶ ἀργυρίου ἐκ δανείcματος ὀφειλομένου. οὕτως Λυcίας ἐν τῷ Πρὸς Ἀλκίβιον (fr. 13 Tur.; 6 Thalh.) ʻκαίτοι εἰ ἀποδεδώκει τῷ Κτηcικλεῖ τὰc πεντήκοντα παλαιάς, ὥcπερ οὗτός φηcι'.

---

10 *Χάρης*] ,cf. Aesch. II 71ʻ Wuensch. 12 *δὲ κρίνοντες* estne corruptum? 21. 22 *Τιμάνδραν* Hemsterhuis, *Τίμανδρον* libri. 22. 23 *καταλειφθέντων . . δυοῖν* (*δυοῖν* iam apud Bekkerum) *ἀδελφαῖν, ὀρφανῶν* Blass, *καταλλαχθέντων . . δυαῖν ἀδελφαῖν, ὀρφαναῖν* libri. 24 *παίδων* del. Blass. 25 *τῷ παλαιὸν* Gaisford ex Phot. 28 *τὰς* om. libri praeter C.

Lex. s. qvart. p. 193, 10: παλαμναῖος· ὁ δαίμων ὁ τὰ μύση καὶ τὰ μιάσματα ἀποτρέπων.

Svidas (cf. Gregor. Corinth. VII 2 p. 1120, 7 W.): παραγραφή· ὅταν λέγῃ τις ὅτι τὸ πρᾶγμα, περὶ οὗ τὸ ἔγκλημά ἐστιν, εἰσήχθη πρότερον εἰς δικαστήριον καὶ γεγένηται περὶ αὐτοῦ γνῶσις, καὶ διὰ τοῦτό φησι μὴ δεῖν ἔτι περὶ αὐτοῦ συνίστασθαι κρίσιν· μάλιστα δὲ τοὺς νόμους ἀναγινώσκει τοῖς δικασταῖς, οἳ πλεονάκις δικάζεσθαι περὶ τῶν αὐτῶν οὐ συγχωροῦσι, λέγει δὲ περὶ αὐτοῦ τοῦ πράγματος ἅμα, τοῖς δικασταῖς παραδεικνύς, ὡς οἱ πάλαι δικάσαντες καὶ δικαίως καὶ κατὰ τοὺς νόμους ἐψηφίσαντο, καὶ τοῦτό ἐστι παραγραφή. καὶ ἐπ᾽ ἐκείνῃ τῇ δίκῃ, περὶ ἧς οὐδὲν ὥρισται παρὰ τοῖς νόμοις, οὐδὲ ἔστιν αὐτὴν ὁ εἰσάξων, ὥσπερ καὶ τὰς ἄλλας δίκας· τῶν γὰρ ἄλλων δικῶν προστέτακται ἑκάστῳ τῶν ἐν ταῖς ἀρχαῖς εἰσάγειν τινά. παραγράφεσθαι οὖν ἐφεῖται καὶ τοῖς τοσοῦτόν τι ἐγκαλουμένοις, περὶ οὗ οὐ νενομοθέτηται.

Lex. s. qvart. p. 192, 15: παρακαταβαλεῖν· τὸ διδόναι ἐγγύας, ὅτι δικαίως ἀπαιτεῖ.

Lex. s. qvart. p. 193, 6: παραλογίζεσθαι· ἐξαπατᾶν.

Lex s. qvart. p. 193, 8: παρανόμων γραφή· ὅτε ἁλῷ τις προαμαρτήσας καὶ κατακριθῇ θανάτῳ.

Lex. s. qvart. p. 192, 25: παράσημος ῥήτωρ· ὁ νόθος, ἀπὸ τοῦ νομίσματος.

Svidas (cf. lex. S. quint. p. 298, 13): παραφρυκτωρευόμενος· οἱ κακουργοῦντες περὶ τὰς φυλακὰς καὶ φρυκτοὺς ἀνατείνοντες ἐναντίους τοῖς πεπιστευκόσι τὴν φυλακὴν [καὶ] ἐπὶ τῷ συμφέροντι τῶν ἀντικαθεζομένων παραφρυκτωρεύεσθαι λέγονται, ὥς φησι Λυσίας (XIII 67) 'τούτων εἷς ὁ πρεσβύτερος ἐν

---

7 *δὲ*] *δ' εἰ* coni. Radermacher. *ἀναγινώσκει* ex Photio Bernhardy, *ἀναγινώσκειν* libri. 10. 11 *ἐψηφίσαντο* dubitanter Bernhardy, *ψηφίσαντες* libri. 12 *οὐδὲ ἔστιν* Bekker, postquam iam Bernhardy in eo offendit, quod libri praebent: *οὐδὲ ἔνεστιν*. 26 *καὶ* secl. Bernhardy ex Suida s. u. *φρυκτός*. 28 *πρεσβύτερος* Bernhardy, *πρεσβύτης* libri.

Cικελίᾳ παραφρυκτωρευόμενος τοῖς πολεμίοις ληφθεὶς ὑπὸ Λαμάχου ἀπετυμπανίσθη'.

Svidas: παρρησία· .. οἱ ῥήτορες τῇ παρρησίᾳ κατεχρήσαντο ἐπὶ τῶν ὀνειδίζειν μελλόντων τοὺς ἀκούοντας, ὅταν οἱ διαλεγόμενοι τῶν οὐ δεόντως ποτὲ πεπραγμένων μνημονεύωσιν, ὡς Αἰσχίνης ἐν τῷ Κατὰ Τιμάρχου (I 172) 'Νικόδημος δὲ ὑπὸ Ἀρισταγόρου τετελεύτηκε βιαίῳ θανάτῳ, ἐκκοπεὶς ὁ δείλαιος ἀμφοτέρους τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ τὴν γλῶτταν ἐκτμηθείς, ᾗ ἐπαρρησιάζετο πιστεύων τοῖς νόμοις'. καὶ ἐν τῷ Περὶ παραπρεσβείας (II 70) 'προῄρημαι δὲ παρρησιάσασθαι καὶ ἐλευθέρως ἅμα καὶ τἀληθῆ εἰπὼν σῴζεσθαι'.

Svidas (cf. lex. S. quint. p. 298, 5 et lex. S. quart. p. 193, 5): Παταικίων· ἀνὴρ ἀπὸ συκοφαντίας τὸν βίον ποιούμενος καὶ προσκρούειν ἐπιτηδεύων τοῖς εὐδοκιμοῦσι τῶν νέων. διεβάλλετο δὲ καὶ ὡς κλέπτης καὶ τοιχωρύχος, ὥστε καὶ κωμῳδεῖσθαι ἐπὶ τούτοις.

Svidas (cf. lex. S. quint. p. 297, 30): πατρῴων· πατρῷα λέγουσιν οἱ ῥήτορες, ὅταν αὐτοῖς ὁ λόγος ᾖ περὶ χρημάτων ἢ τόπων. Ἰσαῖος (fr. 26 Tur.; 6 Thalh.) 'ἀποφανῶ γὰρ ὑμῖν, ὡς οὐκ ἔστι τῆς ἐπικλήρου τὸ χωρίον τοῦτο οὐδ' ἐγένετο πώποτε, ἀλλ' ὡς ἦν πατρῷον Λυσιμένει τῷ πατρὶ Μενεκράτους· ὁ δὲ Λυσιμένης ἔσχε τὰ πατρῷα πάντα'. πάτρια δὲ λέγουσι τὰ ἔθη καὶ τὰ νόμιμα καὶ τὰ μυστήρια καὶ τὰς ἑορτάς. Ἀντιφῶν (fr. 78 Bl.[2]) 'τοῦτο δὲ τοὺς νόμους εἰδὼς πατρίους καὶ παλαιοὺς ὄντας ὑμῖν'. πατρικὸν δέ, ὅταν περὶ προσώπου ποιῶνται τὸν λόγον. 'καὶ τούτων ἀξιωθεὶς διὰ τὸ πατρικὸς αὐτῷ φίλος εἶναι' Αἰσχίνης ἐν τῷ Κατὰ Κτησιφῶντος (III 52).

Lex. s. qvint. p. 298, 1: πείσεται· σημαίνει καὶ τὸ πείθεσθαι καὶ τὸ πάσχειν.

Lex. s. qvint. p. 297, 21 (cf. lex. S. quart. p. 192, 30): πεντηκοστεύονται καὶ τὸ πεντηκοστευόμενον· τῶν εἰσαγομένων εἰς τὸν Πειραιᾶ φορτίων καὶ ἀνδραπόδων ἐκ τῆς

7 *Ἀριστάρχου* Aesch. 13 *Ποτταικίων* plerique libri, corr. Bekker; cf. Def. tab. Att. ed. Wuensch (= CIA Append.) 55 et 81. 19 *ἀποφανῶ* Scheibe, *ἀποφαίνω* libri.

ἀλλοδαπῆς πεντηκοστὴν ἐτέλουν οἱ ἔμποροι. καὶ τοῦτο ἐκαλεῖτο πεντηκοστεύεσθαι. καὶ αὐτοὶ δὲ οἱ τὸ τέλος εἰσπράττοντες πεντηκοστολόγοι καλοῦνται.

Svidas: πεπορπημένος· ἱμάτιον διπλοῦν περικείμενος πόρπῃ συνεχόμενον, ὡς μὴ ἀφίστασθαι τῶν ὤμων. κεῖται παρὰ Λυκούργῳ ἐν τῷ Κατὰ Λεωκράτους (40) 'τῶν δ' ἀνδρῶν τοὺς τοῖς σώμασιν ἀπειρηκότας καὶ ταῖς ἡλικίαις πρεσβυτέρους καὶ ὑπὸ τῶν νόμων τοῦ στρατεύεσθαι ἀφειμένους ἰδεῖν ἦν καθ' ὅλην τὴν πόλιν τότ' ἐπὶ γήρως ὀδῷ περιφθειρομένους, διπλᾶ ἱμάτια ἐμπεπορπημένους'.

Lex. s. qvart. p. 192, 32: περὶ Κόδρου· οἱ Πελοποννήσιοι
193 πολεμοῦντες Ἀθη|ναίοις ἔλαβον χρησμὸν μὴ ἀποκτεῖναι Κόδρον τὸν βασιλέα. οἱ δὲ πρὸ τοῦ τείχους φρυγανιζόμενον ἀπέκτειναν καὶ ἀπέτυχον τῆς νίκης.

Lex. s. qvart. p. 192, 19: περὶ τῶν ἕνδεκα· οὗτοι τεταγμένοι ἦσαν ἐπὶ τῶν κατακριθέντων θανάτῳ.

Svidas (cf. lex. S. quint. p. 298, 11): πλεονεξία· παρὰ τοῖς ῥήτορσιν οὐ μόνον ἐπὶ τῶν παρὰ τὸ δίκαιον ἀξιούντων πλέον ἔχειν, καὶ τὸ πλεονεκτεῖν, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ τοῦ βελτίονος ἑκάτερον αὐτῶν ἔταξαν, ὅταν τοῦ ἀγαθοῦ πλέον ἔχῃ τις ἑτέρων. Σοφοκλῆς (Oed. R. 380—382)

ὦ πλοῦτε καὶ τυραννὶ καὶ τέχνη τέχνης
ὑπερφέρουσα τῷ πολυζήλῳ βίῳ,
ὅσος παρ' ὑμῖν ὁ φθόνος φυλάσσεται.

Svidas: πραγματεία· οὐχ ὡς ἐν τῇ συνηθείᾳ ἐπὶ τῆς πραγματείας, οὕτω καὶ ὑπὸ τῶν ῥητόρων τέτακται ἐπὶ τῶν ἐργασίας τινὰς μεταχειριζομένων, ἀλλ' ἐπὶ τῶν πράγματα συνίστασθαι ἐπιχειρούντων, ὡς Δείναρχος ἐν τῷ Κατὰ Μενεσαίχμου

25 s ad uerba *ἐν τῇ συνηθείᾳ . . τέτακται* cf. Diels l. s. p. XXVIII.

---

4 *περικείμενος* Bernhardy, *περικείμενον* libri. 6 *Λεωκράτους* Maussacus, *Τιμοκράτους* libri. 21—24 hoc exemplum nihil facere ad u. *πλεονεξία* Kuester monet. 28 *Μενεσαίχμου* Bernhardy, *μεναίχμου* libri.

(fr. LXXXVII Tur.) ʻαἱ γὰρ ἀπὸ τῶν κοινῶν ἔχθραι καὶ πραγματεῖαι αἰτίαι τῶν ἰδίων διαφορῶν καθεστήκασι'.

Svidas: πραττομένους· ἀπαιτουμένους. Ἰσοκράτης (XIII 7) ʻκαὶ τοὺς μαθητὰς μικρὸν πραττομένους'. ʻπραττόμενος δὲ τοὺς τῶν πλοίων κυρίους, τέλους δὲ οὐδενὶ αἴσθησιν παρεχόμενος'.

Svidas: πρέσβεις ⟨παροξυτόνως⟩, πρέσβεως προπαροξυτόνως. οὐχὶ δὲ ἀπὸ τῆς πρεσβεύς εὐθείας· οἱ γὰρ λέγοντες ἁμαρτάνουσι. λέγεται δὲ καὶ πρέσβεων καὶ πρεσβευτῶν ἑκατέρως παρὰ τοῖς ῥήτορσιν. ἔστι δὲ τὸ μὲν καθωμιλημένον καὶ Ἑλληνικὴν ἀναλογίαν σῷζον, ὅταν εἴπωσι πρέσβεις, εὑρίσκομεν δὲ καὶ πρεσβευτάς.

Lex. s. qvart. p. 192, 26: προδανειστής· ὁ ἀντὶ τοῦ δανειζομένου γραφόμενος τὴν ὁμολογίαν.

Svidas (cf. lex. S. quart. p. 186, 21): προδικασία· οἱ τὰς ἐπὶ φόνῳ δίκας ἐγκαλούμενοι ἐν πρυτανείῳ πρὸ τῆς δίκης διατελοῦσιν ἐπὶ τρεῖς μῆνας, ἐν οἷς ἐξ ἑκατέρου μέρους λόγοι προάγονται. τοῦτό φασι προδικασίαν.

Lex. s. qvart. p. 193, 12: πρὸ Εὐκλείδου· ἄρχων ἦν οὗτος, καὶ πρὸ αὐτοῦ ἐπολιτεύοντο καὶ οἱ τυχόντες.

Svidas (cf. lex. S. quart. p. 192, 28): Προηρόσια· αἱ πρὸ τοῦ ἀρότου γινόμεναι θυσίαι περὶ τῶν μελλόντων ἔσεσθαι καρπῶν, ὥστε τελεσφορεῖσθαι. ἐγένετο δὲ ὑπὸ Ἀθηναίων ὑπὲρ πάντων Ἑλλήνων πέμπτῃ ὀλυμπιάδι. Λυκοῦργός φησιν ἐν τῷ Κατὰ Μενεσαίχμου (fr. 84 Bl.) ʻκαὶ γὰρ νῦν πολλὰς καὶ μεγάλας ὑμῖν τιμὰς ὀφείλω· καὶ ζηλῶ παρὰ πᾶσιν Ἕλλησι μαντευομένοις τὸν Δία προηροσίαν ποιήσασθαι'.

Svidas (cf. lex. S. quart. p. 193, 7): προκαταβολὴ καὶ προσκατάβλημα· τῶν τελῶν πιπρασκομένων δύο προθέσεις ἐδίδοντο τοῖς ὠνουμένοις, ἐν αἷς ἐχρῆν εἰσενεχθῆναι τὸ ἀργύριον. ὅπερ οὖν μέρος χρημάτων, πρὶν ἄρξασθαι τοῦ ἔργου, εἰσφέρουσιν

---

6 *πρέσβεις ⟨παροξυτόνως⟩* Radermacher, *πρέσβις* libri. 19 *Προηρόσια* Sauppe, *Προηροσίαι* libri. 20 *ἀρότου* Meursius, *ἀρότρου* libri. 23—25 ‚uerba Lycurgi corruptissima' Blass.

εἰς τὸ δημόσιον, τοῦτο προκαταβολὴ καλεῖται, τὸ δὲ τῇ δευτέρᾳ προθεσμίᾳ διδόμενον προσκατάβλημα.

Svidas: προμετρητής· ὁ τοὺς πιπρασκομένους πυροὺς ἐν τῇ ἀγορᾷ καὶ τῶν ἄλλων σπερμάτων ἕκαστον διαμετρῶν καὶ [ὁ] τούτου τοῦ ἔργου μισθὸν λαμβάνων προμετρητὴς ἐκαλεῖτο. Δείναρχος (fr. ₂XVI 4 Tur.) 'ὁ Σκύθου τοῦ προμετρητοῦ υἱὸς ἐν δημόταις γέγονε καὶ ὁ αὐτὸς ἐν τῇ ἀγορᾷ προμετρῶν διατετέλεκε καὶ ὑμεῖς ἐκλαβόμενοι παρ' αὐτοῦ τοὺς πυροὺς διατελεῖτε'.

Lex. s. qvart. p. 192, 22: προσμῖξαι πρὸς τὴν χώραν· εἴ τις φεύγει φόνον ἑκούσιον καὶ ὡς ἑκουσίως φονεύσας λέγει τοῦτο μὴ τολμᾶν.

Lex. s. qvint. p. 298, 7: πρόσοδος· κεῖται καὶ ἐπὶ χρημάτων τῶν παρὰ τῶν ὑπηκόων ἢ καρπῶν ἢ τόπων τοῖς ἰδιώταις καὶ ἐπὶ τοῦ προσελθεῖν πρὸς τὸν δῆμον ἢ πρὸς ἄλλον τινά.

Svidas: προὔκειτο καὶ προὔθεντο· ἐπὶ τῶν τετελευτηκότων χρῶνται τῇ λέξει οἱ ῥήτορες, τῶν πρὸ τοῦ τεθάφθαι κειμένων ἐπὶ τῆς οἰκίας παρόντων τῶν οἰκείων. Λυσίας ἐν τῷ Πρὸς Γλαύκωνα (fr. 64 Tur.; 23 Thalh.) 'καὶ μὲν δὴ οὐδὲ τοῦτο ἂν ἔχοι Γλαύκων εἰπεῖν ἢ ἄλλος τις τῶν Δικαιογένους συγγενῶν, ὡς, ὅτε μὲν προὔκειτο, ὤκνουν καὶ ᾐσχύνοντο λόγους περὶ αὐτοῦ ποιεῖσθαι, ἐξενεχθέντος δὲ ἢ περὶ τῶν χρημάτων τινὰ μνείαν εἴχετε ἢ τὰς θυγατέρας ἠξιοῦτε διαιτᾶσθαι;'

Svidas: Προχαριστήρια· ἡμέρα, ἐν ᾗ οἱ ἐν τῇ ἀρχῇ πάντες, ἀρχομένων καρπῶν φύεσθαι, λήγοντος ἤδη τοῦ χειμῶνος, ἔθυον τῇ Ἀθηνᾷ· τῇ δὲ θυσίᾳ ὄνομα Προχαριστήρια. Λυκοῦργος ἐν τῷ Περὶ τῆς ἱερωσύνης (fr. 50 Bl.) 'τὴν τοίνυν ἀρχαιοτάτην θυσίαν διὰ τὴν ἄνοδον τῆς θεοῦ, ὀνομασθεῖσαν δὲ Προχαριστήρια, διὰ τὴν βλάστησιν τῶν καρπῶν τῶν φυομένων'.

---

4 *ὁ* del. Bernhardy. 8 *ἐκλαμβανόμενοι* Bernhardy. uerba *καὶ — διατελεῖτε* non, ut Suidae editores contendunt, ex Harpocratione hausta sunt, ‚sed cum Bekkerus in libris suis non inuenerit, ex Suidae tantum loco uidentur ab editoribus in Harpocrationis glossam translata esse' Sauppe OA II 332ᵃ 32. 22 *εἴχετε . . ἠξιοῦτε* Sauppe, *ἔχετε . . ἀξιοῦτε* libri. 25 *Ἀθηνᾷ* falsum; *Κόρῃ* dicendum fuisse Sauppe contendit. 28 *φυομένων* ⟨*ἀγομένην*⟩ coni. Sauppe.

Lex. s. qvart. p. 192, 17: πρυτανεῖα· πρόσοδος τοῦ δημοσίου, ὅταν ἀπὸ ζημίας τοῦ δικαζομένου γένηται.

Svidas (cf. lex. S. quint. p. 297, 27): πυνθάνεσθαι· ἀκούειν, μανθάνειν, διδάσκεσθαι, ἱστορεῖν, ἐρωτᾶν ἢ ἕτερόν τι σημαίνει, παραπλήσιον μὲν τοῦ ἐρωτᾶν, οὐ μὴν αὐτὸ τὸ ἐρωτᾶν· ἔστι γάρ τις, ὡς δῆλον, διαφορὰ μάλιστα παρὰ τοῖς διαλεκτικοῖς μεταξὺ πύσματος καὶ ἐρωτήματος. τὸ πυνθάνεσθαι παρὰ τοῖς ῥήτορσι καὶ παρ' Ὁμήρῳ ἐπὶ τοῦ ἀκούειν καὶ μανθάνειν·

πυνθανόμην Ἰθάκης γε (ν 256)

καὶ πάλιν (Β 119)

αἰσχρὸν γὰρ τόδε γ' ἐστὶ καὶ ἐσσομένοισι πυθέσθαι

καὶ (Λ 21)

πεύθετο γὰρ Κύπρονδε μέγα κλέος

καὶ (γ 87)

πευθόμεθ', ἧχι ἕκαστος ἀπώλετο

καὶ (γ 88)

κείνου δ' αὖ καὶ ὄλεθρον ἀπευθέα θῆκε Κρονίων.

ἐν γὰρ τούτοις ἅπασιν ἐπὶ τοῦ ἀκούειν κεῖται τὸ πυνθάνεσθαι. καὶ Αἰσχίνης δὲ ἐν τῷ Τῆς παραπρεσβείας (cf. II 154) 'τούτῳ συμβαλεῖν πυνθανόμενος'. καὶ Δείναρχος ἐν τῷ Κατὰ Φιλοκλέους (III 6) 'εὐτυχεῖτε, ὅτι οὐκ ἐν μείζονι καιρῷ ἐπύθεσθε τὴν αὐτοῦ αἰσχροκέρδειαν'. καὶ Δημοσθένης ἐν τῷ Περὶ τῆς παραπρεσβείας (XIX 76) 'οὗτος ἀπήγγειλε τὰ ψευδῆ, ὑμεῖς ἐπιστεύσατε, οἱ Φωκεῖς ἐπύθοντο'.

Lex. s. qvart. p. 192, 21: πωληταί· οἱ ἀπαιτηταὶ τῶν ὀφειλῶν.

Svidas (cf. lex. S. quart. p. 193, 4): πώμαλα· ἀντὶ τοῦ πόθεν, οἷον οὐδαμῶς. ἔστι δὲ τὸ μὲν πω Δώριον, τιθέμενον ἀντὶ τοῦ πόθεν, τὸ δὲ μαλα ἢ παρέλκει, ἢ ἐν συνηθείᾳ λεγόμενον ἐν τῷ πώμαλα, οἷον οὐ μάλα ἀντὶ τοῦ οὔ ἢ ἀντὶ τοῦ οὐδόλως. ἔστι δὲ Ἀττικόν. Λυσίας ἐν τῇ Πρὸς Ἀσύβαρον ἐπιστολῇ (fr. 254 Tur.; 110 Thalh.) 'γενναίως γὰρ αἱ γυναῖκες πώμαλα ἔφασαν

5—7 cf. fr. 58—59 c. 29 ad uerba *ἐν συνηθείᾳ λεγόμενον* cf. Diels l. s. p. XXVIII.

15 *πευθόμεθ'* Bekker ex Homero, *πευθόμενος* libri.

ὠρχῆcθαι αὐτάc, δέον οὐδὲ πιούcαc ἀπηλλάχθαι τοῦ cυμποcίου' [ἐγένοντο].

Svidas: ῥᾳθυμεῖν· οὐχ ὡc ἡμεῖc φαμεν τὸ τοῖc ἀφροδιcίοιc cχολάζειν, ἀλλὰ ἁπλῶc τὸ ἀργεῖν καὶ τρυφᾶν, παρὰ τὸ τὰ ῥᾷcτα τῷ θυμῷ διδόναι.

Svidas: ῥήτωρ· ῥήτωρ τὸ παλαιὸν ἐκαλεῖτο ὁ δήμῳ cυμβουλεύων καὶ ὁ ἐν δήμῳ ἀγορεύων, εἴτε ἱκανὸc εἴη λέγειν εἴτε καὶ ἀδύνατοc, εἴτε καὶ ἀπὸ τοῦ βελτίcτου καὶ δικαιοτάτου cυμβουλεύων εἴτ' ἐπ' οἰκείοιc λήμμαcι. καὶ ὁ Δημοcθένηc τοῦτον καλεῖ ῥήτορα, ἐπειδὰν λέγῃ (XIII 20) 'ῥήτωρ ἡγεμὼν καὶ cτρατηγὸc ὑπὸ τούτῳ', καὶ ἑτέρωθι (XXI 189) 'ἐγὼ δ', εἰ μὲν ὁ cυμβουλεύων ὑμῖν ὅ τι ἂν cυμφέρειν ἡγῆται, . . ῥήτωρ ἐcτίν, οὔτ' ἀρνοῦμαι οὔτε φύγοιμι ἂν τοὔνομα τοῦτο· εἰ δὲ . . οἵουc . . ἐγὼ καὶ ὑμεῖc δὲ ὁρᾶτε, ἀπαιδεύτουc καὶ ἀφ' ὑμῶν πεπλουτηκόταc, οὐκ ἂν εἴην οὗτοc ἐγώ'. καὶ πολλοῖc ψηφίcμαcι παραγέγραπται ῥητορικὴ ἐκ βουλῆc, εἰ εἰcφέρει τιc γνώμην, ἀλλὰ μὴ αὐτὸc ἰδίαν τύχην ἡγούμενοc.

Svidas: ῥόθιον· τὸ μετὰ ψόφου κῦμα ἢ ῥεῦμα, παρὰ τὸ ταχέωc ῥεῖν. cημαίνει καὶ τὴν εἰρεcίαν. . . . Ὑπερίδηc τῷ ῥοθίῳ ἐπ' εἰρεcίαc κέχρηται cυντονωτάτηc. φηcὶ γοῦν (fr. 157 Bl.[3]) 'τὸ μὲν οὖν τῶν ἐλαυνόντων πλῆθοc καὶ τὸν τοῦ ῥοθίου ψόφον καὶ τὸ μέγεθοc τοῦ cκάφουc ἐκπεπληγμένοι δεινῶc ἦcαν'.

Svidas: cαθροί· παλαιοί, φθαρέντεc.

Svidas (cf. lex. S. quint. p. 305, 9): Cαμοθρᾴκη· νῆcοc· κεῖται δὲ καταντικρὺ τῆc Θρᾴκηc, φαcὶ δὲ Cαμίουc οἰκίcανταc αὐτὴν τὸ ὄνομα θέcθαι τοῦτο· καὶ ἔcτι παρὰ Ἀντιφῶντι ἐν τῷ Cαμοθρᾳκικῷ λόγῳ οὕτωc εἰρημένον (fr. 49 Bl.[2]) 'καὶ γὰρ οἱ τὴν ἀρχὴν οἰκίcαντεc τὴν νῆcον ἦcαν Cάμιοι, ἐξ ὧν ἡμεῖc ἐγενό-

23 uide infra p. 185, 4.

---

2 *ἐγένοντο* del. Kuester. 11 *τούτων* reliqui, *τούτῳ* V. 12 *ὑμῖν* in Dem. cod. exstat post *συμφέρειν*. 16 *εἰ εἰσφέρει* Bernhardy, *εἰσφέρει* A B V, *εἰ φέρει* E. 17 *ἡγούμενος*] *εἰσηγούμενος* uel *αἱρούμενος* coni. Bernhardy. 20 *φησὶ γοῦν* Bernhardy, *φησὶν οὖν* libri. 25 *οἰκίσαντας* E, *οἰκήσαντας* reliqui. 28 *οἰκίσαντες* E corr. et Boeckh, *οἰκήσαντες* libri.

μεθα. κατῳκίcθηcαν δὲ ἀνάγκῃ, οὐκ ἐπιθυμίᾳ τῆc νήcου· ἐξέπεcον γὰρ ὑπὸ τυράννων ἐκ Cάμου καὶ τύχῃ ἐχρήcαντο ταύτῃ * * καὶ λείαν λαβόντες ἀπὸ τῆc Θρᾴκηc ἀφικνοῦνται εἰc τὴν νῆcον'.

Lex. s. qvint. p. 305, 18: cαπροί· οἱ παλαιοὶ καὶ φθαρέντεc.

Lex. s. qvart. p. 193, 18: cάργον· τὸ δεινότατον οὕτω φηcίν.

Svidas s. u. cίτου: . . cίτου δίκη· ὅταν γυνὴ ἀπόλειψιν ποιηcαμένη πρὸc τὸν ἄνδρα διὰ τοῦ ἄρχοντοc ἢ καὶ ὑπὸ τοῦ ἀνδρὸc ἐκπεμφθεῖcα μὴ ἀπολαμβάνῃ τὴν προῖκα καὶ διαγένηται χρόνοc καὶ δίκην εἰcάγῃ πρὸc αὐτὸν καὶ ἀπαιτῇ προῖκα καὶ τροφάc, ἀφ' ἧc ἀπηλλάγη ἡμέραc, αὕτη καλεῖται δίκη cίτου.

Svidas (cf. lex. S. quint. p. 305, 19 et lex. S. quart. p. 193, 19): cκάνδιξ· . . . cκάνδικα οὖν λάχανα οὐ τὰ ἐκ τῶν κηπίων, ἀλλὰ τὰ αὐτομάτωc φυόμενα, ὥc φηcιν Ἀνδοκίδηc (fr. 4 Bl.[3]; 4 Lipsius) 'μὴ γὰρ ἴδοιμέν ποτε πάλιν ἐκ τῶν ὀρέων τοὺc ἀνθρακευτὰc ἥκονταc εἰc τὸ ἄcτυ, καὶ γύναια καὶ πρόβατα καὶ βοῦc καὶ τὰc ἁμάξαc ⟨cυγκομιζομένουc⟩ καὶ πρεcβυτέρουc ἄνδραc καὶ ἐργάταc ἐξοπλιζομένουc· μηδὲ ἄγρια λάχανα καὶ cκάνδικαc ἔτι φάγοιμεν'.

Lex. s. qvint. p. 305, 13: cοβαρόc· ὁ cοβῶν, ὁ μετὰ cεμνότητοc προϊών.

Lex. s. qvint. p. 305, 16: cυγγενήc· cυγγενὴc λέγεται καὶ ἐπὶ ἀνδρὸc καὶ ἐπὶ γυναικόc.

Lex. s. qvart. p. 193, 17: cυμπρατήρ· ὁ τὰ πωλούμενα ὑφ' ἑτέρου βεβαιῶν.

Svidas (cf. lex. S. quint. p. 305, 15): cύνδικοc καὶ cυνήγοροc· ὅταν πλείονεc βοηθοὶ καὶ cυνήγοροι τῷ πράγματι παρῶcι, cύνδικοι καλοῦνται.

Svidas (cf. lex. S. quint. p. 305, 12): cυνετιμήθη· πολλῆc τιμῆc ἐγένετο τὰ ὤνια. καὶ cυντιμηθῆναι. Δημοcθένηc ἐν

4 uide supra p. 184, 23. 27 s cf. infra p. 186, 6 s.

2 defectum indic. Sauppe. 3 *καὶ* deest in AVE. 6 *ἀπόλειψιν* Salmasius, *ἀποδικεῖν* libri. 15 *εἰς τὸ ἄστυ καὶ γύναια* Sauppe post *ἥκοντας* dubitanter posuit, in libris exstant post *ἁμάξας*. 16 *συγκομιζομένους* add. Bernhardio praecedente Lipsius.

τῷ Πρὸς Διονυσόδωρόν φησιν (LVI 8) 'οἱ μὲν γὰρ αὐτῶν ἀπέστελλον ἐς τὴν Αἴγυπτον τὰ χρήματα, οἱ δ' ἔπλεον τοῖς ἐμπόροις, οἱ δ' ἐνθάδε μένοντες συνετίμων τὰ ἀποστελλόμενα'.

Svidas (cf. lex. S. quart. p. 192, 3): συντελεῖς· ὅτε οἱ τριηραρχοῦντες νεὼς μιᾶς ἅμα ἐπεμελοῦντο, συντελεῖς ἐλέγοντο.

Svidas: συντιμηθῆναι· τὸ πολλῆς τιμῆς γενέσθαι τὰ ὤνια συντιμηθῆναι. οὕτω Δημοσθένης (LVI 8).

Svidas (cf. lex. S. quint. p. 305, 14): συσσημαίνεσθαι· ὃ καλοῦσι κατασφραγίσασθαι, τοῦτο οἱ ῥήτορες συσσημαίνεσθαι λέγουσι. Λυκοῦργος ἐν τῷ Περὶ ⟨τῆς⟩ ἱερείας (fr. 31 Bl.) 'ὥστε προστεταγμένον ὑπὸ ψηφίσματος καὶ τὴν ἱέρειαν συσσημαίνεσθαι τὰ γραμματεῖα'. καὶ σύσσημον τὸ σημεῖον.

Lex. s. qvint. p. 309, 20: τάχα· παρὰ τοῖς ποιηταῖς ἀντὶ τοῦ ταχέως, παρὰ δὲ τοῖς ῥήτορσι τὰ πολλὰ εὑρίσκεται ἀντὶ τοῦ ἴσως κείμενον, ἥκιστα δὲ παραλαμβάνεται ἐπὶ δισταγμοῦ.

Svidas: τελεσθῆναι· τὸ ἀναλωθῆναι. οὕτως Ἀντιφῶν fr. 180 Bl.²; 82 Diels).

Svidas (cf. lex. S. quint. p. 309, 28): τετραδισταί· οἱ ἐπίπονον βίον διάγοντες, ἀπὸ τοῦ Ἡρακλέους, ὃς τετράδι γεννηθεὶς πολλοὺς πόνους ἔτλη.

Svidas (cf. lex. S. quint. p. 309, 23 et lex. S. quart. p. 194, 2): τέως· οἱ ῥήτορες ἐπὶ τοῦ πρότερον ἢ πάλαι, μέχρι τούτου, ὡς Ἀντιφῶν (fr. 79 Bl.²) 'τέως μὲν γὰρ ὁ πολὺς χρόνος τοῦ ὀλίγου πιστότερος ἦν'. καὶ ἐπὶ τοῦ ἐν τοσούτῳ. καὶ αὖθις 'ἀπο-

6 s uide p. 185, 27 s.

---

1 *Διονυσόδωρον* V, *Διόδωρον* reliqui. 3 *συνετίμων*] *διετίθεντο* Dem.; uox *συνετιμήθη* paulo post apud Dem. legitur; ‚quem locum Dem. Suidas forsan in animo habuit' Kuester. 10 *τῆς* add. Sauppe. 11 *ὑπὸ* Blass, *ἐπὶ* libri. 18. 19 *ἐπίπονον βίον* A, *ἐπὶ τὸν βίον* reliqui. 22 *τούτου ὡς* Sauppe, *τοῦ τέως* libri. 24 *καὶ ἐπὶ — αὖθις* del. Bekker, *καὶ ἐπὶ τοῦ ἐν τοσούτῳ* [*καὶ αὖθις*] aut *καὶ αὖθις ἐπὶ τοῦ ἐν τοσούτῳ* Bernhardy. 24 — p. 187, 2 quae post *αὖθις* sequuntur, Sauppio et Blassio non uidentur Antiphontis esse; immo ea ad historicum uel historicos referenda esse puto.

καλύψαντες τὰ ὅπλα τέως ἐσκεπασμένα'. καὶ αὖθις 'καὶ διέφθειρε τοὺς τέως νενικηκότας'. καὶ ⟨Λυσίας⟩ ἐν τῇ ἀπολογίᾳ τῆς δωροδοκίας (Lysias XXI 19) 'δέομαι ὑμῶν τὴν αὐτὴν γνώμην περὶ ἐμοῦ ἔχειν καὶ ἐν τῷ τέως'. καὶ ἐν τῷ πρώτῳ Περὶ τοῦ Δικαιογένους κλήρου (Lys. fr. 65 Tur.; 24 Thalh.) 'Δικαιογένης δὲ τέως μὲν ᾤκει παρ' ἡμῖν, δοκιμασθεὶς δὲ ἔγημε'. καὶ ἐπὶ τοῦ ἐν τοσούτῳ. Ἰσαῖος ἐν τῷ Πρὸς Λυσίβιον (fr. 90 Tur.; 25 Thalh.) 'ἡγούμεθα γὰρ ἐκείνῃ μὲν τὸν ἐγγυτάτω γένους δεῖν συνοικεῖν, τὰ δὲ χρήματα τέως ⟨μὲν⟩ τῆς ἐπικλήρου εἶναι, ἐπειδὰν δὲ . . ἡβήσωσιν, ἐκείνους αὐτῶν κρατεῖν'. καὶ ἐπὶ τοῦ ἕως, ὡς παρὰ Δημοσθένει ἐν β' τῶν Φιλιππικῶν (II 21) 'ὥσπερ γὰρ ἐν τοῖς σώμασι, τέως μὲν ἂν ἐρρωμένα ᾖ, οὐδὲν ἐπαισθάνεται τῶν καθ' ἕκαστα σαθρῶν', καὶ ἐν τῷ Κατὰ Διονυσοδώρου (LVI 14) 'τοὺς δὲ εἰς Ῥόδον τόκους μὴ καθομολογεῖν, τέως ἂν διακριθῶμεν', καὶ ἐν τῷ Περὶ τῆς παραπρεσβείας (XIX 326) 'ἀντὶ τοῦ τὸν Ὠρωπὸν ὑμῖν παραδοθῆναι, περὶ τοῦ Δρυμοῦ καὶ τῆς πρὸς Πανάκτῳ χώρας μεθ' ὅπλων ἐξέρχεσθε, ὃ τέως ἦσαν σῷοι Φωκεῖς οὐδέποτε ἐποιήσαμεν'. καὶ ἐν τῷ Περὶ τῶν συμμοριῶν (XIV 35—36) 'καὶ μὴν οὐδὲ τῶν ἄλλων οὐδένα ἂν Ἑλλήνων εἰκότως φοβηθέντα τὸν πόλεμον τοῦτον ὁρῶ. τίς γὰρ οὐκ οἶδεν αὐτῶν ὅτι, τέως μὲν κοινὸν ἐχθρὸν ἐκεῖνον ὡμονόουν ἀλλήλοις, πολλῶν ἄρα ἦσαν κύριοι;'

Svidas (cf. lex. S. quart. p. 193, 33 et lex. S. quint. p. 309, 29): τήθη· μάμμη, ἡ πατρὸς ἢ μητρὸς μήτηρ.

Svidas (cf. lex. S. quart. p. 194, 1 et lex. S. quint. p. 309, 30): τηθίς· θεία, πατρὸς ἢ μητρὸς ἀδελφή.

Lex. s. qvart. p. 194, 3: τηλικοῦτος· ἐπὶ μεγέθους ἢ πράγματος ἢ τόπου.

7—10 idem exemplum p. 166, 26—29 s. u. *ἡβήσαντες* laudatur.

---

1 *τὰ ὅπλα ⟨τὰ⟩* coni. Wuensch. 2 Lysiae nomen hic excidisse apparet. 3. 4 *δέομαι οὖν ὑμῶν, ὦ ἄνδρες δικασταί, τὴν αὐτὴν νῦν περὶ ἐμοῦ γνώμην ἔχειν ἥνπερ καὶ ἐν τῷ τέως χρόνῳ* Lys. 7 *Λυσίβιον* Kuester, *Ἀνσίβιον* libri. 8 *ἐγγυτάτω* ex Suida ipso s. *ἡβήσαντες*, *ἐγγύτατον* V, *ἐγγύτατα* reliqui. 8. 9 *δεῖν συνοικεῖν* ex Suida s. *ἡβήσαντες*, *συνοικεῖν δεῖν* libri. 9 *τὰ δὲ χρήματα* ex Suida s. *ἡβ.*, *τὸ δὲ χρῆμα* libri. *⟨μὲν⟩* ex Suida s. *ἡβ.*

Svidas s. u. Τιμαγόραϲ (cf. lex. S. quart. p. 193, 26): .... Τιμαγόραϲ προϲκυνήϲαϲ τὸν Περϲῶν βαϲιλέα παρὰ τὰ Ἑλλήνων ἔθη καὶ δωροδοκηθεὶϲ ὑπὸ Ἀθηναίων ἀνῃρέθη.

Svidas (cf. lex. S. quint. p. 309, 27): τίμιον· τὸ ϲπάνιον παρὰ τοῖϲ ῥήτορϲι.

Lex. s. qvart. p. 193, 28: Τιμοκράτηϲ· καὶ οὗτοϲ ὑπὸ Μακεδόνων ἔλαβεν ἀργύριον.

Svidas: τραγικὸϲ πίθηκοϲ· ἐπὶ τῶν παρ' ἀξίαν ϲεμνυνομένων. Δημοϲθένηϲ καὶ ἄλλα πολλὰ εἰπὼν εἰϲ τὸν Αἰϲχίνην, φάϲκων ὑποκρινόμενον τοῖϲ ποιηταῖϲ τραγῳδιῶν, ἔτι καὶ πίθηκον προϲηγόρευϲεν (XVIII 242), ἤτοι ὅτι βραχὺϲ ὢν τῷ ϲώματι εἰϲῄει εἰϲ τὴν ϲκηνήν, ἢ ὅτι ὁ πίθηκοϲ μιμηλὸν ζῷόν ἐϲτιν, εἰϲ τοῦτο ἐπέϲκωψε τὸν Αἰϲχίνην, ὡϲ ἀνθρώπουϲ ὑποκρινομένουϲ τραγῳδίαν μιμούμενον.

Lex. s. qvint. p. 309, 25: τρίγωνον· ὄργανον μουϲικόν. ϲημαίνει δὲ καὶ δικαϲτήριον.

Lex. s. qvart. p. 193, 30: τριηράρχημα· ὅταν ὁ τριήραρχοϲ περιϲϲὸν δίδωϲι τοῖϲ ναύταιϲ.

Svidas: τρίμμα· ὁ τετριμμένοϲ ἐν τοῖϲ πράγμαϲι. καὶ παρ' Ἀριϲτοφάνει Νεφέλαιϲ (260)

λέγειν γενήϲῃ τρίμμα,

τουτέϲτι τετριμμένοϲ, ἱκανὸϲ καὶ δεινὸϲ ἔϲῃ λέγειν. καὶ Δημοϲθένηϲ ἐν τῷ Περὶ ϲτεφάνου (XVIII 127) ὡϲ ἰταμοῦ καὶ ἀναιϲχύντου ῥήτοροϲ καθαπτόμενοϲ Αἰϲχίνου 'περίτριμμα ἀγορᾶϲ' αὐτὸν καλεῖ.

Svidas (cf. lex. S. quint. p. 309, 31): τριταγωνιϲτήϲ· Αἰϲχίνηϲ ἐν πολλοῖϲ ϲκώπτεται ὑπὸ Δημοϲθένουϲ (XVIII 129 et al.) ὡϲ ὑποκριτὴϲ τραγῳδιῶν, καὶ τριταγωνιϲτὴν αὐτόν φηϲιν, ὡϲ ἀδοκιμώτατον τῶν ὑποκριτῶν ἐν τρίτῃ τάξει καταριθμῶν.

9—11 cf. infra 26—28 et p. 148, 1—2. 28 cf. fr. 59*a*, 6.

---

8 *παροιμία* post *πίθηκος* add. Gaisford ex Hesych. et Phot. 29 quae post *καταριθμῶν* sequuntur, non recepi, cum haec ad alteram glossam referenda esse uideantur; cf. Bernhardii adn.

Lex. s. qvart. p. 193, 23: τῶν μὴ ἐπεξιόντων τὰς δίκας· οἱ γραφόμενοι δίκας καὶ μὴ πάλιν ἐπεξιόντες, ἀλλ' ὀλιγωροῦντες καταμαρτυρῆσαι.

Svidas (cf. lex. S. quint. p. 312, 30): ὕβρις· ἡ μετὰ προπηλακισμοῦ καὶ ἐπηρείας, αἰκία δὲ πληγαὶ μόνον. Λυσίας ἐν τῷ περὶ αἰκίας Πρὸς Ἰσοκράτην (fr. 126 Tur.; 44 Thalh.) 'καίτοι τίς οὐκ οἶδεν ὑμῶν, ὅτι τὴν μὲν αἰκίαν χρημάτων ἔστι μόνον τιμῆσαι, τοὺς δὲ ὑβρίζειν δόξαντας ἔξεστιν ὑμῖν θανάτῳ ζημιοῦν;'

Svidas: ὑπερήμερος καὶ ὑπερημερία· ὅταν μετὰ τὴν κυρίαν, ἑορτὴν τυχὸν ἢ τινος ἄλλου ἢ συλλόγου ἢ δεδειγμένου πράγματος ἀπαντήσῃ τις, τότε ὑπερήμερος καὶ ἐξ ὑπερημερίας ἐληλυθέναι λέγεται καὶ κατόπιν τῆς ἑορτῆς, εἰ τύχοι πλεῖστον τῆς ἑορτῆς ἀπολειφθείς.

Svidas (cf. lex. S. quint. p. 313, 3 et lex. S. quart. p. 194, 7 et Pollux II 139): ὑπὸ μάλης· ὑπὸ μασχάλης. κεῖται δὲ τὸ ὄνομα παρὰ τοῖς ῥήτορσιν· ἀεὶ δ' οὕτως αὐτὸ παραλαμβάνουσι μετὰ τῆς προθέσεως, ὡς Δημοσθένης ἐν τῷ Πρὸς Ἄφοβον (XXIX 12) 'ἀλλὰ μὴν οὐχ εἷς οὐδὲ δύο ταῦτ' ἴσασιν, οὐδ' ὑπὸ μάλης ἡ πρόκλησις γέγονεν, ἀλλ' ἐν τῇ ἀγορᾷ μέσῃ πολλῶν παρόντων'. καὶ Λυσίας ἐν τῷ Πρὸς Κλεινίαν (fr. 144 Tur.; 54 Thalh.) 'ἐπειδὴ πάντες κατέδαρθον, ἐσκευασμένος τῶν χαλκωμάτων ὅσα οἷός τ' ἦν πλεῖστα, ὑπὸ μάλης λαβὼν ἐξήγαγε ξίφος ἔχων'. καὶ τὸ μὲν ἑνικὸν οὕτω μετὰ τῆς προθέσεως, τὸ δὲ πληθυντικὸν μασχάλας καὶ ἄλλοι πλεῖστοι καὶ Λυσίας ἐν Ἐπιστολῇ (fr. 255 Tur.; 111 Thalh.) 'καὶ τὴν μὲν κόμην ψιλὴν ⟨ἔχεις⟩, τὰς δὲ μασχάλας δασείας'.

Svidas: ὑποτροχίζεσθαι· οὐχ ὡς ἡμεῖς ⟨τὸ⟩ ὑποπεσεῖν τροχῷ καὶ τρωθῆναι τροχίζεσθαι καλοῦμεν, οὕτω καὶ οἱ ῥήτορες αὐτῷ ἐχρήσαντο, ἀλλὰ τὸ στρεβλοῦσθαι ἐπὶ τοῦ τροχοῦ τοὺς ἐξεταζομένους, ἵνα κατείπωσιν, ἃ συνίσασιν ἄλλοις ἢ περὶ ὧν αὐτοὶ ἠδίκησαν, τροχίζεσθαι λέγουσιν.

Svidas (cf. lex. S. quint. p. 313, 5): ὑποφόνια· τὰ ἐπὶ τῷ

---

25 *ἔχεις* add. Sauppe ex Photio et schol. Plat. p. 347 Bk.
27 *τὸ* add. Bernhardy.

φόνῳ διδόμενα χρήματα τοῖς οἰκείοις τοῦ ἀναιρεθέντος ὑπὸ τοῦ τὴν αἰτίαν ἔχοντος, ὅτι ἀνῄρηκεν, [ἵνα μὴ ἐπεξίωσιν] ἐπὶ τῷ μὴ ἐπεξέρχεσθαι μηδὲ γενέσθαι τὴν τοῦ φόνου δίκην ὑποφόνια καλεῖται. οὕτως Δείναρχος (cf. fr. ₂XVIII 11 Tur.) καὶ Θεόφραστος.

Lex. s. quint. p. 313, 8: ὑπωμοσία· ὁπόταν τις νόμον ὑπ' ἄλλου εἰσηγηθέντα γράψηται παρανόμων ἢ αὐτὸς ὁ εἰσηγησάμενος καταγνοὺς αὐτοῦ ἐξομόσηται παραλελογίσθαι. ὑπωμοσία δὲ ἐκλήθη, ὅτι ὀμνύντες οἱ εἰσηγησάμενοι μήτε ἐπ' ἀργυρίῳ τὸν νόμον θέσθαι μήτε κατὰ χάριν ἀπελύοντο.

Lex. s. quint. p. 315, 22: φαρμακός· ἀνὴρ πονηρός.

(u. 11—16 = 26 B.) Lexic. rhet. Cantabr. s. u. προβολή p. 676, 23 Dobree = p. 356, 12 Nauck: προβολὴ μὲν φανεροῦ τινος ⟨ἀδικήματος, φάσις⟩ δὲ λανθάνοντος
357Nauck μήνυσις. Κεκί|λιος δὲ ⟨φάσιν⟩ φησὶν εἶναι, ἣν κατὰ τῶν ⟨τὰ⟩ δημόσια μέταλλα ὑπορυττόντων ἀποφέρουσι [δὲ] καὶ καθόλου τῶν τὰ κοινὰ κλεπτόντων· καλεῖσθαι δὲ οὕτως καὶ τὰς ἐμπορικὰς μηνύσεις.

a Svidas (cf. lex. S. quint. p. 315, 16 et Gregor. Corinth. VII 2 p. 1119, 5 W.): φάσις ἐστίν, ἣν ποιεῖταί τις πρὸς τὸν δοκοῦντα ὑπορύττειν δημόσιον μέταλλον ἢ χωρίον ἢ οἰκίαν ἢ ἄλλο τι τῶν δημοσίων. ἔτι δὲ καὶ οἱ τοὺς ἐπιτρόπους τῶν ὀρφανῶν αἰτιώμενοι παρὰ τοῖς ἄρχουσιν ὡς οὐ δεόντως μεμισθωκότας τὸν ⟨τῶν⟩ ὀρφανῶν οἶκον προφαίνειν λέγονται.

Svidas (cf. lex. S. quint. p. 315, 1 et lex. S. quart. p. 194, 15): ὅτι φαῦλον εἴρηται σχεδὸν ὑπὸ πάντων τῶν ῥητόρων τὸ κακὸν ἐπί τε πράγματος καὶ ἀνδρὸς οὕτως ταττόμενον, ὡς Δημοσθένης ἐν τῷ Κατὰ Τιμοκράτους (XXIV 205) ʻκαὶ βλάπτειν ὑμᾶς καὶ δόξης

---

2 *ἵνα μὴ ἐπεξίωσιν* ut glossema del. Bernhardy. 4 *οὕτω* libri. 13 *μὲν φανεροῦ* M. H. E. Meier, *φανεροῦ μέν* liber. *ἀδικήματος, φάσις* add. Meier. *δὲ λανθάνοντος* Meier, *λανθάνοντος δὲ* liber. 14 *Κεκίλιος* Meier, *Κεκήλιος* liber. *φάσιν* add. Meier. 15 *τὰ* add. Meier. 16 *δὲ* damn. Meier. ante *τῶν* Meier *κατὰ* add. 23 *τῶν ὀρφανῶν* Bernhardy, *ὀρφανῶν* V, *ὀρφανὸν* E, *ὀρφανικὸν* reliqui.

ἀναπιμπλάναι φαύλης ἐπιχειροῦντα αὐτὸν οὐ τιμωρήσεσθε;' καὶ Ἰσοκράτης (I 35) 'ὁ γὰρ φαύλως διανοηθεὶς περὶ τῶν ἰδίων οὐδέποτε καλῶς βουλεύσεται περὶ τῶν ἀλλοτρίων'. καὶ Λυσίας ἐν Ἐπιστολῇ (fr. 260 Tur.; 114 Thalh.) 'λέγων ὡς οὐ φιλῶ σε, φαυλότητά μου μεγίστην καταγινώσκεις· εἰ γὰρ ἦθος τοιοῦτον καὶ τρόπον καὶ ψυχὴν καὶ εὔνοιαν οὕτως ἀπροφάσιστον, ἔτι δὲ συνουσίας οἰκειότητα καὶ λόγων κοινωνίαν μὴ καθ' ὑπερβολὴν ἀσπάζομαι, τίς γένοιτ' ἂν ἐμοῦ ἀθλιώτερος, ὃς ἀναισθήτως ἔχω πρὸς τὸ φρονεῖν;' τάσσεται δὲ καὶ ἐπὶ τοῦ μικροῦ καὶ εὐκαταφρονήτου. 'οὐ φαύλας λαβὼν πληγάς' Δημοσθένης φησί (LIV 13).

a Lex. s. QVINT. p. 315, 1 (cf. lex. S. quart. p. 194, 15): φαῦλον· τὸ φαῦλον σημαίνει δέκα· ἐπί τε προσώπου καὶ πράγματος τὸ κακόν, τὸ μικρὸν καὶ τὸ εὐκαταφρόνητον καὶ τὸ ἀσθενὲς καὶ τὸ ἄδοξον καὶ τὸ ἀνόητον καὶ τὸ ἁπλοῦν καὶ τὸ ταπεινόν· καὶ ἐπὶ τοῦ πένητος καὶ ἐπὶ τοῦ ἐναντίου τῷ σπουδαίῳ καὶ ἐπὶ τοῦ εὐτελοῦς.

Lex. s. QVINT. p. 315, 10: φελλέα· τὰ πετρώδη καὶ αἰγίβοτα χωρία.

Lex. s. QVART. p. 194, 17: φενακίζειν· τὸ ἐξαπατᾶν τοὺς ἀκροωμένους καὶ τοὺς ὁρῶντας.

Lex. s. QVINT. p. 315, 11: φηλώματα· αἱ ἀπάται, παρὰ τὸν φῆληκα. φῆληξ δ' ἐστὶν ὁ ὄλυνθος ὁ φαινόμενος μὲν ὥσπερ πέπειρος, οὐκ ὢν δέ.

Lex. s. QVINT. p. 315, 23: φιλόνικος· ὁ παρὰ τὸ βέλτιστον νικᾶν θέλων.

Svidas (cf. lex. S. quint. p. 315, 20): Φιλοῦργος· οὗτος ἄσωτος ὢν ἐφωράθη ἐν Ἀθήναις τὰ ἱερὰ συλήσας καὶ 'τὸ Γοργόνειον ὑφελόμενος', ὡς Ἰσοκράτης λέγει (XVIII 57). μέμνηται τούτου Αἰσχίνης ἐν τῷ Κατὰ Κτησιφῶντος.

---

4 *Ἐπιστολῇ 'λέγων ὡς* Sauppe, *Ἐπιστολῇ λέγων 'ὡς* uulg. 6 *ἀπροφάσιστον* Sauppe, *ἀπροφασίστως* libri. 17 *φέλλερα* liber, corr. Boysen l s. p. 20. 24 *φιλόνεικος* liber, em. Radermacher. 26 *Φιλοῦργος* Bernhardy, *Φιλουργός* libri. 28. 29 nihil tale apud Aeschinem; respexit fortasse auctor ad u. *Φρυνώνδας*, quae Aeschin. III 137 legitur.

Lex. s. qvart. p. 194, 12: φονικόν· ἐὰν μέτοικόν τις ἀποκτείνῃ, φυγῆς μόνον κατεδικάζετο· ἐὰν μέντοι ἀστόν, θάνατος ἡ ζημία.

Svidas (cf. lex. S. quint. p. 315, 7): φορμός· προκάλυμμα ἢ πλεκτὸν ἀγγεῖον ἐκ φλοιοῦ, ἐν ᾧ εἰώθεσαν αἱ ἰσχάδες κομίζεσθαι.

Lex. s. qvint. p. 315, 21: φράτορες· συγγενεῖς, οἰκεῖοι.

Lex. s. qvart. p. 194, 14: φρατριάζειν· τὸ μετέχειν φρατρίας.

Svidas: φρονηματισθῆναι· οὕτως Ὑπερίδης (fr. 275 Bl.[3]). ἀντὶ τοῦ φρονήματος καὶ οἰήσεως πληρωθῆναι. 'οἱ δὲ φρονηματισθέντες ὑπὸ τῶν δεδηλωμένων ἕτοιμοι ἦσαν'.

Svidas: φρυκτὸς καὶ παραφρυκτωρευόμενος· οἱ κακουργοῦντες περὶ τὰς φυλακὰς κτλ. quae secuntur, plane eadem sunt, quae supra p. 178, 24 s. u. παραφρυκτωρευόμενος exstant.

Lex. s. qvint. p. 315, 14: φωρῶν λιμένα· ὁ φωρῶν λιμήν ἐστιν ἐν μεθορίῳ τῆς Ἀττικῆς, ἔνθα οἱ λῃσταὶ καὶ κακοῦργοι ὁρμίζονται.

Svidas: χρηματιστής· χρημάτων ποριστής. ὁ ῥᾳδίως χρήματα ποριζων οὕτω προσαγορεύεται. κεῖται τὸ ὄνομα παρὰ Λυσίᾳ (fr. 334 Tur.; 116 Thalh.).

Svidas (cf. lex. S. quint. p. 316, 27): χρημάτων· συνήθως μὲν οἵ τε ἰδιῶται καὶ οἱ ῥήτορες τῷ ὀνόματι τῶν χρημάτων ἐπὶ νομίσμασι χρῶνται ἀργυρίου καὶ χρυσίου καὶ ἐπὶ τῆς ὅλης οὐσίας τὴν λέξιν ταύτην ἔταξαν. 'τὸν ἀποκτείναντα ὅσιον εἶναι καὶ θνήσκειν καὶ τὰ χρήματα αὐτοῦ πεπρᾶσθαι'. κεῖται δὲ ἡ λέξις καὶ ἐπὶ πράγματος ἢ προσώπου ἢ λόγου ὡς Ἀντιφῶν (fr. 183 Bl.[2]; 117 Diels). τάσσουσι δὲ τὴν λέξιν καὶ ἐπὶ τῶν ἐμπορικῶν φορτίων, ὁ δὲ Λυσίας ἐπὶ τοῦ χρυσοῦ κατασκευάσματος τίθησι (fr. 335 Tur.; 116 Thalh.).

Svidas: ψευδέγγραφος δίκη· τῶν δημοσίᾳ ὀφειλόντων τὰ ὀνόματα ἀπογράφονται οἱ ταμίαι, καὶ ὅσα ἕκαστος ὀφείλει. ἐὰν οὖν μὴ ὀφείλοντα ἐγγράψῃ τις ἢ ὀφείλοντα μὲν ἐγγράψῃ, πλέον δὲ τοῦ ὀφειλήματος, οὗτος ψευδεγγραφῆς κρίνεται.

20. 22 ad uerba *συνήθως* ... *χρῶνται* cf. Diels l. s. p. XXVIII.

Svidas: ψευδὴϲ ἐγγραφή· τοῦτο μὲν ὄνομα δίκηϲ, ζητήϲειε δ' ἄν τιϲ, τίνι διαφέρει ψευδεγγραφὴ βουλεύϲεωϲ· καὶ γὰρ διαφέροντα τίθηϲιν ὁ Λυκοῦργοϲ (cf. fr. 12 Bl.). τάχα οὖν ψευδεγγραφῆϲ μὲν ἐλάγχανον οἱ μὴ ὀφείλοντεϲ μέν, ἐγγραφέντεϲ δὲ ψευδῶϲ, βουλεύϲεωϲ δὲ οἱ πάλαι μὲν ὠφληκότεϲ, ἀποδόντεϲ δὲ καὶ αὖθιϲ κατ' ἐπιβουλὴν ψευδῶϲ ἐγγραφέντεϲ.

Lex. s. qvart. p. 194, 25: ψευδογραφή· ὅταν τοὺϲ ὀφείλονταϲ διδόναι τι τοῖϲ ἰδίοιϲ ἔγγραφον προϲτίθηϲί τιϲ διὰ τῆϲ προϲθήκηϲ.

Lex. s. qvart. p. 194, 22: ψευδοκλητίαϲ· ὅταν εἰϲ ἐμφανῶν κατάϲταϲίν τινεϲ κρύφα ἐνέγκαντεϲ τοὺϲ ἀντιδίκουϲ πρὸϲ τὸν κριτήν, ἐρήμην καταψηφίϲαντεϲ τοῦ ἑτέρου μέρουϲ.

Lex. s. qvart. p. 194, 27: ψευδομαρτυριῶν· ὅταν δικάζωνται, ὅτι ἀδίκωϲ καταμαρτυροῦνται.

XIII

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΚΑΘ' ΙΣΤΟΡΙΑΝ Η ΠΑΡ' ΙΣΤΟΡΙΑΝ ΕΙΡΗΜΕΝΩΝ ΤΟΙΣ ΡΗΤΟΡΣΙ

Περὶ τῶν καθ' ἱστορίαν ἢ παρ' ἱστορίαν εἰρημένων τοῖς ῥήτορσι Svidas.

huius opusculi nil diem tulit. cf. Brzoska l. c. p. 1186.

XIV

FRAGMENTA INCERTAE SEDIS

καὶ ἄλλα πλεῖστα Svidas.

156 Marcellinvs uita Thucyd. 35 p. 193, 79 Westerm. = Thuc. tom. I p. 6, 1 Hude: *ζηλωτὴς δὲ γέγονεν ὁ Θουκυδίδης εἰς μὲν τὴν οἰκονομίαν Ὁμήρου, Πινδάρου δ' εἰς τὸ μεγαλοφυὲς καὶ ὑψηλὸν τοῦ χαρακτῆρος, ἀσαφῶς δὲ*

17 cf. fr. 156*a*, 12.

λέγων ἀνὴρ ἐπίτηδες, ἵνα μὴ πᾶσιν εἴη βατὸς μηδ' εὐτελὴς φαίνηται παντὶ τῷ βουλομένῳ νοούμενος εὐχερῶς, ἀλλὰ τοῖς λίαν σοφοῖς δοκιμαζόμενος παρὰ τούτοις θαυμάζηται· ὁ γὰρ τοῖς ἀρίστοις ἐπαινούμενος καὶ κεκριμένην δόξαν λαβὼν ἀνάγραπτον εἰς τὸν ἔπειτα χρόνον κέκτηται τὴν τιμήν, οὐ κινδυνεύουσαν ἐξαλειφθῆναι τοῖς ἐπικρίνουσιν. (36) ἐζήλωσε δ' ἐπ' ὀλίγον, ὥς φησιν Ἄντυλλος, καὶ τὰς Γοργίου τοῦ Λεοντίνου παρισώσεις καὶ τὰς ἀντιθέσεις τῶν ὀνομάτων, εὐδοκιμούσας κατ' ἐκεῖνο καιροῦ παρὰ τοῖς Ἕλλησι καὶ μέντοι καὶ Προδίκου τοῦ Κείου (cf. *Vorsokratiker* p. 535, 42 Diels) τὴν ἐπὶ τοῖς ὀνόμασιν ἀκριβολογίαν. (37) μάλιστα | 194 W. δὲ πάντων, ὅπερ εἴπομεν, ἐζήλωσεν Ὅμηρον καὶ τῆς περὶ τὰ ὀνόματα ἐκλογῆς καὶ τῆς περὶ τὴν σύνθεσιν ἀκριβείας, τῆς τ' ἰσχύος τῆς κατὰ τὴν ἑρμηνείαν καὶ τοῦ κάλλους καὶ τοῦ τάχους. (38) τῶν δὲ πρὸ αὐτοῦ συγγραφέων τε καὶ ἱστορικῶν ὥσπερ ἀψύχους εἰσαγαγόντων τὰς συγγραφὰς καὶ ψιλῇ μόνῃ χρησαμένων διὰ παντὸς διηγήσει, προσώποις δ' οὐ περιθέντων λόγους τινὰς οὐδὲ ποιησάντων δημηγορίας, ἀλλ' Ἡροδότου μὲν ἐπιχειρήσαντος, οὐ μὴν ἐξισχύσαντος (δι' ὀλίγων γὰρ ἐποίησε λόγων ὡς προσωποποιίας μᾶλλον ἤπερ δημηγορίας), μόνος ὁ συγγραφεὺς ἐξεῦρέ τε δημηγορίας καὶ τελείως ἐποίησε μετὰ κεφαλαίων καὶ διαιρέσεως, ὥστε καὶ στάσει ὑποπίπτειν τὰς δημηγορίας· ὅπερ ἐστὶ λόγων τελείων εἰκών. (39) τριῶν δ' ὄντων χαρακτήρων φραστικῶν, ὑψηλοῦ, ἰσχνοῦ, μέσου, παρεὶς τοὺς ἄλλους ἐζήλωσε τὸν ὑψηλόν, ὡς ὄντα τῇ φύσει πρόσφορον τῇ οἰκείᾳ καὶ τῷ μεγέθει πρέποντα τοῦ τοσούτου πολέμου· ὧν γὰρ αἱ πράξεις μεγάλαι, καὶ τὸν περὶ αὐτῶν ἔπρεπε λόγον ἐοικέναι ταῖς πράξεσιν. (40) ἵνα δὲ μηδὲ τοὺς

11—13 cf. fr. 156*a*, 9.

---

11 *Κείου* edunt, *Κίου* liber. 18 *ὥσπερ ἀψύχους* coni. Krueger, *ἀψύχους ὥσπερ* liber. *εἰσαγαγόντων* Poppo, *εἰσαγόντων* liber. 29 *τῇ ⟨τε⟩ φύσει* coni. Hude.

ἄλλους ἀγνοῇς χαρακτῆρας, ἴσθι ὅτι μέσῳ μὲν Ἡρόδοτος ἐχρήσατο, ὃς οὔτε ὑψηλός ἐστιν οὔτε ἰσχνός, ἰσχνῷ δ' ὁ Ξενοφῶν. (41) *διά γ' οὖν τὸ ὑψηλὸν ὁ Θουκυδίδης καὶ ποιητικαῖς πολλάκις ἐχρήσατο λέξεσι καὶ μεταφοραῖς τισιν.*

in p. 194, 11—13 Caecilii ingenium obseruauit V. DE WILAMOWITZ Herm. XII p. 334, 14. fortasse etiam reliqua ex Caecilio fluxerunt.

156a SCHOLION Thucydid. IV 135, 2 p. 89b 20 Haase: ἰστέον ὅτι εἰς τὸ κομψὸν τῆς φράσεως Θουκυδίδης Αἰσχύλον καὶ Πίνδαρον ἐμιμήσατο, εἰς δὲ τὸ γόνιμον τῶν ἐνθυμημάτων τὸν ἑαυτοῦ διδάσκαλον Ἀντιφῶντα, εἰς δὲ τὴν λέξιν Πρόδικον, ὅθεν καὶ Προδίκου λέξεις ἐν τῷ κειμένῳ σημειούμεθα, εἰς δὲ τὸ γνωμικὸν τοὺς Σωκρατικούς, Εὐριπίδην καὶ τοὺς ἄλλους (τοῖς γὰρ αὐτοῖς χρόνοις ἦσαν), εἰς δὲ τὴν οἰκονομίαν τὸν ποιητήν.

8 s cf. fr. 99, 2—5 et fr. 99*a*. 9 cf. fr. 156 p. 194, 11—13. 12 cf. fr. 156 p. 193, 17.

157 MARCELLINVS uita Thucyd. 56 p. 199, 45 Westerm. = p. 10, 1 Hude: ἔστι δὲ τὴν ἰδέαν καὶ τὸν χαρακτῆρα μεγαλοπρεπής, ὡς μηδὲ ἐν τοῖς οἴκτοις ἀφίστασθαι τοῦ μεγαλοπρεποῦς, ἐμβριθὴς τὴν φράσιν, ἀσαφὴς τὴν διάνοιαν διὰ τὸ ὑπερβατοῖς χαίρειν, ὀλίγοις ὀνόμασι πολλὰ πράγματα δηλῶν, καὶ ποικιλώτατος μὲν ἐν τοῖς τῆς λέξεως σχήμασι, κατὰ δὲ τὴν διάνοιαν τοὐναντίον ἀσχημάτιστος· οὔτε γὰρ εἰρωνείαις οὔτε ἐπιτιμήσεσιν οὔτε ταῖς ἐκ πλαγίου ῥήσεσιν οὔτε ἄλλαις τισὶ πανουργίαις πρὸς τὸν ἀκροατὴν κέχρηται, τοῦ Δημοσθένους μάλιστα ἐν τούτοις ἐπιδεικνυμένου τὴν δεινότητα. (57) οἶμαι δὲ οὐκ ἀγνοίᾳ σχηματισμοῦ τοῦ κατὰ διάνοιαν παρεῖναι τὸν Θουκυδίδην τὸ τοιοῦτον, ἀλλὰ τοῖς ὑποκειμένοις προσώποις πρέποντας καὶ ἁρμόζοντας

16 s cf. fr. 73, 16 s (*ἀσάφειαν ἐκ τῶν ὑπερβατῶν*) et fr. 94 p. 77, 27 s.

---

11 *τοὺς Σωκρατικούς* de quo dubitarunt sanum est; u. Eurip. uitam: (*Εὐρ.*) *γενόμενος . . καὶ Σωκράτους ἑταῖρος* (Wuensch).

cυντιθέντα τοὺc λόγουc. οὐ γὰρ ἔπρεπε Περικλεῖ καὶ Ἀρχιδάμῳ καὶ Νικίᾳ καὶ Βραcίδᾳ, ἀνθρώποιc μεγαλόφροcι καὶ γενναίοιc καὶ ἡρωϊκὴν ἔχουcι δόξαν, λόγουc εἰρωνείαc καὶ πανουργίαc περιτιθέναι, ὡc μὴ παρρηcίαν ἔχουcι φανερῶc ἐλέγχειν καὶ ἄντικρυc μέμφεcθαι καὶ ὁτιοῦν βούλονται λέγειν. διὰ τοῦτο τὸ ἄπλαcτον καὶ ἀνηθοποίητον ἐπετήδευcε, cῴζων κἀν τούτοιc τὸ προcῆκον καὶ τῇ τέχνῃ δοκοῦν· τεχνίτου γὰρ ἀνδρὸc φυλάξαι τοῖc προcώποιc τὴν ἐπιβάλλουcαν δόξαν καὶ τοῖc πράγμαcι τὸν ἀκόλουθον κόcμον.

cf. fr. 103.

hoc de Thucydide iudicium rhetoricum fortasse ex Caecilio haustum esse Blass l. s. I p. 118, 4 suspicatus est.

158 (= 21, 6—8 B.) Dionysivs halic. ep. ad Pompeium 3, 20 p. 240, 14 Vs. et R.: ἐμοὶ μέντοι καὶ τῷ φιλτάτῳ Κεκιλίῳ δοκεῖ τὰ ἐνθυμήματα αὐτοῦ (τοῦ Θουκυδίδου) μάλιcτα ⟨μιμήcαcθαί⟩ τε καὶ ζηλῶcαι Δημοcθένηc.

ea, quae hunc locum praecedunt, mihi quidem uidentur non Caecilii esse, quamquam Burckhardt (fr. 21) illa quoque ei adscribit. nam cum antecedentibus uerbis fragmentum nostrum ita non cohaeret, ut nonnulli uiri docti coniecerint in uerborum contextu ante *ἐμοὶ* aliquid deesse. sed ea rectiora esse, quae Vsener ad h. l. docet, putauerim. qui cum sibi constet ea, quae fragmentum nostrum praecedunt et quae sequuntur, repetita esse ex Dionysii libro de imitatione, facit uerba haec: 'ante *ἐμοὶ* hiare orationem post Reiskium Herwerdenus et Sauppius l s [*Goett. gel. anz.* 1863 p. 1667] statuerunt. sed proximum enuntiatum [i. e. fragmentum nostrum] Dionysius non ex libro de imitatione petiuisse sed hic Pompei caussa inseruisse uidetur'. de uerbis *φιλτάτῳ Κεκιλίῳ* uide ea, quae K. Muenscher (Philologus LVIII 1899 p. 109) et V. de Wilamowitz (*abhandlungen d. gesellsch. d. wissensch. zu Goett. phil.-hist. kl. NF.* IV 3 p. 70) dixerunt.

***159** Argvmentvm Aeschinis or. I p. 18 Reiske: τὸ δὲ προοίμιόν ἐcτι τραγικώτερον· ἐν αὐτῷ δὲ διαcυcτήcαc ἑαυτὸν μέ-

12 *μάλιστά γε* libri, corr. Sauppe.

τριον, ἵνα εὔνοιαν ἐπισπάσηται, καὶ τὸν Τίμαρχον διαβαλὼν καὶ 19 R.
περὶ τῆς πολιτείας εἰπὼν μεταβαίνει ἐπὶ κεφάλαια οὐ τῆς ὑποθέσεως ἴδια, ἀλλὰ κοινὰ κατὰ πάντων τῶν ἑταιρήσεως κρινομένων.

etiam, quae in fr. 160 et fr. 162 contra *τὸ προοίμιον τραγικώτερον* disputantur, Caecilii esse conieci; in his tribus locis ingenium unius eiusdemque auctoris agnoscere possumus.

***160** (= Dionys. Hal. fr. 2 p. 253 s Vs. et R.) Scholion Aeschinis or. III in Ctesiphontem 1 p. 315 Schultz: τὴν παράταξιν (ὅση γεγένηται)] . . δοκεῖ δὲ τραγικώτερον κεχρῆσθαι εὐθὺς ἐν ἀρχῇ τῇ μεταφορᾷ, πολιτικώτερον δὲ ὑπὸ Δημοσθένους εἰρῆσθαι τὸ αὐτὸ νόημα ἐν τῷ Τῆς παραπρεσβείας εὐθὺς ἐν ἀρχῇ, ἔχον οὕτως (XIX 1) 'Ὅση μέν, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, σπουδὴ καὶ παραγγελία γέγονε' καὶ τὰ ἑξῆς.

Argvmentvm Aeschinis or. III p. 352 R.: μέμψαιτο δ' ἄν τις τὸ προοίμιον ὡς τραγικὸν καὶ περιττὸν καὶ ἐπιλόγῳ μᾶλλον ἐοικός.

ibid. p. 353 R.: ὅρα δὲ πῶς ἐπιλογικῶς ἤρξατο ἀπὸ συνηγόρων ἐκβολῆς, ὥσπερ καὶ Δημοσθένης (XIX 1).

cf. scholion Aeschinis or. I in Timarchum 69 p. 267 Sch.: ἀξιοῦσι τινὲς μέμφεσθαι τῷ ῥήτορι ἐν ἀγῶνι συνηγόρων ἐκβολὴν ποιησαμένῳ, δέον ἐν ἐπιλόγῳ κτλ.

cf. fr. 159 et fr. 162. 5—10 cf. etiam fr. 165 p. 202, 28 — 203, 3. 6 s Caecilii de usu translationum praeceptum fr. 95 p. 84, 7 ss nobis seruatum est.

ad fr. 160 et 161 u. V. de Wilamowitz Herm. XXXIV p. 626.

161 (= Dionys. Hal. fr. 3 p. 254 Vs. et R.) Scholion Aeschinis or. III 90 p. 331 Sch.: (πλείους τραπόμενος τροπὰς) τοῦ Εὐρίπου] . . ἔστι δὲ τὸ κῶλον χαριεντισμός. ἐπαινοῦσι δὲ τοῦτο τὸ κῶλον οἱ κριτικοὶ λέγοντες σωφρόνως αὐτὸ πεφράσθαι καὶ οὐ κούφως.

***162** Scholion Demosth. or. XVIII de corona 4 p. 264, 3 Dind.: *βαδίζω] τινὲς ἐμέμψαντο ὡς τροπικὴν ἐν προοιμίοις οὐ*

24 *τροπικὴν* Wolf, *τροπὴν* libri.

καλῶς κειμένην τὴν λέξιν. ἀλλ' οὔτε ἐν ⟨πρώτῳ⟩ προοιμίῳ ἐστίν, ἀλλ' ἐν τελευταίοις τοῦ δευτέρου, οὔτε ἀπεξενωμένη καὶ ἀπόκριτος, ὡς Αἰσχίνης ἐχρήσατο ἐν τῷ προοιμίῳ (III 1) *'παρασκευὴν' εἰπὼν καὶ 'παράταξιν', ἀλλὰ προσεχὴς καὶ μᾶλλον ἁρμόττουσα. εἰ γὰρ δὴ οἶμος ἡ ὁδός ἐστι, καὶ τὸ προοίμιον ὡς ὁδὸς τοῦ παντὸς λόγου, οὕτω κέχρηται, οὐκ ἀλλότριον ὡς πρὸς ὁδὸν τὸ βαδίζειν.*

cf. fr. 159 et fr. 160. 3 s cf. etiam fr. 165 p. 202, 28 s.

163 ARGVMENTVM Demosth. or. XXI in Midiam. Pap. CXXXI Mus. Brit. (= *Aristotle on the constitution of Athens edited by F. G. Kenyon. Third and revised edition* 1892 p. 216 et *Jahrbuecher fuer Philologie* 145, 1892 p. 29 [Blass]): *Μειδίας εἰς τὰ μάλιστα ἐχθρὸς ἦν τῷ Δημοσθένει, καὶ διὰ πολλῶν μὲν καὶ ἄλλων ἐνεδείξατο εἰς αὐτὸν τὴν ἔχθραν, καί ποτε χορηγὸν ὄντα αὐτὸν τῆς Πανδιονίδος φυλῆς ἐν μέσῃ τῇ ὀρχήστρᾳ κονδύλοις ἔλαβεν. ὁ δὲ ἐγράψατο αὐτὸν δημοσίων ἀδικημάτων, συμπεριλαβὼν τοῖς δημοσίοις ἀδικήμασι τὴν ἑαυτοῦ ὕβριν, ἐπεὶ ἐξῆν ἐκείνῳ λέγειν ὅτι 'ὑβρίσθης· λαβὲ τῆς ὕβρεως τὸ πρόστιμον'. ἔχει δ' ἡ ὑπόθεσις κατὰ μὲν Κεκίλιον δύο κεφάλαια, εἰ δημόσιόν ἐστιν ἀδίκημα, καὶ εἰ μεγάλα τὰ πεπραγμένα ἐστίν. προσθετέον δὲ κἀκεῖνο, εἰ ὕβρις ἐστὶν ἡ γενομένη· ὅπερ ἀθετεῖ Κεκίλιος κακῶς· ἔσται γὰρ ἐναντίως αὐτῷ γεγραμμένον τὸ προοίμιον*

---

1 *πρώτῳ* add. Wolf. 2. 3 *ἀπεξενωμένη* Wolf, *ἀποξενώμενος* libri. 16 *ὁ δὲ* Kenyon, *ἐφ' οἷς* Blass. 17. 18 *συμπεριλαβὼν* Kenyon, *συνπεριλαβὼν* Blass. 20 *ἔχει* Kenyon, *περιέχει* Blass. 22. 23 *πεπραγμένα ἐστίν* Kenyon, *πεπραγμένα* (om. *ἐστίν*) Blass.

καὶ ἡ τοῦ χρυσοχόου μαρτυρία. ὅτι δὲ δῆλός ἐστι συμ|περιλαβὼν τοῖς δημοσίοις ἀδικήμασι τὴν 30 Bl. *ἑαυτοῦ ὕβριν, ἐξ ἐκείνου φανερόν, ὅταν λέγῃ* (XXI 7) *'ἐπειδὰν ἐπιδείξω Μειδίαν τοῦτον μὴ μόνον εἰς ἐμέ, ἀλλὰ καὶ εἰς ὑμᾶς καὶ εἰς τοὺς ἄλλους ἅπαντας ὑβρικότα' καὶ τὰ ἑξῆς. αἱ δ' ὑποθέσεις ὅταν μὴ ἔχωσιν ζητήματα μηδ' ἀμφισβητήσεις, λελυμέναι εἰσὶ καὶ τόπον τῷ ῥήτορι οὐ καταλείπουσι· οἷον περὶ φόνου τις ἐγκαλεῖται καὶ λέγει 'ἀπέκτεινα μὲν τὸν δεῖνα, δικαίως δέ'. τότε, ὁμολογήσαντος αὐτοῦ τὸν φόνον, ζητεῖται πότερα δικαίως ἢ ἀδίκως ἀπέκτεινε· ὅταν δὲ λέγῃ ὁ ἐγκαλούμενος, ὅτι ἀπέκτεινε καὶ ἀδίκως ἀπέκτεινε, τότε λέλυται ἡ ὑπόθεσις. οὕτως καὶ περὶ ταύτης τῆς ὕβρεως ῥηθήσεται.*

hoc fragmentum pertractauit Blass l. s. p. 29—33 et tetigerunt V. de Wilamowitz (Herm. XXXIV 1899 p. 626) et Diels l. s. p. XII s.

163 a Scholion Demosth. or. XXI 1 p. 531, 11 Dind.: ζητήσειε δ' ἄν τις, ὅπως δημοσίᾳ κρίνων αὐτὸν ὕβρεως ἐμνημόνευσε. καὶ ῥητέον, ὅτι βούλεται πᾶσαν ὕβριν δημοσίαν ἐπιδεῖξαι καὶ μάλιστα τὴν Μειδίου. εἰ γὰρ καθ' ἕνα πάντας ὑβρίζει, ἐκ δὲ τῶν καθ' ἕνα πόλιν, δηλονότι δημοσίᾳ ἀδικεῖ.

conlatis iis quae supra fr. 163 p. 198, 21 s leguntur, ad

---

1 *μαρτυρία*] post hoc uerbum primo picta uerba *δημοσιων αδικηματων ουκ οφειλε*, sed deleta esse Kenyon docet; Blass ea in textum recipit et conicit: *δημοσίων ἀδικημάτων οὐκ εἰρημένων.* 4 *ἐπειδὰν* papyrus et Kenyon, *ἔπειτ' ἂν* Blass ex Dem. *τοῦτον* Kenyon, *τουτονὶ* Blass. 9 *ἐγκαλεῖται* Kenyon, *ἐνκαλεῖται* Blass. 12 *ἀπέκτεινε* edunt, *απεκτεινα* papyrus. 13 *ἀπέκτεινε* bis pap. et Kenyon, *ἀπέκτεινα* bis Blass. 14 *ταύτης* Kenyon, *αὐτῆς* Blass.

Caecilium refert Radermacher. cf. scholion p. 532, 22 Dind. ad *οὐ μόνον πληγάς*.

163 b Scholion Demosth. or. XXI 7 p. 538, 3 Dind.: *ὕβρισμαι μὲν ἐγὼ] ἐκ τεττάρων ὅρων βιάζεται δημόσιον δεικνύναι τὸ γεγονός· πρώτον μέν, ὅτι πᾶσα ὕβρις καὶ ἐν ὁποίῳ δήποτε καιρῷ δημόσιόν ἐστι. καὶ τοῦτο δείκνυσιν ἑνὶ μὲν διὰ τοῦ εἰπεῖν* (XXI 45) *'τὰς μὲν γραφὰς ἔδωκε παντὶ τῷ βουλομένῳ, τὸ δὲ τίμημα ἐποίησε δημόσιον ὅλον'. δευτέρου δέ, ὅτι πάντα τὰ ἐν τῇ ἑορτῇ γιγνόμενα, κἂν εἰς ἰδιώτην ᾖ, δημόσιά ἐστι. τρίτου, ⟨ὅτι⟩ τὰ εἰς χορηγὸν γιγνόμενα καὶ πολλῷ πλέον. τετάρτου, ὅτι 'οὐ δι' ἐμὲ μόνον, ἀλλὰ καὶ διὰ πάντας τοὺς ἄλλους, ὅσους ὕβρισεν, ἄξιός ἐστιν ὡς ὑβριστὴς καὶ τυραννικὸς δημοσίᾳ κολασθῆναι'. πρῶτον οὖν ἀποδείκνυσιν, ὅτι πᾶσα ὕβρις δημόσιόν ἐστι, καί φησιν* (XXI 8) *'εἴ τις οὖν ὑμῶν'. ἐντεῦθεν ἡ προκατασκευή, ἔνθα τίθησι τοὺς δύο νόμους, δεικνύων, ὅτι δημόσιόν ἐστι τὸ ἀδίκημα. ἕτεροι δέ φασιν, ὅτι τοῦτο δοκεῖ μὲν συνηρτῆσθαι τῷ προοιμίῳ· τὸ δὲ ἀληθὲς ὥσπερ προοίμιόν ἐστι τῆς κατασκευῆς τῆς μελλούσης· ἐντεῦθεν γὰρ προβιβάζει περὶ τοῦ χρῆναι τὰ ἐν τῇ ἑορτῇ πάντα δημόσια νομίζειν καὶ οὐ τῶν ἰδίων τινὸς ἕνεκα γίνεσθαι, τουτέστιν ὅτι πᾶσα ὕβρις δημόσιόν ἐστιν.*

cf. fr. 163 et 163 *a*. uestigia Caecilii adgnoscit Radermacher.

164 Porphyrivs apvd Evsebivm Caesarensem praepar. euangel. X 3, 13: Κεκίλιος δὲ ὥς τι μέγα πεφωρακὼς ὅλον δρᾶμα ἐξ ἀρχῆς εἰς τέλος Ἀντιφάνους τὸν Οἰωνιστήν (CAF II 82 K.) μεταγράψαι φησὶ τὸν Μένανδρον εἰς τὸν Δεισιδαίμονα (CAF III 32 K.). (14) *ἐπεὶ δὲ τοὺς κλέπτας ἔδοξεν, οὐκ οἶδ' ὅπως, ὑμῖν, φησίν, εἰς τὸ μέσον ἀγαγεῖν, μηνύω καὐτὸς Ὑπερίδην* (fr. 95 et 104 Bl.[3]) *τὸν καλόν, πολλὰ παρὰ Δημοσθένους κεκλοφότα, ἔν τε τῷ Πρὸς Διώνδαν λόγῳ κἀν τῷ Περὶ τῶν Εὐβούλου δωρεῶν.* (15) *καὶ ὅτι μὲν ὁ ἕτερος παρὰ τοῦ*

---

8 *ὅτι* add. Radermacher.

ἑτέρου μετέθηκε, πρόδηλον· συγχρονούντων δ' αὐτῶν, ἡμῶν μὲν ἂν εἴη ἔργον, φησίν, ὦ Ἀπολλώνιε, ἐκ τῶν χρόνων ἀνιχνεῦσαι τὸν κλέπτην. ἐγὼ δὲ ὑποπτεύω μὲν τὸν ὑφῃρημένον εἶναι τὸν Ὑπερίδην, ἀδήλου δὲ ὄντος ὁπότερος, ἄγαμαι μὲν Δημοσθένην, εἰ λαβὼν παρὰ Ὑπερίδου πρὸς δέον διώρθωσε, μέμφομαι δὲ τὸν Ὑπερίδην, εἰ λαβὼν παρὰ Δημοσθένους πρὸς τὸ χεῖρον διέστρεψε. . . . (17) *ἢ* (sc. *τί ὑμῖν λέγω*) *ὡς τὰ περὶ βασάνων εἰρημένα παρ' Ἰσαίῳ* (VIII 12) *ἐν τῷ Περὶ τοῦ Κλεωνύμου κλήρου καὶ παρὰ Ἰσοκράτει ἐν τῷ Τραπεζιτικῷ* (XVII 54) *κεῖται καὶ παρὰ τῷ Δημοσθένει ἐν τῷ Κατὰ Ὀνήτορος ἐξούλης* (XXX 37) *σχεδὸν διὰ τῶν αὐτῶν εἴρηται; ἢ ὡς Δείναρχος* (fr. LX 3 Tur.) *ἐν τῷ πρώτῳ Κατὰ Κλεομέδοντος αἰκίας πολλὰ μετενήνοχεν αὐτοῖς ὀνόμασιν ἐκ τοῦ Δημοσθένους Κατὰ Κόνωνος αἰκίας;*

similis est ratio in fr. sequenti et in fr. 166 et in fr. 167 et in multis aliis fragmentis, quae omnia ad fr. 89 congessi.

ad p. 200, 20—24 cf. Marx l. s. p. 175, 2 et Wilh. Christ (*abhandlungen der Bayerischen akademie d. wissensch. philos.-philol. cl.* uol. XXI 1901 p. 472, 1), qui uir doctus de toto hoc capite (ibid. p. 472 s) disputauit.

***165** Clemens Alexandrinus Stromat. VI 2, 16 p. 435, 6 Staehlin: *ὡς δὲ μὴ ἄμοιρον τήν τε φιλοσοφίαν τήν τε ἱστορίαν, ἀλλὰ μηδὲ τὴν ῥητορικὴν τοῦ ὁμοίου ἐλέγχου περιίδωμεν, καὶ τούτων ὀλίγα παραθέσθαι εὔλογον.* . . . | . . . 436 St.

(18) Εὐριπίδου δὲ ἐν μὲν τῷ Οἰνομάῳ γράφοντος (fr. 574 N.²)

τεκμαιρόμεσθα τοῖς παροῦσι τὰ ἀφανῆ,

ἐν δὲ τῷ Φοίνικι (fr. 811 N.²)

τὰ ἀφανῆ τεκμηρίοισιν εἰκότως ἁλίσκεται,

Ὑπερείδης λέγει (fr. 195 Bl.³) 'ἃ δ' ἐστὶν ἀφανῆ, ἀνάγκη τοὺς διδάσκοντας τεκμηρίοις καὶ τοῖς εἰκόσι ζητεῖν'. Ἰσοκράτους τε

---

9 *Κλεωνύμου*] immo *Κίρωνος* (or. VIII). 12 ⟨*καὶ*⟩ *σχεδὸν* coni. Wuensch. 21 *τεκμαιρόμεσθα* Theodoretus, *τεκμαιρόμεθα* liber. 21 et 23 *τἀφανὲς* Theodoretus.

437 St. αὖ εἰπόντος (IV 141) ‛δεῖ δὲ τὰ μέλλοντα τοῖς προγεγενη|μένοις τεκμαίρεσθαι’ Ἀνδοκίδης οὐκ ὀκνεῖ λέγειν (III 2) ‛χρὴ γὰρ τεκμηρίοις χρῆσθαι τοῖς πρότερον γενομένοις περὶ τῶν μελλόντων ἔσεσθαι’. . . . Εὐριπίδης μὲν [γὰρ] γράφει (Medea 516—519)

ὦ Ζεῦ, τί δὴ χρυσοῦ μέν, ὃς κίβδηλος ἦν
τεκμήρια ἀνθρώποισιν ὤπασας σαφῆ,
ἀνδρῶν δὲ ὅτῳ χρὴ τὸν κακὸν διειδέναι,
οὐδεὶς χαρακτὴρ ἐμπέφυκε σώματι;

Ὑπερείδης δὲ καὶ αὐτὸς λέγει (fr. 196 Bl.^{3}) ‛χαρακτὴρ οὐδεὶς ἔπεστιν ἐπὶ τοῦ προσώπου τῆς διανοίας τοῖς ἀνθρώποις’.

438 St. (19) . . | . . καὶ πρό γε τούτου Σοφοκλέους ἐν τῷ Πηλεῖ (ποιήσαντος) [fr. 447 N.^{2}]

Πηλέα τὸν Αἰάκειον οἰκουρὸς μόνη
γεροντάγωγῶ καὶ ἀναπαιδεύω ⟨πάλιν⟩·
πάλιν γὰρ αὖθις παῖς ὁ γηράσκων ἀνήρ,

Ἀντιφῶν ὁ ῥήτωρ λέγει (fr. 136 Bl.^{2}; 66 Diels) ‛γηροτροφία γὰρ προσέοικεν παιδοτροφίᾳ’. . .

(20) ναὶ μὴν Θουκυδίδου λέγοντος (I 73, 4) ‛Μαραθῶνί τε μόνοι προκινδυνεῦσαι’ Δημοσθένης εἶπεν (XVIII 208) ‛μὰ τοὺς ἐν Μαραθῶνι προκινδυνεύσαντας’. οὐδὲ ἐκεῖνα παραπέμψομαι· Κρατίνου ἐν Πυτίνῃ εἰπόντος (fr. 185 CAF I 69 K.)

τὴν μὲν παρασκευὴν ἴσως γινώσκετε

Ἀνδοκίδης ὁ ῥήτωρ λέγει (I 1) ‛Τὴν μὲν παρασκευήν, ὦ ἄνδρες δικασταί, καὶ τὴν προθυμίαν τῶν ἐχθρῶν τῶν ἐμῶν σχεδόν τι πάντες εἴσεσθε’. ὁμοίως καὶ Λυσίας ἐν τῷ Πρὸς Νικίαν ὑπὲρ ⟨παρα⟩καταθήκης (fr. 190 Tur.; 70 Thalh.) ‛τὴν μὲν παρασκευὴν καὶ τὴν προθυμίαν τῶν ἀντιδίκων ὁρᾶτε, ὦ ἄνδρες δικασταί’ φησίν, καὶ μετὰ τοῦτον Αἰσχίνης λέγει (III 1) ‛Τὴν μὲν παρασκευὴν ὁρᾶτε, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, καὶ τὴν παράταξιν’. πάλιν

19—20 cf. fr. 60, 7 (et adn.) et fr. 94 p. 73, 13 s. 28 — p. 203, 3 cf. fr. 160, 5—10. 28—29 cf. etiam fr. 162 p. 198, 3 s.

---

4 *γὰρ* del. Dindorf. 14 *πάλιν* add. Dindorf ex Tryphone. 18 *Μαραθῶνί τε* Dindorf ex Thuc., *μαραθωνῖται* liber. 21 *Πυτίνῃ* Sylburg, *ποιτίνηι* liber. 22 *γιγνώσκετε* Dindorf. 23 *Ἀνδοκίδης* Victorius, *ἀνδροκύδης* liber. 25 *Λυσίας* . . *Νικίαν* Ruhnken, *νικίας* . . *λυσίαν* liber. 26 ⟨*παρα*⟩*καταθήκης* Sylburg.

Δημοcθένουc εἰπόντοc (XIX 1) '"Οcη μέν, ὦ ἄνδρεc Ἀθηναῖοι,
cπουδὴ περὶ τουτονὶ τὸν ἀγῶνα καὶ παραγγελία γέγονεν, cχεδὸν
οἶμαι πάνταc ὑμᾶc ᾐcθῆcθαι' Φιλῖνοc [τε] ὁμοίωc (fr. 4 O A II 319ᵇ
Tur.) 'ὅcη μέν, ὦ ἄνδρεc | δικαcταί, cπουδὴ καὶ παράταξιc γεγέ- 439 St.
νηται περὶ τὸν ἀγῶνα τουτονί, οὐδένα ὑμῶν ἀγνοεῖν ἡγοῦμαι'.

(21) Ἰcοκράτουc πάλιν εἰρηκότοc (XIX 31) 'ὥcπερ τῶν χρημάτων, ἀλλ' οὐκ ἐκείνου cυγγενὴc οὖcα' Λυcίαc ἐν τοῖc Ὀρφανικοῖc λέγει (fr. 26: Tur.; 84 Thalh.) 'καὶ φανερὸc γέγονεν οὐ τῶν cωμάτων cυγγενὴc ὤν, ἀλλὰ τῶν χρημάτων'. . . . .

(22) . . . | Ὁμήρου πάλιν ποιήcαντοc (Z 488) 440 St.

μοῖραν δ' οὔ τινά φημι πεφυγμένον ἔμμεναι ἀνδρῶν,

ὅ τε Ἀρχῖνοc (fr. 2 O A II 167ᵇ Tur.) λέγει 'πᾶcι μὲν ἀνθρώποιc ὀφείλεται ἀποθανεῖν ἢ πρότερον ἢ εἰc ὕcτερον', ὅ τε Δημοcθένηc (XVIII 97) 'πᾶcι μὲν γὰρ ἀνθρώποιc τέλοc τοῦ βίου θάνατοc, κἂν ἐν οἰκίcκῳ τιc αὑτὸν καθείρξαc τηρῇ'.

u. cum fr. praecedens, fr. 166, fr. 167, tum fr. 89 adn.
de hoc loco cf. W. Christ l. c. p. 470—476.

166 Theon Rh. Gr. II p. 62, 21 Sp.: μαρτύρια δὲ τούτου καὶ παρὰ ποιηταῖc καὶ ἱcτορικοῖc, καὶ ἁπλῶc πάντεc οἱ παλαιοὶ φαίνονται τῇ παραφράcει ἄριcτα κεχρημένοι, οὐ μόνον τὰ ἑαυτῶν ἀλλὰ καὶ τὰ ἀλλήλων μεταπλάccοντεc. Ὅμηρον μεταφράζων, ὅτε φηcί (c 136—137)

τοῖοc γὰρ νόοc ἐcτὶν ἐπιχθονίων ἀνθρώπων,
οἷον ἐπ' ἦμαρ ἄγηcι πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε,

ὁ Ἀρχίλοχοc (fr. 70 Bgk)

τοῖοc ἀνθρώποιcι θυμόc, Γλαῦκε, Λεπτίνεω πάϊ,
γίγνεται θνητοῖc, ὁκοῖον Ζεὺc ἐφ' ἡμέρην ἄγει.

καὶ πάλιν Ὅμηροc ἅλωcιν πόλεωc τοῦτον τὸν τρόπον εἴρηκεν (I 593—594) |

ἄνδραc μὲν κτείνουcι, πόλιν δέ τε πῦρ ἀμαθύνει, 63 Sp.
τέκνα δέ τ' ἄλλοι ἄγουcι βαθυζώνουc τε γυναῖκαc.

ὁ δὲ Δημοcθένηc οὕτωc (XIX 65) 'ὅτε γοῦν ἐπορευόμεθα εἰc

---

3 *τε* del. Mayor. 5 *οὐδένα* Sauppe, *οὐθ' ἕνα* liber. 7. 8 *Ὀρφανικοῖς* Taylor, *ὀρφικοῖς* liber. 15 *αὑτὸν* Dindorf, *αὐτὸν* liber. 25 *ὁκοίην* Laert. Diog. et Suid.

Δελφούς, ἐξ ἀνάγκης ὁρᾶν ἦν ταῦτα πάντα, οἰκίας κατεσκαμμένας, τείχη περιῃρημένα, χώραν ἔρημον τῶν ἐν ἡλικίᾳ, γύναια δὲ καὶ παιδάρια ὀλίγα καὶ πρεσβύτας ἀνθρώπους οἰκτρούς'. ὁ δὲ Αἰσχίνης οὕτως (III 157) 'ἀλλὰ ταῖς γε διανοίαις ἀποβλέψατε αὐτῶν εἰς τὰς συμφοράς, καὶ νομίσατε ὁρᾶν ἁλισκομένην τὴν πόλιν, τειχῶν κατασκαφάς, ἐμπρήσεις οἴκων, ἱερὰ συλώμενα, ἀγομένας ⟨γυναῖκας⟩ καὶ παῖδας εἰς δουλείαν, πρεσβύτας ἀνθρώπους, πρεσβύτιδας γυναῖκας ὀψὲ μεταμανθάνοντας τὴν ἐλευθερίαν'. ἔτι δὲ ὁ μὲν Θουκυδίδης φησί (II 45, 1) 'φθόνος γὰρ τοῖς ζῶσι πρὸς τὸ ἀντίπαλον, τὸ δὲ μὴ ἐμποδὼν ἀνανταγωνίστῳ εὐνοίᾳ τετίμηται'. ὁ δὲ Θεόπομπος (fr. 302 FHG I 329) 'ἐπίσταμαι γάρ, ὅτι τοὺς μὲν ζῶντας πολλοὶ μετὰ δυσμενείας ἐξετάζουσι, τοῖς δὲ τετελευτηκόσι διὰ τὸ πλῆθος τῶν ἐτῶν ἐπανιᾶσι τοὺς φθόνους'. ὁ δὲ Δημοσθένης οὕτω (XVIII 315) 'τίς γὰρ οὐκ οἶδε τῶν πάντων, ὅτι τοῖς μὲν ζῶσιν ἅπασιν ὕπεστί τις ἢ πλείων ἢ ἐλάττων φθόνος, τοὺς τεθνεῶτας δὲ οὐδὲ τῶν ἐχθρῶν τις μισεῖ;' καὶ μέντοι γε ὁ Φίλιστος τὸν Ἀττικὸν ὅλον πόλεμον ἐν τοῖς Σικελικοῖς ἐκ τῶν Θουκυδίδου μετενήνοχε, καὶ Δημοσθένης εἰς τὸν Κατὰ Μειδίου τά τε Λυσίου καὶ Λυκούργου ἐκ τῶν τῆς ὕβρεως λόγων, καὶ τὰ Ἰσαίου ἐκ τῶν Κατὰ Διοκλέους ὕβρεως. εὕροις δ' ἂν καὶ παρὰ Ἰσοκράτει ἐν τῷ Πανηγυρικῷ τὰ ἐν τῷ Λυσίου ἐπιταφίῳ καὶ τῷ ⟨Γοργίου⟩ Ὀλυμπικῷ (fr. 3 OA II 129ª Tur.). ἀλλὰ μὴν καὶ αὐτὸς ὁ Δημοσθένης πολλάκις ἑαυτὸν παραφράζει,
64 Sp. οὐ | μόνον τὰ ἐν ἄλλοις λόγοις αὐτῷ εἰρημένα ἀλλαχόσε μεταφέρων, ἀλλὰ καὶ ἐν ἑνὶ λόγῳ πολλάκις φαίνεται ταὐτὰ μυριάκις εἰρηκώς, τῇ δὲ τῆς ἑρμηνείας ποικιλίᾳ λανθάνει τοὺς ἀκούοντας. ἐν μέν γε ⟨τῷ⟩ Κατὰ Μειδίου φησί (XXI 37) 'τίς γὰρ ἡμῶν οὐκ οἶδε τοῦ μὲν πολλὰ τοιαῦτα γενέσθαι τὸ μὴ κολάζεσθαι τοὺς ἐξαμαρτάνοντας αἴτιον ὄν, τοῦ δὲ μηδένα ὑβρίζειν τὸ λοιπὸν τὸ δίκην τὸν ἀεὶ ληφθέντα, ἣν προσήκει, διδόναι μόνον αἴτιον γενόμενον;' ἐν δὲ τῷ Κατὰ Ἀριστοκράτους [XXIII 99] (τὸ δὲ αὐτὸ καὶ Κατὰ Ἀν-

21—22 cf. fr. 121 p. 105, 14—16 et fr. 122, 10—13.
31 — p. 205, 5 ∾ fr. 41 et 41 *a*.

6 *ἱερὰ συλώμενα* desunt in Aeschinis libris. 7 *γυναῖκας* add. Spengel ex Aeschine. 22 *Γοργίου* add. I. G. Pfund. 27 *τῷ* add. Wuensch et Radermacher. *ἡμῶν* Theonis libri, *ὑμῶν* Dem.

δροτίωνος [XXII 7]) 'οὐ γὰρ εἴ τι πώποτε μὴ κατὰ τοὺς νόμους ἐπράχθη, cὺ δὲ τοῦτο ἐμιμήcω, διὰ τοῦτο ἀποφύγοις ἂν δικαίως, ἀλλὰ τοὐναντίον πολὺ μᾶλλον ἁλίcκεcθαι διὰ ταῦτα. ὥcπερ γάρ, εἴ τις ἐκείνων ἑάλω, cὺ τάδ' οὐκ ἂν ἔγραψας, οὕτως, ἂν cὺ δίκην δῷς, ἄλλος οὐ γράψει'. ἐν δὲ τοῖς Φιλιππικοῖς τὰ αὐτὰ πράγματα ἄνω καὶ κάτω λέγων διατετέλεκε, καὶ ἐν τῷ Πρὸς Λεπτίνην, ὅτι μὴ δεῖ τοὺς εὖ ποιήcαντας ἀφελέcθαι τὰ δοθέντα, οὐδ' ὀλιγάκις εἴρηκεν· ἐν δὲ τῷ Ὑπὲρ τοῦ cτεφάνου, ὅτι οὐκ ἐπὶ τῷ τέλει τῶν πεπραγμένων κατηγορεῖν δίκαιον ἦν, ἀλλὰ καθ' ἕκαcτον τῶν πολιτευμάτων ἐλέγχειν, παρ' ὅλον τὸν λόγον παρέcπαρται· τὰ δὲ περὶ τῆς λύcεως τῶν αἰχμαλώτων τις οὐκ οἶδεν ἐν τῷ Περὶ τῆς παραπρεcβείας διατεθρυλημένα;

ratio huius fragmenti eadem est, quae in fr. 164, fr. 165, fr. 167, in aliis fragmentis in adn. ad fr. 89 addita enumeratis nobis occurrit.

***167** Scholion Aeschinis or. II de falsa legatione 175 p. 313 Sch.: καὶ πάλιν] μετῆκται τὰ πλεῖcτα ἐκ τῶν 'Ανδοκίδου (III 8—9) κτλ.

de ratione huius fragmenti cf. adnotationem ad fr. 166 additam.

***168** Qvintil. VIII 3, 35: *idem (Cicero) putat a Terentio primum dictum esse 'obsequium', Caecilius a Sisenna 'albenti caelo'.*

hunc Caecilium Calactinum esse Burckhardt l. c. p. 25 et, ut uidetur, Peter (HRF p. 185 no. 103) negant. sed cf. Angermann l. c. p. 48, 3 et uide indicem personarum et rerum Meisteri edit. Quintil. p. 303. Angermann dicit: 'Caecilii illud de Sisenna iudicium non mirandum est, nam scripsit etiam *σύγκρισιν Δημοσθένους καὶ Κικέρωνος*'.

12 *διατεθρυλημένα* Spengel, *διατεθρυλημένῳ* libri. 17 albenti *libri,* albente *Spalding.*

APPENDIX

CONTINENS

PSEVDOCAECILIANVM

Cod. Vat. gr. 435 fol. 220 ed. J. ab Arnim
(Hermes XXVII 1892 p. 118 ss).

ΠΛΟΥΤΑΡ⟨ΧΟΥ Η⟩ ΚΕΚΙΛΙΟΥ ΑΠΟΦΘΕΓΜΑΤΑ ΡΩΜΑΙΚΑ

p. 119 *Οὐκ ἐβούλοντο οἱ παλαιοὶ Ῥωμαίων, ὦ †σίβοσσε
ἀνδρῶν ἄριστε, σοφοὶ εἶναι δοκεῖν, ὅθεν οὐδὲ ἐθήρων
τὴν δόξαν δεινότητι λόγων ἢ περιττοῖς καὶ πιθανοῖς
4 ἀποφθέγμασιν οἷς ἐχρήσαντο Ἑλλήνων τινές, * ἃ
p. 120 διαβεβόηται, χρησμῶν | εἶναι δοκοῦντα ἤδη πιστότερα·
μηδὲν ἄγαν καὶ ἕπου θεῷ· καὶ χρόνων φείδου· καὶ
γνῶθι σαυτόν· καὶ ἐγγύα πάρα δ' ἄτα· καὶ ἄλλα τού-
τοις ἐοικότα· ἴσως μὲν καὶ ὠφέλιμα τοῖς πειθομένοις,
ἔχοντα δέ τι ἐν τῷ βραχεῖ τῆς ἀποδόσεως ἡδὺ καὶ*

ΠΛΟΥΤΑΡ ..... ΚΕΚΙΛΙΟΥ cod., suppleuit Arnim. *ΑΠΟΦΘΕΓΜΑΤΑ ΡΩΜΑΙΚΑ*] hunc titulum pro suspecto habet Arnim 122 et scribendum proponit *ΧΡΕΙΑΙ* uel simile quid. 1 *σίβοσσε*] *Σηβῶσε*? cf. Arnim 123, 1. 4 *ἀποφθέγμασιν* Arnim, *ἀποφθέγγμασιν* cod. lacunam indicauit Arnim 123 s; scribendum esse fere *ἀποφθέγμασιν οἵοις* (cod. *οἷς*) *ἐχρήσαντο Ἑλλήνων τινές, ⟨δόξαν δὲ ἔλαβον ὡς σοφοὶ ὄντες οἱ τὰ τοιάδε μάλιστα εἰπόντες⟩ — ἃ διαβεβόηται χρησμῶν .. πιστότερα — μηδὲν ἄγαν* eqs.

παρακλητικόν. Δικαιάρχῳ δὲ οὐδὲ ταῦτα σοφῶν εἶναι ἀνδρῶν δοκεῖ· μὴ γὰρ δή γε τοὺς πάλαι λόγῳ φιλοσοφεῖν, ἀλλ' εἶναι τὴν σοφίαν τότε γοῦν ἐπιτήδευσιν ἔργων καλῶν, χρόνῳ δὲ λόγων ὀχλικῶν γενέσθαι τέχνην· καὶ νῦν μὲν τὸν πιθανῶς διαλεχθέντα μέγαν εἶναι δοκεῖν φιλόσοφον, ἐν δὲ τοῖς πάλαι χρόνοις ὁ ἀγαθὸς μόνος ἦν φιλόσοφος, εἰ καὶ μὴ περιβλέπτους καὶ ὀχλικοὺς ἀσκοῖτο λόγους· οὐ γὰρ ἐζήτουν ἐκεῖνοί γε εἰ πολιτευτέον οὐδὲ πῶς, ἀλλ' ἐπολιτεύοντο αὐτοὶ καλῶς, οὐδὲ εἰ χρὴ γαμεῖν, ἀλλὰ γήμαντες, ὃν δεῖ τρόπον γαμεῖν, ταῖς γυναιξὶ συνεβίουν. ταῦτα ἦν, φησίν, ἔργα ἀνδρῶν καὶ ἐπιτηδεύματα σοφῶν· αἱ δὲ ἀποφθέγξεις αὗται πρᾶγμα φορτικόν. τοιούτους πείθομαι καὶ τοὺς ὑμετέρους γενέσθαι πατέρας· εἶναι γὰρ ἀγαθοὶ ἐβούλοντο καὶ τούτου τοῖς ἔργοις ἐφικνοῦντο· στρογγύλας δ' ἀποφθέγξεις καὶ καλλιρήμονας ὥστε περιττὰς εἶναι δοκεῖν οὔτ' ἐπετήδευον οὔτε ἐγίνωσκον· οἵοις μέντοι λογισμοῖς ἕκαστα ἔπραττον, τοιούτοις καὶ λόγοις περὶ αὐτῶν ἐχρῶντο, οὐκ εἰς βραχὺ συνηγμένοις, ἀλλὰ καλοῖς, εἰ τὸν νοῦν σκέπτοιτό τις, μὴ ἐπιδεικτικῶς ἐξετάζων ἀλλ' ἐπὶ τὴν χρείαν ἕκαστα ἀνάγων.

Οἷόν τι περὶ Ἀππίου τοῦ ἀναπήρου πεπύσμεθα. ἦν μὲν γὰρ ἤδη γηραιός, πρὸς Πύρρον δὲ Ῥωμαίοις πόλεμος ἦν· καὶ ὁ βασιλεὺς τῇ πρώτῃ μάχῃ νικήσας διαπρεσβεύεται, συμβῆναι ἐπὶ τοῖσδε ἀξιῶν· τὸ μὲν

---

1 *παρακλητικόν* Kaibel apud Arnim 124, 1, *προσκλητικόν* cod., *προκλητικόν* Arnim. 8. 9 *ἐκεῖνοί γε* corr. Arnim, *ἐκεῖ γε* cod. 10. 11 *οὐδὲ εἰ χρὴ γαμεῖν, ⟨οὐδὲ⟩ ὃν δεῖ τρόπον γαμεῖν, ἀλλὰ γήμαντες* coni. Wuensch. 11 *συνεβίων* cod., *συνεβίουν* cod. a corr. 12 *φησίν* Arnim, *φασίν* cod. 15 *τούτου* Arnim, *τούτων* cod. 24 *Πύρρον* Arnim, *πύρον* cod.

Ἑλληνικὸν τὸ ἐν Ἰταλίᾳ πᾶν ἐλεύθερον εἶναι καὶ αὐτόνομον· χρῆσθαι δὲ καὶ Σαυνίτας καὶ Λευκανοὺς καὶ πάντας Βρεττίους τοῖς αὐτῶν νόμοις, Πύρρου ὄντας συμμάχους, Ῥωμαίους δὲ Λατίνων ἄρχειν μόνων. πρὸς ταῦτα οἱ μὲν ἀντέλεγον, αἰσχρὰ πρὸς δὲ καὶ βλαβερὰ εἶναι φάμενοι τῇ πόλει, τοῖς δ' οὐκ ἐδόκει ἀντιτείνειν, τὸν περὶ τῶν ὅλων κίνδυνον δεδιόσι. καί τις τῶν ἐκ μέσου ἀνὴρ ἐπαινούμενος 'ἄμεινον ἂν' ἔφη 'βουλευσαίμεθα, εἰ καὶ Ἄππιον σύμβουλον λάβοιμεν'. ὁ γὰρ ἀνὴρ σὺν τῷ φρονίμῳ καὶ φιλόπολις ἐδόκει. καλεῖ p. 121 *οὖν, καὶ ὡς ἧκε λέγουσιν αὐτῷ, ἐφ' οἷς ἠξίου συμβαίνειν ὁ βασιλεύς. τὸν δὲ ἐπὶ πολὺν χρόνον σιωπήσαντα εἰπεῖν μόλις 'πάλαι μέν, ὦ βουλή, ὑπερηχθόμην ἀνάπηρος ὤν, νῦν δὲ πολλὴν τῇ συμφορᾷ ταύτῃ χάριν ἔχω μὴ ὁρᾶν ὑμᾶς τοὺς τοιαῦτα βουλευομένους· εἴθε δέ με καὶ κωφὸν γεγονέναι, ἵνα μηδὲ ἀκούοιμι αἰσχρῶν λόγων'. κἀντεῦθεν ἐπεδείκνυε τό τε ἐπικίνδυνον καὶ ἄδοξον τῆς συμβάσεως.*

Ὅμοιον δὲ καὶ τὸ Κέσωνος. ὁ γὰρ δη Κέσων τῷ παρὰ Καρχηδονίων πρεσβευτῇ ταχθεὶς ἐλθεῖν εἰς λόγους — ὁ δὲ τάξας ἦν Ἄππιος ⟨ὁ⟩ ἐπὶ Σικελίας πρῶτος στρατηλατῶν — ἐπεὶ παριὼν ὁ Φοῖνιξ εἶπε καὶ ἐμεγαληγόρει περὶ τῆς Καρχηδόνος, Ῥωμαίοις δὲ ἐπετίμα διότι ἐπιχειροῦσι περὶ νήσου πρὸς αὐτοὺς πολε-

---

3 *Πύρρου* Arnim, *πύρου* cod. 9 *Ἄππιον* Arnim, *ἄπιον* cod. 10 *καλεῖ*] Kaibel apud Arnim 120, 1 *καλεῖται* uel sim. conicit. 15 *ἔχω μὴ*] ante *μὴ* aut *τοῦ* aut *τὸ* excidisse Arnim 125 putat, Kaibel, quem equidem sequor, scribi uult *ἔχω μὴ ὁρῶν*. 16 *εἴθε δέ με καὶ κωφὸν*] post *κωφὸν* fortasse uocabulum *ἦν* addendum esse Arnim contendit, Kaibel apud Arnim 125 *εἴθ' ἔδει* conicit. 21 *Ἄππιος* Arnim, *ἄπιος* cod. *ὁ* add. Arnim. 22 *παριὼν* Kaibel apud Arnim 121, *περὶ ὧν* cod. 24 *νήσου* Arnim, *νόμου* cod.

μεῖν, οὔτε ναυτικὸν ἔχοντες οὔτε ἔμπειροι ἀγώνων ὄντες θαλαττίων τῆς Καρχηδόνος τοσούτους χρόνους ἐνδυναστευούσης τῇ θαλάττῃ, καὶ νεωστὶ Πύρρον ἰδόντες ὑπ' αὐτῶν καταναυμαχημένον, τηλικοῦτον βασιλέα, ταῦτα τοῦ Καρχηδονίου λέγοντος· 'ἡμεῖς' εἶπεν 'οὕτως πεφύκαμεν· — ἐρῶ δέ σοι ἔργα ἀναμφισβήτητα, ἵνα ἔχῃς ἀπαγγέλλειν τῇ πόλει — τοῖς πολεμοῦσιν εἰς τὰ ἐκείνων ἔργα συγκαταβαίνομεν κἀν τοῖς ἀλλοτρίοις ἐπιτηδεύμασι περίεσμεν τῶν ἐκ πολλοῦ αὐτὰ ἠσκηκότων. Τυρρηνοὶ γὰρ ἡμῖν ἐπολέμουν χαλκάσπιδες καὶ φαλαγγηδόν, οὐ κατὰ σπείρας μαχόμενοι· καὶ ἡμεῖς μεθοπλισθέντες καὶ τὸν ἐκείνων ὁπλισμὸν μεταλαβόντες παρεταττόμεθα αὐτοῖς· καὶ τοὺς ἐκ πλείστου ἐθάδας τῶν ἐν φάλαγγι ἀγώνων οὕτως ἀγωνιζόμενοι ἐνικῶμεν. οὐκ ἦν ὁ Σαυνιτικὸς ἡμῖν θυρεὸς πάτριος οὐδ' ὑσσοὺς εἴχομεν, ἀλλ' ἀσπίσιν ἐμαχόμεθα καὶ δόρασιν· ἀλλ' οὐδ' ἱππεύειν ἰσχύομεν, τὸ δὲ πᾶν ἢ τὸ πλεῖστον τῆς Ῥωμαϊκῆς δυνάμεως πεζὸν ἦν. ἀλλὰ Σαυνίταις καταστάντες εἰς πόλεμον καὶ τοῖς ἐκείνων θυρεοῖς καὶ ὑσσοῖς ὁπλισθέντες ἱππεύειν τε αὐτοὺς ἀναγκάσαντες, ἀλλοτρίοις ὅπλοις καὶ ζηλώμασιν ἐδουλωσάμεθα τοὺς μέγα ἐφ' ἑαυτοῖς πεφρονηκότας. οὐδὲ πολιορκεῖν, ὦ Καρχηδόνιοι, ἐγινώσκομεν· ἀλλὰ παρὰ τῶν Ἑλλήνων μαθόντες, ἀνδρῶν τοῦ ἔργου πεπειραμένων, κἀκείνων τῶν ἐπιστημόνων καὶ πάντων ἀνθρώπων ἐν πολιορκίᾳ δεδυνήμεθα πλέον· μὴ δὴ Ῥωμαίους ἀναγκάσαιτε ἅψασθαι τῶν θαλαττίων· εἰ γὰρ ἡμῖν δεήσει ναυτικοῦ, πλείους μὲν καὶ ἀμείνους ὑμῶν

---

3 *Πύρρον* Arnim, *πύρον* cod. 10 *Τυρρηνοὶ* Arnim, *τυρηνοὶ* cod. 26 *δὴ* Arnim, *δὲ* cod. 27 *ἀναγκάσαιτε* Radermacher, *ἀναγκάσετε* cod., *ἀναγκάζετε* Arnim.

p. 122 ἐν ὀλίγῳ χρόνῳ κατασκευασόμεθα ναῦς, | κρεῖττον δὲ ναυμαχήσομεν τῶν ἐκ πλείστου ναυτικῶν'. καὶ οὐκ ἐψεύσατο ὁ Κέσων· βιασθέντες γὰρ ὑπὸ Καρχηδονίων ναυμαχῆσαι, εὐθὺς τῇ πρώτῃ περιεγένοντο ναυμαχίᾳ, Δουϊλλίου στρατηγοῦντος.

Μάνιος δὲ Βαλέριος, ⟨ὁ⟩ τὰς πρὸς Ἱέρωνα συνθήκας ποιησάμενος, δοκεῖ καὶ βραχέως καὶ ἀληθῶς εἰπὼν προτρέψαι τὴν βουλὴν ἔχεσθαι τῶν ναυτικῶν ὅτι 'περὶ νήσου καὶ ἐν νήσῳ μαχομένους οὐκ ἔστι τῷ παντὶ νικᾶν μὴ ναυκρατοῦντας'. καὶ οὐδ' οὗτος ἐψεύσατο· τῷ γὰρ τρίτῳ καὶ εἰκοστῷ τῶν ἐτῶν, ναυμαχίᾳ κρατήσαντες Καρχηδονίων, Σικελίαν τε ἔσχον περὶ ἧς ὁ ἀγὼν καὶ φόρου τοὺς Φοίνικας ἐποιήσαντο ὑποτελεῖς. μαντικὰ ταῦτα ἐκ λογισμοῦ ἔμφρονος, ἐπιμεμαρτυρημένα ἔργων ἐκβάσει.

Μὴ ἄρα καὶ τὸ Ῥέμου τοιοῦτον ἦν· ὅτε γὰρ δὴ τὴν Ἀλβανῶν βασιλείαν οἱ περὶ τὸν Ῥωμύλον Νεμέτορι ἀποδόντες τῷ πάππῳ κτίζειν ἔγνωσαν ἰδίαν αὐτῶν πόλιν, περὶ τοῦ τόπου ἐν ᾧ κτιστέον διεφέροντο· καὶ Ῥωμύλου τὸ Παλάτιον προκρίνοντος, ἐν ᾧ καὶ ἐγεννήθησαν καὶ ἐτράφησαν, ὁ Ῥέμος ἕτερον προῃρεῖτο χωρίον, καὶ αὐτὸ παρὰ τὸν Τίβεριν ὄν· καὶ μέχρι τοῦ νῦν ὁ τόπος καλεῖται Ῥεμορία. ἀπαραχωρήτως δ' ἄμφω διὰ φιλοτιμίαν ἔχοντες συντίθενται θεοῖς ἐπιτρέψαι τὸ πρᾶγμα, καὶ ἐν ἡμέρᾳ τινὶ ῥητῇ, ἅμα ἀνίσχοντι ἡλίῳ, ὀρνιθεύεσθαι ἐν τῷ αὐτοῦ χωρίῳ ἑκάτερον· ὁποτέρῳ * *

---

6 ὁ add. Arnim. 18 αὐτῶν Arnim, αὐτοῦ cod. 26 αὐτοῦ Arnim, αὐτῷ cod.

I. INDEX FONTIVM

Lexicon Seguer. quintum in Bekk. Anecd.

II. INDEX EDITIONVM

Burckhardt	Huius syllogae
fr. 1	fr. 99
2	100
3, 1—4 *παρανόμων*	101
3, 4 *ἔγραψε*—5	—
4	102
5	103
cf. p. 27, 6	103 *a*
6	106
7	107, 5—6
8	108 p. 97, 3—14
9	110 » 99, 5— 7
9^b	110 *a*, 8—12
10	117, 22—24
11	125, 19—22
12^a	126
12^b	126 *a*
	p. 108, 11—17
13^a	127 *a*
13^b	127
14, 1—8 *δωρεᾶς*	130 p. 113, 5—12
14, 8 *εἶπε*—11	—
15	132
16	135 p. 120, 1
17^a	136 p. 120, 4—9
cf. p. 34, 21	136 » 120, 9 ss
» » »	137
17^b	*cf.* 136 p. 120 adn.
18	139, 1—15
19	141
	p. 123, 9 — 124, 1

Burckhardt	Huius syllogae
fr. 20	fr. 144
	p. 125, 17—21
21, 1—6 *διηγήσεσιν*	—
21, 6 *ἐμοὶ* — 8	158
22, 1—2 *Δημοσθένους*	—
22, 3 *φέρονται* — 4	148, 10—11
23	149, 23—26
24	150
	p. 129, 5 — 130, 8
25	155 s. *ἐξούλης*
26	155 s. *φάσις*, 11—16
27	155 s. *εἰσαγγελία*, 13—16
28	155 s. *θεωρικόν*
29	71
30	72
31	73
32	74
33	75
34	76
35, 1—2 *uocat*	69, 15—16
35, 2 *qualis* — 7	—
36	67
cf. p. 41, 34	67 *a*, 16—20
» » »	76 *a*
37^a	61 p. 42, 17 — 43, 3
37^b	61 *a*

Burckhardt	Huius syllogae	Burckhardt	Huius syllogae
fr. 38[a]	fr. 65, 12—14	fr. 46	fr. 95 p. 83, 4—10
38[b]	65 *a*	47	95 p. 84, 7—13
39	64	48	*cf.* p. 3, 18
40	66, 1—4	49	6, 3—5
41	50, 1—12	50	31
42	50 *a* p. 34, 11—26	51	2
43	82	52, 1—4 ἐπι-σκεψόμεθα	—
44	87		
45	85 p. 66, 19—26	52, 4 τὸ — 10	153

III. INDEX AVCTORVM

IV. INDEX VERBORVM RHETORICORVM

CORRIGENDA

p. 5, fr. 4 adn., lin. 5 *lege:* Sinko l. c. p. 534
6, 13 *scribe:* (rhet. III 15 p. 1416ᵃ 28 ss)
33, 13 *scribe* Ἀθήναιος
41, 23 *lege* συμβουλεύειν
41, fr. 59*b* adn., l. 6 *lege:* Sinko l. s. p. 534
46 app. crit. u. 15 *lege:* (Soph. El. 301)
57, 22 *lege:* (Orest. 720—721)
58, 1 *uerba ἄφιλος . . . κακῶς in dexteram partem aliquantum remoue*
72, 17 *scribe:* (Soph. fr. p. 245 s N.[2])
95, fr. 107 adn., l. 6 *dele interpunctionem post* p. 318
186, 17 *scribe:* (fr. 180
193, 15 *lege:* p. 193, 179 Westerm.
195, 13 *lege:* p. 199, 345 Westerm.

ADDENDA

p. XV, lin. 5 ab imo. Nuperrime A. Brinkmann *Rhein. Mus.* LXI 1906 p. 117 sq., ut H. Rabe, uir humanissimus, me optime admonet, Phoebammonem in quinto siue melius in sexto saeculo ita certe posuit, ut extra dubitationem res sit

25, fr. 41 adn., l. 2 *ante* Quintilianum *adde:* item fr. 166 p. 204, 31 — 205, 5 legitur.

27, fr. 45 adn. Caecilium fontem esse etiam Otto l. s. p. 20 s, 2 putat

38, 12 *post* πάλιν *adde:* (ibid. 29)

38, 13 *post* πάλιν *adde:* (ibid. 31)

38, 17 *post* πάλιν *adde:* (cf. Dem. XXI 109)

40, 17 *post* ἐρωτᾷ *adde:* (Dem. XXIII 146)

42, fr. 60 adn., l. 1 *post* 73, 4 ss *adde:* et fr. 165 p. 202, 19 s

48, fr. 66 *a* adn., l. 5 *ante* contenderunt *adde:* Otto l. s. p. 18, 2

49, fr. 67. Otto l. s. p. 24, 2 etiam hunc Quintiliani locum ad Caecilium reducere uult: Qvintil. VIII 2, 14: *plus tamen est obscuritatis in contextu et continuatione sermonis et plures modi. quare nec sit tam longus, ut eum prosequi non possit intentio, nec traiectione ⟨ultra⟩ modum hyperbati* (traiectio modum [domum G] hyperbato AG, *em. Zumpt*) *finis eius differatur.*

53, fr. 70 adn., l. 5 *ante* obseruauerunt *adde:* Otto l. s. p. 23, 1

56, fr. 73 adn. *adde:* et fr. 157 p. 195, 16 s

58, 7. *subiunge apparatum crit.:* θοινάματα Boissonade, θυνάματα cod.

70, fr. 88 adn., l. 2 ab imo *ante* statuerunt *adde:* Otto l. s. p. 47, 1

71, fr. 89 adn., l. 1 *ante* fr. 164 *adde:* fr. 140, 2 s,

73, adn., l. 2 *adde:* 13—14 cf. fr. 165 p. 202, 19 s.

77, adn. *adde:* et fr. 157 p. 195, 16 s

101, 13 *post* 23 *adde:* = p. 205, 41 Westerm.

122, 26 *post* Δημοσθένης *adde:* (IX 72)

175, 29 *post* Φιλιππικῶν *adde:* (IV 34)
